BİR MAKRO FELSEFE KLÂSİĞİ

M.S. 2150

THEA ALEXANDER

AKAŞA

Yasal Uyarı

Sitemiz üzerinden yüklenen e-kitaplar 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. e istinaden görme özürlü kardeşlerimiz için hazırlanmıştır. Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak sayesinde hazırlanan kitapları dinletmekteyiz. Amacımız yayınevlerine zarar vermek değildir.

Bu e-kitaplar orjinal kitapların yerini tutmayacağı için eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ya da online satın alma yolu ile edinmenizi öneririz. Yayıncı kurumların ve yazarların telif haklarının ihlal edilmemesi için indirilen dökümanların 24 saat içinde silinmesi gerekmektedir. Aksi takdirde kitabi basan firmanın uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde SORUMLU değiliz. Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, belli bir fikir sahibi olmanız ve hoşunuza giderse kitabı almanız içindir. Sitemizin burada yayınlanan e-kitaplardan herhangi bir ticari çıkarı ya da herhangi bir kuruluşa zarar verme amacı yoktur. Bu yüzden edinilen dökümanları fikir alma amaçlı olarak 24 saat süreli kullanabilirsiniz. Daha sonrası sizin sorumluluğunuza kalmıştır.

M.S.2150

THEA ALEXANDER

Çeviren: Nedret Şanlı

Akaşa

Dün gece bir başka zamanda - bir başka yerde - bir başka bedende uyandım!

Tatlı mavi bir gökyüzünün altında, küçücük bir çimenliğin ortasında yatıyordum. Çıplak bedenim ürperiyordu. Ne hoş bir özgürlük! Ayağa sıçradım, koşuyordum, hiç yorgunluk duymadan koşuyor, koşuyordum. Yine iki bacağım olduğunu fark edince gözlerim sevinç yaşlarıyla doldu. Dört yıl önce Vietnam'da yitirdiğim bacağım geri gelmişti. Bedenim sağlamdı, kusursuzdu, yara izlerim yok olmuştu! Düş mü görüyordum?

Bir patika boyunca koşuyordum, birden önümde ışıltı saçan gerçek bir kadın belirdi. "Seni uzun süredir bekliyordum Jon Lake" dedi, "Adım Lea." Dile getiremediğim düşüncelerimi yanıtlayarak "İki Jon Lake var" diye açıkladı, "biri 1976'da uyuyor, diğeri burada M.S. 2150 yılı diyebileceğin bir zamanda bu kadar hoşlandığın bir bedenle -senin o eşsiz elektronik varlığını, yani gerçek 'sen'i barındıran astral ya da ruhsal bedeninle yanımda duruyor."

"Burada kalabilir miyim" diye sordum heyecanla, "yoksa o topal bedenime geri mi dönmek zorundayım?"

"Üst düzey Makro farkındalığa erişecek ölçüde özgürleşene kadar" diye yanıtladı, "yani, şu anda var olan, geçmişte var olmuş ve bundan böyle var olacak her şeyin makrokozmik 'bir'liğini fark edene kadar hep 1976'da uyanmak zorundasın..."

Kitabın Orijinal Adı: 2150 A.D.

Çevirenin Notu

Thea Alexander bu kitabın bir hayal ürünü değil, bir yaşanmışlık olduğunu söylüyor. Neden olmasın? Rana "bir zihnin gelişkinliği, kabul edilemez görüneni kabul edebilmesiyle ölçülür" diyor. Jon Lake'in deneyimlerini okurken, kendi kendimize en azından "Neden olmasın?" diye fısıldayabilirsek, bakış açımızı birazcık esnetmiş, birazcık, o yıllardır içinde ezildiğimiz katı kalıplarımızın dışına çıkmış olmaz mıyız? Hep aynı toprak parçasının üstünde, tepemizde hep aynı gök kubbe, yaşayıp dururken, birden genleştiğimizi, gerçekte sınır tanımaz düşüncelerimizin sonsuzluğa uzandığını duyumsar da, aynen Jon Lake gibi "Ne hoş bir özgürlük!" diye coşku dolmaz mıyız?

Okuduklarımızı "bir dizi saçmalık" olarak değerlendirsek bile, sabahtan akşama kadar bıkıp usanmadan yinelediğimiz mikro davranışlarımızla bu satırlarda bir kez daha yüz yüze gelince, onları yadsıyabilecek miyiz? Mikro "ben"in kendini savunma yöntemleri hangimize yabancı? Bu kitap mikro bakış açısına tutunma eğiliminde olanlarımıza bile kendi yaşam felsefemizi hiç olmazsa bir kez daha gözden geçirmemiz gerektiğini hatırlatınıyor mu?

İç içe yaşanan sayısız boyutları zihnimizde canlandırmakta güçlük çekebiliriz, ama küçücük bir kuşun, bir çiçeğin ya da bir bebeğin gerçekte mikro davranışlarımızla düşünmeden yıkıverdiğimiz dünyalarını, o uçsuz bucaksız evrenleri yüreğimize kolayca sığdırabiliriz. İşte o zaman içimizden öyle bir sevgi taşar ki, belki de bu sevgiyle 'bir' olup tüm boyutları içeren sonsuzluğa akabiliriz; belki de mikro düşüncelerimizin ötesine uzanıp

birbirimizin gözlerinin ta içine bakar da, iç 'ben'lerimize ulaşıp, o sonsuzluğun gözbebeklerimizde dans ettiğini fark edebiliriz. Neden olmasın?

12 Eylül 1948'de doğup 2 Mayıs 1976'da ölen JON LAKE'in Günlüğü Üzerine Önsöz

Adım Karl Johnson, bu günlüğü tutan Jon Lake'in oda arkadaşı ve en iyi dostuydum. İnsanlar beni, Jon'un alışılmamış davranışları ve bu davranışları izleyen ölümüyle ilgili sorguladılar, ama ben dürüstce yanıtlar vermeye korktum. Başlangıçta ne olduğunu tam bilmiyordum. Anladığımda, inanmak istemedim. Sonunda gerçegi kabul ettim, ancak, pek çok kişinin -özellikle yetkililerin- buna inanmayacaklarının bilincindeyim. Polis, üniversitedeki memurlar, Jon'un profesörleri bu öyküye elbette gülecekler. Ama bugün, bu günlükte öne sürülen olağandışı fikirleri anlayacak ölçüde gelişmiş zihinler olmalı; ben bunların herkes tarafından kabul görmesinin sadece bir zaman meselesi olduğuna inanıyorum.

Siz bu günlüğü okumaya başlamadan önce, yirmi yılı aşkın bir süredir tanıdığım Jon Lake'i kısaca tanımlamak istiyorum. A.B.D.'nin orta batısındaki küçük bir kentte 1940'lı ve 50'li yıllarda birlikte büyüdük. İlkokulda tanıştık ve yaşam boyu dost olduk. Kasaba doktorumuzun tek oğlu olan Jon'un kentin zengin ucundaki tepede ve gündelikçi bir işçinin oğlu olan benim kenar mahallede oturmamıza karşın bu böyle oldu.

Biz yedi yaşındayken Jon'un annesi lösemiden öldü. İki yıl sonra babam, annemle beni yanıp kül olan evimizden kurtarmaya çalışırken ciddi bir biçimde yandı. Dr.Lake, o gece, babamın kavrulmuş bedeninde yaşam güçlerini canlı tutabilmek için umutsuzca uğraş verdi. Güneş doğduğunda, başarısızlığına ağlayarak annemle beni evine aldı ve ölümüne kadar on yıl süreyle bana kendi oğlu gibi davrandı. Jon ve ben bildiğim diğer kardeşlerden birbirimize daha yakın büyüdük, hemen hiç kavga etmedik ve ben zaman zaman birçok kişiye kızgınlık duyduğum halde, Jon'a pek ender gücendim. O tanıdığım en nazik ve sabırlı insandı. Jon parlak bir öğrenciydi, ben ise tam tersiydim. Pek çok anlamsız derse gösterdiğim sert tepkiye karşın, sabrını hiç yitirmeden on iki yıl boyunca bana öğretmenlik yaptı. Tüm çılgınca tahminlerin ötesinde, lise ve üniversiteyi ilk beşin içinde bitirmemi sağladı. Jon kuşkusuz, sınıf birincisi olarak mezun oldu;

üstelik hem lisede hem de üniversitede en iyi atlet seçilmişti. Orta saha oyuncusu olarak o kadar iyiydi ki sadece verdiği mükemmel pasları yakalamak, beni bana rağmen üniversitede bir futbol yıldızı yaptı. Jon Vietnam Savaşı'na katılmak zorunda kalmasaydı, profesyonel futbol oynayabilirdi.

Öyle anlaşılıyor ki, Jon'un babası askere alma işlemlerini düzenleyen yerel komitenin iki üyesinin öfkesine hedef olmuştu. Onlar da Jon'la beni üniversiteden mezun olduktan iki hafta sonra göreve çağırarak öçlerini aldılar.

Orduda kaldığımız süre boyunca, müfrezemizin paramparça olduğu son devriye gezisine kadar birlikteydik ve o gün kendimi millerce uzaniyormuş gibi görünen bir ormanda Jon'u taşırken buldum. Nasıl olduysa, doktorlar bizi buldular ve Jon' un sağ bacağından ayrıldığı, benim de sol gözümün görmesinden umudumu kestiğim bir üs hastanesine götürdüler.

Jon, Vietnam Savaşı denen o muazzam çılgınlıkta bacağını yitirdiği için asla kin beslemezken, ben öfke doluydum. Jon' a göre, o, kendi yaşamını kurtarmak için bile bir başkasını öldüremeyeceğini, hatta yaralayamayacağnı öğrendiği değerli bir ders almıştı. Oysa ben bunu ona Vietnam Savaşı olmadan da söyleyebilirim. Belki de Jon'la ilgili anlamakta zorlandığım tek şey, benim yumuşak kalplilik dediğim niteliğiydi. Hiçbir şeyi İncitmezdi o. Bilerek bir böceğin bile üstüne basmaz veya bir bitkiyi sökmezdi, ama bununla birlikte kendi inançlarını hiç kimseye va'zetmeye de kalkışmazdı. Her zaman biri ancak öğrenmeye hazırsa öğrenebilir" derdi. Ona göre, bir insan için doğru olan başka biri için yanlış olabilirdi.

Böylece Jon, savaşın kendisini üzmesine asla izin vermedi. Bu savaşın, katılan herkes için gerekli bir deneyim olduğunu söylerdi. Buna karma derdi. Ne kadar uğraştıysam da savaşı protesto gösterilerine benimle birlikte katılmasını, hattâ savaş hakkında benimle tartışmaya girmesini bile sağlayamadım. Jon zaten çok seyrek olarak tartışırdı. Neye inanıyorlarsa, onlar için onun doğru olduğunu söyleyerek genellikle uzlaşırdı herkesle.

Pek çok yönden Jon benim için anlaşılmazdı. 1.78 m. boyunda, 82 kilo ağırlığındaydı ve üniversitede herkesten daha hızlı koşardı. Yine de futbol sahasında birini incitirim endişesiyle engelleme yapmak veya top

kesmekten hoşlanmazdı. Hiçbir varlığı öldüremezdi, ama başkasının Öldürdüğü hayvanın etini yerdi. Derin mavi gözleri, güçlü, güzel yüz hatlarıyla kızlar arasında pek popülerdi, bu da ara sıra sorun yaratırdı.

Lise yıllarında bir kızı hamile bıraktı. Dr.Lake'in Jon'a gerçekten öfkelendiğini sadece o zaman gördüm. Hiç kimsenin psikolojik ve maddi açıdan bir çocuğa bakabilecek duruma gelmeden, onu dünyaya getirmeye hakkı olmadığını bağırarak söylediğini hâlâ anımsıyorum. Jon üniversitede ana dal olarak felsefe, yardımcı dal olarak psikoloji ve sosyoloji almıştı. Ordudan sağlık nedenleriyle terhis edildiğimizde, Jon ihtisas yapmak üzere üniversiteye dönmemiz konusunda beni İkna etti. ikimiz de ana dal olarak psikoloji, yardımcı dal olarak sosyoloji aldık. Bireysel davranış ve kişiliğin gelişmesindeki toplumsal etkenler Jon'u büyülemişti. Onun bu coşkusu bende, Vietnam gibi trajik bozgunların tekrar yaşanmaması için toplumsal değişimlere nasıl etki edilebileceğini öğrenmek konusunda gerçekçi bir ilgi uyandırdı.

Jon günlüğüne başladığı sıralarda, biz ihtisas için tüm derslerimizi tamamlamış, çocuklarda değer ölçülerinin ve kendine saygının gelişmesiyle ilgili sosyo-psikolojik bir tez üzerindi: ortaklaşa çalışma yapıyorduk.

Jon hakkında çok daha fazlasını yazabilirdim, ancak bu benim değil onun öyküsü. Buradaki amacım sadece, gerçekten olağandışı olan bu günlük için bir anlayış oluşturmak ve sizleri: arkadaşım Jon Lake'i -asla unutamayacağınız bir adamı-kısaca tanımlamak.

Jon bu günlüğü yayınlanması amacıyla değil, daha çok kendi incelemeleri için tuttuğundan, bazı bölümleri ortalama okuyucu için fazla teknik olacaktı. Bu yüzden en ezoterik, anlaşılması zor ve karmaşık paragrafları çıkardım. Bir kısmı ise kısaltılmış olarak bu kitabın arkasındaki "M.D.'den Seçilmiş Bilgiler" bölümünde bulunuyor. Benden başka üç kişi daha günlüğün tamamını okudu. O zaman Jon henüz hayatta ve günlükteki bazı kavramları açıklayabilir ve kanıtlayabilir durumdaydı. Hepimiz öylesine derinden etkilendik ki, yaşamımız o günden bu yana bir daha eskisi gibi olmadı. Bu nedenle, gerçekten ilgili okuyucuya Jon'un M.D. ile görüşmelerinden seçilmiş o bölümleri dikkate almasını ve günlüğü okurken bunlara sık sık başvurmasını öneririm.

Bu günlükte okuyacaklarınızdan pek çoğunu imkansız bulmasanız bile inanmakta güçlük çekeceksiniz. Yine de Jon, burada ileri sürülen alışılmamış düşüncelerin zamanla herkes tarafından kabul göreceğine İnanıyordu.

Bölüm I : Lea

Aylardır her sabah düşüncelerim, düşlerimde çok yakınımda hissettiğim, belli belirsiz algılayıp da bir türlü erişemediğim, tanımlayamadığım bir serüvene takılı, gönülsüzce uyanıyordum. Dün gece dileğim gerçekleşti. Bir başka zamanda -bir başka yerde- bir başka bedende uyandım.

Gözlerimi tatlı mavi bir gökyüzüne açtığımda, küçük çimenli bir alanin ortasında yatıyordum. Pek çok ağaç düzenli bir biçimde göz alabildiğine yükseliyordu.

Serin sabah esintisi yeni biçilmiş yoncaların mis kokusunu bana taşıyordu. Birbirlerini çağıran kuşların sesi içimi doğruluk ve huzur duygularıyla doldurdu. Çıplak bedenim, İncecik tüyleri hafif rüzgârla eğildiğinde, ürperdi. Ne hoş bir özgürlük!

Ayağa kalkarken tüm varlığımı yeni çevremin güzelliğiyle dolduran derin bir nefes aldım. Bu sevimli, bol ağaçlı parkta bîr serüvene atılma duygusuyla dolaştım, yürüdüm, sonra da koşmaya başladım. Koşmak bana her zaman fiziksel özgürlüğün üst sınırı gibi gelmiştir. Şimdi hiç yorgunluk duymadan, uçan çıplak ayaklarımın altındaki yumuşak toprağın keyfini çıkararak koşuyor, koşuyordum.

Ansızın doğal bir kaynağı çevreleyen küçük bir alana çıktım. Sakınmak amacıyla yolumu değiştirmek isterken, öyle birdenbire durdum ki, neredeyse ayağım kayıyordu. Şaşkınlıkla bacaklarıma -her ikisine de- bakakaldığımda, gözlerim sevinç yaşlarıyla buğulandı. Dört yıl önce

Vietnam'da sağ bacağımı yitirmiş, o zamandan beri, koşmanın keyfinden uzak, takma bir bacağın üzerinde topallayıp durmuştum.

Bacağım nasıl geri gelmişti?

Dikkatle bedenimi incelediğimde, üniversite günlerindeki futbol sahalarından beri onu böylesine mükemmel bir biçimde görmediğimi kavradım. Aşırı hareketli genç bir adam olarak, yara izlerinden yeteri kadar pay almıştım, ama hiçbir yerimde onlardan en ufak bir kalıntı yoktu. Bu yeni, kusursuz görünen beden için şaşkınlıkla şükrettim. Sabah güneşi ufka yükseldiğinde, havanın neredeyse billur duruluğunda olduğunu fark ettim. Böyle berrak bir gök görmeyeli, böyle güzel kokan temiz bir hava solumayalı ne kadar zaman geçti diye düşündüm. Gerçekten nerede olabilirdim? Dün gece Yukarı Manhattan'da asansör süz bir binanın en iyi arkadaşım, üvey kardeşim Karl Johnson'la paylaştığım yatak odasında uyumuş, ama kesinlikle başka bir yerde uyanmıştım.

Düş mü görüyordum? Yakında tekrar tek bacaklı bedenimdemi uyanacaktım?

Bu harika yeni dünya uçup giden bir düşte erimeden önce iyice görebilmek için doymaz bir istekle çevreme baktım. Bir kuş sürüsünün gürültülü bir biçimde havalanması beni ürküttü. Uçuş yönlerine bakarak mevsimi anlamak istedim. Soğuk bir ocak gecesinde uykuya dalmıştım, ama besbelli başka bir zaman veya yerde uyanmıştım ve burada kesinlikle kış yoktu. Ötedeki koruya uzanan, çevresi çiçek tarlalarıyla sarılı bir patika boyunca ağır ağır ilerlemeye başladım. Yalnız olmadığımı kavradığımda, içimde buz gibi bir korku dalgası patladı. Hemen önümde adeta ışık saçan gerçek bir kadın duruyordu!

Yanar döner mavimsi-yeşil renkte, biçimli kalçalarını örten bir tunik giymişti. Gök mavisi gözleri her şeyi bilen, benimseyen bakışlarla beni kucaklıyordu. Kısa altın sarısı saçlarından süzülen güneş ışığı başının çevresinde parıltılı bir hale oluşturuyordu. Onu görünce öylesine şaşırmış, o güzel duruluğuyla öylesine büyülenmiştim ki, soluk almayı gerçekten unuttum.

"Merhaba, ben Lea'yim" dediğinde sanki o her şeyi bilen, her şeyi kabul eden gözleri dans eden ışıklarla doldu. "Seni uzun süredir bekliyordum Jon. Şu anda beni hatırlamıyorsun, ama hatırlayacaksın."

Bu gerçek olamaz diye düşündüm.

Lea, "Oh, evet olabilir" diye alçak, neredeyse müzikal bir sesle yanıtladı.

Dile getirmediğim düşüncelerime verdiği yanıt beni yatıştırdı. "Düş görmediğimi mi söylemek istiyorsun?"

Uzunca bir an düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Bir açıdan evet, bir açıdan hayır" diye yanıtladı. "Görüyorsun, iki Jon Lake var. Biri senin 1976 diye düşündüğün zamanda uyuyor, diğeri burada M.S. 2150 diye adlandıracağın bir zamanda, bu kadar hoşlandığın bir bedenle -astral veya ruhsal bedeninle- yanımda duruyor."

"Astral bedenim mi? Hangi yıl dedin?"

Şaşkınlığım onu eğlendirdi. "Evet, astral bedenin. Senin fizik bedeninin hemen hemen aynısı. Sadece elektriksel titreşimleri fiziksel bedenin gözleriyle algılanamayacak kadar hızlı. Astral bedenin zaman içerisinde 174 yıllık bir yol alarak 2150 yılma geldi."

"Yüz yetmiş dört yıl..." diye haykırdım. "Voov... Ne düş! Ve sen iki bedenim olduğunu mu söylüyorsun?"

"Gerçekte, şimdi üç bedenin var" dedi Lea. "1976'daki tek bacaklı bedenin senin şu anda yaşadıklarını düşünde görüyor. 2150'deki bedenin seni bekliyor. Ve bu beden -senin astral bedenini şimdi Jon Lake denen eşsiz elektronik özü barındırıyor. Ve o kesinlikle düş görmüyor.

Deltamız'a döndüğümüzde, 1976'ya geri gitmeden önce daha fazlasını öğreneceksin." fiziksel bedenime döneceğim konusunda gelişigüzel söylediği söz beklenmedik biçimde sarsılmama neden oldu.

"Sakat bedenime dönmek zorunda olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

"Oh evet," diye yanıtladı. "Üst düzey Makro farkındalığa erişerek kendini özgürleştirinceye kadar hep 1976'da uyanmak zorundasın."

"Makro farkındalık mı?" Şaşırmıştım.

"Makro farkındalık," diye açıkladı, "kısaca şu anda var olan, geçmişte var olmuş ve bundan böyle var olacak her şeyin makrokozmik birliğinin farkına varılması ve bu farkındalığın yasamda kullanılmasıdır. Biz burada, 2150 yılında tam bir Makro farkındalığa erişmiş olmaktan uzağız, ancak makrokozmik başlangıcımızı hatırlayacak ve sizin duyu dışı idrak ya da altıncı his dîye nitelendirdiğiniz bazı Makro güçleri kullanacak noktaya kadar geliştik." Nasıl olduğunu anlayamadığım bir biçimde kafamdaki soruları algılayarak, "Sonra bu konuda daha fazla bilgi edineceksin," diye ekledi ve elimi tutmak üzere uzandı. O an şimdiye kadar olanların en şaşırtıcı ve ürkütücü olanı gerçekleşti -eli tam elimin içinden geçti!

Elini umutsuzca tutmaya çalışıp, ona dokunmayı bir türlü beceremezken, "Bana ne oldu?" diye bağırdım.

"Tamam Jon" diyerek beni aceleyle yatıştırmaya çalıştı. "Fiziksel bedenimde olduğumu unuttum. Bu bedenimle doğal olarak senin titreşimi yüksek astral bedenine dokunamam."

Ondan çok kendime, "Pekâlâ" dedim, "Ben bir hayaletim!"

"O da bu durumu anlatmanın bir yolu" diye güldü Lea.

"Ama ben bir hayaletsem, sen beni nasil görüyorsun?"

"Seni fiziksel gözlerimle görmüyorum Jon, durugörü Makro gücümle görüyorum ve telepatik olarak da duyuyorum."

"Beni görüyor ve duyuyorsun, ama dokunamıyorsun, öyle mi?"

"Şu anda hayır," diye yanıtladı Lea, "ama yaşamı sürdürme laboratuarına gider gitmez 2150'deki bedenine girmeni sağlayacağız. Sonra tekrar birbirimize dokunmamız mümkün olacak."

"Tekrar mı?" diye düşündüm ve o duydu,

"Henüz bunu anlamaya hazır değilsin Jon. Haydi gel acele edelim de bir an önce yeni bedenine girebilelim, böylece birbirimize takrar dokunabilelim."

"Tekrar" sözcüğü kocaman bir soru işareti gibi zihnime takılı, kendimi hiç koşmadığım kadar hızlı koşar buldum; yine de aklımın durmasına neden olan yeni arkadaşımın o güzel siluetine yetişemiyordum.

Birden ağaçlık bir tepeye vardık ve ortasında duru mavi bir gölün parladığı, zümrüt yeşili bir vadiye doğru inmeye başladık. Görünüm öylesine büyüleyiciydi ki, gölü çevreleyen ağaçlar arasına sokulmuş on iki büyük yapı önce gözüme çarpmadı.

"İşte bizim Delta. Oniki yapıdan oluşuyor ve on bin kişi barındırıyor."

Yaklaştığımızda, gölün ilk düşündüğümden çok daha büyük olduğunu fark ettim, yapılar da öyleydi. Her biri enî-boyu yaklaşık yüz kırkar metrelik bir tabana oturmuştu ve on iki katlıydı. Parlak ama ışık geçirmeyen, yeşil cam benzeri bir maddeden yapılmışlardı. Kadınların da erkeklerin de tıpkı Lea gibi kısa tunikler giydiklerine dikkat ettim. Sadece bu tuniklerdeki baskın renkler değişikti. Büyük yapıdan içeri girerken bazı genç erkek ve kadınların yanlarından geçtik. Olağanüstü çekici ve enerjik görünüyorlardı. Herkes Lea'ya gülümsediği halde bazıları beni hiç fark etmiyor gibiydiler. Hatta bazen onlarla çarpışmamak için büyük çaba gösteriyordum. Neredeyse üstüme gelen bir adama kaşlarımı çatmak üzere döndüğümde, yaşamımın en büyük şokunu deneyimledim genç bir kadın dosdoğru içimden geçerek yürüdü!

Lea güldü; şaşkın yüzümü ona çevirdiğimde, "Kaygılanma Jon" dedi. "Bazıları seni astral bedeninle göremezler, ama içinden geçmeleri de sana zarar vermez." Bu sırada duvarın bir bölümü açıldı ve Lea geçti. Sürme kapının bacağımın arasından geçip kapanmasını yadırgayarak onu izledim. Oda, cama benzer bir maddeden eğri bir tepesi olan büyük bir silindirin çevresine yerleştirilmiş, garip biçimli iskemlelerle doluydu. Silindirin içi yatağa benziyordu, orada uzanmış yatan -kendi!- çıplak bedenimi görmek beni korkuttu. Görünürde uyuyordu, göğsümün aldığı solukla kalkıp indiğini izleyebiliyordum.

Lea zafer kazanmışçasina gülümsedi ve "Bu senin yeni bedenin Jon" dedi. "Aşağı-yukarı 1976'daki bedeninin aynı, ancak fiziksel eksiklikleri yok."

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, "O ben'im - ve - ve ben ben'im!"

"Doğru Jon. Sen sen'sin, o da sen ve ben de sen'im" diye açıkladı Lea.

Anlaşılır biçimde bir söz söyleyebilmek için dahi kafamdaki pek çok soruya yanıt bulmam gerekiyordu.

"Bu beden elektronik kalıbımıza ve senin gen kalıplarına göre biçimlendirildi. Canlı, ancak astral bedenin ona girene kadar beklemek zorunda."

Beynim dönüyordu.

"Zihninde ne varsa almanı, zihnini boşaltmanı istiyorum Jon. Astral bedeninle ilgili işlemi yapabilmem için bana bir iki dakika izin ver" diyordu Lea. "Bana güvenebilir misin Jon?"

Bu her şeyi bilen gözlere bakarken, zihinsel karmaşam yerini yavas yavaş, her hücremin bu Lea isimli kızın içinde erimesi arzusuna bıraktı. Başımla evetleyerek, "Sana güveniyorum Lea" dedim. Birdenbire onun kadar duru -onun kadar dürüst, açık ve savunmasız- hale geldim. Aramızda hiç engel kalmamıştı. Birincimizin içinde eridik ve dudakları oynamadığı halde sesini duydum.

"Bir olduk Jon. Bırak, ilerleyelim ve büyüyelim!"

Sonra kendimi, üzerimdeki cama benzer kapağı açan Lea' nin yüzüne bakar buldum. Ayaklarıma doğru süzülürken ilk hissettiğim, Lea'nin böğrümden aşağı belime kayan ellerinin o olağanüstü dokunuşuydu. Onu çabucak kollarımın arasına aldım ve adını sayıklarken dudaklarımız birleşti.

Kasıklarımı keyifli bir ağırlık sardı ve ben durumumu yeni kavrayarak kızardım. Çıplaktım! Lea'nın eğlendiğini belli eden kahkahası bedenim ve zihnim arasında patlak veren çatışmanın arasında yankılandı. Gerekli

yerlerimi çabucak nasıl örtebilirdim? Neden örtmek zorundaydım kî? Ve az önceye dek çıplaklığımla neden hiç İlgilenmemiştim?

"Yine fiziksel bir bedendesin Jon" diye Lea dile getirmediğim düşüncelerimi yanıtladı. "İnsan yalnızca fiziksel bedendeyken çıplaklıktan utanır." Bana herkesin üstündeki bir örnek tuniklerden birini ve bota benzer bir çift kısa çorap uzatırken, "Belki bunlar kendini daha iyi hissetmeni sağlar" dedi.

Aceleyle giyinirken, kolaylıkla okunabilen zihnimi kendi düsünmek istediklerinden uzaklaştırıp, daha tehlikesiz konulara yöneltme çabasıyla odanın içindekilerden söz etmeye başladım. Astral bedenimle deneyimlediğim o çabasız elde edilen özgürlük duygusu artık kaybolmuştu; astral bedenim bu fiziksel bedenin yoğunluğu ile kuşatılmıştı. Yine de sağlık ve enerji doluydu, mükemmel bir güce ve uyuma sahipti. Tunik bana kusursuz bir biçimde uydu, sanki ikinci bir deri gibi bedenimle birlikle hareket ediyordu. Giymeden önce renksiz olmasına karşın, üstümde mavi-gri bir renge dönüştü, orasından burasından turuncu, pembe, biraz mavi, sarı ve yeşil yanar döner ışınlar saçıyordu.

Lea şaşkınlığımı, bu bir örnek giysinin gerçekte renksiz olduğunu, ancak birinin yaşam alanı içine girdiğinde renklendiğini anlatarak gidermeye çalıştı. Yaşam alanının her bireyin kendine özgü elektriksel yapısı olduğunu, birey o anda hangi fiziksel bedende bulunuyorsa o bedenden yayıldığını söyledi ve ekledi: "Bu tunik o kişiliğin yaşam alanının veya aurasının renklerini yansıtan ve büyüterek gösteren milyonlarca minik mercekten oluşmuş gibidir."

Tuniklerin yansıttığı baskın renklerin on tane olduğunu ve bu renklerin, kişilerin o anda bulundukları bilinç düzeyini (farkındalık düzeyini) belirttiklerini de anlattı. Benim tuniğimden baskın olarak yansıyan grilik Makro bilincin (farkındalığın) başlangıç düzeyinde olduğumu gösteriyordu. Beynimde dönüp duran yüzlerce sorudan birini bile soramadan, Lea, M.D.'nin tüm sorularımı yanıtlayacağını, zamanım sınırlı olduğu için bir an önce oraya gitmemizin iyi olacağını söyledi.

Bu kocaman binanın üstündeki son altı kat M.D.'ye ayrılmıştı. Aşağı yukarı 110 cm. çapında bir ışın demeti görünümünde, Lea'nin boşluk dediği

bir yere girdik. Hafif bir sıçramayla neredeyse aynı anda birinci kattan on ikinci kata çıkıverdik. Bu alışılmamış taşıma aracına uyum sağlamam zaman alacaktı.

M.D.'nın üç metrekare büyüklüğünde bin tane ses geçirmez odası vardı; her biri duvar boyunca -hangi konuda olursa olsun her soruyu yanıtlamak üzere- video teyp olması gereken bir düzenekle donatılmıştı.

Kendiliğinden bedenlerimize göre ayarlanan, büyük rahat Koltuklara oturduk.

Lea koltuğunun altında bulunan küçük beyaz halkaya dokundu ve tatlı bir kadın sesi "Merkez Danışma. Yardımcı olabilirmiyim?" dedi.

"Delta 927 Gölü'nün boyutları ne?" diye sordu Lea.

Duvarda golün büyük bir haritası belirdi ve bize Delta 927 gölünün yaklaşık sekiz kilometre uzunluğunda, beş kilometre genisliginde ve ortalama on metre derinliğinde olduğu anlatıldı. Aklımdan hesap yaptığımı hisseden Lea bu boyutların mil ve yarda olarak eşdeğerlerini istedi. Yanıt geldikten sonra da, "Şimdi seni bırakmak zorundayım" dedi.

'"Bırakmak mı?" diye sorarken ayağa fırladım, duyduğuma inanamıyordum.

" Evet Jon. Şimdi gitmem gerek," dedi sakin bir biçimde.

Bir anda kendimi onun yanında buldum.

"Seninle geliyorum."

"Hayır, bu mümkün değil Jon. Senin burada M.D. ile kalman ve Öğrenebildiğin kadarını mümkün olduğunca çabuk öğrenmen son derece önemli. M.D. sana benden çok daha fazla yardımcı olabilir."

"peki, ne zaman geri dönersin?" diye sordum.

'"Geri dönmeyeceğim Jon."

"Ne demek istiyorsun? Daha yeni bir araya geldik, hemen böyle kalkıp gidemezsin. Seninle geliyorum," diye direndim.

Lea, "Bunu ben de senin kadar isterdim, ama hem uygun olmaz, hem de mümkün değil," dedi.

"Anlamıyorum Lea, neden seninle gelemiyorum?"

"Senin burada kalman ve becerebildiğin kadar hızlı gelismen son derece önemli. Benim varlığım dikkatini dağıtabilir ve biz bu tehlikeyi göze alamayız.

Bırak, açıklamaya çalışayım Jon, ama çok kısa konuşmalıyım; diğer ayrıntılar için -gerçekleşirse-gelecek buluşmamı beklemek zorundasın."

" Gerçekleşirse diye ne demek istedin?" diye sözünü kestim.

"Lütfen Jon, bana güven. Zamanımızı elimizden geldiğince en iyi biçimde kullanmak zorundayız dediğimde bana inan. Ben de seninle, senin benimle kalmak islediğin kadar çok kalmak istiyorum, ama bu hiç uygun değil.

Seni yine görüp göremeyeceğimi, görebileceksem zamanını bilmiyorum. Zaman nakli işlemini ileride yine tekrarlayacağız, ancak başarılı olup olmayacağını bilmiyoruz. Bu yüzden yine burada buluşup buluşmayacağımızı sana söyleyebilmem mümkün değil."

Acele ile ekledi: "Ancak benimle konuşarak geçirdiğin süre uzadıkça, M.D. ile olan vaktinin kısaldığını çok iyi biliyorum; bu da bundan sonraki nakil işleminin başarı ile tamamlanma olasılığını azaltıyor."

"Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabilirsin?" dedim. "Ola ki, tekrar bir araya gelemeyebiliriz, bunu bile bile nasıl sadece hoşça kal der ve yürüyüp gidersin?"

"Biz her zaman birlikteyiz Jon. Ben senden hiç uzak kalmadım. Benimle ilgili düşlerin gerçek, -sağlam bir gerçek- hayal ürünü veya bir dileğin düşte yaşanması değil. İnan bana Jon, ben her zaman seninle birlikteyim. Doğru,

senin dokunuşunu, sesini, fiziksel düzeyde paylaşılan zevkleri özlüyorum ama bunları yaşayacağız; bu yaşam süresinde olmazsa başka bir yaşam süresinde, herşey kendi zamanında ve yerinde mükemmeldir. Bunu sevinçle kabul et Jon ve dileğine doğru ilerlemenin keyfini çıkar."

"Ama hayır..." diye başladım.

Beni susturmak için parmağını dudağına götürdü.

"Sen burada uykuya dalınca, 1976'daki bedenin uyanacak; umarım 2150'de yaşadığın her şeyi hatırlar ve gerçekliğine, güvenilirliğine inanırsın."

"Ama Lea... "

"Lütfen Jon! Sadece M.D.'ye sor" dedi aceleyle. "Birbirimizi tekrar bu zamanda görme şansımız olsun istiyorsak, her dakikayı hesaplamalıyız."

Sonra yü/üme hafifçe dokunurken o akıl almaz gözleri benim gözlerimdeki sevgi, acı, haz, trajedi, kabulleniş ve huzurla birleşirken bir an duraksadı. Sıcak bir tonla, daha çok kendine söyler gibi, "Şimdilik hoşca kal" dedi ve beni M.D. ile yalnız bıraktı. Kendimi ona güvenmeye, inanmaya, söylediği gibi davranmaya zorlayarak sorular sormaya başladım. Ama her sorunun yanıtı beni başka bir soru sormaya yöneltiyordu. Giderek bu görkemli öğrenme tekniği ile büyülenmeye başlamıştım.

Yanıtları aynı anda görerek ve duyarak alabilmek çok büyük yarar sağlıyordu; bu sistemi 1976'nın olağan araştırma işlemleri ile kıyasladım. İstenen kaynaklar kitap raflarından getirilsin diye beklemeyle geçen uzun süreleri, ilgili kitapların o anda başkaları tarafından incelendiği veya olmaları gereken yerde bulunmadıkları söylendiğinde duyulan düş kırıklıklarını hatırladım. Ciltlerce akademik saman yığınını karıştırmak, bilgicce laf kalabalığında yüzen işe yarar taneciği bulup çıkarmak sonu gelmez saatler alırdı. Üç saat boyunca büyülenmiş gibi oturup, 2150 yılı hakkındaki bilgileri neredeyse içtim. Tüm yaşamımda olmadığı kadar çok ve hızlı öğreniyordum. M.D. bana, insanın deneyimlediği tüm konuları içeren, sınırsız denebilecek bir bilgi bankasına sahip olduklarını anlattı bunun nasıl mümkün olduğunu sorduğumda, M.D. teknolojik süreci

tanımlamaya başladı; bunlar benim için öylesine ileri ve karmaşıktı ki kısıtlı zamanımı harcamamak için yarıda kestim.

M.D. anlamamı kolaylaştırmak İçin kendi başlangıcının 1970'lerde kullanılmak üzere yapılmış Bilgisayarla Eğitim (B.E.) denen bir öğrenme aygıtına kadar dayandığını anlattı. İlgim arttı. B.E.'yi duymuş ama hiç görmemiştim. Böylece M.D.'nin yeterliliğini, çok iyi bildiğim bir konuda -kendim hakkında- sorular sorarak sınamaya karar verdim. M.D. anlatmaya başladı; "Sen 12 Eylül 1948'de Ben ve Jessica Lake'in tek çocuğu olarak bu yaşamına başladın. Baban kasaba doktoru, annen ise Dr.Lake ile evlenmeden önce kütüphane memuruydu. Okuldaki ilk gününde, sonradan en iyi arkadaşın olan Karl Johnson ile tanıştın. Sen ikinci sınıftayken annen öldü, iki yıl sonra da Karl'ın babası ölünce, orta okula başlamadan önceki yaz Karl senin üvey kardeşin oldu.

Okul yıllarında Karl'ın derslerine yardımcı oluyordun, o da sen başını derde soktukça -ki buna eğilimli görünüyordun-seni sıkıntıdan kurtararak karşılık veriyordu. Örneğin son sınıf mezuniyet balosunu hatırla. Futbol takımının en değerli oyuncusu sıfatıyla bile -ki o yıl sen seçilmiştin- hem Jan'ı hem de Valerie'yi kendi damın olarak aynı baloya götüremezdin ve sen her ikisine de söz vermiştin. Yine Karl'ın yardımıyla kurtuldun."

M.D. devam etti: "Bazı şeyler vardı ki, Karl bile çözüm getiremezdi; örneğin Valerie'nin hamileliği gibi. Babanın sana sövüp saydığı tek olaydı o. Hamileliğe son verme düşüncesinden hoşlanmıyordu ama hiç kimsenin psikolojik ve parasal açıdan bir çocuğa bakacak duruma gelmeden onu dünyaya getirmeye hakkı olmadığına kuvvetle inanıyordu. Cinsel konulardaki bu sorumluluk dersi, hem sana hem Valerie'ye hem de babana oldukça pahalıya mal oldu. Allahtan sen bu dersi iyi öğrendin. Bu ve aldığın diğer ağır dersler, hem sana hem Karl'a üniversite yılları boyunca yardım eden, oldukça etkili bir yaşam felsefesi edinmene neden oldu. Hatırlarsan, Karl çok dik başlıydı, her şeye karşı koyardı, 'pek çok anlamsız derse' veya 'Vietnam Savaşı denen muazzam çılgınlığa' isyan edişi gibi. Sen ona sakinleştirici bir etkiyle, biri için yanlış olanın, bir başkası için tamamen doğru olabileceğini hatırlatırdın. Ve ancak öğrenmeye hazır olanın öğrenebileceğini söylerdin. Profesörlerin kendi psikolojik

gereksinmelerinin ve sınırlı inançlarının kurbanları oldukları yolundaki görüşün Karl'a hiç uymazdı. Ona göre kurban olanlar öğrencilerdi.

Biriniz felsefe, diğeriniz psikoloji eğitimini tamamladıktan sonra askere alındınız ve birkaç ay içinde Vietnam'a gittiniz. Orduda kaldığınız süre boyunca, müfrezenizin paramparça olduğu son devriye gezisine kadar birlikte hizmet verdiniz. Karl senin sağ bacağını yitirmiş baygın bedenini sırtında taşıyarak, millerce uzanan bir ormanda ona kalan tek gözüyle dönüş yolunu aradı. Karl senin kaybın için kendi kaybı için duyduğu kadar, belki de daha fazla acı duyuyordu. Oysa sen bunun karma'n olduğunu, üzücü de olsa o hayattaki gelişmen için gerekli olduğunu sezdin. Vietnam Savaşı'nın baştan beri bir hata olduğunu sen de hissettiğin halde, o zaman, 'doğru'nun Öznel olduğu, insan neye inanıyorsa kendisi için onun doğru olduğu düşüncesini tasiyan bir felsefe benimsemiştin. Bu felsefe sana, neye inanırlarsa inansınlar, herkesin doğrusuna saygı duymayı öğretti. Kimseyi, sana uymayan inançlarına göre davrandığı için kınayamıyordun.

Seni, başkasına zarar vermektense kendi bacağını feda etmeye yönelten de işte bu felsefeydi. Karl ile birlikte ihtisas tezi için sürdürdüğünüz, çocuklarda değer ölçülerinin ve kendine saygının gelişmesiyle ilgili yılışmanın nedeni de yine bu felsefe oldu. Yine bu felsefe seni buraya, 2150 yılına getirmek için zaman içinde yolculuğu mümkün kılan ilk bağlantının kurulmasını sağladı. Bu yöntemle başka zamanlara da gidilebilir. Ama bundan söz etmek, uygulamaktan daha kolaydır Jon.

Bilgi bankamızın doğruluğuna inandıysan, önem taşıyan diğer yaşamlarım incelemeye geçebiliriz; inanmadıysan bu yaşamının özelliklerine daha ayrıntılı biçimde girebiliriz -örneğin-"

"Bekle bir dakika!" diye kestim. "Tekrardoğuş hakkında bir şeyler okumuştum ama 'Önem taşıyan diğer yaşamlar' sözüyle ne demek istiyorsun?"

"Evet, senin çağının tekrardoğuş kuramı dîye adlandırdığı ve zaman anlayışınıza göre 'geçmiş yaşamlar' olarak nitelendirdiğiniz kavrama yabancı olmadığını biliyoruz. Ama artık 2150 yılında bu bir kuram değil, gerçeğin ta kendisi. Ancak sizin kuramınız zamanla ilgili çok sınırlı bir temel varsayıma dayalı.

Dilersen, hatırlamak isteyeceğin 'geçmiş' yaşamlarının çoğu hakkında sana bilgi verebiliriz, yine de bu araştırmayı önem taşıyan yaşamlarınla sınırlı tutmanı Öneririz; yani şimdiki yaşamında gösterdiğin tepkilerle ilgili dersler aldığın yaşamlarınla. Aklını karıştırmak istemeyiz ama, bütün bu yaşamlar, geniş bir açıdan bakıldığında aynı anda yaşanır."

Öncelikle öğrenmek istediklerimi daha sonraya bırakarak, 2150'deki zaman kavramını sordum. Ne var ki M.D.'nin metrik zaman sistemleri hakkında kuşkusuz mükemmel, ama bana çok karmaşık gelen ayrıntılı anlatımı iyice aklımı karıştırdı. Böyle olunca, anlayabileceğimi umduğum yanıtları alabilmek için konuyu değiştirdim.

"Şu andaki yaşamım, bu yetmiyormuş gibi geçmiş yaşamlarım, üstelik gelecek yaşamlarımdan bazıları hakkında bana nasıl bilgi verebiliyorsun, şaşkınlığımı dile getirdim. seni doğru anladıysam anlayamıyorum" diye

"Birincisi senin kendi

"Senin hakkında iki kaynaktan bilgi edindik" diye açıkladı M.D. bilinçaltın, ikincisi senin ölümsüz zihninin deneyimlemekte olduğu, geçmişte deneyimlediği ve ileride deneyimleyeceği her şeyin kayıtlı

olduğu evrensel zihin. Bu sistem bizim M.D. bilgi bankasında kullanılan sistemin çok benzeri. Bilgilerin çoğu elimizde, ama hâlâ bazı bilgileri edinmek için elektromoleküler -senin telepatik diye düşünebileceğin- bağlantılar kurmaktayız."

"İyi de, benim ölümsüz zihnime nasıl ulaşabiliyorsunuz?" diye sordum

"Oturduğun iskemle, tüm anılarınla olduğu kadar, bedeninde atomaltı parçacıklar düzeyinde bile var olan tüm duygusal, zihinsel ve fiziksel bilgilerle elektromoleküler bir bağlantı kurmamızı sağlıyor. Yine de, ikiz ruhlarından biri olan Lea' nın zihin yapısı seninkiyle aynıdır; ikinizle ilgili her şey hem senin hem onun zihnine kaydoluyor. Makro toplumda her üyenin zihniyle böyle telepatik bağlantımız var. Bu da o ölçüde makrokozmosla bağlantı kurmamızı sağlıyor."

"Yeter" dedim, "yine aklımı karıştırdın. Ben her zaman herkesin sadece bir tek İkiz ruhu olduğunu düşünürdüm. Bu sözünü ettiğin Makro toplum da ne? Ayrıca bana makrokozmos hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?"

Ağzımdan dökülenler sormak istediğim yüzlerce sorudan sadece birkaçıydı. Öğrenmeye öyle can atıyordum ki, önce hangi soruyu soracağımı bilemiyordum.

M.D. "Makrokozmosun temel kavramlarını anlatmakla başlayalım" dedi.

M.D.'nin daha sonraki saatlerde anlattığı her şeyi yazmaya kalkışmayacağım, ama bir iki nokta çok önemli ve bunlardan mutlaka söz etmek gerek.

M.D. konuya şöyle girdi: "İnsanın ruhu, kusursuz biçimde dengeli makrokozmosun ayrılmaz bir parçasıdır. Bu nedenle başlangıçta, her insanın ruhu kendi içinde kusursuz bir dengeyle erkek ve dişi özelliklerini taşıyan pozitif ve negatif kutuplardan oluşmuş bir ana ruhun parçasıydı. Söz konusu dengeye karşın, her ana ruh, düşük farkındalık düzeyine geçişi ve mikrokozmik anlayışı deneyimlemek amacıyla kendini, zihinsel olarak bu dünya gezegeninde belirli aralıklarla insan biçiminde cisimlenen ve erkek veya dişi olarak işlev yapan. güya bireysel varlıklara böldü. Jon lake diye düşündüğün varlık, ana ruhtan kaynaklanan diğerleri gibi. hem bütün bu varlıklarla şu anda, geçmişte ve gelecekte bir olduğunu, hem de makrokozmik kökenini geçici olarak unuttu. Ama sen mikro-kozmik devrini tamamladığından ve tekrar makrokozmik farkındaligı kazanmaya basladığından beri. senin ana ruhundan kaynaklanan varlıklar -senin ikiz ruhların- birbirlerini bulmaya çalışıyorlar."

M.D.'nin verdiği büyüleyici bilgileri kavramaya uğraşırken, bütün bunların gerçek olduğunu hissetmeye başladım, bu iç açıcı bir duyguydu. Sanki söylenen sözler içimde derinlerde bir yerde gizli bazı anılara dokunuyorlar, onların yavaş yavaş bilince yükselmesine neden oluyorlardı.

"Lütfen devam et" dedim. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama, anlattıkların bana çok doğru geliyor, oysa bütün bunları gerçekleri anladığımdan bile emin değilim."

"Hatırlıyorsun" diye yanıtladı M.D. "Zamanla diğer yaşamlarından bölümler de hatırlamaya haşlayacaksın. Bunları sık sık düşlerinde görüyorsun. Doğduğumdan beri, Lea seni ast rai alemde; (düzeyde) ziyaret ediyor; ama sen o zaman düşlerinin önemini öğrenmemiş olduğun için bunları hatırlamıyorsun."

"Yani'" diye kekeledim, "yani çoğu kere coşku dolu uyanıp da, hemen parmaklarımın ucunda görünen, ama bir türlü erişemediğim bir şeyi umut etmemin nedeni bu mu?"

"Evet'" diye yanıtladı M.D. "Bunlar Lea ile astral düzeyde kurduğun bağlantılardan aklında kalanlardı. Lea sana gerçekte bir olduğunuzu anımsatmaya ve seni 2150 yılına getirmeye, çalışıyordu."

Dikkatle dinlediğim haldi?, M.D.'nin .sesi giderek zayıflamaya başladı.

"Senin zaman yolculuğun, yaşamın sürekliliği ile ilgili çalışmamızın en ileri projesi. Galaksimizdeki en gelişmiş zihinlerin ortaklaşa çabası ve senin içinde tomurcuklanmaya başlayan makrokozmik birlik inancının katkısıyla başarıldı; bu inancın oynadığı rol..."

Bölüm II : Bu Bir Düş müydü?

Canlandırıcı bir yürüyüşten henüz dönmüşcesine enerji dolu, dipdiri uyandım. Büyük yuvarlak çalar saatim 7.41'i gösteriyordu.

Nerelerdeydim? Neler dinlemiştim?

Bir kadın sesi seni düşlerime geri götürüyor gibiydi. Bir tür yöntem... veya bir işlem... Yarım kalmış bir cümle..

Yastığı başıma çekip gördüğüm düşü sürdürme isteğiyle yine uyumayı denedim. Sonra hâlâ düş görüyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Ama görmüyordum! M.D."nin başımı döndürecek ölçüde çarpıcı, yepyeni düşünceleri açıklayan yumuşak sesini duyabiliyordum.

Sonra şu kız, Lea... Nasıl da aydınlıktı!

"Aydınlık?" Bu söz de nereden çıkmıştı?" "Aydınlık." Hoş bir duygu uyandıran bu sözcük şimdi yepyeni bir anlam kazanmıştı, dün akşamki düşe kadar taşımadığı bir anlam..

Lea aydınlıktı. Oyun oynamıyor, olmasını istediğimi sandığı biçimde davranmıyordu; yapmacığı, beklentileri yoktu, kendini savunmaya gerek duymuyordu; sadece çok zeki, yetenekli, dürüst, açık sözlü, sevinçle yaşam deneyimini kazanan, kendine, başkalarına ve yaşamın kendisine saygı duyan bir kadındı.

Lea'nin güzelliği Hollywood yıldızlarının yüzeysel, kolayca silinip giden güzelliği gibi değildi; sanki ondan derin, neredeyse ruhsal bir öz işiyordu. Apaçık fiziksel güzelliğinin yanısıra. beni şimdiye kadar hiç hissetmediğim ölçüde bir bütünlük duygusuna iten, çok yönlü, pırıl pırıl, engin bir zihni vardı. Yastığıma sarıldım ve üzerimde Lea'yı sıcacık duyumsadım ve bir kez daha kendi kendimle tartışmaya giriştim. Çıplak bedenimi neden örtmeli? O durumda utanmamak için. Niye utanır insan? Eğer beden öz benliğimiz için sadece bir giysiyse...

İste yeni bir sözcük daha: "Öz Benlik." Bu sözcük de şimdi yepyeni, daha karmaşık bir anlam kazanmıştı. Gördüğüm düŞten, şimdiye kadar devam ettiğim tüm derslerde öğrendiklerimden çok daha ilgi çekici bilgiler edinmiştim.

Neden?

Bu soru zihnimi geleceğin fantezi dünyasından alıp, yavan bulduğum şimdiki zamana getirdi. Aklını yeni güne başladı Fiziksel olarak -yoksa ruhsal olarak mı?- varlığımın derinliklerindeki öz 2150'ye uzandı ve orada kaldı. Yatakta oturup takma bacağımın kayışlarını bağlarken, eksikliğimi kuvvetle hissettim. Karl sabah saat sekizde hazırlık sınıflarına psikoloji dersi verdiği için evde değildi. Hazırladığımız tez üzerinde bütün gün çalışabilmek amacıyla bu dönem yardımcı öğretmenlik yapmıyordum ve bu yüzden memnundum İsteğim doğrultusunda kullanabileceğim zamanım vardı, ben de günlük işlerle uğraşırken bu inanılmaz düşü uzun uzadıya gözden geçirme fırsatı bulabildim.

Sadece bir düş müydü? Belki 'sadece' yanlış bir sözcüktü. Bir ara gördüğüm bir kitaplıkta -açık kahverengi bir kitapçık -iri- kendi gerçeklerini ifade eden çok önemli düşlerin olabileceği hakkında bazı şeyler yazılıydı. Adı neydi? Belki tekrar bulabilirdim. Küçücük bir kitapçıktı hu. "Düşlerinizin Bir Şey... Yardımıyla Yorumu" gibi veya benzer bir isim hatırlıyordum.

Kahvaltımı bitirip, küçük mutfağı temizledim. Kafam karmakarışıktı. Böylesine akıl almaz olayların bu kadar açık, canlı ve ayrıntılı bir biçimde yaşandığı bir düş hiç görmemiştim. Ancak bu öyküyü ciddiye almak saygın bir psikolog olmayı unutmak demekti. Benim alanımda, zamanda yolculuk,

astral bedenler, parapsikoloji veya dünya dışı varlıklarla ilişki kurmaktan söz eden biri, meslektaşları tarafından dışlanırdı. Yine de anımsayabildiklerimi yazmaya karar verdim ve bu garip deneyimi kaydederken sanki yeniden yaşamaya başladım.

M.D.'nin son anlattıklarımı -benim inançlarımla ilgili sözlerini- çözmeye çalışırken, kapı açıldı.

Karl, "Hey, benim karnım aç!" diye bağırarak girdi içeri. Bîr yandan kabarık siyah saclarındaki karı silkeliyor, bir yandan da kürk taklidi paltosunu ve botlarını çıkarıyordu.

Yazmaya yeni başladım sanıyordum, oysa saat 13.30 olmuştu bile.

"Bu üstündeki paltoyla Koca Ayağa benziyorsun" dedim. Karl küçük bir adam değildi. Ben takımda yarışırken Karl yolu açardı, ben de rahatça boşluk bulur, koşardım. Sanki bu iş için yaratılmıştı.

"Koca Ayak gibi de yiyebilirim!" diye yanıtladı. "Haydi yemek yiyelim!" Sonra, "Ne yapıyorsun?" diye ekledi.

"Dün gece gördüğüm düşten kaynaklanan bazı düşünceleri not ediyorum."

"Ne?"

"Dün gece gördüğüm düşten kaynaklanan bazı düşünceleri not ettiğimi söyledim."

"Ben de bunu söylediğini düşünmüştüm. Neden söz ediyorsun Allah aşkına?" Karl keskin, yeşil gözünü bana dikmiş bakıyordu.

Bazen Karl'ın gözünün, ara sıra öne sürdüğü gibi onu profesyonel futboldan uzak tutmak için değil, ama gözünü dikip baktıgı insanları korumak için kazaya uğratıldığını düşünürüm. Yine de sağlam tek gözü, hem yitirdiğinin hem de daha birkaç gözün yerini tutacak kadar güçlüydü!

Bakışlarında yıldırıcı bir anlam ve sorusunda ince bir alay sezdiğim için anlatmaya başladım; "Dün gece yaşamımım ILK gerçek düşünü gördüm."

"Eminim ıslak bir düştü."

"Allah kahretsin, Karl! Ben ciddiyim!"

"Ve ben açlıktan ölmek üzereyim. Ya beni bir dakika beklersin, ya da söylevini ölü bir dinleyiciye verirsin'

Mutfakta kayboldu, kısa süre sonra sol elinde yarım litrelik bir şişe havuç suyu; sağ elinde gereğinden büyük iki dilim ekmek arasina eğreti yerleştirilmiş fındık ezmesi, reçel, salam, peynir ve kıvırcık salatadan oluşmuş sandviçi ve göğsüyle kolu arasına bir kağıt peçetenin içine sıkıştırdığı yeni yıkanmış bir havuçla ortaya çıktı. Havuca bayılıyordu.

"Tamam" dedi, "haydi anlat bakalım." İçi kauçuk köpügü dolu koltuğu Karl'ın 109 kiloluk ağırlığına boyun eğmeden önce bir an korkuyla büzüldü.

Odada bir aşağı bir yukarı dolaşarak, topu topu yedi saat evvel yaşadığım o inanılmaz özgürlük duygusunu anlattım. Karl'ın köşeli yüzü konuştuğum sürece kayıtsız kaldı, ama sözlerimi bitirir bitirmez büyük bir sırıtmayla genişledi.

"Eh" diye kıkırdadı. "Uyanmanın seni niye bu kadar üzdügünü şimdi anlayabiliyorum; sana şimdiye kadar görülen en mükemmel düşü gördüğün için başarı belgesi vermem gerek!"

Yavaşça başımı sallayarak, "Ama ben, Jon Lake olarak böyle bir düş üretebileceğimi sanmıyorum" dedim. "Gerçekten Karl... yani yeni sözcükler... bu ayrıntılar... Değil düşte görmek, ben bunları hayal bile edemem."

"Tamam Jon. Belki 1976'daki sakat bir Jon Lake'in istekleri doğrultusunda mükemmel düşler üreten 2150'deki Jon Lake'di. Sonuçta düşündeki kız, Lea da bunu söylemiyor mu?"

Hazır aklıma gelmişken, düş bilgisayarına sadece yüz yetmiş bilmem kaç yılda 2150 gibi bir ütopya yaratmayı nasıl başarabildiklerini sormayı düşündün mü? Örneğin rekabetin, uyuşmazlıkların, güvensizligin, düşmanlıkların, nüfus patlamasinin, çevre kirliliğinin, cehaletin ve

olağanüstü bencilliğin egemen olduğu bir dünyadan işbirliği bilincinin, sevginin ve bilgeliğin yaşandığı bir dünyaya nasıl geçilebildi? Bu soruyu sormayı düşündün mü Jon? Bunun sırrını öğrenmek hoş olurdu." Sonra, "Belki tezimizin konusunu değiştirebiliriz; bir veya iki haftalık bir uykuya dal ve şu senin M.D.'den tezi bizim için yazmasını iste." diye; güldü.

"Ciddi ol Karl, ben bunlardan bazılarını sordum. M.D. mikro toplum diye adlandırdığı bizim toplumumuzun birbirleriyle işbirliği yapmayı beceremeyen dünyadaki pek çok mikro toplumla birlikte yaklaşık 2000 yılında yok olacağını söyledi:"

"Böylece sorun çözümlenmiş oluyor" diye yorum getirdi Karl. "Ağlama, sızlama yok, sadece bir patlama..."

"Hayır, M.D. mikro toplumun yok oluşunu hazırlayan etkenlerin uzun bir süreçte yavaş yavaş oluştuğunu söyledi. Birden olmamış."

Aklıma gelen bir düşünceyle irkildim. "Kahretsin! Olayın tam ortasındayız! M.D. Makro toplumun başlangıcının 1970' lere dayandığını söyledi. Şimdi tam zamanı Karl!"

"Aman, ne kadar iyi." diye alay etti Karl. "Artık her an bekleyebiliriz. Peki, bütün bunlar nasıl olacakmış?"

"Bilmiyorum Karl. Yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan çıkar bilmiyorum. Ama hangisi önce olursa olsun 2150'deki insan davranışları ile ilgili kuramlarla bizim 1976' daki kuramları bağlayan zincirin bir halkası hat. boyunca bir yerlerde kopmuş olmalı ki, aramızda böylesine fark oluşmuş.

M.D. bizim, insanın pek çok davranış biçiminin çocukluğunun ilk birkaç yılından kaynaklandığı yolundaki kuramımıza karşı çıktı. Erken yaşlardaki beslenme yetersizliğinin ya da sağlıksız zihinsel, duygusal veya bedensel etkenlerin büyük zararlara neden olabileceği ve bunların, sınırlayıcı inanç sistemlerimizle de desteklenerek daha sonraki önemli gelişmeleri etkileyebileceği görüşüne katıldı. Ancak M.D.'ye göre, çocukluğumuzda aldığımız eğitimin yanlışlığına bağladığımız tüm korku ve saplantılarımız değişmez değil; kendilerini başka türlü ifade edebilir, niteliklerini

değiştirebilir ve yeniden biçimlenebilirler; gerekli olan sadece bu değişimi isteyen bir düşünce sistemi kurmak ve bunu uygulamakta kararlı olmak. Aldığımız eğitimin piyonları olmaktan kurtulmak bizim elimizde. Bunun mümkün olduğuna inandığımız ve gerekli çaba ve disiplini göstermeye istekli olduğumuz sürece, nasıl karar verirsek, nasıl olmayı dilersek öyle olmakta özgürüz."

Karl bir ıslık koyuverdi. " Bu oldukça ağır bir anlatım Jon, gördüğün düş de öyle ya..."

Öğrendiğim tüm yeni bilgileri bir kez daha gözden geçirmenin verdiği coşkuyla, "Hepsi bu kadar değil. Karl" diye sürdürdüm konuşmamı. "M.D. bize, 1970'lerin insanlarına 'mikro adam' dedi. Yaşamı ve gerçeği bir mikroskobun sınırlı görüş alanıyla gördüğümüzü, oysa bizim sınırlı görüş alanımızın hemen ötesinde bulunan birleştirici, uyum sağlayıcı makrokozmik gerçekleri neredeyse tamamen göz ardı ettiğimizi söyledi."

"'Mikro adam, hııım!" diye Karl yüksek sesle düşündü. "Ve bunlar... 'barışı getiren gerçekler' denebilecek bu gerçekler hemen oracıkta, ama yine de erişilemeyecek kadar uzakta, öyle mi?"

Karl'ı "geleceğin" felsefesi ile bu kadar ilgili görmekten pek hoşnuttum. "Ben erişilemeyecek kadar uzakta olduğu kanısında değilim, Karl" dedim. "Bu daha çok at gözlüğü takmaya benziyor. Nasıl atlara, gördüklerinden ürkmemeleri için meşin gözlük takıp onların görüş alanlarını daraltıyorsak, kendimize de aynı şeyi yapıyoruz. At gözlüklerimizi, alışık olduklarımızın dışındaki her şeye karşı kendimizi kapayacak veya bunları dışlayacak bicimde dar tutuyoruz. Sonuçta kendimizin, başkalarının ve evrenle olan ilişkimizin sınırsız, ama çaba gerektiren makrokozmik gerçeğini görmek yerine, bu gerçeğin son derece kısıtlı, ama bize pek rahat gelen mikroskobik bir parçasıyla yetiniyoruz."

"Senin bu tanımına göre Jon, mikro adam 1970'lerin ortalama idrakini ifade ediyor, senin ve benim gibi insanların.."

"Sanırım öyle."

Karl devam etti: "Bu yaklaşım insanın kendini yek diğerinden ayrı hissettiği oranda zihinsel hastalıkların ortaya çıktığı kuramını destekliyor. Bildiğin gibi, at gözlükleri bizi diğer insanlardan ayırıyor -güya bizi korktuğumuz şeylerden koruyor. Ha!" Karl vardığı bu sonuçtan memnun, ekledi: "Böylece kendimizi gerçekte kendi zihnimizden koruyoruz! Anlat bana, "düşlerin ulu büyücüsü!' Gelecekte hangi din geçerli?"

"Anladığım kadarıyla Karl, bizim düşündüğümüz anlamda bir din söz konusu değil. Biliyorsun, ülkeyi? yayılmış kiliseler, yoldan sapanları parmağını sallayarak tehdit etmek veya üzerlerine yıldırımlar yağdırmak üzere her şeyi gökyüzünden dikkatle gözleyen ve yargılayan bir tanrıya tapınmaktalar."

"Gelecekte din daha çok bir yaşam biçimi" diye anlatmayı sürdürdüm. "Buna Makro felsefe diyorlar ve sanırım Lao-Tzu' nun Taoizminin, Siddhartha Gautama'nin Budizmi'nin ve Nasıralı İsa'nın Hıristiyanlık anlayışının ana çizgilerini içeriyor."

"Harika! Bizim gibi 'mikro adamlar'ın asla anlayamadıkları, gelmiş geçmiş mistiklerin en büyükleri... Peki kişileri, bu Makro felsefeyi kavrayacak ölçüde büyük birer mistik filozof haline getirecek eğitimi nasıl veriyorlar?" Karl'in sesinde hafif bir kuşku vardı.

"Bu. Makro toplumun eriştiği düzeyi gösteriyor. Gördüğün gibi, Makro felsefenin temel metafiziksel önermesi şu: Her şey mükemmel, makrokozmik, bölünmez bir bütündür. Eski idealist felsefenin dayandığı kavram da bu; her şey mükemmeldir ve her şeyin kaynağı zihin, tek bir evrensel zihindir. Ancak 2150'de -M.D.'ye göre- konu sadece üzerinde konuşulan bir kavram olmaktan çıkmış, toplumlarını bu anlayışa göre düzenleyerek, Makro felsefeyi yaşamlarına aktarmışlar." Karl'ın sözümü kesmesini geciktirmek için elimi kaldırdım.

"Belli ki Makro toplum, ancak İnsanlar Makro felsefenin her şeyin bir bütün olduğu' temel önermesini kabul ettikleri sürece var olabilir. Böylece, Makro toplum çocuklarını, İsa'nın birbirinizi seviniz' buyruğunun uygulamasını içeren Makro bakış açısına göre eğitiyor."

"İsa aşkına! Jon, insan bir hayvandır! Hemen hemen tüm davranış biçimlerini koşullandırabilir, güçlendirebilir ve programlayabiliriz, ama insanın doğasında bulunan hayvansal gülüşünü değiştiremeyiz. Hepsi küçük îsalar'dan oluşmuş yepyeni bir nesil ortaya çıkaramayız!"

"Bu doğru Karl" dedim yatıştırıcı hir tonda. "Onlar da bu konuda seninle aynı fikirdeler. M.D., sınırlı bakış açısı, sınırlı inançları olan mikro adam neredeyse tümüyle yok olmadan Makro toplumun var olamayacağını özellikle vurguladı. Mikro adamlar hayvan, çünkü kendisini bir hayvan olarak görüyor. Bu, insanın kendi kendini mahkum ettiği bir durum. Ne olduğumuza inanırsak, o oluyoruz. İnançlarımız, fiziksel bedenimizin doğumu ve ölümü arasındaki süreyle, kalıtımsal ve çevresel mirasımızın gelişigüzel getirdikleriyle yetinmemize neden oluyor.

Oysa Makro adam kendini bir hayvan olarak görmüyor. O. ürettiğimiz her düşünceyle kendimizi sürekli olarak yarattığımızı anlıyor. Her hücresinin, ürettiği her düşünceye yanıt verdiğini, böylece onu olduğuna inandığı biçime dönüştürdüğünü biliyor. Makro adam koşulların kurbanı olmadığını, kendi kaderinin, kendi gerçeğinin yaratıcısı olduğunu biliyor. Yaşamının sadece kendi gelişmesi için kendi seçtiği deneyimleri içerdiğini biliyor ve...."

Karl eliyle yavaşlamamı işaret, ederek, "Bekle bir dakika," diye sözümü kesti. "Makro adam kimdir, sorabilir miyim? 2150' deki adamla aynı adam mıdır?"

"Hayır, öyle düşünebileceğimizi sanmıyorum. Bir insan başkalarına özen göstermeye, yekdiğerinden kendisini ayıran önyargı ve korku duvarlarını yıkmaya başladığında duygusal ve ruhsal acıdan Makro adam olmaya da başlıyor. Kendi kökeninin Makro benlik içinde -makrokozmosda- Ölümsüz bir ruh olduğunu hatırlayacak düzeyde her farkındalığa eriştiğinde ise, zihinsel olarak Makro adam olmaya başlıyor. Sonra, mikrokozmik-makrokozmik süreç diye adlandırdıkları geçiş sırasında, farkındalıktan unutkanlığa veya daha az farkındalık haline inerken pek çok yaşam yaşamış olduğunu idrak ediyor. Böylece simdi, geçmişte ve gelecekte var olan herşeyle her zaman makrokozmik birlik içinde olduğunu giderek daha fazla idrak ettiği evrimsel dönüşüne başlıyor."

"Allah aşkına Jon, neden bir ruh unutkanlığa giden yolu seçsin? Yoksa seçim hakkı yok mu?"

"Var" dedim. "M.D. her ruhun Özgürce seçim hakkı olduğunu kesinlikle söyledi, yine de senin birinci sorunu sorduğumda birkaç yanıt aldım, ama açık söylemek gerekirse, aklım bu konuda hemen hemen seninki kadar karışık."

"Yanıtın biri suydu," diye devam ettim. "Farkındalığın azalması, sonra tekrar tekâmül yoluyla kazanılması süreci içinde makrokozmosun kendisi deneyim kazanıyor. (Kendisini deneyimliyor.) Bu sürece girilmesinin bir başka nedeni ise. sadece bazı ruhların -hepsinin değil- korkudan titremeyi, kuşkuyu, kendini ayrı hissetmeyi, çatışma heyecanını ve tabii tüm fiziksel zevk ve acıları deneyimlemek için bu yolu kendilerinin seçmiş olmaları."

"Mükemmelliğin çok sıkıcı olabileceğini anlatan şu eski özdeyişten nü söz ediyorsun?" diye Karl araya girdi.

"Belki" diye yanıtladım. "İnsanın, sevinci, dayanabileceği acı oranında kabul edebileceğini biliyoruz, çünkü bunlardan birini reddetmek ötekini de yok eder. Mikro Hıristiyan'ın huzur ve zevk dolu değişmez cennet kavramı gerçekte cehennem olurdu. Makrokozmos bütün zıtlıkların mükemmel bir dengesi: tüm acıların ve sevinçlerin nefretin ve sevginin, tüm çirkinliklerin ve güzelliklerin, korku ve çatışmalarla dinginlik ve barışın birlikte bir bütün olarak kabulü. Başka bir anlatımla, heyecanda, zevkte, çeşitlilikte ve yaratıcılıkta varılacak en üst düzey -gerçek cennet."

Karl alaycı bir tavırla, "Kimin için cennet?" diye sordu.

"Sanırım Makro'nun kendisi için. Ancak Makro'nun kendisi olduğumuzu fark edecek kadar geliştiğimizde, şimdi, geçmişte ve gelecekte var olan her şeyin mükemmelliğini kabul ve idrak edebiliriz."

Karl'ın keskin zekâsının var gücüyle işlediğini neredeyse gözümle izleyebiliyordum. "Yani sen Makro'nun kendisine göre her şeyin mükemmel olduğunu mu söylüyorsun? Yoksulluk, hastalık, adaletsizlik, ölüm gihi şeylerin, hatta bizim gibi bencil mikro adamların?"

"Evet" diye başımı salladım, "çünkü hepsi mükemmel bir biçimde dengelenmiş; bir pozitif ve bir negatif birbirlerini karsılıkli geçersiz kılıyorlar. Yoksulluk, hastalık, adaletsizlik, ölüm gibi şeyler sadece mikro düzeylerde var -Makro farkındalık düzeyinde bunlar asla yok. Mistikler, her şeyin aldatıcı bir görüntü (illüzyon) veya maya olduğunu söylediklerinde, anlatmak istedikleri buydu."

"Ama bu bizler, mikro varlıklar için kahrolası gerçek bir illüzyon!" diye Karl sertçe karşılık verdi.

"Elbette" diye yanıtladım. "Amacı eğlendirmek olan bir yazar tarafından yazılmış rolleri oynayan aktör ve aktrisleri izleyen biri, salt izleyici olduğunu unutmadığı sürece bu oyundan hoşlanabilir, verdiği heyecanı hissedebilir mi?"

"O halde sen Shakespeare ile aynı fikirdesin" diye araya girdi Karl. "Tüm dünya bir sahne ve erkeklerle kadınlar yaşamları boyunca çeşitli rolleri oynayan oyuncular. Öyle mi?"

"Evet, aynı fikirdeyim" dedim. "Bir aktörün ne kadar iyi olduğu, kendini o anda yaptığı role ne kadar kaptırdığına bağlıdır. Aynı şey mikro adam için de geçerli. Geçici olarak oynadığı role gerçek benliğini yitirecek kadar dalmış ve o rolü seçenin sadece kendisi olduğunu unutmuştur! Geniş açıdan bakıldığında ortada herhangi bir adaletsizliğin söz konusu olmamasının nedeni bu; çünkü her ruh oynadığı her rolü kendisi seçmiştir."

"Sonunda herkesin bu uykudan uyanıp, gerçekte Tanrı'yla ya da senin dediğin gibi makrokozmos veya Makro'nun kendisiyle bir olduğunu idrak edeceğine inanıyor musun Jon?"

"Eh, elimizdeki ilk tarihi kayıtlardan bu yana, bütün mistikler hep böyle söylüyorlar."

"'Ve sen bu tür hır felsefeye gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Karl. Bakışları endişeli ve üzgündü. "Gerçekçi olalım Jon! Tekrardoğuşa, astral bedenlere ve zaman içinde yolculuğa inanıyorsan, nasıl toplum psikologu olacaksın? Profesörlerimiz bu çılgınca düşünceleri hiç kuşkusuz onaylamayacaklardır. "

"Tamam, bu sorulan yanıtlayacağım," derken yine odayı adımlamakta olduğumu fark ettim. "Birincisi, Makro felsefenin temel kavramları benim için yeni değil, bu kavramlar her zaman ilgimi çekti. Yaşama uygulanabileceğini sanmadığım mikro felsefeler bana hep ters geldi. Şu anda, Makro felsefenin şimdiye kadar duyduğum en gerçekçi felsefe olabileceğini, eninde sonunda yaşama uygulanabileceğini düşünüyorum.

Psikolog olmaya gelince insanın kalıtımsal ve çevresel etkilerle tamamen kısıtlanmış, çok gelişmiş simgelerle düşünen bir hayvan olduğuyla ilgili mikro bakış açısının geçerliliğini kabul etmiyor değilim. Ama mikro hoyutları da içeren, ancak bu boyutlara ruh, karma, tekrardoğuş kavramlarını ve her şeyi bölünmez tek bir evrensel zihin olarak gören en geniş makrokozmik bakış açısını ekleyen bir Makro boyutu da reddedemem. Profesörlerime ve davranış uzmanı arkadaşlarıma gelince, -Makro felsefeye inanan birini gerçek bir bilim adamı saymayacaklarını kabul ediyorum. Böyle olunca, bu kavramları dikkate aldığımı anlarlarsa, onlara göre psikolog olamam, ancak sanrı ve gerçeği birbirinden ayıramayan mistik bir kaçık olurum."

"Ama" dedi Karl, "tekrardoğuş ve Makro felsefe gibi düsüncelerle uğraştığını kimseye söylemek zorunda değilsin. Neredeyse aralıksız üç yıldır kitaplarla boğuşuyorsun ve hiç tatil yapmadın. Bu kadar yükten kaçış anlamına gelebilecek bir düş görmende şaşılacak bir şey yok."

"O halde sen gördüğüm düşün aşırı çalışmadan kaynaklanan zihinsel yorgunluğun bir parçası olduğunu düşünüyorsun. Çenemi kapar da delice fikirlerimden kimseye söz etmezsem, bana psikoterapi uygulayacaksın, öyle mi?"

Karl, "Şimdi Jon, kendini benim yerime koy," (üye savunmaya geçti. "Sana geldiğimi ve bugün bana anlattığın her şeyi benim sana anlattığımı, üstelik bunların bir gece evvel gördügüm düşten kaynaklandığını da kabul ettiğimi düşün. Dürüst ol jon. Nasıl tepki gösterirdin:"

Karl'ı benim anlattıklarımı anlatırken düşününce gülmekten kendimi alamadım. "Tamam Karl" dedim, "haklı olduğunu kanıtladın. Sen bana aynı öykü ile gelseydin, sana birkaç tahtası eksik bir kaçık olduğunu söylerdim. Ama sen her zaman dik başlı bir gerçekçi oldun, ben de filozof. Ayrıca

düşler beni eskiden beri büyüler, sense seninkileri hatırlama zahmetine bile katlanmazsın."

"Öyleyse" dedi Karl, "sen davranışlarını hep böyle çılgın düşlere göre ayarlayan biri olduğunu söylüyorsun. Jon, doktoranı tamamlamaya buna benzer şeyleri göze alamayacak kadar yakınsın. Hangi konudan söz edersen et, seni memnuniyetle dinlerim, ama bunları bir başkasıyla konuşma, tamam mı?"

"Olur" dedim, "belki sen haklısın. Belki bütün bunlar sadece çılgın bir düştü. Gece uyuduğumda bu varsayımın doğru olup olmadığını anlayacağım."

Karl inançla. "İşte bu mantıklı" dedi. "Bak, gitmek zorundayım. Öğrencilerimden biriyle buluşacağım, akşam için de Cindy'ye söz verdim. Eğer eve döndüğümde uyumuş olursan seni uyandırmam."

"Ne yaparsan yap, beni uyandırma! Ne olacağını görmek için bu akşam erken yatacağım."

"Aklıma gelmişken" diye devam ettim, "düşümle İlgili ayrıntıların çoğunu not ettim. Makro toplumun örgütsel yapısının seni ilgilendirebileceğini düşündüm. Hepsi çalışma masamın üstündeki not defterimde yazılı. Çok geç gelmezsen, göz gezdirebilirsin."

"Okurum" dedi Karl, sonra da bürosuna gitmek üzere yola çıktı.

Dışarıda uçuşan karın karşı koyamadığım bir çekiciliği vardı. Kardan nefret ederim ve onu severim. İyice sarındım ve üniversitenin kütüphanesine kadar süren bir yürüyüşe çıktım. Yorgunluktan kaçış anlamındaki bir düşten daha çok gördüklerimi gerçekten yaşadığım umudunu destekleyecek kitaplar arayarak kütüphanede birkaç saat geçirdim. Bulamadım. Lea'yı, sadece düşte bile olsa yeniden görmek için duyduğum, neredeyse sıkıntı verecek kadar kuvvetli isteğe karşı koyamayarak dokuz buçuğa doğru yattım. Uyumayı beklerken kendimi, düş bilgisayarımın Makro toplumun yapısı ve değişik metrik zaman sistemi* hakkında verdiği ayrıntıları düşünerek oyaladım.

**M.D. 'den Seçilmiş Bilgiler bölümüne bakın.*

Ne kadar düşünürsem, Karl'ın haklı olabileceği konusundaki endişem o kadar artıyordu. İnsanların, yaşadıkları gerçeği kaldıramaz hale geldiklerinde, kendilerine; düşsel bir dünya yarattıklarını okumuştum. Belki de gerçekten bir tatile çıkmalıydım. Ne tarafıma yatarsam yatayım, bir türlü uyuyamıyordum. Gece yarısına doğru Karl ve Cindy sessizce içeri süzüldüler Duvara döndüm, onları rahatsız etmemek için uyuyormuş gibi yaptım. Kısa süre sonra uykuya daldım ama Cindy'nin bastırmaya calıştığı gülüşüyle uyandım. "Allah kahretsin!" diye düşündüm. yastığı başıma çekerken Karl'ın kısık sesle, "Sessiz ol tatlım" dediğini duydum.

Odanın öbür tarafındaki yataktan gelen gıcırtıya aldırmamak çok zordu, ama becerdim ve bir kez daha uykunun derinliklerine daldım. Birden yatağımın içinde korkuyla dimdik oturdum. Cindy Keskin bir çığlık salıvermişti. Orada anadan doğma çıplaktılar. Karl Cindy'nin bacaklarının hassas iç kısımlarını hafif hafif ısırıyordu, benimle aynı odada, oracıkta.

"Allah kahretsin Karl!" diye küfrettim. "Senin aşka saygın yok mu?"

En az benim kadar korkmuş, baktı. Ancak Cindy battaniyeyi üzerine çekerken, Karl'ın yüzündeki şaşkınlık, yerini, durumu eğlenceli bulan bir ifadeye bırakmıştı.

Cindy'yi. battaniyeyi ve her şeyi toparlamaya çalışarak şakacı bir tavırla, "Takma kafana" dedi, "eğleniyoruz, kilisede degiliz!"

Cindy'nin özür sözcüklerini içimdeki çatışmanın sesi bastırdı. Gelişkin ben'im "Karl haklı, biliyorsun" diyordu. "Sevdiğin biriyle aşk yaptığında hazzı ve neşeyi paylaşırsın. Bu yararlıdır, sağlıklıdır, iyidir."

Sonra yargılamaya alışık gelişmemiş ben'im gelip gelişmiş benime karşı çıkıyordu: "Evlenmeyi hiç düşünmediği biriyle! burada çırılçıplak bulunmasının Karl'a bir yararı yok veya Karl'ın önünde, -hayır bizim yatak odamızda- böyle soyunmasının Cindy'ye. Ne biçim bir kız bu?"

Gelişmiş ben'im "Ooo, bırak Jon" diyordu. "O üstün biri; zeki. düşünceli ve neşeli. Bunu biliyorsun. Hoşlanma ve paylaşma duygusunun böyle

mükemmel bir doğallıkla birlikte yaşanmasında yanlış olan bir şey yok. Gerçekte düşündüğün kadar anlayışlı olsaydın, onları yapılamazdın, onların adına sadece mutlu olurdun."

"Onların adına mutlu olmak, öyle mi! Ben böyle bir şeyi asla yapmazdım," diye sürüyordu içimdeki tartışma.

"Yapmaz miydin ha?" Belki Karl'in yasaklari delişini, kendini ifade etmekteki özgürlüğünü biraz kıskanıyorsun."

Onlar daha sessiz olana veya ben uyuyakalana kadar, ya da hem onlar seslerini kısana hem de ben uykuya dalana kadar kendimle çatışmam böyle sürüp gitti, Her neyse, Perşembe .sabahı alışık olduğum saatte uyandığımda aklımda kalmış ufacık bir düş kırıntısı bile yoktu. New York'ta Ocak ayı berbat soğuk geçer; bu yıl da diğer yıllardan farklı değildi. O garip düşü gördüğümden bu yana on bir karlı ve çamurlu gün yaşamıştık; arada birkaç düş görmüştüm ama hiçbiri 2150 yılı ile ilgili düşümü andırmıyordu bile. Bu durum Karl'ın "sıkıntılardan kaçış anlamındaki düşler" tezini destekliyor muydu, yoksa çürütüyor muydu?

Karl başlangıçta endişeliydi ve İlk birkaç gün evde benimle alışılmıştan biraz daha fazla kaldı. Gecelerim böyle garip yanıtlar üretemez hale gelince. Karl'ın gördüğüm düşün gerçekte tedavi edici bir kaçış yöntemi olduğu sonucuna vardığını anladım.

Öte yandan ben bütün bunları aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum. Günlük alışılmış işlerimle uğraştığım halde rahat degildim. Bir parçam bu olağandışı deneyimden kopamıyor, ona dönmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Düşler ve düş görme konusunda küçük bir araştırma yapmaya karar verdim. Keskin soğuğa karşı iyice sarınarak kitapçıya yollandım. Orada da dosdoğru düşlerle ilgili kitapların bulunduğu bölüme yöneldim. Rafları incelerken gözlerim tek bir sözcüğe takıldı: Makro!

Gözlerim yerinden uğrayacak gibiydi! İşte oradaydı. Daha önce gördüğüm ince kahverengi kitapçık. Adındaki hatırlayamadığım sözcük Makroydu. "İnanılmaz!" diye düşündüm. "Düşlerinizi Makro Bakış Açısından Yorumlayın."

Kitabı çabucak satın aldım ve akşam saatlerini yazılanları okuyarak ve hatırladığım düşlere uygulayarak geçirdim.

On buçukta, 2150 yılının ve Lea'nin gerçekten var olduklarina inanarak yatmaya gittim. Belki de o gerçek bizim gerçeğimize paralel bir gerçekti veya buna benzer bir şey. 'Tam anlayamamıştım, ama yine de bu gerçeğin evrenimizin -bizim Makro evrenimizin- bir yerinde var olduğundan şimdi kuşkum yoktu.

Bölüm III : Carol

Uyandığımda 2150 yılındaki kütüphaneme geri dönmüş olduğumu sevinçle gördüm, -yoksa ileri gitmiş olduğumu mu gördüm demeliydim? Merkez Danışma'nın o tatlı kadın sesi kulağıma doldu. Uykuya dalmadan evvelki son sorumu yanıtlamakta olduğunu fark ettim. 1976'da on bir gün gecirmiş olmama rağmen, 2150 yılına göre ayrıldığımdan bu yana sadece birkaç saniye geçmişti. M.D. bana ne olduğunu biliyor muydu?

"Özür dilerim" diye kestim. "Ne kadar uyuduğumu ve bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Üç saniye önce uykuya daldın" diye yanıtladı. M.D. 2150' nin metrik zaman ölçüsüne göre aşağı yukarı on saniye. Yine de bu üç saniye içinde 1976'da yaklaşık on bir gün geçirdin."

Aklım karışmış ve biraz da tedirgin, sordum: "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Koltuğun," diye yanıtladi M.D., "sendeki önemli fizyolojik değişimleri kontrol ediyor. Lea 7-927 ve diğerleri de bu bilgisayarı senin zaman yolculuğunla ilgili hesaplamaları yapmakta kullanıyorlar.

"Neden 7-927?" diye sordum.

"Çünkü Delta 927'de doğmuş.. Lea adı verilen yedinci bebekti."

İyice artan bir ilgiyle, "Adları neye göre seçiyorsunuz?" diye sordum.

"Makro toplumda ruhların belirgin özelliklerine veya titresimlerine uyan otuz bin ad var. Bir ruh burada yeniden fiziksel beden edindiğinde, titreşimi belirlenir ve bu titreşime en uygun ad seçilir."

Biraz düşündükten sonra sordum: "Söyleyebilir misin, Jon adi benim titreşimime ne kadar uyuyor?"

"Gerçekten çok uygun" dedi M.D. "Ama bu bir rastlantı degil, çünkü annen uygun ad seçmekte yetenekliydi. Oldukça gelişkindi. Öyle olanlara 1976'da medyum diyorsunuz."

Annem ben küçükken öldüğü için onu pek iyi hatırlayamıyordum. Ne sahip olduğu duyular açısından ne de başka konularda. Lea -aklımda kaldığından çok daha güzel- birdenbire içeri girdiğinde, M.D.'ye annem hakkında bu kadar bilgiyi nasıl öğrendiğini sormaya hazırlanıyordum. Lea daha ağzını bile açamadan, sözcükler dudaklarımdan döküldü: "Neden geri gelemedim? Seni özledim."

"Her uyuduğunda denedik Jon. Birinci gece Karl'a duyduğun öfke nakil (aktarım) işlemini engelledi. Sonra da bu aksam a kadar yaşadıklarının gerçek olduğuna inancın nakli sağlamaya yetecek ölçüde güçlü değildi."

"Pekâlâ, nasıl 1976'da on bir gün geçirip, buraya ayrıldıktan, SADECE üç saniye sonra geri dönebildim?"

"Gerçekte bir yerden bir yere gitmedin Jon. İki yerde de varlığını sürdürüyordun. Ama aynı anda yaşanan, yine de herkese göre değişken bir zaman kavramının senin bugünkü idrakinin ötesinde olduğu nu sanıyorum."

"Zamandan söz etmişken, kaç yaşındasın Lea?"

"Hmm" dedi, "en azından Merkez Danışma'ya sormayı unuttuğun bir soru. Yanıtlamadan önce sen söyle, kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?"

"Eh" dedim, "emin değilim ama on sekizle yirmi beş arası, yirmibirin üstünde olduğunu umuyorum."

"Umudun gerçekleşecek, hem de biraz daha fazlası." Sonra afacan bir çocuk gülüsüyle bilgisayara "Lütfen bize kaç yaşında olduğumu söyle" dedi.

M.D. hemen yanıtladı: "Jon'un kavrayabileceği anlamdaki zamana göre Lea üç hafta üç gün sonra kırk yılını dolduracak."

"O halde 2110 yılında doğdun!" diye haykırdım kuşkuyla. Lea'nın yaklaşık kırk yaşında olduğuna inanamıyordum. Veya Makro toplumda söylendiği birimde -onlar yaşadıkları yıllardan: bizim okul yıllarımızdan söz ettiğimiz gibi söz ediyorlardı- neredeyse kırk yılını dolduracaktı.

"Bu doğru" diye yanıtladı Lea. "Fiziksel yaşlanmayı durdurmayı öğrendik. Makro toplumda yaşlı görünümlü sadece birkaç kişiyle karşılaşacaksın. Onlar da 2000 yılından önce doğmuşlar."

"Dur bir dakika" diye kestim, "Sen burada yüz elli yaşının üzerinde insanlar bulunduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Evet. Kuramsal olarak onuncu bilinç düzeyine ulaşan her kes istediği kadar yılı fiziksel bedende geçirebilir. İdrak ne kadar yükselirse, fiziksel beden de o kadar kolay denetim altına alınabilir. Mikro adamın aksine, bizim üst düzeydeki Makro varlıklarımız dilediklerinde fiziksel, dilediklerinde astral bedenlerini kullanabilirler. Sadece fiziksel düzeyde almaları gereken ders varsa, bu dersi öğrenene kadar fiziksel bedende kalırlar. Amacımız kendimizi sınırlı, düşük titreşimli fiziksel varlığımızdan tamamen özgürleştirmektir."

"Ama fiziksel bedenim haz verici. Bana acıdan çok zevk verecek kadar genç kaldığı sürece onu bırakmak İstemem" diye yakındım.

"Doğal olarak kimse istemez" dedi Lea. "Fiziksel bedenlerimizde bulunmamızın en önemli nedeni bu, onu istiyoruz Ama bütün çocuklar gibi sonuçta büyüyoruz. Çocukça davranışlarımızdan usanıyor ve bize daha fazla doyum sağlayacak yeni deneyimler arıyoruz. Böylece bütün ruhlar kaçınılmaz olarak daha üst idraklere doğru gelişiyorlar."

"Ama ben..,"

"Biliyorum" diye kesti Lea. "Henüz buna hazır değilsin. yinede Alfa öğrencilerimizden biri olmayı denemeye hazırsın. Gel kalacağın Gama binasına gidelim, sorularını yolda yanıtlarım."

El ele gölün çevresinde yürürken bir süre hiç konuşmadım. Lea sessizliğime saygı gösterdi. M.D.'nin Makro'nun toplumsal yapısı hakkında anlattıklarını düşünüyordum.

"Eğer herkes yaşamının ilk otuz yılını öğrenci olarak Alfa, Beta ve Gama'da geçirmek zorunda kalıyorsa, bu toplum cok sıkı denetim altında ve olağanüstü plânlı olmalı" dedim. 1970'li yılların sorunlarından biri sanayi toplumlarında gençlerin çoğunun öğrenimlerinin gereğinden uzun sürmesi, böylece toplumun üretken olmayan üyeleri durumunda kalmaları."

"Evet bu doğru. Ama bizim öğrencilerimiz nasıl doyurucu ve üretken bir biçimde yaşanacağını öğrenirler. Günlük yaşamlarında kullanmayacakları için unutacakları ilgisiz konu ve olayları ezberleyerek zamanlarını harcamazlar. Örneğin tarihi ve coğrafi ayrıntıları ezberlemek ve sizin toplumunuzda çok önem verilen yabana dil, cebir, geometri gibi çoğu insanın hiç kullanmadığı konuları öğrenmek zorunda kalmazlar."

"Varlığımızı sürdürebilmek için" diye devam etti Lea, "mikro adamın önemsiz ve bölücü uğraşlarını yaşamımızdan çıkarıp atmak gerektiğini öğrendik. Mikro aile, ekonomik sınıf, din, ulusallık, kültürel ve ırksal bölünmeler gibi."

"İşte sözünü ettiğim katı denetim bu" dedim. "Özgürlük yok!"

"Kendini başkalarından ayrı ve üstün hissetmenin özgürlügündenmi söz ediyorsun? Bencil olma ve kendi mutluluğuna başkalarınınkinden daha fazla önem verme, rekabet, savaş, başkalarını yok etme, aşırı tüketimle kirlilik yaratma, aşırı üreme ve işbirliğini reddetme özgürlüklerinden mi?"

Bir iki saniye beni dikkatle süzdü, sonra devam etti; "Görüyorsun Jon, bu gezegende bu bedenlerde var olmak isteyen biri işbirliğini öğrenmek zorunda, bu da mikro özgürlüklerinden vazgeçmesi anlamına gelir. Toplumumuzu aşırı denetim altında, aşırı sistematik hale getirilmiş buluyorsun, biliyorum, ama bir süre burada yaşa ve Makro toplumumuzun

senin mikro toplumunun, asla güvence veremeyeceği konulardaki özgürlükleri sağlayıp sağlamadığını gör. Korkulardan, hastalıklardan, açlıktan ve yalnızlıktan, sinir bozucu gerilimlerden ve kendi kendinden nefret duygusundan özgürleşmek gibi."

"Eğer Makro toplum bütün bunları sağlayabiliyorsa, elbette bu sistemin nasıl çalıştığını görmek isterim!'

Güneş ışıklarıyla dolu bir günün tüm güzellikleriyle kuşatılmıştık... Pırıl pırıl mavi bir göl, serin ve hafif bir rüzgâr, ağaçların gölgelediği sevimli bir park..

"Bu cenneti korumak için gerekli işleri kim yapıyor?" diye sordum.

"Senin robotlar diye adi andıra bileceğin hizmet mekanizması bütün can sıkıcı, tekdüze işlerimizi yapar. Yine de bitki lerin büyümesine yardım etmek pek çok insana keyif veriyor. Hoşumuza giden işleri yaparız, bu yüzden aramızdan bazılarını bahçede çalışırken görebilirdin." İlk büyük binaya yaklaştığımızda, Lea burasının benim kalacağım Gama öğrenci yurdu olduğunu söyledi,

'"Seni Alfa eşinle tanıştırdıktan sonra kendi işimin başına dönmeliyim" dedi. "2150 hakkında bilgi edineceksin, sonra burada kalmak için çaba gösterip göstermemeye karar verebilirsin."

"Dur bir dakika" eledim. "Benim gerçekten bir Alfa'da yaşayacağımı ve başka bir kızla aynı yatak odasını paylaşacağımı mı söylemek istiyorsun?"

"Tabii Jon, Makro toplumumuzdaki yaşamı öğreneceksen, o yaşamı deneyimlemelisin."

"Evet ama, ben seninle yaşayacağımı düşünmüştüm" diye karşı çıktım.

"En azından yedinci bilinç düzeyine erişmeden ve onuncu öğrenim basamağını tamamlamadan benimle yaşayamazsın."

"Tanrım!" diye haykırdım. "Bu yıllar sürer Lea!"

Lea güldü ve "Carol'la, Alfa eşinle tanışana kadar bekle, dedi, "birkaç yıl süreyle onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesinin yakında hoşunu gideceğine eminim."

"Ama... ama" diye öfkeyle kekeledim. "Ciddi olamazsın. Ben seni seviyorum. Başka bir kadınla yatmak istemiyorum."

"Sevgiyi," dedi Lea, "belirleyen şey, kişinin bilinç düzeyidir Mikro bilinç düzeyinde aşk kıskanç bir sahiplenme duygusuyla kendini gösteren kuşku ve kuruntu dolu bir bağımlılıktir "

Oo, mükemmel!" diye homurdandım. "Serbest aşkı yada her önüne gelenle sevişmeyi savunmak için kullanılan şu klasik bahane!"

"Senin mikro toplumunda kabul edilenin tersine, 2150'de cinsellik çirkin bir sözcük değil. Basit bir orgazm duygusundan çok daha fazlasını paylaştığımızı fark edeceksin. Ve biz bir başkasını asla bir seks aracı olarak kullanmayız.

Lütfen Jon, ahlâki değerlerimizin yozlaşmış olduğuna karar vermeden önce bizi tanı. Bir araştırma yapar gibi bize tarafsız ve önyargısız bir gözle bak.

Şimdi Alfa eşinle tanışmaya hazır mısın?"

Yaptığımız konuşma yüzünden zihnîm o kadar doluydu ki, binaya girdiğimizi, birkaç çocuğun önünden geçip çabucak yedinci kata çıktığımızı ve camla kapatılmış uzun bîr koridor boyunca yürüdüğümüzü hayal meyal fark ettim. Koridor hem güneş ışığı hem de tavanın her tarafından yayılıyormuş gibi görünen bîr ışık sistemiyle aydınlatılıyordu. İç tarafa dönen baska bir koridora sapıp, büyük mavi bir kapının önünde durduk. Geçtiğimiz diğer bütün girişlerin de aynı çelik mavisi renginde olduklarını anımsadım, oysa duvarlar göze boş gelen bir yeşildi. Yedinci katta olduğumuzu, bu katın Beta'nın yedinci öğrenim basamağındaki öğrencilerine ayrıldığını, yeşilin de yedinci bilinç düzeyini ifade eden renk olduğunu hatırladım.

Lea'nın Alfa eşimle karşılaşmaya hazır olup olmadığım konusundaki sorusunu yanıtlamayı geciktirmek amacıyla, ona mavi kapıları sordum.

"Mavi sekizinci bilinç düzeyinin rengidir" diye açıkladı Lea. "Ve yedinci bilinç, düzeyi sekizinci düzeye açılan kapı olduğu için, yedinci öğrenim basamağına ayrılan bölümlerde kullanılan kapılar mavi. Tabii Öğrenim basamağındakiler henüz, öğrenci, bulundukları basamak farkındalık düzeylerini ifade etmiyor, ama rengini paylaşıyorlar."

"Bu renklerin kendilerinin özel bir anlamları var mı?"

Lea insanda düş kırıklığı yaralan afacanvari gülüşüyle "Carol bütün bunları sana seve seve anlatır" dedi.

Önümüzdeki kapı birden kayarak açılınca korktum. Şaşkınlığımı hisseden Lea dikkatimi kapının yanındaki düğmeye çekti. "Çoğumuz elektriği devreye sokmak için psikokinetik (PK) Makro gücümüzü kullanırız. Sen PK'ni geliştirene kadar düğmeye basmak zorundasın."

İsa'nın söylediklerini düşünmek istiyordum, ama önümüzde uzanan alışılmışın dışındaki oda bütün dikkatimi dağıttı. İçeri girdik. Ortak kullanılan bu Alfa salonu dokuz metre eninde, yirmi altı metre boyunda ve halı kaplıydı. Duvarlara yapılmış üç boyutlu resimler çok etkileyiciydi. Açık hava manzaraları öyle gerçekçi resmedilmişlerdi ki pencereden bakıyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Odada eşya bulunmaması da bu duyguyu güçlendiriyordu. Sanki içerisi dışarısının bir devamıydı. Bu dev boyutlu salonun sadece bir köşesine on geniş oturma birimi, halka oluşturacak biçimde yerleştirilmişti. Pek iskemleye benzemiyorlardı ama, aynı amaçla kullanıldıkları belliydi. Dört buçuk metre yüksekliğindeki tavan gizli bir ışık kaynağıyla aydınlatılıyordu, güneş ışığına bu kadar benzeyen başka hiçbir ışık görmemiştim! Odanın boş olması bana yedinci kata geldiğimizden beri hiç kimseyle karşılaşmadığımızı hatırlattı. "Herkes nerede?" diye sordum

"Öyle güzel gün ki" diye yanıtladı Lea. "Hemen herkes dışarıda. Biz öğrenmek için sınıflara kapanmıyoruz, siz öyle yapıyorsunuz."

O sırada odanın ucundaki bir kapı açıldı ve genç bir kız içeri doğru koştu. Bu Carol'du. Üzerinde o tek tip tuniklerden vardı; Lea ve ben çoraba benzer botlar giymiştik, ama Carol' un ayakları çıplaktı.

Sağ elini Lea'nın yüzüne koydu, Lea da aynı şeyi yaptı ve birbirlerinin gözlerinin içine o kadar uzun süre baktılar ki, konu ben olduğum için artan bir utanma duygusuna kapıldım. carol sonra hiçbir şey söylemeden benim yüzüme dokundu ve gülümseme dolu, ama sessiz bakışma başladı. O muhteşem gözlerinde boğuluyormuşum gibi bir duyguya kapıldım, bu simdiye kadar gördüğüm en sevimli yüzdü. Bedeninin dev bir mermerden yontulmuş hissini veren güzelliğini görebilmek için gözlerimi gözlerinden zorla ayırdım. Carol benim kadar uzun ve ben 1.78m. boyundaydım!

Psikokinezi: Zihnin doğrudan maddeyi etkileme gücü.

Bölüm IV : Alfa Eşleri

Birden Lea'nin gitmiş olduğunu fark ettim, Carol'la yalnız kalmıştım. Neden böyle sinirli ve gergindim? Lea ile birlikteyken kendimi böyle hissetmiyordum. Niye Carol'um yanında ilk buluşmasını yaşayan saf bir delikanlı gibiydim?

Aniden Carol'un telepati yeteneğiyle zihnimi okuyabileceğini hatırladım. Yüzümün kızardığını hissettim. Utanmamı gerektirecek şeyleri aklıma getirmemek için gösterdiğim umutsuzca çaba. üzerine çok uyan pembe tuniğinin gizleyemediği o muhteşem bedenini daha fazla düşünmeme neden oluyordu.

"Anlamaya başlıyorsun" dedi Carol. "Bir şeyi düşünmemeye çalışmakla o şeyi düşünmekten kurtulmak mümkün değil. Gerçekte bedenimi düşünmekten ne kadar kaçınırsan, onu o kadar çok düşünürsün."

"Ah... özür dilerim" dedim boğuk bir sesle,

"inan ki özür dilemene gerek yok. Bedenlerimizi güzel bulmaman üzücü olurdu!" Carol bunları söylerken tuniğinin üstünü çekti ve giysisi yere kayarak onu tüm güzelligiyle çırılçıplak bıraktı.

"Carol!" derken soluğum kesiliyordu. "Lütfen Jon, bedenime bak" dedi, sanki başka bir şeye bakabilirmişim gibi!

"Bunun senin için zor ve utandırıcı olduğunu biliyorum. Başak burcundan -Zodyak'ın bakir burcundan olman da içindeki, seksi günah

sayan 20. yüzyıla özgü duyguyu körüklüyor; eğer 22. yüzyılın Alfası'nda rahat yaşamak isliyorsan, bu duygunun şimdi çaresine bakmalıyız. Göreceksin, birlikte banyo yapmak başak burcundan biri İçin iyi bir başlangıç olacak."

Tehlikesiz bulduğum bu konuya utangaçlığım azalır umuduyla balıklama daldım: "O halde sen astrolojiye inanıyorsun, öyle mi?"

"Sadece etkisine Jon, yoksa yaşamlarımızı belirlediğine inanmıyorum. Şimdi banyoya!" Elimi tuttu ve o ana kadar gördüğüm en geniş yatak odasına girdik.

Oda yaklaşık seksen metrekare büyüklüğündeydi. bir köşede otuz santim yüksekliğinde, eni ve boyu ikişer buçuk metre olan kocaman bir şilte, karşı köşede üç metre eninde, dört metre boyunda gömme bir havuz bulunuyordu. Ortaya, kenarları seksen beş santim olan bir video ekranını görecek biçimde birkaç yumuşak yastık yerleştirilmişti. Carol beni gömme havuza götürdü, elimi bırakarak sığ suya daldı. Gelişmiş serüvenci benim kısa sürede üstün geldi ve çabucak tuniğimi çıkarıp Carol'un ardından havuza girmemi sağladı. Su sıcak ve berraktı. Zemin havuzun öbür ucuna doğru tatlı bir meyille derinleşiyordu. Hemen o yana gittim; derinlik yaklaşık 2.25 metreydi. Görünüşe göre Carol PK gücünü kullanıyordu, çünkü saydam bir plastik bölme duvardan çıkarak havuz biçimindeki banyomuzun çevresini tamamen sardı. Bana dönerek "İşte" dedi, "artık içimizden geldiği gibi davranabiliriz. Gel, birbirimizi yıkayalım!" Carol bunları söylerken beni tekrar PK gücüyle şaşırttı. Altimizdaki zemin yavaş yavaş yükselmeye başladı. Su zar zor dizlerimizi örter hale gelince durdu.

Kendimi çok çıplak hissettim. Bir duvar panosu açıldı ve ortaya içeri çekilebilen iki hortum cıktı. Birinden parıldayan kaygan köpükler, diğerinden duru su geliyordu. Carol havuzun sığ tarafından çıkan bir şilteye uzanmamı istedi. Sonra bir eliyle üstüme köpük püskürtürken diğer eliyle beni yavaşça sabunlamaya haşladı. Büyük bir özenle bedenimin her noktasını köpükle kapladı. Bir kez daha cinselliği düşünmemeye, cinsel istek duymamaya çalıştım ama boşuna, uyarılmıştım. Elleri üzerimde kayarken, Alfa eşimle banyo yapmanin vereceği keyfi anlatan yumuşacık sesini dinliyordum. Omuzlarımı ve sıkı karın kaslarımı çok beğenmişti. Sıra erkeklik organıma geldiğinde, onu güzel bulduğu ve belirgin biçimde

uyarılmış olduğu hakkında gelişigüzel bir iki söz söyledi. Artık bu çok fazlaydı, uzun süredir koruduğum sessizliğimi bozdum.

"Allah aşkına Carol, yardım et!" diye yalvardım. "Cinsel açıdan uyarılmak istemiyorum."

Carol hemen "Neden istemiyorsun?" diye sordu. "Çünkü" dedim zayıf bir tonda, "bu durum, kendini kontrol edemeyen bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyor. Ayrıca Lea'yı aldatmak istemiyorum."

"Eğer Lea için endişe ediyorsan, o dokuzuncu bilinç düzeyinde," dedi yatıştırıcı bir tonla; sanki bu açıklamanın beni hemen sakinleştirmesini bekler gibiydi, "Yani" diye; devam etti, "senin herhangi bir parçana sahip olmak gibi hastalıklı duyguları taşımayacak kadar gelişkin; sen ne yaparsan yap onu incitemezsin veya kıskançlık duymasına neden olamazsın."

"Ama, ben..."

Carol sözümü kesti: "Lea benden becerebildiğim her konuda sana yardımcı olmamı istedi, buna senin cinsel konulardaki nevrozun da dahil."

"Ben sinir hastası değilim!" diye kendimi şiddetle savundum. "Tamamen normalim!"

Carol sükûnetle "Belki 1976 standartlarına göre" diye yanıtladı. "Ama güzel bedenlerimizin sana verdiği haz nedeniyle, bütünüyle normal ve sıhhatli olan bu duygu yüzünden kendini yetersiz hissetmen veya kendi kendinle çatışma içine girmen 22. yüzyıl Alfa'sı için normal değil."

"Pekâla" dedim dürüstlükle, "1976'da sadece beş dakika önce tanıştığım kızlarla birlikte banyo yapmazdım."

Biz konuşurken Carol beni yıkamıştı, diğer hortumla duruladı. Sonra hortumu bana verdi ve kollarını başının üstüne kaldırarak baştan çıkarıcı bir tavırla hafif hafif dönmeye başladı. Derin bir soluk aldım ve parıldayan köpükleri üzerine püskürtmeye haşladım, bu arada hortumu iki elimle tutuyordum. Carol şeytanca gülümsedi. "Ben seni böyle yıkamadım Jon. bana dokunursan kontrolünü kaybedeceğinden korkuyor musun gerçekten?"

"Cehennemin dibi!" diye patladım ve köpükleri saten gibi yumuşak cildine coşkuyla sürmeye başladım.

Carol gülerek "Hiç de cehennem değil!" dedi. "Bana daha cok 20. yüzyılda sözünü ettikleri cennet buymuş gibi geliyor."

Haklıydı. Suçluluk duygusuna binmiş yargılayıcı ben'imin bana doğru tehdit, edercesine parmak salladığını sezdim; ama Kara tahtanın üstüne çizilmiş beyaz bir çizgi gibi öyle sınırlı, öyle tek yönlüydü ki. Ve ben o çizgiyi sildim, gerçek cennet yaşamının keyfini çıkarmaya başladım. Onu köpüklerle kapladım, sonra her iki elimle o güzelim kavis ve vadileri sevgiyle keşfettim. hiç acele etmiyordum, eğer Carol bir süre sonra zemini indirip bizi tekrar suyun içine bırakmasaydı, bütün günü banyoda geçirebilirdim. Kısa bir süre birbirimize su sıçratarak neşeli hır biçimde güreştikten sonra Carol beni havuzdan çıkardı, başka bir devreyi harekete geçirerek plastik siperi kaldırdı ve tekrar taze suyla doldurmak üzere havuzu boşalttı. Sicak hava akımı bedenlerimizi çabucak kuruttu. Sonra beni elimden çekerek koştu ve kendini karşı köşedeki büyük şiltenin üstüne bıraktı.

Bir saat boyunca Carol'la fiziksel, zihinsel ve duygusal acidan tam anlamıyla birleşmenin, gerçekten bir olmanın verdigi hazla kendimden geçtim. Bu bir saat sona erdiğinde, cinsel ilişkinin zihinsel ve duygusal ilişkiyle böylesine içice olduğu zaman, iki insanı daha evvel mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir birliğe ulaştırdığını öğrenmiştim. Birbirimizin kollarında yatarken Carol'a hamilelikle ilgili suçluluk duygumdan ve korkumdan söz ettim. Bu yüzden lise günlerimden bu yana hiçbir cinsel ilişkinin özgürce tadına varamadığımı söyledim. Valerie ile ilgili suçluluk duygumu anlatırken, babamın beni öfkeyle "hayvanca bencilliğim" yüzünden şiddetle kınadığında yaşadığım, son on yılın en kötü deneyimini yeniden yaşadım. Bunun üzerine Carol bana Makro toplumda hiçbir kadının özel olarak duygusal ve zihinsel hir hazırlık yapmadıkça çocuk sahibi olmayacağını söyledi. O zaman bile Deltar'dan izin alınıyormuş. Carol'un kadının üreme devrelerinde hamile kalmak isteyene kadar adet görmesini engelleyecek değişikliklerin nasıl yapıldığı hakkındaki teknik açıklamalarını anlamadım; yine de 20. yüzyılın kadın ve erkeklerinin çoğu bu uygulamayı seve seve kabul ederlerdi, biliyordum.

Yönetimin Makro toplumun sadece fiziksel, zihinsel ve ruhsal açıdan en üstün üyelerine çocuk yapma izni vermesi konusunu konuştuk. Doğumları sınırlıyorlar, böylece öğrenci nüfusu toplam nüfus icinde yaklaşık yüzde onu oluşturuyordu. Ne kadar az, kadının hamile kalmaya yeterli koşullara sahip olduğunu anladığımda şok geçirdim.

"Carol, on kişiden dokuzuna ana olma hakkını tanımamanın gerçekten adaletli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Carol. '"Adaletli mi?" diye sordu, sonra güldü. '"Senin 1970'lerden olduğunu bir an için unuttum Jon. Bir çocuğu meydana getirmek ve doğurmak bir kadının başardığı en çetin sınavdı ama fiziksel olarak yıkıcıydı. Artık bu sınav gerekli değil; çiftlerin, dünyanın kendi küçük kopyalarına gereksinimi olduğu yolundaki akıl almaz kanıları, mikro adamın sınırlı görüş açısının üzücü bir ürünüydü."

"Mikro adamın tarihini okudum" diye Carol konuşmasını sürdürdü. "Binlerce yıl her isteyen çocuk sahibi olabildi ve cocuklar ana-babanın malıymış gibi değerlendirildi. 20. yüzyılda, senin ülkende küçük yaşlardaki çocukların çalıştırılması engellendi, böylece mikro aile çocukları önemsememeye başladı, senin zamanında uyuşturucu ilaçlara eğilim ve gençliğin başkaldırması kısmen, mikro adamın veya kadının yetiştirebileceğinden daha fazla çocuk yapmasından ve onlarla yeteri kadar ilgilenememesinden kaynaklanıyordu."

"Ve sizin çözümünüz" dedim, "nüfusunuzun yüzde doksanına çocuk sahibi olma konusunda seçim hakkı tanımamak."

Carol başını sallayarak, "Oh Jon" dedi, dudaklarında acı bir gülümseme vardı; "anlamıyorsun! Kendini bu amaca hazırlayan herkes çocuk sahibi olabilir. Belki bazıları için birkaç yasam gerekebilir ama, biz Makro toplumda, mikro toplumda inanıldığının aksine, tek yaşama hapsedilmiş değiliz. Mikro adamın sloganı şöyleydi: 'Bir kere dünyaya geliyorsun, o halde ye, ic ve pislet, çünkü yarın ölebilirsin!" Ve tabii çılgınca bencilliğiyle sadece kendini yok etmekle kalmadı, neredeyse tüm gezegeni ortadan kaldırıyordu."

1976"da göllerimizin ve ırmaklarımızın büyük bir kısmıni ciddi biçimde kirletmiş olduğumuzu, okyanusları bile etkilediğimizi kabul etmek zorunda kaldım.

Benim "zamanım"la Carol'un "zamanı arasında işlerin nasıl bu kadar kötü gittiğine şaştım. Besbelli düşüncelerimi algıladı ve bir an sustu; gözleri tatsız bir şeyi hatırlamışçasına hüzünlendi, sonra anlatmaya devam etti: "Bütün hayvanlar ve balıklar yok olana kadar okyanuslarınızı, havanızı ve toprağınızı kirlettiniz. Böylece dünyanın jeofizik dengesini bozarak Öyle yıkıcı depremlere ve gel-git dalgalarına neden oldunuz ki, bugünkü dünyanızın haritasına baktığında onu tanıyamayacaksın."

"Pekâlâ" dedim hafifçe, Felâketin büyüklüğünü tam kavrayamamıştım. "Sanırım bu felaketler aşırı nüfus sorunumuzu çözmüştür. 2150 yılının dünyasında kaç kişi yaşıyor peki'.'"

"Yaklaşık 303 milyon" dedi Carol. Doğa felâketlerine rağmen mikro adam yine de işbirliği yapmış ve yekdiğerine yardım etmiş olsaydı, bugün cok daha fazla insan yaşardı. Ne yazık ki o. ulus, ırk, dîn. dil eğitimsel ve sosyoekonomik düzeyler gibi geleneksel bölünmeleri daha da abarttı ve harabeye çevrilmiş gezegenin hızla azalan kaynaklarını ele geçirme kavgasına girişti."

"Gerçekten mikro adamın dinozor veya dodo kuşu gibi nesli mi tükendi? diye sordum.

"Hemen hemen" diye yanıtladı Carol. "Bugün üç milyon kadar varlık hayatta, hepsi Mikro Adası diye adlandırdığımız bir adada yaşıyor. Makro toplum üyelerinden herhangi biri de bizim yaşam biçimimize ayak uyduramama Mikro Adasına gidip bencilce ve mikro komşularının korkularını paylaşarak yaşayabilir -20.yüzyıldaki toplumunuzun yaşadığı biçimde."

"Yani sen Makro toplumun üç milyon insanı bir hapishane adasında tuttuğunu mu söylemek istiyorsun?" dedim. Carol başını salladı. "Makro toplumda Makro standartlarımıza göre yaşamaya istekli hiç kimse Mikro Adası'nda yaşamak zorunda değildir. Mikro Adası'nda yaşayan herkesin

orada yaşamayı kendisinin seçtiğini anlamalısın." Çocuklar da mı? diye sordum.

"Evet." diye Carol başıyla onayladı. "Her çocuğun ana-babasını ve içinde büyüyeceği çevreyi doğumundan önce. kendisinin seçtiğini biliyoruz."

"Sen de mi tekrar doğuşa inandığını söylemek istiyorsun?" diye ekledim.

"Evet, inanıyorum" diye karşılık verdi Carol. "Hepimiz inanıyoruz. Dünyanın keşfi, onun yuvarlak olduğu kuramıni nasıl kanıtladıysa, zihnin keşfi de tekrardoğuş kuramını kanıtladı.

Bilinçaltını keşfettiğimizde, ruhu ve onun belleğini de keşfetmiş olduk. Bu bellek hem bu gezegende hem de başka boyutlarda geçirmiş olduğu yaşamların anılarını taşıyordu. Bu gezegene gelen ilk insan ruhlarının çeşitli hayvanların bedenlerine girdiklerini ve böylece bu bedenlere tutsak olduklarını öğrendik. Sonra diğer insan ruhları, kardeşlerine, onları bu hayvan yaşamından kurtaracak bir yol bularak yardımcı olmaya karar vermişler.

Bu amaca ulaşmak için maymunların üzerinde uçuşarak, Makro güçleriyle bu hayvanların salgı merkezlerini etkilemiş, evrimsel değişime uğramalarını sağlamışlar. Dünyanın değişik yerlerinde yaklaşık aynı zamanda siyah, kahverengi, kırmızı, sarı ve beyaz tenli beş insan ırkının ortaya çıkış nedeni bu. Maymunların bedenleri giderek daha fazla insan bedenine benzedikçe, bunlar insan ruhları tarafından bu fiziksel boyutu deneyimlemek ve hayvan bedeni içindeki insan ruhlarına insan bedeni sağlamak için araç olarak kullanılmışlar."

"Hâlâ hayvan bedeni kullanan insan ruhları var mı'.'" diye sordum. "Yani 1976'da kentimizdeki hayvanat bahçesinde demir parmaklıkların ardında tutsak hemcinsim bir insan ruhuna rastlamış olabilir miyim?".

Sorum Carol'u eğlendirdi. "Hayır. Artık değil. Burada ruhların tekâmülü söz konusu; insan ruhuna yaklaşmış bir kısım ruhlar hâlâ başka yaşam biçimlerinde bedenleniyorlar; bir kısmı ise belirli insanların algıladıkları zihinsel güçler kullanıyorlar. Ama hayvan bedeninde tutsak olmuş gerçek insan ruhları. bilinen tarihin başlangıcından çok önce insan bedenlerine

girmekte özgür oldular. Ancak bu yine de insan bedenlerinde tutsak olmadıkları anlamına gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye kuşkuyla sordum.

"Ruhların çoğunun insan bedeninde -fiziksel varoluşun sınırlı alanı içinde- sadece zevki düşünebildiklerini söylemek istiyorum. bu zevkten vazgeçme veya bu zevki kaybetme korkusuyla kendi isteklerinin -kendi sınırlı görüş açılarının- kurbanı oldular ve tekrar tekrar bedenlenme durumunda kaldılar. Karma Yasası'dan kaçınma çabasıyla geçmişlerini unutmaya çalıştılar. Böylece aldatıcı bir unutkanlık içinde yaşadılar."

"Karma kavramı bana yabancı değil" dedim. "Hıristiyanların "ne ekersen onu biçersin' deyişlerindeki anlayışla aynı, Doğru mu?"

" Esas olarak evet" diye yanıtladı Carol, sonra açıklamaya girişti: "Görüyorsun karma, her şeyin bir bütün olduğunu ortaya koyan Makro gerçeği yansıtıyor; buna göre, başkalarına yaptığımız herhangi bir şeyi kendimize yapmış sayılırız. Tabii bu sınırlı mikro görüş açısıyla görülemiyor; bu yüzden ruhlar kendi geçmiş eylem ve düşüncelerinin acı veren sonuçlarından sakınma çabasıyla mikro yaşamlarına sığındılar. Sözünü ettiğim aldatıcı unutkanlık bu. İyice dar bir mikro görüş alanında karma yok, çünkü karma burada bir varlık olarak algılanmaz. Evrimin ortalarında karma, iyi ve kötü talihin mantıksal bir açıklaması olarak kabul edilir, gerçek olduğuna inanılır ve bu yüzden zamanın sürüp giden görünümü içinde neden-sonuç prensibi olarak gerçektir. Oysa çok daha kapsamlı bir Makro görüş alanında geçmiş, şimdi ve gelecek aynı an'dadır ve karma sınırlı bir zaman anlayışının ilkesi olarak değerlendirilir. İyi ve kötü talih, geniş açıdan bakıldığında neden ve sonuç değildir, ama her ruh tarafından kendi gelişimi için özellikle ve dikkatle seçilmiş ders alınacak fırsatlardır.'"

"Bekle bir dakika" diye kestim. "'Bırak, biraz, geriye döneyim. Bazı ruhların kendi eylem ve düşüncelerinin sonuçlarından sakınma amacıyla geçmişlerini unutmaya çalıştıklarını mı söyledin. Düşünceler derken anlatmak istediğin neydi?"

"Bildiğin gibi düşünce maddedir ve eylem kadar önemlidir" diye Carol ekledi. "Düşünme biçimin seni sen yapar ve çevrendeki dünyayı derinden etkiler."

"Yani" dedim, "birini soysam veya öldürsem, hatta birinden nefret bile etsem, bütün bunların sonuçlarının bana geri dönebileceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Tamamen öyle, diye yanıtladı. "Ama bu olayın sadece yarısı. Sabırlı, yardımseversen veya başkalarını gönülden üzmüyorsan, bunların sonuçları da sana geri dönecektir.

Makro anlayışın büyük filozofu isa şöyle demişti: 'Başkalarını hangi ölçüyle ölçersen, karşılığında sana da aynı ölçü uygulanacaktır.' 'Başkalarına sana davranılmasını istediğin gibi davran' altın kuralının, sınırlı mikro bakış açısından önemi olmadığı halde, Makro bakış açısından anlam taşımasının nedeni bu. Karma Yasası'nın bir başka anlatımı Newton'ıın üçüncü esasıdır: 'Her etki, eşit güçte karşıt, bir tepki doğurur.' bu yasa tüm yaşamlarımız boyunca işler, sonuçlarından kurtulmak icin sadece bir tek yol vardır, o da Makro bakış açısına erişerek bu anlayışı yaşama aktarabilmek, yaşamda kullanabilmek."

"Anladığımdan kuşkuluyum" diye duraksadım.

"Demek istediğim Jon, bütün yaşamlara uygulanan hep aynı yasa, ama bakış açısının genişliğine göre farklı anlaşılıyor, farklı yorumlanıyor.

Makro bakış açısına göre senin bilinçli amacın bedeninin her hücresini etkiliyor, ayrıca çevre koşullarına da etki yapıyor. Bu yüzden yaşamın ve yaşamının getirdikleri için senin, sadece senin sorumlu olduğunu anlamalısın. İşte 1970'li yıllara özgü çocuksu kültürün yakında olgunlaşmasını sağlayacak büyük gerçek bu -bu her şeyin sevinçle ve yepyeni umutlarla idrak edilmesidir. Bizler koşullarımızın kurbanları değil, yasamlarımızın mimarlarıyız. Bilinçli zihnimiz yaşamımız, kendimiz, duygularımız hakkında bir resim yapıyor ve bilinçaltımiz bu resmi hakim bilincimizin inançlarıyla mükemmel bir uyum içinde madde dünyasına aktarıyor.

Gördüğün gibi bu yasa, yaşadığımız tüm yaşamlar için geçerli- Ancak, deneyimlemekte olduğumuz yaşamdaki gelişkinlik düzeyimize göre farklı yorumluyoruz:"

"Pekâlâ, ama biz pek çok kere yeniden doğuyorsak geçmiş yaşamlarımızı neden hatırlamıyoruz?" diye sordum. "Sadece hatırlamak istemediğimiz için mi diyorsun?"

"Bu doğru," diye yanıtladı. "İnsanlar geçmişlerini unutuyorlar, çünkü çirkin, bencilce davranışlarını hatırlamak istemiyorlar; aksi halde gururları zedelenecek ve kendilerini başkalarından üstün hissetmeleri mümkün olmayacaktı. Ancak geçmiş başarısızlıklarımızı unutursak gururlu olabiliriz. Yine de, geçmişteki hatasını unutan onu tekrarlamak zorunda kalır. İnsan ruhları yaşadıkları deneyimlerden sadece kendi zihinlerinin sorumlu olduğunu kabul etmedikçe, aynı acı verici sonuçları getirecek aynı bencilce davranışları tekrarlamak durumundalar. Eğer evrimlerini kolaylaştırmak istiyorlarsa, önce bütün yaşam süreleriyle ilgili sorumluluğun kendilerine ait olduğunu kabul etmek zorundalar, sonra sevinçle diledikleri yaşamı yaratabilirler." Carol gülümseyerek elimi tuttu. "Bütün bunlar hakkında ileride daha ayrıntılı konuşuruz. Şimdi toparlanalım ve yemeğe gidelim."

Giyindikten sonra Alfa'nın yemek salonunda nefis bir yemek yedik. Mutfakları olağanüstüydü. İstediğiniz herhangi bir yiyeceği almak İçin yapacağınız bütün iş kadranda bir numara çevirmek ve bir düğmeye basmaktan ibaretti. Bir iki saniye içinde seçtiğiniz yemek sıcak veya soğuk -nasıl istemişseniz öyle- duvardan çıkan bir tabla üzerinde size sunuluyordu. Kararında pişmiş, dumanı üstünde gelen, bir kiloya yakın olduğunu sandığım bifteğimi yedikten ve aşçılıklarını bol keseden Övdükten sonra, bu arada havuç suyunu bitiren Carol, bifteğin yüksek protein içeren deniz yosunu ile başka bitkilerin bileşiminden sentetik olarak elde edildiğini söyledi. Öğrendiğime göre aşçı da bilgisayarla işleyen bir hizmet mekanizmasıymış. Carol karmaşık besin üretim teknolojilerini anlatmaya çalıştı ama, ben bifteklerin gerçek biftek olmadığını unutmaya çalıştığım için ona zahmet etmemesini söyledim. Carol da beni, hoşa gitmeyen gerçeği yok saymak için aldatıcı unutkanlığı kullanmakla suçladı; hatamı kabul etmek zorunda kaldım. O halde bifteğimin nefis tadını

hatırlayabilirdim ama yine de, ancak nereden geldiklerini unutursam 2150'de yiyeceğim yemeklerin keyfini çıkarabilirdim.

Vejetaryen beslenmeye karşıydım, çünkü etin hem tadını seviyor hem de onun bildiğim en zengin protein kaynağı olduğuna İnanıyordum. Eğer 2150'deki bilimsel gelişmeler bu sorunları çözümlemişse, tartışmaya girmenin anlamı yoktu. Carol'un hayvanları yemek için öldürmenin yanlış olduğu düşüncesine katılmasam bile. Carol'a, onun ve Makro toplumun diğer üyelerinin mikro adam ve alışkanlıkları konusunda oldukça katı olduklarını düşündüğümü söyledim. Ama Carol bunu kabul etmedi. Mikro adamı kınamadığını, nasıl altıncı sınıftaki bir çocuk birinci sınıftaki bir çocuktan üstün tutulmazsa, kendisini de aslında mikro adamdan üstün saymadığını, bütün meselenin m-M (mikrokozmik-Makrokozmik) süreci boyunca giderek artan bir farkındalık kazanarak her şeyin bir olduğu bilincine varmak olduğunu anlattı. Ayrıca, erkek ve kadın mikro varlıklar olarak bencilce yaşadığı pek çok geçmiş yaşamını da hatırladığını öne sürdü. Farklı cinsiyetlerin yaşandığı geçmiş yaşamlar beni şaşırttı, ama bu konuyu daha sonra açmaya karar verdim.

Paylaştığımız odaya döndüğümüzde -şimdi bu odanın bizim odamız olduğunu düşünüyordum-Carol bana tuvaleti göstermek için bir devreyi harekete geçirince, duvarın bir bölümü ve bitişik zemin garip ama çok kullanışlı görünen bir tuvalet haline dönüştü, ama özel bölmesi yoktu. Sıkıntıyla baktığımı gören Carol gülümsedi ve yakındaki bir düğmeye basmamı önerdi. Saydam olmayan plastiğe benzer bir perde kayarak tuvaletin çevresini tamamen örttü.

"Gördün mü Jon" diye takıldı, "utanç verici olduğunu düşündüğün bir parçanı haklamak için bir yöntem. Bu perdeyi özellikle senin gelişin için hazırladık.

Burada, 2150 yılında düşünmek için yalnız kalırız, gizlenmek için değil. Ama sizin 20. yüzyılda insan bedeni ve bu bedenin temel ve gerekli işlevleri hakkında çelişik duygular içinde olduğunuzu biliyorum."

2150 standartlarına göre belki de nevrotik olduğum konusunda Carol'a bak verebilirdim ama, yine do perdeyi kullandım ve ondan da aynı şeyi yapmasını rica ettim. İsteğime karşı koymaması hoşuma gitti. Kolay kabul

eden, uyumlu bîr insandı. Bu, aynı fikirde olmadığımız bir konuda kendi görüşünü açıklamaktan kaçınıyor anlamında değildi, ama sabrını yitirmiyor veya benim mikro nevrotik tarzıma ya da 2150 hakkındaki doymak bilmez merakıma sinirlenmiyordu.

Duvardaki video ekranını sorduğumda, bunun M.D.'nin odasındaki gibi Merkez Danışma ile bağlantılı olduğunu söyledi. Sonra bana onu kullanmanın değişik yollanın gösterdi.

Ekranın karşısındaki iskemlelere oturduk ve Carol Merkez danışmadan'dan bize 1970 yılına ait bazı dergileri göstermesini istedi. Oldukça kısa bir süre sonra kendimizi Time ve Newsweek dergilerinin mikrofilme kaydedilmiş sayfalarını çevirirken bulduk. Carol sayfalardan birinde M.D.'yi durdurdu ve benden onu okuyup yorumlamamı rica etti. Şöyle diyordu: Time Dergisi, 13,7.1970

"1970"te milyonlarca Amerikalı savaş, enflasyon veya ekonomik durgunluktan kaynaklanmayan -ama bu sorunlar kadar önem taşıyan- bir endişenin pençesinde. Zorba caniler ve kötü amaçlı yabancıların -silahlı soyguncuların, gangster sürülerinin, yaşamı eroinle değiştirmeye her an hazır uyuşturucu tutkunu hırsızların Birleşik Amerika'nın her yanına saldıkları korku, halkın değişmez yoldaşı oldu. Bu kendini kaybetmiş bir zorbanın buhranlı anına rastlayıp, birkaç peni uğruna, bir hiç uğruna ölmenin soğuk korkusu.

Ve hâlâ Amerikalılar'ın tecavüze uğramak, soyulmak veya öldürülmekle kıyaslandığında, araba kazalarında ve evlerindeki kazalarda yaralanma oranları birkaç kat daha yüksek. Soygun kurbanlarının sadece yüzde onu ağır yaralı, öldürülenler ise yüzde birin altında. Öte yandan ülkenin mutluluğu, gangsterler ve araba hırsızlarından çok daha fazla zimmetine para geçirenler, fiyatları belirleyenler (Mikro politikacılar) ve organize kapkaççılar tarafından sinsice baltalanıyor. Ciddi suçların yaklaşık yarısı hiç bildirilmiyor, çünkü çoğu kez korkudan uyuşmuş, hissizleşmiş kurbanlar işi başından aşkın polisin yardımcı olabileceğine inanmıyorlar. Polis gücünün yüzde 70 ilâ 80'i ağır suçların peşine düşmek yerine, bağıran radyoları susturmak, kendilerini kurtarmak ve ilk yardım uygulamakla harcanıyor. Sayısız ek mesai saati sarhoşluk, kumar, pornografi, yasak seks ilişkileri gibi gerçek kurbanları olmayan suçlarla uğraşıldığı için boşa gidiyor. Hatta

polisin yaptığı iyi işler bile çok yoğun mahkemeler ve cezalandırma yöntemleriyle suçu besleyen hapishaneler yüzünden sonuçsuz kalıyor."

Carol'a baktım ve "70'li yılların dünyasının bölünmüş olduğunu, insanların birleşemediğini, en önemli toplumsal sorunlarını çözmeye yetecek işbirliğini sağlayamadıklarını söylemekten başka ne diyebilirim ki..." dedim.

"Senin toplumun" dedi Carol, "sadece becerebildiği biçimde davrandı; yaşamı mikro açıdan gördüğü için başka türlüsünü yapamazdı, insanlar kendilerini ve çevrelerindeki dünyayı nasıl algılıyorlarsa, ancak öyle davranabilirler. Ve bu algıları tamamen inançlarına ve yaşam felsefelerine göre belirlenir; 21. yüzyıldan evvelki inançlar ve yaşam felsefeleri de genelde farkındalıktan yoksundu."

"Tamam" diye kabul ettim. "Daha geniş bir zemini görmek için daha geniş bir açıya ihtiyacımız vardı; en gerçekçi öğüdü veren 'Dağdaki Vaiz'i ve 'Altın Kural'ı anlamaya yetecek kadar geniş bir açıya -bir Makro bakış açısına."

Carol gülümsedi ve İsa'nın altın öğüdünü tekrarladı: "Başkalarım hangi ölçüyle ölçersen, karşılığında sana da ayın ölcü uygulanacaktır."

"Evet" diye yanıtladım, "ama insanlar makrokozmik birliği idrak etmedikçe, bunun anlamını kavrayıp, gündelik ilişkilerine uygulayamazlar."

"1970'lerde" diye Carol ekledi, "en az üç kişiden birinin yoksulluğun pençesinde kıvrandığı bir dünyada yaşıyordun ve siz insanlar o mağrur Birleşik Devletlerinizde -gerçekten de birleşik mi, o da ayrı bir konu- öyle bozuk ve yetersiz sosyoekonomik bir düzen kurmuştunuz ki, bu sistem bireylerin ihmal edilmişliğini ve yoksulluğunu sadece görmezden gelmekle kalmıyor, gerçekte bu yoksulluk ve aldırmazlığın kuşaktan kuşağa aktarılarak sürdürülmesine neden oluyordu."

"Aynı zamanda" diye devam etti, "ulusal enerjinizin ve kaynaklarınızın en önemli bölümünü savaş ve paranoyak savaş hazırlıkları için harcadınız. 1960'li ve 70'li yıllarda aynı miktarda para ve ulusal çabayı Vietnam'da halkı ikiye bölen savaşı yürütmek yerine kendi sosyal sorunlarınıza

ayırsaydınız, yoksulluk çemberini sonsuza dek kırar ve ülkenizin diğer sosyal sorunlarını çözümlemekte hayli yol alırdınız."

"Biliyorum" dedim, "ama yöneticilerimiz ya ahlâki değerlerden yoksundular ya da gerekli bilinçten."

Carol başını salladı, "Her ulus lâyık olduğu kişiler tarafından yönetilir" dedi. "Sen kusuru başkalarının üstüne atarak kendi sorumluluğundan kaçmaya çalışıyorsun. Lütfen Jon, benim burada seni veya mîkro toplumunu yargıladığımı sanma. Mikro adamı, mikro adam gibi davrandığı için suçluyor veya kınıyor değilim. Bu becerebildiği tek davranış biçimiydi, çünkü sadece böyle davranmayı öğrenmişti. Ben yalnızca senin bakış açının genişlemesine yardımcı olmak zorundayım."

"Ama" diye karşı çıktım, "bir başkasına yöneltilen bencilce, acımasızca, hatta şiddet içeren bir davranışı nasıl olur da kınamazsın; hele şiddet içeren bir davranış neredeyse tüm gezegeni yok edecek kadar ego dolu ve sağgörüden yoksun olursa?" "İnsanın kendi eylemlerinin getireceği sonuçları öğrenebilmesi için tek yol buydu" diye yanıtladı Carol. "Öğrenme süreci içinde mutlaka hatalar olmalıdır. Ayrıca Jon, bu sadece kısa vadeli mikro bakış açısından korkunç görünüyor; oysa Makro bakış açısına göre her şey mükemmeldir. Her şeyin bir amacı vardır ve her şey mutlu sona ulaşır; çünkü her şey mükemmel Makro farkındalığa doğru gelişmektedir."

"Biliyorum" dedim, "senin Makro bakış açına göre yaşadığımız her deneyimden tamamen biz sorumluyuz. Ama bunu yoksulluk veya hastalık çeken ya da haksızlıklara uğrayan birine anlatsana."

Carol gülümsedi ve "Ben çocuklarla anlamaya hazır olmadıkları konuları konuşmam" dedi. Yine de zamanla her çocuğun bir yetişkin olacağını ve herkesin her şeyi anlar hale gelebileceğini de unutmuyorum."

Bu konuya bu kadar derinlemesine girmeye kendimi henüz hazır hissetmediğime karar vererek, Carol'a diğer Alfa üyeleriyle ne zaman tanışacağımı sordum. Carol da hemen M.D.' den Alfar'mı -yoksa artık bizim Alfarımız'ı mı demeliyim- aramasını ve sormasını rica etti. Yaklaşık on beş saniye içinde Alfa yöneticimizin sesini duyduk, Carol'a diğer Alfa üyelerinin iki saat içinde geri döneceklerini bildirdi.

Carol verdiği bilgi için Alfar'a teşekkür ettikten sonra görüşmeyi kesti ve bana M.D.'nin Makro toplumun üyeleriyle, herkesin koluna taktığı bir bilezikte bulunan haberleşme birimi aracılığıyla nasıl bağlantı kurduğunu anlattı. Sonra makib (Makro kimlik bileziği) diye adlandırdığı kendininkini gösterdi. Bilezikte bir saat, bir haberleşme birimi, biyonik bir monitör ve bir beslenme bölümü bulunuyordu. Makro toplumda yaşayan herkesin kalbinin ve beyninin durumunun anında bu bilezikler aracılığıyla M.D.'ye aktarılabilmesine hayran olmuştum. Böylece herhangi bir tehlike anında, başı dertte olan kişi kendinden geçmiş ve yardım çağıracak halde olmasa bile, durum M.D. aracılığıyla en yakındaki yardım edebilecek kişilere bildirilebiliyordu. Carol yakında benim de kendi makib'imi alacağımı söyledi. Sonra diğer Alfa üyelerinin fotoğraflarını görmek isteyip istemediğimi sordu. Elbette görmek istiyordum; Carol M.D.'den diğer üyeleri bana tanıtmasını rica etti.

Birden kendimi biraz önce sesini duyduğum Alfa yöneticimizin, Alan'ın resmine bakar buldum. Bu arada M.D. onun hakkında bilgi veriyordu.

"Alfamiz'ın yöneticisi olan Alan 20.6 yaşında, 1.83 m. boyunda ve 109 kilo ağırlığında olup halen Delta 927'nin öğrencilere ayrılmış Gama binasında kalıyor."

Carol burada keserek, M.D.'nin alfamız'ın her üyesi hakkında biriktirdiği bilgiyi dinlemenin günler alabileceğini, çünkü bu bilgilerin geçmiş yaşamları da içerdiğini anlattı. Ama üyeler hakkında bu kadar bilgi edinmeye henüz hazır olmadığım kanısındaydı. Ancak bütün bu bilgilerin Makro toplumda yaşayan herkese açık olduğunu özellikle belirtti. Gizli, saklı veya sır niteliğinde kabul edilen hiçbir bilgi yoktu. Oysa benim 1976'daki hükümetimin kalın bir sır perdesi çekmeden çalışabileceğini sanmadığımı söyledim. Sonra Alan'ı bir tartışma grubunu yönetirken, koşarken, yürürken, yüzerken, oyun oynarken ve uyurken gösteren bir video bant izledim. Son derece yaşam dolu ve zeki görünüyordu. Bunu söylediğimde Carol, bu yanıt her şeyi açıklıyormuş gibi Alan'ın altincı bilinç düzeyinde olduğunu belirtti.

Ardından, Alan'ın Alfa'daki kız arkadaşı Bonnie'nin resimlerini gördük. 1.75 m. boyunda ve 72 kilo ağırlığındaydı. Sonra 1.87 m. boyundaki Adam'la 1.77 boyundaki Nancy'yi, 1.72 m. boyundaki Diane ile 1.82 m.

boyundaki David'i izledik. Onların ardından ekranda, hepsinden uzun olan Steve belirdi, 1.92m. boyundaydı, kız arkadaşı Joyce İse 1.77 m. idi. M.D. en son Carol'un ve Jon'un resimlerini gösterdi; benim resimlerimin kütüphanede ve Lea ile yürürken çekilmiş olduğunu fark ettim.

Alfa'daki arkadaşlarımın fiziksel ölçülerinin mükemmelliği ve güzellikleri beni çok etkilemişti. Ama saçlarının çok kısa olmasına da şaşırmıştım. Beş erkek içinde saçları en uzun olan bendim; oysa benim saçlarım 1976 standartlarına göre kısaydı. Kızların arasında ise en uzun saçlı olan Carol'du; onun saçlarının uzunluğu da on santimi geçmiyordu. Bu durumun nedenini Carola sorduğumda, saça önem vermediklerini, çünkü gösterişle uğraşmadıklarını anlattı. Kısa saçın çok daha rahat olduğu konusunda bana inandırıcı sözler söyledi.

"Makro toplumda hiç şişman veya çirkin insan yok mu Carol, söylesene!" dedim.

Güldü. "Bütün çocuklarımızın genetik, fiziksel ve zihinsel gelişmelerini tamamen kontrol edebilirken, nasıl olabilir?" dedi.

"Pekâlâ, o halde neden farklı bilinç düzeylerine sahipsiniz? Niye herkesin onuncu düzeyde olmasını sağlayamıyorsu-nuz?"

"Çünkü" diye yanıtladı Carol, "geçmiş yaşamlarda alınan dersleri değiştiremeyiz. Yine de Makro potansiyel taşımayan hiçbir ruh Makro toplumda doğamaz."

"Ben de mi?"

Carol gülümsedi. "Oh Jon, eğer Makro potansiyele sahip olmasaydin, en akıllılarımız bile Lea'ya seni buraya getirme konusunda yardımcı olamazlardı."

"Bırak, bu bilinç düzeylerini kavramaya çalışayım" dedim. "Ben birinci düzeydeyim, çünkü Makro farkındalığa giden yolun daha başındayım."

"Doğru Jon. sen şimdi her şey olan, her şey olmuş olan ve her şey olacak olanla bir olduğunu tekrar idrak etmeye doğru yol alıyorsun."

"Ve Adam'la Nancy ikinci bilinç düzeyindeler" diye devam ettim. "Sen Steve ile birlikte üçüncü bilinç düzeyindesin, Bonnie ve Joyce dördüncü düzeydeler. Sonra Diane ve David, onlar da beşinci düzeydeler ve Alan, önderimiz, altıncı bilinç düzeyinde. Şimdi bana bu düzeyler arasındaki farkın ne olduğunu anlat!"

"Bunu M.D, yanıtlasın" dedi Carol. "Sen sorularına yanıt bulurken, ben de gidip yönetim binasından senin makib'ini alayım."

M.D.'nin göstermiş olduğu Delta haritası aklımdaydı, birden Carol'un on millik bir gidiş gelişten söz ettiğini kavradım. "Yani on mil mi yürüyeceksin?" diye sordum.

"Oh, pnömatik (hava basıncı ile işleyen) yeraltı borusuyla Alfamız'a gönderilmesini sağlayabilirdim ama, bugünkü egzersizimi yapmadığım için koşacağım. Bir saatten önce dönmüş olurum."

İnanamayarak sordum: "Yani bir saatten daha kısa bir süre içerisinde on mil mi koşacaksın?"

"Merak etme Jon, Makro gücümüz mikro adamın hiç deneyimlemediği kadar hafif, hızlı, uzun ve keyifle koşmamıza yardımcı olur."

"Yörede herhangi bir taşıma aracı yok mu?" diye kuşkuyla sordum.

"Zorunluluk olmadıkça Delta içinde her yere, hatta bazen bir Delta'dan diğerine bile yürüyerek veya koşarak gideriz. Elbette bizi bu gezegen üzerinde istediğimiz her yere çok çabuk ulaştıran hava araçlarımız var, ama sizin mikro toplumunuzdaki hastalıklı acelecilikten uzak dengeli bir yaşama inanıyoruz. Yine inanıyoruz ki, bedenin, zihnin ve ruhun eşit biçimde çalıştırılmaları gerek, böylece birbirleriyle uyumlu kalabilirler."

Sözlerini bitirirken bana bir öpücük gönderdi ve gerçek anlamıyla odadan fırladı. Aceleyle değil, sadece son derece sağlıklı bir bedeni çalıştırmanın verdiği coşkuyla... Koşma zevkimi paylaşması beni mutlu etti, bu enerjik toplumda neden hiç kimsenin şişmanlamadığını da daha iyi anladım. Video ekranına dönerek bilinç düzeyleri hakkındaki sorulanına başladım ve M.D.'nin Makro toplumda yaşayan herkesle ilgili doğumdan Ölüme dek,

neredeyse tüm ayrıntıları içeren kayıtlar tuttuğunu gördüm. Bu Makro kimlik bileziği ve M.D. tarafından yapılan yıllık değerlendirme vasıtasıyla sağlanıyordu. Bir insanın tuniğinin rengi onun bilinç düzeyini gösteriyordu. Öğrendiğime göre tunik, insanın aurasını şaşmaz bîr doğrulukla yansıtıyordu; aura ise zihinsel, duygusal, ruhsal ve fiziksel durumun yanılma bir göstergesiydi.

Birinci bilinç düzeyinin temel rengi griydi, enerjiyi ifade eden ikinci düzey turuncu, bu enerjinin kontrolünün kazanıldığını gösteren üçüncü düzey pembe, bir başkasının duygularını anlayabilme ve yöneticilik yeteneğinin kazanıldığı dördüncü düzey mor, her şeyi olduğu gibi sevinçle; kabul edebilme bilincinin kazanıldığı beşinci düzey eflâtun, sevginin gerçek anlamının idrak edildiği altıncı düzey sarı, şifa verme yeteneğine erişilen yedinci düzey yeşil, aklın denge içinde kullanılabildiği sekizinci düzey mavi. bilgeliğin kazanıldığı dokuzuncu düzey mavimsi yeşildi. Önderliği ifade eden onuncu düzey İse kendini beyazla açığa vuruyor ve diğer tüm bilinç düzeylerinin mükemmel bir dengesini içeriyordu.

M.D. 'ye göre Makro toplumda Makro farkındalığın onuncu düzeyine erişecek kadar gelişmiş sadece yüz yirmi yedi kişi vardı. Üç yüz milyonluk Makro toplumun sadece yüz yirmi yedi üyesi bu anlayışa ulaşabilmişti.

Bir insanın bulunduğu bilinç düzeyi, sahip olduğu üç makro özelliğin, önem sırasıyla sevgi, bilgelik ve önderlik niteliklerinin gelişkinliğine ve yedi Makro gücünü -durugörü, telepati, önceden bilme, geçmiş yaşamlarını hatırlama, psikokinezi (zihnin doğrudan maddeyi etkileme gücü), telekinezi (nesneleri dokunmadan hareket ettirme) ve astral projeksiyon-kullanmaktaki ustalığına göre belirleniyordu. (M.D.'den Seçilmiş Bilgiler bölümüne bakın.)

M.D. nasıl bilinç aşaması yapıldığı konusunda oldukça karmaşık bilgileri vermeyi sürdürürken uykumun geldiğini hissettim; gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Sonuçta dayanamadım ve gözlerimi kapadım, çok geçmeden uyuya kalmıştım.

Bölüm V : Gerçeğin Sınanması

Bir başka soğuk, kasvetli ocak sabahına gözlerimi açtığımda ayın 17'siydi ve günlerden cumartesiydi. M.D.'nin 2150'nin denetim altında tutulabilen iklim koşulları konusunda anlattıklarını anımsadım. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi diye düşündüm Bütün bu akıl almaz toplumsal ve bilimsel değişiklikler sadece 174 yılda nasıl meydana gelmişti? Ama benî 1976'da 174 yıl geriye götüren bir zaman yolculuğu yapmış olsam, 1802 yılından 1976'nın dünyası da gerçekleşmesi kesinlikle olanak dışı bir düş olarak görünürdü, bunu kabul etmek zorundaydım.

Huxley ve Orwell gibi kişilerin gelecek hakkında öne sürdükleri kehanetleri düşündüm. Onlar insanın geleceğine büyük bir kuşkuyla bakmışlardı. Sözünü ettikleri insan elbette mikro adamdı ve M.D.'ye göre mikro adam hâlâ kendini yok etmekle uğraşıyordu. Orwell ve Huxley Makro adamı hayal edebilecek kadar geniş bir bakış açısına sahip olsalardı, acaba yazdıkları bundan nasıl etkilenirdi diye merak ettim. Sonra 2150'nin dünyasının kendi düş gücümün ürünü olmadığını söyleyebilmek için ortada elle tutulur en ufak bir kanıt bulunmadığı aklıma geldi.

İşte o an birden, burada gerçekten var olup olmadığımı anlamaya, bana varlığımı doğrulayacak bir şeye dokunmaya, biriyle konuşmaya, bir ses işitmeye şiddetle gereksinme duydum. Odanın öbür tarafına baktığımda, Karl'ın her zamanki gibi özenle yapılmış yatağını gördüm, günlüğüm yastığının üstünde duruyordu. Yataktan fırladım ve dengemi kaybettim, az kalsın yere düşüyordum. Takma bacağımın kayışlarını bağlamayı unutmuştum. Bu olay burada, bu anda gerçekten var olduğumu

doğrulamaya yetti. Buradaydım, tamamen uyanıktım ve 1976 yılındaydım - tek bacakla. Sekerek Karl'ın yatağına gittim, günlüğümü aldım ve Karl'ın notunu gördüm: "Öğleyin konuşuruz."

Saatime göre neredeyse 9.00 olmuştu ve ben yine oldukça geç uyanmıştım. 2150 yılından veya düş dünyamdan -ya da her neyse ondan- hatırlayabildiğim yeni deneyimlerimi Karl dönmeden kâğıda geçirmek İstiyordum. Aceleyle giyindim, çabucak kahvaltı ettim ve coşkuyla yazmaya giriştim. Karl 12'yi çeyrek geçe geldiğinde ben hemen hemen bitirmiştim. Yazılı sayfaları günlüğümden çıkararak ona uzattım, böylece ben yazacaklarımı tamamlarken, Karl da düşümde yaşadıklarımı gecikmeden öğrenebilecekti. Aşağı yukarı aynı zamanda bitirdik ve bir iki saniye birbirimize baktık. Sonra Karl sessizliği bozdu.

"Hey" diye sırıttı. "Olağanüstü bir düş kurucu oldun. Üstelik güzel, insanüstü bir kadınla aşk yapmakla da yetinmiyorsun hayır, iki tane mükemmel sevgili... biri sarışın, biri esmer... ama saçları kısaymış, ne fark eder?"

"Tamam" dedim, "söyleyeceğin başka şey var mı? Buradaki süreklilik seni hiç mi etkilemiyor? Yeni düşün, bir evvelki düşün tam bittiği yerden başlamasına ne diyorsun? Ya da geleceğin toplumu ile ilgili ayrıntılı bilgilerin mantık çerçevesinde birbirini izleyerek zenginleşmesine?"

Karl alayı bıraktı ve kaşlarını çattı. "Evet Jon" dedi, "etkilendim. Ama dürüstçe söylemem gerekirse ne düşüneceğimi bilmiyorum; ancak, bu olayı ciddiye alırsak her ikimiz de tımarhanelik oluruz. Bunu düşün Jon. Şu başlığı gözünün önüne getir: Gayretli iki genç psikolog, ihtisaslarını tamamlamaya sadece bir yıl kala, aşırı çalışmanın getirdiği yüke dayanamayıp Eyalet Akıl Hastanesi'ne kaldırıldılar."

İşte bu eğlendiriciydi, ama rahatsız edecek kadar akla yakın görünüyordu. "Tamam, tamam -dikkatli olacağım Karl, söz veriyorum" dedim.

"Gizli tutmanın bile sorunu ortadan kaldıracağından emin değilim Jon. Bu düş senin için bir sabit fikir haline geldi."

Düşündüm ve haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım, "Sanırım hakkın var Karl. Tüm yaşamım boyunca böylesine doyum veren, mükemmel ve karşı koyulmaz biçimde çekici başka hiçbir şeyle karşılaşmadım."

"Ama hâlâ gerçekliği konusunda biraz kuşkuluyum" diye ekledim. "Doğru olup olmadığını sınamayı tasarlıyorum, aynen diğer varsayımların sınandığı gibi. Mikro varlığımdan kurtulmayı öğrenip, 2150'nin Makro dünyasında sürekli yaşamayı başarabilirsem ki Lea yapabileceğim kanısında bu da son sınav olur."

"Aman Tanrım, Jon!" Karl iskemlesinin ucuna kadar geldi, duyduğu korkuyla sesi buz gibiydi. "Sen ne dediğini biliyor musun? Eğer bu düş zihinsel yanılgıysa, hoşa gitmeyen gerçeklerden bir kaçışsa, sonun ot gibi yaşamak olur. Sen sürekli düş dünyandayken, 1976'nin gerçek dünyasında bir hastane köşesinde damardan beslenir hale gelirsin. Al, dış ortamla ilişkisini kesmiş bir şizofren daha!"

Karl ayağa kalktı ve odayı adımlamaya başladı. Aramızdaki sessizlik öyle uzadı ki, gerçekten hastalanıyor olmam ihtimalini ciddi biçimde düşündüm. Sonuçta dış ortamla ilişkisiz siizofrenlerin bitkisel yaşamını sürdürmek durumunda kalır mıydım? 2150 yılının dünyasında sürekli kalmayı başarırsam, 1976' daki bedenime ne olurdu? Bitkisel yasamamı girerdi, yoksa sadece ortadan yok olur ya da ölür müydü?

Bunlar benim yanıtlayamayacağım sorulardı; "keşke M.D.' ye sorabilsem..." diye düşündüğümü fark ettim.

"Buldum Karl" dedim. "2150'de sürekli kalırsam 1976'da-ki bedenime ne olacağını döndüğümde M.D.'ye soracağım."

"Oh, işte bu harika!" dedi Karl acı bir alayla. "Günah işlemekten kurtulmak için şeytandan yardım isteyelim!"

"Ama Karl, ben..."

"Beni dinle Jon" diye kesti. "Kendini dev bir bilgisayarın yönetimine bırakmış bir toplum, gerçek bir toplum bile olsa, hasta bir toplumdur.

Hasta! HASTA! Bunu kavramak zorundasın."

"Burada bir dakika dur Karl!" diye yanıtladım. "Dürüst olalım! Elde ettikleri başarıyı değerlendirelim. Gel, sonuçları kıyaslayalım.

1976'daki mikro toplumumuz kısa süreli maddi zevkler uğruna bencilce bir sömürü düzeni yaşıyor. Bu çıkarcı davranışlar özgürlük, aile, şehir, devlet, millet din ya da komünizm, ! sosyalizm, kapitalizm ve birtakım başka lanet olası izm'ler adına sahnelenip sürdürülüyor ve inanılmaz sayıda insanın büyük acılar çekmesine neden oluyor. 1976'nın dünyası kuşkuyu besleyen çıkarcı ayrılıkların, güvensizliğin, düşmanlığın ve hem ülke içinde hem de ülkeler arası sonu gelmez çatışmaların dünyası. Bu öylesine bölünmüş ve işbirliğinden uzak bir dünya ki, sonunda kendi toprağını, suyunu, hayvan yaşamını, hatta soluduğumuz havayı, gezegenimizin varlığını tehlikeye sokacak ölçüde bozdu.

İnsanlarımıza gelince, her üç kişiden biri yoksulluk İçinde, hasta ve yarı aç yarı tok yaşıyor. Üstelik bu gezegende yaşayan herkese, tek tek her insana yetecek yiyecek, giyecek, barınak, tıbbi bakım ve eğitim sağlayacak kaynaklarımız ve teknolojimiz varken.

Sorum şu Karl, bütün bunları neden yapmıyoruz?" "Galiba kahrolası çıkarcılığımız yüzünden Jon" diye yanıtladı Karl. "Ama tüm sorularımızın çözümünü Allahın cezası bir makineye devredemeyiz. İşte bu tam bir sorumluluktan kaçış olur."

Öfkeyle, "2150'de kimse sorumluluktan kaçmıyor" dedim ve birden Karl'ı -belki de kendimi-alışılmamış deneyimlerimin gerçekliğine, değerine, hak ve adalete uygunluğuna inandırmak için son derece büyük bir gereksinme duyduğumu fark ettim.

"Tamam Karl" dedim, sakin olmaya çalışarak, "becerebildiğin kadar açık fikirli olmaya çalış ve benî Öyle dinle, çünkü duygularımıza kapılırsak gerçekten başımız derde girer. 2150'nin toplumu hakkında öğrendiğim her şey, insanların birbirlerini önemsediklerini ve birbirlerine yardımcı olmak için büyük çaba içinde olduklarını gösteriyor. Bunu sorumluluktan kaçma olarak değerlendiremezsin."

"Ayrıca" diye ekledim, "bir yaşam felsefesi geliştirmişler; Bu felsefe Öylesine geniş bir bakış açısı sağlıyor ki, bencilce davranışların uzun vadedeki yıkıcı sonuçlarını görebiliyorlar. Başka bir anlatımla, Makro bakış açısından hepimizin birbirimize bağlı tek bir bütün olduğumuzu görebiliyorlar ve bu yüzden en önemsiz görünen bir bireyin mutluluğu bile herkesi ilgilendiriyor, herkesin mutluluğu oluyor. 'Birbirinizi seviniz', 'sen kardeşinin koruyucususun', 'ne ekersen onu biçersin' veya 'başkalarına sana davranılmasını istediğin gibi davran' gibi sözleri sadece bu geniş bakış açısından anlam kazanıyor."

"Ama şu Allahın cezası makineye ne diyorsun?" diye başlı Karl.

"Rahat bırak şu makineyi!" diye bağırdım. "Makro felsefe ya da gelişkin ruhların yaşamaya değer buldukları Makro toplumu yaratan M.D. değil. Sevgiyi, sabrı incelikle davranmayı yaşayan her varlığa anlayışla yaklaşmayı sağlayan da M.D. değil! Hayır! Bunları yapanlar, bencilce olmayan Makro yaşam biçimini seçmiş Makro toplumun insanları."

"Ya elde edilen sonuçlar?" diye devam ettim, "300 milyon insan savaştan, kirlilikten, yoksulluktan, bencillikten ve düşsel mantıktan uzak yaşıyor; her biri eğitim görmüş ve sağlıklı, başlarının üzerinde bir dam var ve günde üç öğün doyurucu yemek yiyorlar."

"Eğer böyle yaşamak hastalıksa, evet eğer hastalıksa, HASTALIKSA" diye bağırdım, yumruğumu masaya indirirken, "Tanrı aşkına, ben hasta olmayı seçiyorum!"

Karl bana inanmaz gözlerle bakıyordu. Sonra "Jon, seni hiçbir şeyi böylesine... tutkuyla savunurken görmemiştim" dedi, "Bağırıyorsun, karşı çıkıyorsun, yumruğunu vuruyorsun, küfrediyorsun. Bütün bunlar benim için yeni. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Benim şu ana kadar bu yaşama katılmamış bir seyirci olduğum gerçeğini anlamaya ne

dersin? Her zaman serinkanlı olmakla öğündüm, ama aslında sorumluluktan kaçıyordum, Şimdi -hele şükür- ilgiliyim, yaşama katılıyorum, sorumluluğu yükleniyorum ve ne olursa olsun, eski halime

dönmeyeceğim. Geleceğin dünyasını öğrenmek ve keşfetmek için bütün gücümü ortaya koyacağım."

Karl yavaşça başını salladı, yüzündeki gerginliği görebiliyordum. "Korkuyorum" dedi. "Kendimi sana dünyadaki herkesten daha yakın hissettiğimi biliyorsun. Öyle ki, sana yardım etmek İçin hayatımı verirdim."

"Hatırlıyorum," diye devam etti, "bazı felsefi anlayışlara göre, eğer birinin yaşamını kurtarırsan, o yaşamdan sorumlu olursun. Eh, Vietnam'da senin yaşamını ben kurtarmıştım ve şimdi birtakım hastalıklı sanrılarla o yaşamı mahvetmene izin veremen."

"Ama karl," diye başladım.

"Hayır, kahretsin, şimdi sen beni dinle!" diye direndi; bir yandan da güç kullanarak aklımı başıma getirmek istercesine yumruğunu bana doğru sallıyordu. "Kişilikteki ani ve önemli değişikliklerin akıl hastalıklarının klâsik belirtileri olduğunu benim kadar iyi biliyorsun ve sen bunu bile bile az önce, bütünüyle yeni bir kişilik kazanmış olduğunu kabul ettin!"

Sözlerine ara vererek beni dikkatle süzdü; fırlattığı bombanın üzerimde bıraktığı etkiyi görmek istiyordu. Beni köşeye sıkıştırmış olmaktan açıkça memnun, devam etti: "Şimdi Jon, içinde yaşadığımız gerçeği senin düş dünyanın erdemlerine karşı savunacak değilim. Ben de iyilikten, merhametten, herkese adil davranılmasmdan yanayım; bencilliğe, aşağılık davranışlara ve her çeşit kötülüğe karşıyım. Bütün bunlara rağmen, yine de geleceğin düş dünyasına sığınmak yerine, 1976'nin hoşa gitmeyen gerçekleri ile savaşmayı göze alıyorum..."

Aramızda bir sessizlik oldu; Karl söylediklerini düşünmem için beni kendi halime bırakmıştı.

Ani kişilik değişimleri ve hoşa gitmeyen gerçeklerden kaçış hakkında öne sürdüğü varsayımların beni biraz korkuttuğunu kabullenmek zorunda kaldım. Yine de hâlâ 2150 ile ilgili düşleri görmeye başlamadan önce var olan Jon Lake'e geri dönmemin mümkün olmadığına inanıyordum. Sonuç ne olursa olsun, düş dünyamın gerçekten geleceğin dünyası olup olmadığı -ki araştırmak zorundaydım. Peki, Karl'ın bunu onaylamasını nasıl

sağlayacaktım? "Tamam Karl" dedim sonunda, "üzerinde durduğun noktaları kabul ediyorum. Belki deliriyorum, belki de doktoram uğruna aşırı çalışmaktan kaynaklananbir kaçış içindeyim. Ama gerçek er geç ortaya çıkacaktır. Eğer durugörü, telepati ve benzeri Makro güçleri kullanmayı öğrenirsem, bunları sana burada 1976 yılında da gösterebilir durumda olmalıyım, değil mi?" Karl şaşkınlıkla baktı. "Yani" dedi, "bu güçleri kullanabildigini düşünde görüp de bana uyanıkken kanıtlayamazsan, artık böyle hastalıklı kuruntularla uğraşmaktan vazgeçeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet Karl," diye yanıtladım, "aynen öyle söylüyorum. Düş dünyamı sınamak istiyorum, bu deneme başarılı olmazsa, gerisine boş veririz."

Karl rahatlamış bir gülümsemeyle omzumu okşayarak, "Şimdi akla yakın konuşuyorsun" dedi. "Gerçeğin belirlenmesi konusunda son kararı bana bıraktığına göre, şu garip düşlere duyduğun ilgiyi sürdürmene şimdilik karşı çıkamam; yine de bu denemenin düşlerinin gerçek dışı olduğunu ortaya koymasının uzun süre almayacağına inanıyorum."

Aramızda sessizce anlaşarak bu konudan söz etmeyi bıraktık. Günün kalan saatlerini başka şeylerden konuşarak geçirdik. Akşam yemeğini dışarıda yedik, sonra da gençlerde uyuşturucu alışkanlığı ile ilgili bir filmi izlemeye gittik. Eve dönerken bizim kuşağımızda giderek artan uyuşturucu kullanımını tartıştık ve bu durumun daracık çerçeveli mikro toplumumuzun çirkin gerçeklerinden çılgınca bir kaçış çabasından veya daha iyi bir şeyler bulma umudundan kaynaklandığı konusunda fikir birliğine vardık.

Daha sonra, yatakta uykumun gelip beni geleceğe götürmesini umutla beklerken, birden, güzel bir geleceği düşlemeye itilmemdeki nedenlerle uyuşturucu kullananların nedenlerinin benzer olup olmadığını merak ettim. Bu düşünce beni tedirgin etti, odanın öbür tarafında yatan Karl'a seslenerek, deneme başarısız olursa düşlerimdeki dünyayı unutacağım konusunda verdiğim sözü bir kez daha tekrarladım. Karl, sorunu çözümlemiş olduğumuzu söyleyerek aramızdaki anlaşmadan kaynaklanan memnuniyetini dile getirdi.Oysa ben uykuya dalarken hâlâ kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Bölüm VI : Jon'un Alfası ve Rana

Bir kez daha Merkez Danışma'nın sesiyle uyandım. Uykuda geçirdiğim süreyi öğrenmek için hemen araya girdim. Ama bu kez M.D., Alfa odasındaki iskemlenin kütüphanedekiler gibi bir zihin-beden izleyicisi ile donatılmış olmadığı için bana bu konuda bilgi veremeyeceğini söyledi. Yine de Carol'un henüz dönmediğine bakılırsa, bu defa da 2150'nin zaman ölçüsüne göre bir iki saniye içinde geri gelmiş olmalıydım. M.D.'ye beni huzursuz kılan bazı konuları sormaya karar verdim.

"Biliyorsun M.D., zaman içindeki bütün bu gidiş ve gelişler 1976'daki yaşantıma zarar veriyor. Kardeşim bir çeşit akıl hastalığına yakalanmak üzere olduğumu düşünüyor. Tartışırken öne sürdüğü kanıtların oldukça sağlam olduğunu kabullenmek zorunda kalıyorum.

Sorunu çözebilmek için 2150'nin gerçek olup olmadığını ortaya koyacak tek bir deneme yapmayı tasarladık. Eğer senin tanımladığın Makro güçlerden birkaç tanesini geliştirebilir ve bunları kullanabildiğimi 1976'da Karl'a kanıtlayabilirsem, Karl da ben de 2150'nin gerçek olduğunu kabul edeceğiz. Aksi halde "düşlerimi" sadece, yıllarca ara vermeden çalışmanın getirdiği zihinsel yorgunluğu bastırmak için oluşturduğum kuvvetli bir sanrı olarak nitelendireceğiz.

Söyle bana, bu Makro güçlerden bazılarını geliştirmem ve eğer becerebilirsem, bu yeteneklerimi 1976'ya geri döndüğümde korumam mümkün mü?"

M.D. tek bir sözcükle yanıtladı: "Evet." "2150'de sürekli kalmam mümkün mü?" diye sordum ardından. M.D.'nin yanıtı, "Evet, üçüncü bilinç düzeyine ulaştığında 2150'de sürekli kalabilirsin" oldu. "Bu ne zaman olacak?"

"Bu tamamen senin isteğine ve olabilirliği konusundaki inancına bağlı."

"Peki, bazı Makro güçleri geliştirmem ne kadar sürer?" M.D.'nin yanıtı, sanki bir evvelkinin bant kaydıymış gibi aynıydı: Tamamen senin isteğine ve olabilirliği konusundaki inancına bağlı."

Yanıtın yinelenmesinin mekanik bir aksaklıktan kaynaklanmış olabileceğini düşünerek, bandın takılıp takılmadığım anlamak için M.D.'ye adımı sordum.

"1976'daki adın Jon Lake" dedi. 2150'deki adın Jon 8- 927, çünkü Delta 927'de doğmuş yedi Jon daha var."

"Bazı Makro güçleri geliştirmek ne kadar sürer?" diye üsteledim.

Yanıt hâlâ aynıydı; "Tamamen senin isteğine ve olabilirliği konusundaki inancına bağlı."

Bir yandan Makro güçlerimin ne zaman açığa çıkacağını öğrenemediğim için düş kırıklığına uğrarken, diğer yandan bu güçleri 1976'da da kullanabileceğim için sevindim. 2150'deki kimliğimi duymaksa içimde hoş bir duygu uyandırmıştı. Üçüncü bilinç düzeyine ulaşırsam 2150'de sürekli kalabileceğimi bilmek benim için büyük sevinç kaynağı olmuş, rahatlamıştım. Ancak henüz canımı sıkan bir şey daha vardı. O da 1976'daki bedenimle ilgili kaygımdı. M.D.'ye "Üçüncü bilinç düzeyine erişir de sürekli 2150'de kalırsam, 1976'daki bedenime ne olacak?" diye sordum.

Az ve öz konuşmayı seven M.D. dümdüz yanıtladı: "Ö l e c e k."

Carol Makro kimlik bileziğimle geri döndüğünde, ben aynı anda hem Ölmenin hem de yaşamanın nasıl olabileceğini kavramaya çalışıyordum. Carol gülümseyerek bileziği bileğime geçirdi ve "İşte senin kendi kişisel makib'in" dedi.

Çeşitli işlevleri olan bu bileziğin saat, dengeli beslenme aygıtı, kalp ve beyin dalgaları izleyicisi ve haberleşme birimi (telepatik gücü sınırlı olanlar için) taşıdığı halde, bu kadar hafif olmasına şaştım; 1976'daki kol saatim bundan epey ağırdı. Carol Bileziğin su geçirmediğini, bozulmasının da hemen hemen olanaksız olduğunu söyledi. Güç kaynağını sorduğumda, makib'den tutun da en büyük taşıma araçları ve hizmet mekanizmasına dek, kullandıkları tüm aygıt ve araçların güçlerini, Merkez Danışma'ya bağlı Güç Yayma Santralı diye adlandırdığı bir birimden aldıklarım söyledi.

Bunun atom enerjisiyle işleyen bir santral olup olmadığını sorduğumda, Carol şiddetle karşı çıktı ve nükleer artıkların mikro adamın dünya kirliliği sorununu büyük Ölçüde artırmış olduğunu söyledi. Oysa kendilerinin kozmik ışımaları dünyanın hareketi nedeniyle açığa çıkan güçlerle nasıl birleştirdiklerini anlattı. Bunlar bir kristal tarafından yakalanıyor, tekrar etkin hale getiriliyor, yansıtılıyor ve yükseltiliyordu. Sonra da böylece oluşturulan enerji santralından her yöne gönderiliyordu. Birimlerde kullanılan güç ise santralın yayın frekansına ayarlı elektro-akustik bir yöntemle sağlanıyordu. Bu enerji kaynağı bulununca, insanın artık başka bir enerji kaynağına bağımlılığı kalmadığı için dünyanın yakıtla ilgili kirlilik sorunu da ortadan kalkmıştı.

Söz konusu kristal hakkında ayrıntılı sorular sorup, nasıl Çalıştığını öğrenmek istediğimde, Carol, giydiğimiz tuniklerde de benzer bir işlemle hazırlanmış çok benzer yapıda minyatür kristaller bulunduğunu söyledi. Artıkları değerlendirerek tekrar kullanılır duruma getirmeyi nasıl öğrendiklerini anlatarak sözlerini sürdürdü; öyle ki, dünya gezegeni bilinen tarihi boyunca hiç böylesine temiz olmamıştı. 2150'nin pırıl pırıl açık, tatlı havasını hatırladım. Çöp ve artıklardan arınmış ırmakları, gölleri ve okyanusları gözümün önüne getirdim. Carol M.D.'den bize dünyanın 2150'deki halini resimlerle göstermesini istedi. Bundan sonraki birkaç dakikayı cennet bahçesine dönmüş bir dünyayı seyrederek geçirdim. Artık sularımızı kaplayan çirkin petrol birikintileri yoktu; pis sarı bir hava veya atmosferimizi dolduran gözle görülmeyen öldürücü gazlar da yoktu; gezegenin lâğımı olan çirkin biçimde yayılmış kentler de. Mikro adamın tüm iğrenç döküntüleri ortadan kalkmıştı.

"Her şeyi böyle nasıl temizleyebildik?" diye sordum Carol'a

Gülümsedi, "Makro adam için güç olmadı " dedi. "Mikro adamın bu dünyayı açık bir lâğım çukuruna çevirmesinin kaçınılmaz olması gibi, Makro adamın aynı dünyayı bir yeryüzü cennetine dönüştürmesi de kaçınılmazdı."

"Görüyorsun" diye devam etti, "mikro adamın ruhu gelişerek Makro adamın ruhu oldu. Sonra yetişkinler çocukların döküntülerini topladılar. Hepimizin bir zamanlar çocuk olduğumuzu -bir zamanlar dövüşen, kirleten, kendimiz dahil her şeyi yok eden mikro varlıklar olduğumuzu- unutmamalıyız.

Mikro adamı kınamıyoruz, bu kendi çocukluğumuzu kınamak olur; kınamak da bizi o geçmişten, onu unutarak kurtulmaya zorlar. Oysa geçmişimizi unutmak istemiyoruz, çünkü onu yeniden yaşamak zorunda kalmak istemiyoruz."

Carol'un kişisel sorumlulukla ilgili güçlü inançlarına değer veriyordum, yine de sordum: "Geçmiş yaşamlarını gerçekten hatırlayabiliyor musun?"

"Evet, tabii" dedi sakin bir tavırla, "Senin 20. yüzyılında erkek olarak yaşadığımı hatırlayabiliyorum. Gezegenin kirlenmesinden büyük ölçüde etkilenerek 90'lı yıllarda öldüm."

Bir şey söylemek istedim ama Carol kesti. Geçmiş yaşamlarımı hatırlamaya hazır olduğum zaman gerekli yardımı göreceğimi, ondan sonra tekrardoğuş ve karma gerçeğini çok daha iyi anlayacağımı açıkladı. Ardından da, makib 'imdeki saatin metrik sisteme göre nasıl çalıştığını bilip bilmediğimi sorarak konuyu değiştirdi. M.D.'nin bir sorumu yanıtlarken metrik zaman sistemi ile ilgili bilgi de verdiğini, ancak bunun yeterli olduğunu sanmadığımı söyledim. Böylece bir süre metrik zamanı gözden geçirdik. M.D. de bize örnek ve grafiklerle yardımcı oldu. Oldukça karmaşık metrik zaman sisteminin tüm ayrıntılarını burada açıklamayacağım, sadece bir fikir vermek istiyorum: 2150'de takvim yılı ilkbaharda gündönümüyle başlıyor ve yüzer günlük on aydan oluşuyordu. Bir metrik gün, 1976' daki saat birimi göz önüne alındığında, yaklaşık 8.6 saat sürüyor ve yine yaklaşık 51.8'er dakikalık on metrik saate bölünüyordu. (M.D.'den Seçilmiş Bilgiler bölümüne bakın.)

Bir saatte 100 dakika ve bir dakikada 100 saniye bulunmasına alışmaya çalışırken, Carol diğer Alfa üyeleriyle tanışma zamanının geldiğini söyledi. Onları Alfa'nın ortak kullanılan salonunda bulduk; bizim de yerlerimizi almamızla tam bir çember oluşacak biçimde oturmuşlardı.

Makro telepatik gücüm olmadığı için en çok sinirlerimi bozan şey, çembere katıldığımızda derin bir sessizlikle selâmlanmamız oldu. Sekiz zihin benim bu hale dayanacak güçten yoksun zihnimi araştırıyordu. Bakışlarına karşılık vermeye çalıştım, ama her defasında utanarak gözlerimi yere indiriyordum.

Alfanınız olan Alan, sol elimi tuttu ve sağ elini sıkıca yanağıma bastırdı. Gözleri bir iki saniye sessizce gözlerime takılı kaldı; sonra, "Alfamız'a hoş geldin Jon;" dedi. "Ben Alan Altı' yım. Daha evvel konuşmaya başlamadığımız için bağışla. Geleneklerimize göre önce gözlerimiz ve zihnimizle tanışırız, sonra dokunur, ardından da istersek sesimizi kullanırız.

Yakında Makro telepatik gücün geliştiğinde bütün bunlar senin için kolaylaşacak. Yine de, geleneksel sevgi gösterimizden rahatsızlık duymamak için önemli başka bir sorunun öncelikle üstesinden gelmelisin."

"Sana dokunduğumda auranın geri çekildiğini fark ettim" diye devam etti. "Tabii bu, senin dokunma eylemini paylaşmaktan tedirgin olduğunu gösteriyor.

Duyduğun tedirginlik, erkeklerin birbirine dokunmasını hoş karşılamayan kültüründen edindiğin modası geçmiş bir tabudan kaynaklanıyor olabilir, ama astrolojik etkilere fazla açık olduğunu da gösteriyor olabilir. Başak burcundan olanların çoğunun insanlarla yakın temastan hoşlanmadıklarını bilecek kadar astroloji okudun. Eğer öyleyse, bu ayırıcı, zararlı bir astrolojik etki. Bu durumun zihinsel kontrol ve doğru uygulama ile üstesinden gelebilirsin. Bu geri çekilme tepkisine neden olan her neyse yakında etkisini yitirmeli, bunu başarmanda biz hepimiz sana yardımcı olacağız. Kendimizi tanıttığımızda, kötü bir maksat taşımadığımızı bil ve bu selâma sen de kendinden bir şeyler katmaya çalış. Varlığını meydana getiren atomların sevgiyle, coşkuyla selâmladığın insana doğru aktığını gözünün önüne getir. Böylece elektromoleküler bir yol oluşacak, bu da sana ulaşmamızı kolaylaştıracaktır.

İşe Alfa eşimle tanışmakla başla; yalnız önce söylemem gereken bir şey daha var Jon. Biz kendimizi, üçüncü bir kişinin tanıştırmasını beklemek yerine, doğrudan tanıtırız. Böylece davranmayı daha dürüst, daha açık ve kolay buluyoruz. Belkide en önemlisi, bu yolun, insanların modası geçmiş şekilci davranışların sıkıcı yükünü taşımaksızın diledikleri her zaman, her yerde ve her nedenle karşılıklı iletişim içine girmelerini mümkün kılması. Sadece birbirimizin gözlerinin içine bakar, ellerimizi uzatır, adımızı söyler ve düşündüklerimizi telepatiyle veya konuşarak karşımızdakine aktarırız."

Sözlerini bitirdikten sonra döndü ve eliyle yanında oturan güzel kızı gösterdi. Kızın tatlı yüzünde, gözlerindeki parıltıda yansıyan bir gülümseme belirdi.

"Ben Bonnie'yim" dedi. "Alfamız'a hoş geldin Jon." Yanıma diz çökerek sol eliyle benimkini tuttu, sağ elini de içtenlikle yanağıma bastırdı. Ben kendimi toparlayana dek o iskemlesine geri dönmüştü bile. Sonra da yanında oturan yakışıklı, koyu renk gözlü genç devi gösterdi.

Genç adam yanıma yaklaşırken ayağa kalkmaya hazırlandım. Bonnie'ye böyle incelikle davranma fırsatı bulamadığım için utanmıştım.

"Lütfen kalkma Jon. Benim adım Adam. 2150 yılında birinin diğerine duyduğu saygı veya verdiği değeri gereksiz toplum kullarına uyarak göstermek zorunda olmadığını, yaşamımızı böyle yüklerle sıkıntıya sokmadığımızı göreceksin. Hepimiz kendi değerimizi biliyoruz ve bunu açığa vuracak şekilci davranışlar olmaksızın da karşılıklı saygımız olduğunu kabul ediyoruz."

Ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. En emin yolu seçerek sadece "Teşekkür ederim" dedim. Çembere katıldığımızdan beri ilk kez sesim çıkıyordu. "Çok iyisiniz. Öğrenecek pek çok şeyim olduğu anlaşılıyor." Gösterdiği sevgiye ölçülü bir biçimde karşılık verdim.

Ardından Adam'in Alfa eşi Nancy önümde diz çökmüş kendini tanıtırken, ben de kendimi onun parlak kahverengi gözlerinin derinliklerine bıraktım.Nancy'yi bir Herkül'ün geniş omuzlarına sahip, sürekli gülümseyen David ve Alfa eşi Diana izlediler. Aralarında 1.72 m boyuyla en kısa olan Diana'ydı, ama fiziksel ölçüleri olağanüstü güzel ve kadınsıydı.

Sonra Alfa'mızın Calût'ü* 1.92 m. Boyundaki Steve ile tanıştım. Dev bedeni, çocuksu bir afacanlıkla sabırlı bir sevecenliğin çelişkili ifadesini taşıyan bir yüzle dengelenmişti. Son üye sevimli yeşil gözleriyle neşe saçan Joyce'du Koyu kumral saçları, keşke 2150'de kızların saçları uzun olsaydı diye düşünmeme neden oldu.

** Calût (Goliath): Hz. Davud'un öldürdüğü dev adam.*

İnsanın içine işleyen o her şeyi bilen gözleri, kısa saçları, çok uzun boyları -ki 1.78m.lik boyuma rağmen erkeklerin en kısasından beş santim daha kısaydım ve olağanüstü güzellikleri belki de en çarpıcı fiziksel özellikleriydi. Kadınlar kusursuz ölçülere sahip Yunan heykelleri gibiydiler. Erkekler ise olağanüstü yakışıklıydılar. Ama güzelliğin ender bulunduğu ve peşinden koşulduğu 20. yüzyılın tersine burada hiç kimse dış görünüşüyle fazla ilgilenmiyordu. Carol bedenden çok zihnin güzelliğine ve gücüne değer verdiklerini anlatmıştı. Yine de M.D.'nin bedenin zihni, zihnin de ruhu yansıttığını söylediğini hatırladım. Bu nedenle fiziksel sağlığı ve güzelliği gözardı etmediklerini ve hafife almadıklarını biliyordum.

Onların beni ve benim de onları böylesine sıcak ve olumlu duygularla karşılamış olmamıza şaşırdım. Dokunmaya karşı 1970'lerden kaynaklanan tipik nefretim de giderek azalıyordu. Belki de bu insanlardan, 20. yüzyıldaki tanışmalarda gösterilmesi adet olan saygıda genelde algıladığım yüzeysellikle değil, gerçekten içtenlikle hoşlandığım için böyle hissediyorum diye düşündüm. Teker teker hepsine derin bir kişisel bağlılık duymuş olmam şaşırtıcıydı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama, yaydıkları olumlulukla öyle bir güven ve gerçek anlamda saygı ortamı yaratıyorlardı ki, bu durumda kendimi onlardan ayrı ya da savunmada hissetmem zaten olası değildi. Onlarla huzurluydum, çünkü artık onlar benim dostlarımdı -en iyi dostlarım...

Odaya biri girdi, bakmak için döndüğümde son derece mükemmel, heykel gibi güzel bir adam gördüm. Yunan heykellerine kadınları benzetmiştim ama, şimdi karşımda o güzellikte bir erkek vardı ve heykel değildi, capcanlıydı. Tuniği parlak beyazdı, orasında burasında belli belirsiz gökkuşağı renkleri yanıp sönüyordu. Sadece ona bakmak ve o inanılmaz etkisini, o inanılmaz gücünü hissetmek bile yüreğimi öyle bir sevinçle doldurdu ki, içim içime sığmadı. Elimi tuttu ve kendi kocaman ama

yumuşak elini yüzüme koyarak, "Düşüncelerini algılıyorum Jon" dedi. "Ben de aynı sevinci duyuyorum. En sonunda seni aramızda görmek ne güzel!" Elimi sevgiyle sıktı. "Mutlulukla ilerle Jon! Biz bir' iz!" Ben yanıt bulana kadar gitmişti bile.

"Ne oldu? Nereye gitti? Kim o?" Sorularım adeta üst üste yığılıyordu.

"Eli'ydi, bizim Ktarımız. Diğer onuncu bilinç düzeyinde olanlar gibi düşünceyle yolculuk yapar. Senin Uranüs dediğin gezegene geri dönmek zorundaydı, manyetik alanlarındaki bazı sorunların giderilmesi konusundaki yoğun çalışmalara katılıyor. Bu yüzden dünyaya gelmeye pek vakti yok, ama seni selamlamayı ve 2150'ye hoş geldin demeyi çok istedi."

Zihnimde bu söylenenleri oturtabileceğim bir çerçeve, kavramama yarayacak bir ön bilgi aradım.

"Yani sadece bir gezegenden diğerine gitmeyi düşünüyor ve gitmiş oluyor, bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Doğru" diye yanıtladı Joyce. "Onuncu bilinç düzeyindekiler zamanlarının çoğunu başkalarına yardımcı olmak ve onların gelişmelerine katkıda bulunmak için dünyanın dışında geçirirler; diğer gezegenlerin gelişmiş varlıkları da bize yardım etmek için dünyaya gelirler."

Alan önce yanlış duyduğumu sandığım bir şey önerdi, çünkü bana "Haydi dans edelim!" demiş gibi geldi. Önerisi kabul sesleriyle hemen onaylandı. Alan elimi tuttu ve diğerlerinin ardından uzun oturma odası boyunca koşmaya başladık. Bundan sonraki on beş veya yirmi dakika içinde olanlar benim için inanılır gibi değildi. Birden salonu şimdiye kadar duyduğum en heyecan verici müzik doldurdu. Canlı bir polkaya benzer yorucu bir folk dansını veya Offenbach'ın Gaite Parisienne figürlerini düşünün, ya da çiftlerin karşılıklı gelerek oynadıkları Virjinya Halk dansına Mevlevi dervişlerinin dönüşlerini ekleyin, buna akrobasi ve bir de bayrak yarışı yapan koşucular katın, yine de Makro dans dedikleri bu dans hakkında pek az fikir edinebilirsiniz.

Hopladılar, zıpladılar, düz taklalar attılar, koştular, birleştiler, ayrıldılar, tekrar birleştiler, fırıl fırıl döndüler, yanlamasına taklalar attılar, piramitler

oluşturdular ve kalbim balyoz gibi güm güm vurana, nefesim kesilip soluk soluğa kalana kadar bütün bunlara katılmam için bana yardım ettiler. Sonra tuniklerimizi çıkarıp Alfa'mızın kapısından çıplak, dışarı fırladık ve koridorlardan geçip Beta'mızm alt kattaki yüzme havuzuna doğru koştuk.

28 m. eninde, 83 m. boyundaki havuza gülerek atladık. Havuzun neden bu kadar büyük olduğunu merak ettim, ama biraz sonra kendi Alfaları'ndaki danslarını yeni bitirmiş, Betamız'ın yedinci öğrenim basamağındaki diğer üyelerin -18, 19 ve 20 yaşlarında 90 çıplak gencin- de gülerek bize katılmalarıyla sessiz sorum yanıtlanmış oldu.Fiziksel güzellikleri, neşeleri ve içtenlikleri beni yine çok etkilemişti. Bu havuz uca doğru sığlaşmadığı için hepimiz üç metre derinliğindeki suyun kâh altında kâh üstünde yüzdük. Suda kendi yuvalarında hareket eden bir ayıbalığı sürüsü kadar rahat görünüyorlardı. Ancak birkaç dakika geçmişti ki, Carol bana gitme zamanının geldiğini söyledi. Havuzdan dışarı tırmandık ve ben birden sadece bizim sudan çıktığımızı fark ettim. Betamız'in diğer üyelerinin de bize katılıp katılmayacaklarını görmek için döndüğümde, bağırdıklarını duydum: "Hoş geldin Jon, hoş geldin!"

Koyu renk gözleri insanın içine işleyen, sırım gibi ancak kasları son derece gelişmiş bir dev sudan fırladı ve elimi tuttu, diğer elini yanağıma sıkıca ama sevecenlikle bastırdı. Birden derin bir sessizlik oldu. Benden altı yaş küçük olmasına rağmen en az on-on iki santim daha uzun ve otuz kilo daha ağırdı. Gözlerimin içine baktı, bu kez rahatsız olmadım, güvenle ve gerçekten büyük bir sevinç duyarak bakışlarına karşılık verdim.

Şimdiye kadar duyduğum en derin sesle "Betamız'in yedinci öğrenim basamağına hoş geldin Jon" dedi "adım Leo ve bizim katın Betarıyım. Aramıza katıldığın için sevinçliyiz. Bunu herkesin adına söylüyorum."

"Teşekkür ederim" diye yanıtladım, sonra sesimi herkesin duyacağı kadar yükselterek, "Hepinize bu harika karşılama için teşekkür ederim" dedim. "Burada olmaktan duyduğum mutluluğu zihinsel olarak algılayabilirsiniz çünkü coşkum sözcüklerle anlatılamaz."

Sonra benim alfa grubumdaki diğer arkadaşlarım yanıma geldiler ve hep beraber temiz tunikler giymek üzere odalarımıza koştuk, ardından da akşam yemeği için yemek salonunda buluştuk.

Konuşarak, gülüşerek yavaş yavaş yedik yemeğimizi. Böylece hepsinin olağanüstü zekâlarını, geniş bilgilerini, değişik ilgi alanlarını değerlendirme fırsatı buldum. Ayrıca gerçekten beğendiğim bazı yeni besinleri de tattım, ama neden yapıldıklarını sormadım. Yediğim yemeğin kaynağını düşünmeye zorlanmazsam, o yemekten daha fazla keyif alacağımı herkes hissetmiş görünüyordu.

Belki de beni en fazla mutlu eden, 1976'ya dönüşlerimde duyduğum aklî dengemle ilgili korkularıma anlayış göstermeleri ve beni bu konuda rahatlatmalarıydı. Onlara Karl'la konuşmamızı ve 2150'deki yaşantımın gerçekliğini hangi yolla sınamaya karar verdiğimizi anlattım. Bu denemeyi hep birlikte onayladılar.

Alan benim zaman yolculuğumun Makro toplumda herkes tarafından bilindiğini ve 2150'de sürekli kalmayı öğrenip öğrenemeyeceğim konusundaki gelişmelerin de büyük bir ilgiyle izlendiğini söyledi. Sonra Joyce, güzel yeşil gözlü, kısa kumral saçlı Joyce, burada dünyaca ünlü olduğum halde özel yaşantımda rahatsız edilmeyeceğimi, 20.yüzyıl ünlülerinin çektikleri sıkıntıyı çekmeyeceğimi anlattı. Ana parçası olduğum bu deneyle ve benimle ilgili tüm bilgiler M.D.'de kayıtlı olduğu için, dileyen herkes benimle veya deneyle ilgili bilgi almak istediğinde doğrudan M.D.'ye sorabilirdi. Bunun hoşuma gittiğini söyledim, eğer bu kolaylığı 1976' daki ünlülere de önerebilseydim, kısa sürede zengin olurdum diye ekledim.

Alan "Bir sakıncası yoksa, sana sormak istediğimiz düzinelerce soru var" dedi.

"Hiç sakıncası yok," diye yanıtladım. "Ben de sizlere bazı sorular sormak istiyordum."

Steve onlar için tabu olabilecek herhangi bir sorunun bulunmadığını, 1976'da insanların pek çok konudan kaçınmalarının nedeninin, bu konularla bağlantılı suçluluk duygularından kaynaklandığını anlattı. Söyledikleri üzerinde biraz düşündüm, sonra "Bana istediğiniz her konuda rahatça soru sorun" dedim. "Beni rahatsız edecek olsa da önemli değil, çünkü sizin Makro toplumunuzun sürekli üyesi olmak istiyorum; bu yüzden kendimi sizin kadar iyi tanımayı ve o denli açık olmayı öğrenmem gerekiyor."

İzleyen birkaç dakika boyunca 20. yüzyıldaki yaşantım, anne-babama, öğretmenlerime, hükümetime ve pek çok kilise ve dine karşı hissettiklerim konusunda soru yağmuruna tutuldum. Kültür, ekonomi, ırk, din, ayrı diller gibi mikro adamı bölen her şeyle ilgili duygularımı merak ediyorlardı. Bu soruları yanıtlarken herhangi bir çekingenlik duymadım, ama o ana kadar onların da beni rahatsız edecek bir soru sormamış olduklarını fark ettim. Böyle sorulara geçilmeden, David, şimdi bazı sorular sorma sırasının bende olduğunu söyledi.

Ona teşekkür ettim ve Makro toplum hakkında onların duyguları ile ilgili genel sorulara başladım. Toplumlarının aşırı denetim altında ve kısıtlayıcı olduğunu düşünmeme gerçekten şaştılar. Alan bu konudaki yanıtları herkesin adına özetlemek istedi.

"Makro toplumda kendimizi ve çevremizdeki dünyayı tanımak açısından insanoğlunun bugüne kadar hiç sahip olmadığı kadar geniş bir özgürlüğümüz var. Aşırı denetim altındaki toplumlar konusuna gelince, bizim polisimiz, askeri güçlerimiz ve insanların uymak istemedikleri yasalar koyan hükümetlerimiz yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Alan, "Hemen hemen herkes tarafından çiğnenen yasalarımız yok demek istiyorum" diye yanıtladı, "örneğin alkollü içkilere, kumara, değişik cinsel eylemlere ya da uyuşturuculara karşı yasalarımız... 1976'da birbiriyle çatışan ve karışıklık yaratan öyle çok yasanız vardı ki, insanlarınız kendi komşularından, hatta kendi hükümetlerinden korunmak için avukatlar tutmak zorunda kalıyorlardı. Evlenmeyi, boşanmayı ve vergileri düzenleyen içinden çıkılamayacak kadar çapraşık yasaları düşün. Eğer hukukçularınızın bu yasaları yapmakta ve korumakta kendi çıkarları olmasaydı, tüm bu düzenlemeler varlıklarını elbette sürdüremezlerdi."

"Ama yasalarınız olmak zorunda, aksi halde her şey bir kaosa dönüşür," dedim.

"Bizim yasalarımız, bizim hukukçularımız yok" diye karşılık verdi Nancy, "hiçbir şey de kaosa dönüşmüş değil."

"Ama yasa koymak zorundasınız" diye direndim. "Yasalarınız olmalı, örneğin hırsızlığa karşı!

Size ait bir şeyi çalarsam ne yaparsınız?"

Hepsi güldüler; 1.72 m.lik boyuyla en ufak tefekleri olan sevimli Diane, "Haydi" dedi, "bize ait olan herhangi bir şeyi al. Herkes dilediğini özgürce alabilir ve biz sana istediğin bir şeyi vermekle ancak mutlu oluruz. Görüyorsun ya, hırsızlık yapmaya gerek yok."

"Pekâlâ" dedim, "ama cinayete ne diyorsunuz? Cinayete karşı yasalarınız olmalı."

Bu noktada onları mat ettiğimi düşünürken, Bonnie yüzündeki küçücük büyüleyici çukurları, gamzelerini göstererek gülümsedi. "Sizin 20. yüzyılınızda yıldızlara yolculukla ilgili bir yasa yoktu, çünkü bunun mümkün olabileceğine kimse inanmıyordu." Biraz durdu, yeniden söze başladığında derin mavi gözlerinde beni etkilemek ister gibi bir anlam belirmişti. "Biz de, 22. yüzyılda Makro adam için birini öldürmenin mümkün olabileceğine inanmıyoruz, bu yüzden ilgili bir yasamız yok."

Bonnie beni öyle şaşırtınıştı ki, o an yasalardan söz etmeyi unuttum ve 2150 yılında bilimin, henüz onuncu bilinç düzeyine gelmemiş insanların da başka gezegenlere yolculuk etmelerini sağlayacak ölçüde gelişmiş olup olmadığını sordum.

Bonnie Makro adamın evreni araştırmak için sadece astral projeksiyon yöntemini kullandığını söyledi.

Bu arada bana astral bedenimin 2150'ye yaptığı yolculuk hatırlatıldı, sonra da sekizinci ve dokuzuncu bilinç düzeyindeki bazı insanlarla onuncu düzeydeki herkesin astral yolculuk yapabildikleri, hem de yalnızca üç boyutlu evrenimizde değil dördüncü boyut olan zamanın da ötesine geçebildikleri anlatıldı. Bu kadarını kavramam çok zordu, onun için yasa konusuna geri döndüm.

"Peki" dedim, "eğitim yasalarınıza ne diyorsunuz? 18, 19 ve 20 yaşındaki herkes Beta'nın yedinci öğrenim basamağındaki bir grupla yaşamak

zorunda ve 30 yaşma gelene kadar Gama öğrenci yurdunda kalmanız gerekiyor. Buna ne dersiniz?"

Tekrar güldüler, koyu renkli yakışıklı Adam, "Ama bizi hiç kimse Gama öğrena yurdunda yaşamaya zorlamıyor" dedi Makro toplum arkadaşhk, sevgi, bilgi, jimnastik, eğlence gibi gereksinim duyduğumuz her şeyi bize en uygun yolla sağlayacak biçimde duzenlemmştir. istediğimiz her an buradan ayrılmakta özgürüz. Ama mazoşist değiliz, genelde bizim için yararlı olana pek karşı çıkmayız."

Alan uzun yemek masasından kalkarak "Makro toplum tek bir kurala -sevgiyle kabullenme-kuralına göre yaşadığı için elbirliğiyle çalışıyoruz" dedi, "bu nedenle herhangi bir uyuşmazlık söz konusu olamaz. Yine de hâlâ Mikro Adası'nda yaşamlarını Makro birliği unutmaya adamış mikro insanları mız var. Ancak böyle isteyerek Makro kökenimizi unutursak başkalarına ve kendimize zarar veren mikro bencilliğiyle davranabiliriz.

"Güzel" dedim, "en azından onları bir hapishane adasında kalmaya zorlamakla mikro adama karşı yasa uyguluyorsunuz

"İlgisi yok diye yanıtladı Alan. "Onları orada tutan sadece gelişmeye yönelik istek ve inançlarının olmaması. Gerçekte adada, Makro kökenini hatırlamak ve böylece Makro topluma dönmek isteyen herkese açık eğitim çalışmaları yapıyoruz. Ancak Mikro Adası'ndaki davranısına ne kısıtlayıcı, ne cezalandırıcı- hiçbir biçimde karışmıyoruz. Bize sorarsan, diledikleri her şeyi yapmakta özgürler. Ama onlar yalnızca yasalar koymak ve bunları zorla uygulamakla uğraşmayı yeğliyorlar; böylece çekişmeye dayalı bencilce yaşamlarını sürdürmüş oluyorlar."

Bu noktada taktiğimi değiştirip, çok kişisel bir soru sormaya karar verdim. "Alan'ı Alfar ve Leo'yu Betar seçerken yöneticilik niteliklerinin üstünlüğünü mü göz önüne aldınız, yoksa M.D. altıncı ve yedinci bilinç düzeylerinde olduklarını söylediği için mi onlara oy verdiniz?"

O ana kadar benim Carol'um söze karışmayarak, diğerlerine bana soru sormak ve sorularıma karşılık vermek için fırsat tanımıştı. Ama bu kez doğrudan ona bakarak, ondan yanıt istedim.

Önce arkadaşlarına bir göz attı, belli ki onlar adına konuşmak için onay aldı; sonra "Biz Alan'ı ve Leo'yu onları tanıdığımız sürece, yani birinci ve ikinci basamaklardaki eğitim yıllarımızdan bu yana hep üstün Makro nitelikleri gösterdikleri için seçtik" dedi. "M.D. bizim zaten bildiğimizi bir kere daha söylüyor. Hiç kimse başka birinin bilinç düzeyi hakkında yanılgıya düşecek kadar aptal olamaz, çünkü tuniklerimizin renkleri gerçeği yanlışsız ortaya koyar. M.D. tuniklerimizin bize çoktan anlatınış olduğu gerçeği sadece biçimsel açıdan doğrular."

"Anlıyorum" dedim ve konuyu değiştirdim. "Peki, kıskançlık hakkında ne düşünüyorsunuz? Birinin Alfa eşiyle se-vişseniz ne olur?"

Dev Steve sorumu grup adına yanıtlarken onların yine neşeyle güldüklerini duydum. "Cinsel ilişki mikro adam için en heyecan verici ve cesaret isteyen eğlencelerden biri olmuş olmalı. Şu ünlü 'gece on bir sendromu,' yani, bir kadının direncini azaltıp tabularını yenebilmeniz için hafif müzik ve yumuşak sözlerle yeteri kadar gevşeyeceği geç saati beklemek gibi şeyler 2150'de geçerli değil. Bizim tabularımız yok, gizli karanlık köşelerimiz yok ve bu yüzden başkalarını kendi bencil mikro amaçlarımız için sahiplenme isteğimiz de yok."

"Yani Adam veya David senin Joyce'unla sevişmeye başlarsa kıskanmayacağını mı söylemek istiyorsun?"

Steve sevecenlik ve sabırla gülümsedi. "Her şeyden önce, o kesinlikle benim Joyce'um değil, sadece kendisinin Joyce'u. İkincisi, Adam ve David Joyce ile sevişmek isteselerdi bu şaşırtıcı olurdu, çünkü yaşam biçimlerine tamamen ters düşerdi. Ama yine de kıskançlık duymazdım, eğer bu onları mutlu etmişse beni de ederdi; etmemişse, değerli bir ders almış olurlardı ki, bu dersin yardımıyla yaptıkları yeni bilinç aşaması hepimizi sevindirirdi."

"Ama neden şaşırırdın?" diye sordum, burayı pek anlamamıştım.

"Şaşırırdı" diye Joyce yanıtladı, "çünkü yedinci öğrenim basamağına geldiğimizde, Alfa eşlerimizle çok daha derin bir birlikteliği paylaşacak olgunluğa da erişmiş oluyoruz. İlk beş öğrenim basamağı boyunca çeşitli eşlerle cinsel ilişkileri tanıdık, ama artık yedinci öğrenim basamağında böyle çocuksu eylemlerle ilgilenmiyoruz. O ilişkileri kötü ve günah

saydığımız için değil, sadece bu tür davranışları tamamen aştığımızı düşünüyoruz."

"Yani birbirinizi cinsel olarak çekmeyi mi aştınız?" diye sordum inanamayarak.

"Oh, kesinlikle öyle değil!" Güldüler; sonra Joyce bir benzetme ile anlatmaya çalıştı. "Bir resmi veya bir heykeli beğenmek başka şey, onu alıp eve götürmeyi, kimsenin göremeyeceği bir yere gizlemeyi ve sadece kendisi için saklamayı istemek başka şey" dedi. Bu benzetmenin bana pek bir şey ifade etmediğini düşünürken, Diane, benim onların geçirdikleri eğitim dönemlerini geçirmediğimi hatırladıklarını, bu yüzden herhangi bir cinsel sorunum olduğunda Alfa veya Beta'mızdaki her kızın bana yardımcı olabileceğini söyledi. Afallamıştım. "Yani bana, bu katta herhangi bir kızın benimle cinsel ilişkiye girebileceğini mi anlatmak istiyorsunuz?" "Bu doğru" diye yanıtladı Carol. "Eğer 2150'de birine yaklaştığında, o birlikte olmanın her ikiniz için de yararlı olmayacağını hissederse, sadece "Teşekkür ederim. İsterdim ama uyum sağlayacağımızı sanmıyorum," diyecektir. Yine de bütün Gama'da hatta Delta'da seni geri çevirecek hiçbir kız yok; demek ki, reddedilme korkusuyla böyle bir istekte bulunmaktan kaçınman gereksiz. Ve inan, ne Lea ne de ben bu yüzden kıskançlık duyarız."

Duygu ve düşüncelerimdeki çelişkiyi gidermek istercesine başımı salladım; sonra tüm cinsel tabularım yüzünden benimle birlikte olmanın onlar için çok kötü bir deneyim olacağını, kendilerini tecavüze uğruyormuş gibi hissedebileceklerini söyledim.

Ama Bonnie'nin anlattığına göre Makro toplumda tecavüz olayının görülmesi mümkün değildi. Hem hiç kimse cinsel ilişkiye karşı çıkmadığı, hem de Makro adam mikro düzeydeki cinsel alışkanlıklardan zevk almadığı için Makro toplum mikro adamın çarpık cinsel gereksinmelerini karşılayamazdı.

"20. yüzyılda insanların cinsel davranışlarına dayalı şantaj olaylarının ve siyasi skandalların bu kadar sık görülmesi inanılır gibi değil," diye Bonnie düşüncesini belirtti. "Homoseksüelliğe ve evlilik dışı cinsel ilişkilere karşı

anlamsız tutumunuz bu tür davranışları ortadan kaldırmak yerine daha da körükledi."

"Yani sizin insanlarınız homoseksüelliğe -erkeğin erkekle, kadının kadınla cinsel ilişki kurmasına- karşı değil mi?" diye şaşarak sordum.

"Elbette karşı değiliz. Ama yine de 2150'de homoseksüellik oranının çok düşük olduğunu göreceksin.

Bunun birinci nedeni, insanı genelde homoseksüelliğe iten yalnızlık duygusu, duyumsuzluk, seninle aynı cinsten olan birine dokunmaktan hoşlanmanı homoseksüellik olarak nitelendiren yıkıcı yakıştırmalar gibi toplumsal etkileri ortadan kaldırmış olmamız.

İkincisi, eğer bir ruh erkek veya kadın bedeninde doğduğu halde, duygusal, ruhsal ya da zihinsel açıdan karşı cinsin baskın özelliklerini taşıyorsa, ağır basan cinsiyetini açığa vurmasını doğal karşılamalısın. Bu ne anormal ne de sakınılması gereken bir durumdur; gerçektir, doğaya ve mantığa uygundur.

Üçüncüsü, bilinç düzeylerimiz yükseldikçe içimizdeki erkek ve dişi güçler giderek daha mükemmel bir biçimde dengelenir, öyle ki sonunda duygusal, ruhsal ve zihinsel olarak yeniden çift cinsiyetli oluruz. Sanırım senin mikro toplumun ayırıcı düşünce yapısı ve cehaletiyle, bu 'bir olma hali'ni hastalık olarak kabul ederdi."

"Çift cinsiyet konusunda pek bir şey bilmiyorum, ama homoseksüellik hastalık değil mi?" diye sordum.

Steve "Bazen evet, bazen hayır" diye açıkladı. "Karşı cinse duyulan ilgiden pek farkı yok. O ilgiyi de bazen sağlıklı, ama bazı hallerde tamamen hastalıklı olarak niteleyebilirsin. Her konuda olduğu gibi, bu da insanın hangi dürtüyle davrandığına bağlı."

Bir süre daha mikro toplumumuzun sorunlarından ve bu sorunlara Makro toplumun bulduğu çözümlerden söz ettik. Sonra Alan, kişisel tekâmülüne yardım eden özel rehberi ile görüşmeye gitmesi gerektiğini söyledi. Carol da makib'ine bakarak genelde Kişisel Tekâmül çalışması dedikleri Makro

danışma vaktinin geldiğini belirtti. Birbirimize hoşça kal diyerek, kendi özel rehberlerimizle buluşmak üzere hep birlikte Alfa'dan ayrıldık. Carol'a Kişisel Tekâmül çalışması hakkında sorular sordum. M.D. bana bu yöntemin Makro toplumun eğitim yapısının özü olduğunu söylemişti, ama bu benim için pek bir şey ifade etmemişti.

Carol K.T. çalışmasının, daha geniş bakış açısına ya da yaşam anlayışına sahip bir kişinin, bakış açısı dar olan, ama bu açıyı genişletmeyi öğrenmek isteyen bir öğrenciye rehberlik etmesi yoluyla uygulanan bir eğitim yöntemi olduğunu anlattı. Yedinci eğitim basamağından başlayarak onuncu eğitim basamağının sonuna kadar bütün öğrencilerin, Makro toplumun en az yedinci bilinç düzeyine ulaşmış en bilge kişileri arasından seçilmiş K.T. rehberleri vardı. Bu durum da rehberlerden çoğunun 50 yaşın üstünde olmalarını gerektiriyordu. Gama öğrenci binasının on birinci ve on ikinci katları, hem kişisel hem de grup çalışmaları yapılabilecek kadar geniş ve konforlu eğitim odalarına bölünmüştü. Ayrıca burada jimnastik salonları ve tüm Gama'yı alacak büyüklükte bir toplantı salonu da vardı. Parıltılı beyaz kapıların önünden rengârenk koridorlar boyunca yürüyerek Kişisel Tekâmül çalışması yapacağımız odaya vardık.

Carol kapıyı açmak için uzandı, ama o daha düğmeye basmadan kapı sessizce kayarak açıldı. Girdiğimiz odanın halıya benzer koyu mavi döşemesi, tatlı sarı renkteki duvarları ve içindeki üç büyük orman yeşili koltukla tam bir tezat halindeydi. Odanın eni-boyu en az yedi metre vardı ve ortada başka eşya bulunmadığı için olduğundan büyük görünüyordu. Koltuklardan birinde 2150'de gördüğüm en ufak tefek kadın oturuyordu. Ona doğru yürüdüğümüzde ayağa kalktı ve kollarını bizden yana uzattı. Carol hemen bu kolların arasına kaydı ve sessizce kucaklaştılar. Sonra Carol geri çekildi, rehberimizin ilk düşündüğümden de kısa olduğunu gördüm; boyu en fazla 1.60 m. kadardı. Öne doğru gelip elimi tuttuğunda, yaşının farkına vardım. Kırk beş yaşlarında, tamamen sağlıklı ve son derece çekici bir kadının yüzüne ve bedenine sahipti, ama her nedense uçuk mavi gözleri bana çok daha yaşlı olduğu duygusunu verdi.

Yüzüme dokundu ve "Makro topluma hoş geldin Jon" dedi. "Benim adım Rana, bu bedeni 125 yıldır taşıdığımı söyleyerek sorunu yanıtlamak istiyorum."

Ben bu gerçeğe uyum sağlamaya çalışırken, Carol, "Ve kapının kendi kendine açılmasıyla ilgili soruna gelince" dedi. "Rana'nın önce telepati, sonra da psikokinezi (PK) gücünü gördün."

Rana'nın tuniği Eli'ninki gibi pırıltılı beyazdı. Onuncu bilinç düzeyinde olanlar öyle gelişkin hale gelmişlerdi ki, tunikleri tüm renklerin tam bir dengesini yansıtıyordu, bu denge de insanın gözüne, sanki içerdiği renk yokmuşçasına beyaz görünüyordu. Makro toplumda sadece 127 kişinin onuncu bilinç düzeyine ulaşmış olduğunu hatırladığımda, saygıyla karışık bir korku duydum ve bana özel davranılıp davranılmadığını merak ettim.

Rana gülümsedi ve "Hayır, sana özel davranılmıyor" dedi. "Sen gelmeden çok önce ben Carol'un özel rehberiydim. Sen onun Alfa eşi olduğun için beni rehberin olarak seçebilirsin ya da başka birini isteyebilirsin."

"Ben... ben sanırım sizi seçerdim" diye kekeledim.

"O halde oturalım ve büyüyelim!" diye karşılık verdi neşeyle.

İnsanın bedenine göre şekillenen yumuşak koltuklara oturduk ve ben benden beklenenin ne olduğunu düşünmeye başladım.

Carol imdadıma yetişerek Rana'ya, geleceğe bakıp benim ne zaman Makro toplumun sürekli üyesi olacağımı söylemesinin mümkün olup olmadığını sordu.

Rana Carol'u bir an dikkatle süzdü, sonra ciddi bakışlarını bana çevirdi. En sonunda, "Jon ile ilgili gelecek konusunda zorlanıyorum" dedi, "çünkü ortada Jon'un vermesi gereken çok önemli bir karar varmış gibi görünüyor, öyle ki bu karar geri kalan yaşamını bütünüyle belirleyecek. Jon 1976'nın mikro yaşamı ile 2150'nin Makro yaşamı arasında bir seçim yapmak zorunda."

"Ben bu seçimi çoktan yaptım" diye karşı çıktım. "2150' deki Makro yaşamı seçtim."

Rana bana baktı, gösterdiği sabır, anlayış ve cesaretteki olağanüstü gücü hissettim. Birden, odaya girdiğim ilk andan beri tüm zihnim ve bedenimle varlığından kaynaklanan gücün etkisine tutulmuş olduğumu fark ettim. Bu olayı yazarken Rana'yı tanımlayacak sözcük bulamamanın sıkıntısını çekiyorum. Belki yaydığı elektrik dalgaları beni, kendimi böylesine etkilenmiş hissedecek kadar uyarmıştı. Sessizliği Carol bozdu.

Rana'ya, "Yani henüz seçimini tam anlamıyla yapmamış olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Rana Carol'a baktı, sonra gözlerini yine bana çevirdi. "Jon' un henüz kendi durumunu gereği kadar gözden geçirecek zaman bulamadığı kanısındayım" dedi. "Şaşkınlık ve büyük korku içinde, bizleri kendisi için erişilemeyecek kadar mükemmel varlıklar olarak görme eğiliminde."

Söylediklerini düşündüğümde haklı olduğunu anladım. 2150'de tanıştığım herkesin benim ulaşamayacağım ölçüde mükemmel olduğunu açıkça hissettim. Gerçekte onlarda en küçük bir zayıflık ve kusur görmemiştim. Başımı üzüntüyle sallayarak Rana'yı doğruladım.

"Haklısın" dedim. "Kendimi kazara yedinci sınıfa gelmiş birinci sınıf çocuğu gibi hissediyorum. Bu dersler bana erişilmez görünüyor. Sınıf arkadaşlarım beni küçümsüyor olmalılar, çünkü benden çok daha genç olmalarına rağmen, gelişmişlik açısından millerce önümdeler."

"Oh Jon, bu doğru değil," dedi Carol yalvaran bir tonda. "Hepimiz seni seviyor ve olduğun gibi kabul ediyoruz. Seni birbirimizi yargıladığımızdan fazla yargılamıyoruz. Hepimiz eşit değerdeyiz ve herkes ikinci veya daha üst bilinç düzeylerine çıkmadan önce birinci düzeyde olmak zorunda."

Ben Carol'un sözlerini yanıtlamayınca, Rana "Görüyorsun Carol" dedi. "Jon senin onu koruduğunu düşünüyor. Devlerin arasında bir cüce olarak kabul görmek istemiyor. Bir dev olmak istiyor, ama bunun mümkün olabileceğine de inanmıyor."

"Nasıl mümkün olabilir? Sizin eğitim sisteminiz gelişmekte olan Makro adam için tamamen özendirici, sevgi ve anlayış dolu mükemmel koşullar

hazırlıyor; öte yandan ben nasıl mikro adam olunacağını öğrenmek için tam yirmi yedi yıl harcadım."

Sözlerimin korkunçluğunu fark ederek sustum. Lea bir yana, Alfa eşimle veya diğer Alfa üyelerinden biriyle bile aynı bilinç düzeyine gelmemin mümkün olmadığını kendi kendime kabul ve itiraf etmekteydim. 2150'de sürekli kalma gibi tatlı düşlerden uyanıp, bunun tamamen imkânsız olduğu gerçeğini kavramak enerjimi damla damla tüketti. Bedenim kendi ağırlığıyla ezildi. Boğazımda bir sızı duydum. Birden yüzüm göz yaşlarımla ıslandı. Artık Carol'u ve Rana'yı bulanık görüyordum. Rana, "Ne zaman merhamet değil de gerçekten yardım istersen, o yardımı mutlaka alacaksın" diyordu.

Ama yorgundum, çok yorgun...

Bölüm VII : Sınırsız "Ben"

Pişen domuz etinin kokusu, ekmek kızartma makinemizin kızarmış dilimleri atarken çıkardığı ses, pencere kenarlarına birikmiş kar... son derece sıradan bir sabah. O halde kendimi neden böylesine kederli ve mutsuz hissediyorum?

Sonra hatırladım ve hatırlamamış olmayı yeğledim. Bir iki saniye Rana'yla konuşmamı aklımdan çıkarıp atabilmek için çılgınca bir çaba gösterdim; beceremeyince, bir süre de beni 2150'de kalmaya uğraşmanın boş bir umut olduğu sonucuna vardıran nedenler ve onulmaz yetersizliğimle ilgili duygularımda yanılmış olabileceğimi gösteren bir ışık aradım. Makro toplumun eğitim sistemi ve bu sistemle kendi eğitimim arasında yapmış olduğum kıyas aklımdaydı. Alfa arkadaşlarımın gösterdiği o inanılmaz canlılığı, coşkuyu, güzelliği, zekâyı, olağanüstü farkındalık halini, sevgiyi, anlayışı, sevecenliği ve sabrı anımsadım ve ben... onların en yaşlısından yedi yaş daha büyüktüm.

Lea bir yanlışlık yaptı diye düşündüm. Bana yeni doğmuş bir bebek bedeni vermeliydi. Böylece birinci eğitim basamağından başlar, on sekiz yıl sonra diğerleriyle eşit düzeyde yedinci eğitim basamağına ulaşırdım. Dokuzuncu bilinç düzeyinde olduğu halde böyle bir yanılgıya nasıl düşmüş olabilirdi? Kendimi kaybetmeden hemen önce Rana'nın söylediği neydi? Yardım istemekle ilgili bir şeydi; sanırım şöyleydi: ne zaman merhamet değil de gerçekten yardım istersem o yardımı mutlaka alacaktım.

Makro toplumun en üst bilinç düzeyindeki Rana, 2150'de sürekli kalacak aşamayı yapmamın imkânsız olmadığını bana açıkça anlatmaya çalışmıştı. Rana ve Lea bu kadar yanılmış olabilirler miydi? Onlardan sadece merhamet mi istemiştim? Eğer umut yoksa, isteyebileceğiniz tek şey merhamettir! Ama nasıl umudum olabilirdi? Onlar öyle mükemmeldiler ve ben öyle kusur doluydum ki, bağdaşmamız asla mümkün değildi. Öylesine garip bir çıkmaza girmiştim ki, kendime hafiften gülmeye başladım. Sınırlı ve yetersiz olduğuna, sonunda başarısız olacağına inanmış tam bir mikro adam örneğiydim. Bir umut ışığı, bir çıkış yolu bulabilmek için enine boyuna düşündüm. Kişisel tekâmül konusunda gelmiş geçmiş en büyük rehberlerden biri, "İsteyin, o size verilecektir; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır" demişti.

Bunu daha etkili biçimde söyleyemezdi ve ayrıca, "küçücük bir hardal tohumu kadar inancın varsa, dağları yerinden oynatabilirsin" de demişti. Bu, Makro devler için doğru diye düşündüm, ama kör şeytan, benim gibi mikro cüceler, değil dağlan oynatmak, dilekte bulunmaya yetecek inancı bile nasıl edineceklerdi?

Yine de... yardım istersem -gerçekten yardım istersem-Makro toplumdan daha uygun bir ortam seçemezdim. Belli ki, benim bildiğimden ve anladığımdan çok daha fazlasını biliyor ve anlıyorlardı. Belki benim de bir dev olmamı sağlayacak yardımı nasıl yapacaklarını biliyorlardı, böylece onlarla eşit düzeyde yaşayabilirdim... belki...

Karl'ın başıma dikilip beni kahvaltıya çağırmasıyla düşüncelerim bölündü.

Saate baktım, neredeyse sekiz buçuk olmuştu. "Hey Karl!" diye seslendim, "Neden bu sabah derse gitmedin?"

Kapı aralığında yüzünden önce kabarık siyah saçları göründü -saçlarını hep doğal biçiminde bırakırdı. "Her gece 174 yıl ileri geri gide gele gerçekten her şeyle bağlantını yitirdin. Bugün burada, 1976'da günlerden Pazar ve eğer çaba gösterir de hatırlarsan, mikro toplum sakinlerinden mikro oda arkadaşın Pazar günleri çalışmaz, bütün gün sadece vakit öldürür."

"Tamam, tamam" dedim. "Bu sabah pek alçak gönüllü olduğumu göreceksin. Ben de düşümde gerçekte ne kadar mikro olduğumu görüyordum. Seninle farkımız yok."

Birkaç dakika sonra kahvaltı masasında Karl'ın karşısında oturmuş, ona 2150'de başımdan geçen yeni olayları anlatıyordum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama, Karl'la konuşurken can sıkıntım geçti ve içim yeniden umut doldu. Uzun bir kahvaltı oldu, çünkü Karl'a aktaracak pek çok şeyim vardı ve Karl da alışılmış sorularından fazlasını sormak ister gibiydi. Diğer Alfa üyeleriyle ve Rana hakkında anlattıklarımla inceden inceye ilgilendi. Benden her şeyi çok daha ayrintılı biçimde tanımlamamı istedi.

Yanıtlarken, bildiğim en üstün nitelikleri ifade eden sözcükleri kullandığım halde, yine de 2150'de tanıdığım insanları anlatacak fazla bir şey söyleyememiş olduğumu fark ettim. Sonunda Karl, "Biliyor musun Jon" dedi, "sen bana tanrılar ve tanrıçalardan söz eder gibisin, üstelik bunlar eski Yunan ve Roma tanrıları değil, çünkü onların da zayıflıkları ve kusurları vardı. Senin anlattığın tanrılarla tanrıçalar onlara benzemiyor. Söyle bana, bu insanlar gerçekten böylesine mükemmel mi, yoksa sen sadece Makro farkındalığı yaşamadığın için mi onları öyle görüyorsun?"

"Haklısın Karl" diye kabullendim. "Benim sorunum bu. Öyle mükemmel, öyle insanüstü görünüyorlar ki, onlara benzeyebileceğimi düşünemiyorum. Bundan sonraki yaşamımı da devlerin arasında bir cüce olarak geçirmek beni ne kadar mutlu edebilir, bilemiyorum."

"Bir başka anlatımla, cennet bahçende bir yılan buldun... ve bu yılan da sensin Jon!"

"Pekâlâ" dedim isteksizce, "tam bu biçimde düşünmemiştim, ama sanırım haklısın, Beni 2150'den ve orada sonuçsuz kalacağına inandığım çabadan kaçmaya iten neden, kendime duyduğum güvensizliğin zehriydi."

"Düş dünyandan vazgeçmeye hazır olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu Karl.

Bu sorudan kaçınmak istediğimi fark ettim. Yanıtlamak istemiyordum. "Şu anda ne yanıt vereceğimi bilmiyorum" dedim. "Gerçekten yapmak

istediğim tek şey sarhoş olmak ve her şeyi unutmak."

"Nee!" Karl'ın yüzü endişeyle kırıştı. "O kadar kötü mü Jon?"

Karl tüm yaşamım boyunca sadece bir kez sarhoş olduğumu biliyordu, o da Vietnam dönüşündeydi. "Hayır, gerçekte değil Karl. Hiçbir şey kadınların, yaşlı insanların ve çocukların vatan hizmeti adı altında öldürüldüğü bir dünyada yaşamak kadar kötü olamaz. Hayır, sarhoş olmayacağım, bütün bu anlattıklarımı kâğıda dökeceğim, belki yazmak zihnimi toparlamama yardımcı olur, sonra da oturup düşüneceğim."

Günün geri kalan saatlerinde Karl beni kendi halime bıraktı, her şeyi günlüğüme geçirdim ve üzerinde uzun uzun düşündüm.

Akşamın ilerlemiş saatlerinde mikro ben'imin ne kadar güçlü olduğunu daha iyi anladım; bir şarkının davulla çalınan nakaratı gibi, "yapamam, yapamam, yapamam" diye güm güm tekrarlayıp duruyordu. Bu eski, alışılmış, kısıtlayıcı düşünce kalıplarını maskelemek, bilmezden gelmek veya bunlara bağışlatıcı neden bulmak çok kolaydı. Ama şimdi, bunalımdaki mikro adam (yani ben) bu sınırlı inançlarının ektiğini başarısızlık olarak biçmek zorundaydı.

Garip olan, kendi kendimle dürüstçe yüzleşmeye yönelik çabalarımın içimde her şeye rağmen bir umut uyandırmış olmasıydı. Geleceğin Makro toplumuna dönmeyi yine coşkuyla bekliyordum. Eğer kendime karşı dürüst olur, kendimle yüzleşmenin güçlüğünden kaçmazsam, er geç ışığın ve karanlığın dengelendiği bir resim göreceğimi bir kere daha anlamıştım. Tek yönlü mikro bakış açısıyla bir paranın iki yüzünü aynı anda görmek kolay değildi. Ben yatmaya hazırlanırken, Karl günlüğümü okumayı bitirdi ve tek sözcük etmeden bana doğru yürüdü. Gözleri yaşlarla buğulanmıştı, bu beni çok şaşırttı, çünkü erkeklerin ağlaması gibi duygusal zayıflıklardan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Sonra -belli ki konuşamayacak kadar etkilenmişti- sol elimi tuttu, bir an duraksadı ve sağ elini yavaşça yanağıma koydu.

Ben kendimi toparlayana kadar Karl banyoya girip aramızdaki kapıyı kapatmış ve suyu gürültülü bir biçimde akıtmaya başlamıştı bile. Mikro toplumumuzda düşüncelerimiz ve duygularımız konusunda açık ve dürüst

davranmanın ne kadar zor olduğunu tekrar düşündüm. Bize isteklerimizin büyük bir bölümünden utanmamız gerektiği öğretilmişti, öyle ki yaşamımızı bu istekleri yok saymaya adıyorduk, böylece kendimizi insanın erişebileceği en büyük zevklerden yoksun bırakmış oluyorduk.

Daha sonra tam uykuya dalmak üzereyken, Karl karanlık odamızın öte yanından seslendi: "İyi şanslar!" Bir an durakladıktan sonra, "Sana inanıyorum Jon" dedi.

Teşekkür mırıldanırken, mikro adam için en zor şeyin kendine inanmak olduğu sonucuna vardım. Ama insan kendinde kınayacak bu kadar çok şey bulurken, böyle bir inancı nasıl taşıyabilirdi ki?

Uykuya dalmadan evvel, yardım istemeden önce başarının mümkün olacağına inanmam gerektiği sonucuna varmıştım. Yani, kendime inanç duymalı ve beni kendi düşüncelerimden başka hiçbir şeyin kısıtlayamayacağını kabul etmeliydim.

Bölüm VIII : Makro Bağlantı

Yine 2150'de uyandım, yüzüm göz yaşlarımla ıslanmıştı ve Rana'nın "Geri dönüyor" diyen sesini duydum. Gözlerimi açtığımda, Carol'un yüzündeki endişe ve merakı fark edip şaşırdım. Ama bakışlarımı Rana'ya çevirince, o olağanüstü sakin ve güvenli ifadeyi yeniden buldum; bu ifade ondan yayılıyormuş gibi görünen neredeyse elektriksel bir coşku ya da neşeyle garip bir çelişki yaratıyordu. Bana gülümsediğinde, gözleri daha da parladı.

"Görüyorsun" dedi, "en azından Alfa eşinin mükemmel olmadığını anladın. Merak ve endişe duyuyor, bu da her zaman, henüz tam bir makro farkındalığa erişilmemiş olduğunun göstergesidir."

Uzandım ve Rana sözlerini sürdürürken Carol'un yüzüne dokundum. "Adetlerimizden bazılarını çok çabuk öğreniyorsun. Alfa'nın geri kalan üyelerinin de arada bir kusurlu olduklarını görmen uzun sürmeyecek."

"Böyle kusurları sende görmem mümkün mü?" diye sordum.

Güldü ve "Beni endişeyle bakarken veya senin şu anda uğraştığın sorunlar için üzülürken göremezsin" dedi. "Yine de tam bir Makrokozmik farkındalığa ulaşana kadar her zaman almam gereken daha büyük dersler olacak."

"Seni de düşündüren sorunlar olduğunu mu söylemek istiyorsun?" dedim.

"Bir yaşında bir çocuk için sorun olan, çocuk üç yaşına geldiğinde artık sorun değildir" diye yanıtladı. "Ama üç yaşındakinin kendi sorunları vardır ve bu sorunlardan çoğunu bir yaşındaki çocuk kavrayamaz. Bu böyle sürüp gider, yedi yaş sorunları üç yaşındaki çocuk için anlaşılır değildir. İnan, bu nedenle her bilinç düzeyinin uğraşması gereken kendi konuları var. Bunlar sorun olarak görülürse, giderek daha karmaşık olur, daha güçleşirler. Gelişmek için seçilmiş fırsatlar olarak kabul edilirlerse, çözümlerini bulmak, onlarla gerçekten uğraşmak ve bu yaşam oyunuyla büyümek keyiftir."

"Ama sonuçta tam bir makro farkindalığa erişince bütün bunlar bitecek, değil mi?" diye sordum.

Güldü. "Tam bir Makro farkindalık tüm sorunların, tüm üzüntülerin, düş kırıklıklarının, acıların, cehaletin, çirkinliklerin, hastalıkların, tüm zamanlardaki ve her yerdeki bütün diğer olumsuzlukların deneyimlenmesidir. Bu durum tamamen Makro bilince ulaşmamış biri için cehennemdir. Ama gerçek bir Makro farkındalıkla bakıldığında, hep var olmuş veya hep var olacak tüm olumlu niteliklerle kurulmuş tam bir dengedir; düş kırıklığı ve sıkıntı içindeki verimsiz mikro varoluşun tersine, mükemmel olan budur."

"Peki" dedim, "söylediklerine inanıyorum. Ama ben bu çok sınırlı mikro düzeyimle mümkün olduğu kadar hızlı gelişmeyi nasıl öğrenebileceğim?"

"Biz yaparak, tehlikeleri göze alarak, başarısızlıklara uğrayarak, ancak ondan sonra başararak öğreniriz" dedi. "Hatalarımızın ve başarısızlıklarımızın yardımıyla gelişir, ilerleriz. Başarısızlığın, başarının öbür önemli yarısı olduğunu göremezsek, başarısızlıktan sakınmaya çalışırız ve böyle yaparken başarıyı da yitiririz."

"O halde sanırım" dedim, "becerebildiğim ölçüde herkesle çok yakın ilişkiye girmem gerek, bu da birçok risk ve başarısızlığı birlikte getirecek demektir." Tüylerim ürperdi. "Söylemesi bile oldukça ürkütücü."

"Gerçek anlamda tek bir korku var" dedi, "o da başarısızlık korkusu ki bu da yapmak istediğin herhangi bir şey konusunda kendini yetersiz hissetmen demektir."

"Ama sınırsız Ben'inden yardım istemelisin" dedi Carol. "O zaman daha geniş bir bakış açısından başarı ve başarısızlığın 'bir' olduğunu görebilirsin."

Söylenenleri düşünürken, dalgın bir ifadeyle, "Sınırsız Ben' ime dönmek, 1976'daki tanımlamalara göre Tanrı'ya dönmek olmalı" diye yanıtladım. "Bu da dua yoluyla olsa gerek, oysa ben gerçek anlamda dua etmeyi hiç beceremedim."

"Bunda şaşacak bir şey yok Jon! Senin zamanında bilinçli olarak edilen dualar, insanın gerçekte hak etmediğini hissettiği veya elde edememekten korktuğu bir şey için kuvvetle yakarması biçimindeydi. Gerçeğimizi baskın düşüncelerimiz biçimlendirdiği için, insanlar genelde dua ederek diledikleri bir şeye erişemezler; çünkü baskın düşünceleri onu elde etmeyecekleri veya edemeyecekleri yolundadır!

Yine de başka bir bakış açısından, aklımızdan geçen her düşünce bir duadır; çünkü bir kez düşünüldüğünde, o düşünce evrenin sürekli bir parçası haline gelir ve makrokozmik birliğe yönelir." "Bütün dualar" diye sözünü sürdürdü Rana, "gerçekte bütün düşünceler, istekleri dile getirir.

Buna ister dua, ister düşünce de, hepsi bir; sonuçta bu deneyimlediğimiz her şeyi yarattığımız bir araçtır. Senin zihnin o tek olan zihnin bölünmez bir parçası olduğu için, isteklerini yerine getirecek tüm güce sahipsin. Ne istersen onu alırsın, ancak alacağına 'inan'. Hatta ışıktan, Makro farkındalıktan kaçıp, unutkanlığın karanlığına, mikro farkındalığa inmek istersen, bu dileğin de yerine gelir. Gördüğün gibi Jon, dua -daha geniş bir bakış açısından- işlevini yapar. Dualar kesinlikle hiç durmadan yanıtlanır. Ancak biz her zaman bu yanıtlardan hoşlanmayabiliriz!"

"Başka bir anlatımla" dedim, "zihinlerimiz tüm güce sahip olduğu için, sorunumuz bu zihni nasıl daha çok olumlu biçimde kullanacağımızı öğrenmek."

"Tam değil Jon," diye yanıtladı Rana. "Olumsuzluk olmadan olumluya ulaşamazsın; aynen aşağısı olmadan yukarısının da olamayacağı gibi. Bu nedenle sorun, zihinlerimizi mükemmel bir dengeyle kullanmayı öğrenmek. Bu da her şeyi bir bütün olarak kabul etmekle, her şeyi bütünüyle

kabullenmekle, her başarısızlığın başarıya giden bir yol olduğunu bilerek, başarı ve başarısızlığı birlikte kabullenmekle mümkün."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum.

"Öğrenilmesi gereken her ders" diye açıkladı Rana, "hata ve başarısızlık gerektirir. Bu her insan için tüm bedenli ve bedensiz hallerinde ve çok boyutlu deneyimlerinde öğrendiklerinin birikimine göre değişir."

Şaşkın ifademi görünce ekledi: "Bu, ruhsal zihin veya bilinçaltı hiçbir deneyimi unutmadığı için böyledir. Deneyimler üst üste birikir. Eğer bir çocuğun yürümeyi öğrenmesi için on bin kez başarısız olması gerekiyorsa, çocuk ne kadar erken bu başarısızlıkları deneyimlerle, o kadar erken yürümeyi öğrenir. Mikro adam deneyim birikiminin etkisini bilmediği için, cesaretini kolayca yitirir ve sık sık 9999 kez başarısız olduktan sonra bile, sorunun çözümüne onuncu başarısızlığmdaki kadar, hatta daha da uzak olduğunu düşünür."

"Elbette bu doğru bir düşünme biçimi değil" diye Carol araya girdi, "çünkü 9999'uncu başarısızlıktan sonraki ilk denemesi sorunun içeriğini kavramasını ve başarıya ulaşmasını sağlayabilir."

"Ama her başarısızlığın bir başarı getirdiğini söylediğinizi sanmıştım" dedim kuşkuyla, "oysa şimdi 9999 başarısızlığın yanı sıra 9999 kez de başarıya ulaşmaktan söz etmiyorsunuz. Bu nasıl oluyor?"

"Çünkü" diye yanıtladı Rana, "mikro adam başarıdan değil, sadece başarısızlıktan kaygı duyar. Deneyim birikiminin (birikerek çoğalma etkisinin) sonuçlarından habersiz olduğu için, her başarısızlığın sorunun içeriğini tam olarak kavramaya (içgörüye) giden gerekli ve başarılı bir adım olduğunu fark etmez. Başka bir anlatımla, her başarısızlık insanı sorunun bütününü kavramaya (tam bir içgörüye) daha da yaklaştırması açısından küçük bir başarıdır."

"Hmmm, bunun üzerinde düşüneceğim" dedim. "Ama Makro güçlerimi geliştirmeyi nasıl öğreneceğim?"

Rana, "İşe Makro güçlerini geliştirmekle başlamayacaksın" dedi, "önce Makro farkındalığım artırmaya çalış. Farkındalığın arttıkça Makro güçler de gelişir."

"Bununla birlikte" diye ekledi Carol, "her konudaki öğrenim için iki etkenin gerekli olduğunu hatırlamak zorundasın: yeterli istek ve yeterli inanç."

"Örneğin" dedi Rana, "yüzmeyi öğrenmek isteyen, ama boğulmaktan korkan birinin yeterli inancı olmadığı için yüzmeyi öğrenemeyeceği gün gibi ortada."

"Veya tam tersi" diye Carol devam etti, "yüzmeyi başarıyla öğreneceğine inandığı halde, daha çok tenis oynarsa, bu kez de yeterli isteği olmadığı için yüzme öğrenemeyecektir."

"O halde" diye ekledi Rana, "yeterli istek ve yeterli inanç ancak birlikte olduklarında her şey mümkün."

"Oldukça basit görünüyor" dedim.

İkisi de güldüler. Rana, "Evet, basit geliyor Jon" dedi, "çünkü geliştin -görüşünü genişlettin- daha geniş bir bakış açısı edindin. Evren ve onun çalışma biçimi temelsel nitelikte ve inanılmayacak kadar basittir. Onu karmaşık gösteren insanın sınırlı bakış açısıdır. AMA! Ama insan bir şeyi, onun hakkında konuşurken değil, onu uygularken gerçek anlamda öğrenir. O halde neden gelişme isteğinizi artırmak ve tüm deneyimlerinizi gelişmeniz için sunulan seçilmiş fırsatlar olarak değerlendirmek üzere Alfanıza geri dönmüyorsunuz?" Yumuşak bir tonda eklerken gülümsedi, "Eğer biri daha şimdiden yüz yetmiş dört yılı başarıyla aşmış ve yeni bir beden edinmişse, herhangi bir şeyden -hele gelecekteki başarılardan- kuşku duyması gerçekten zor!"

Ayrılmadan evvel birkaç dakika boyunca Carol ve Rana akıl almaz konulardan söz ettiler; bu arada zihnim, Rana'nın anlattıklarını sabırsızca kavramaya çalışıyordu. Carol omzuma dokundu, hep beraber sessizce kapıya doğru yürüdük. Eşiğe ulaştığımızda, Rana'nın elini tuttum ve minnetle yumuşak bir biçimde yanağına dokundum. Sonra, Rana' nın

zihnimin derinliklerinde bir şeyleri uyandıran, o insanı ürperten gözlerinin anısıyla oradan uzaklaştık. Alfa'ya döndüğümüzde Carol'a, Rana'nin bedenini her biçime sokabilecek bir zihinsel güce sahip olduğunu düşündüğümü, bu yüzden neden orta yaş görünümünü seçmiş olduğunu sordum. Carol bu soruyu Rana'ya sormuş olsa, alacağı yanıtın tek bir sözcük olacağını söyledi: çeşitlilik. Alfa'daki odamıza geldiğimizde, Carol akşam saatlerini Makro eğitimle geçirmemizin ardından, uykudan önceki son bir saatin de Makro Bağlantı'ya ayrılması gerektiğini belirtti. Makro Bağlantı'nin, tüm mikro kimliklerden arınıp, tam bir makrokozmik bir'lik bilincini deneyimlemek olduğunu anlattı. Gevşetici bir banyodan sonra yataklarımıza çıplak uzandık ve Carol M.D.'den Makro Bağlantı için dürtü vermesini istedi. Video ekranını birden sürekli açılan ve yayılan geometrik desenler kapladı. Odanın içini de sanki tüm zihnimi ve bedenimi yayılan ve büyüyen desenlerle birlikte titreştiren yatıştırıcı bir tınlama sesi doldurdu. Önce kuşku duydum, bu inanılmaz görsel ve işitsel dürtünün neden olduğu yabancı duygulara karşı durmaya çalıştım. Ama Carol mırıldanmayı sürdürüyordu: "İste ve inan... deneyimle ve kabul et... ilerleyelim ve büyüyelim!" Sonuçta direnmekten vazgeçtim ve kendimi çeşitli duygulardan oluşmuş yumuşacık bir ırmak boyunca akar buldum, ta ki -hayal edilebilecek en büyük ruhsal doyumu sağlayan bir uyum duygusu içinde- tanımı mümkün olmayan sonsuz bir birleşme, bir olma ve denge okyanusuna dalana kadar...

Olağan sınırlı bilincim diye düşündüğüm hale geri döndüğümde, Carol'un sabah olduğunu ve benim ilk Makro Bağlantımı deneyimlemiş olduğumu söylediğini duydum. Yanımda uzanan güzel çıplak bedenine bakmak için döndüğümde, hâlâ uyuyormuşçasına gözleri kapalı, sessizce yattığını fark ettim. Gerçekten konuşup konuşmadığını merak ettim ve birden dudaklarını oynatmadığı halde sesini duydum: "Günaydın Jon! Yeni telepatik Makro gücünü deneyimliyorsun."

"Tanrım!" diye bağırdım. "Düş görüyor olmalıyım!"

Artık iyice uyanık görünen ve birden kendini kollarımın arasına atan Carol'dan ortalığı çınlatan bir kahkaha yükseldi. Bu kez, benimkilere bastırdığı dudaklarıyla, "Düş görmüyorsun" dedi. "Makro güçlerini henüz

deneyimlemeye başlıyorsun. Şimdi üst düğmeye bas da, gün ışığını görelim!"

Kalkmaya çalıştım, ama "Zihninle yap Jon, bedeninle değil" diyerek beni bırakmak istemedi.

"Nasıl?" diye şaştım.

Yanıt, "Hayal ettiğin bir parmakla uzan ve düğmeye dokun" oldu.

Bunu yaptım ve üstümüze ışık aktı.

Carol coşkuyla, "İşte, ilk psikokinezi denemeni başardığını gördün" dedi. "Şimdi düğmeye tekrar bas."

Tekrar yaptım, oda karanlığa gömüldü.

Sabah ışığının geri gelmesi için yine düğmeye dokunurken "Doğru!" dedim, "Yapabiliyorum. Ama nasıl?"

"Hiç daha önce Makro Bağlantı'yi deneyimlemiş miydin?" diye sordu Carol yanıtı bilerek. Sonra ekledi: "İşte olan bu. Asla bir daha eskisi kadar sınırlı olmayacaksın."

"Yani dün akşam mikro kimliğimden sıyrılabildiğim için mi, şimdi Makro güçlerimi kullanmaya başlayabiliyorum?"

"Evet" diye yanıtladı Carol. "Herkes Makro Bağlantı kuruyor, ama kendi koyduğu sınırlarla kendini makrokozmosdan soyutlayan ve buna katlanmak zorunda kalan mikro adam, Makro Bağlantı sırasındaki deneyimlerini bilinçli bir biçimde hatırlamıyor; bu yüzden de bundan pek yarar sağlayamıyor. Sen her şeyle 'bir' olduğun hali, yani Makro Bağlantı sırasındaki deneyimlerini hatırlamayı seçtin. Makro kökeninle kurduğun bağlantıyı hatırladığın ölçüde Makro farkındalık kazanırsın, tüm Makro güçler de aynı ölçüde gelişir."

"Kendimi bir dev gibi hissediyorum!" diyerek Carol'u öpücüklere boğdum ve bu öpücükler çok geçmeden bedenlerimizi tam bir birleşmeye sürükledi. O zaman Carol'un, M.D.'den ruhsal tınılarımızı (notalarımızı)

yeniden vermesini istediğini duydum. Dün gece Makro Bağlantı'ya hazırlandığımızda odamızda yankılanan tınılar bir kez daha çevremizi doldurdu.

"M.D.'den istediğin neydi? Kişisel ruh tınılarımız mı?" diye sorduğumda, tınılar sesimin içinde silikleşip yok oldu.

"Evet" diye yanıtladı Carol. "Her ruhun kendine özgü bir titreşimi vardır. Senin ve Lea'nın ruhsal titreşimleriniz tıpatıp aynı. Benimki seninkine çok benziyor. Senin ilk alfa eşin olarak seçilmemdeki nedenlerden biri bu. M.D. herkesin ruhsal tınılarını veya titreşimlerini bilir ve ikimizinkini de aynı anda vererek, bize, birbirimizle tam bir uyuma ulaşmamız ve şu anda, geçmişte ve gelecekte her zaman her şeyle bir olduğumuzu idrak etmemiz konusunda yardım edebilir."

"Bu Makro Bağlantı'yla aynı şey mi?"

Yanıtı "Hayır" oldu. "Makro Bağlantı'ya sadece bedenlerin değil, zihinlerin de bütünüyle birbiri içinde erircesine birleşmesi yoluyla erişilir.

Cinsel ilişki, Makro dürtüler kullanıldığında, birbirimizle kaynaşarak Makro Uyum'a veya makrokozmosla kaynaşarak Makro Bağlantı'ya ulaşmamız konusunda bize yardımcı olabilir. Ama mikro dürtülerle birlikte olduğunda, mikro düzeydeki cinsel ilişkinin doğurabileceği tüm mikro bölünmeleri ve acıları yaşarsın."

"O halde cinsel ilişki ne mikro ne de Makro, öyle mi?" diye sordum.

"Bu sendeki güdüye bağlı" diye yanıtladı Carol. "Cinsel ilişki makrokozmosdaki her şey gibi doğal ritmin bir parçası. Her yaştaki insana yönelik pek çok olumlu işlevi var. Gevşemek, gerilimi gidermek, aşkı ifade etmek veya sadece eğlenmek için kullanıldığında yaşamı zenginleştirir. Üstünlük sağlamak, baskı kurmak, ırza geçmek için veya eşinin isteklerine karşı kullanıldığında, dengelenmesi son derece güç olumsuz titreşimler yaratır.

Cinsel ilişkinin, başka herhangi bir düşünce ve eylem gibi, daha çok Makro mu yoksa mikro olarak mı değerlendirileceğini, o zaman ve yerdeki

insanın güdüleri belirler."

Sonra Carol M.D.'den Makro dürtü sağlamasını istedi. Odamız tekrar o heyecan verici tınlamalarla doldu. Bu kez görkemli bir tını, bedenim ve zihnim keskin bir hazla birleşip, birlikte titreşene değin gittikçe yoğunlaşarak art arda yinelenip durdu; öyle ki sonunda kendimi yine güçlü bir ırmak gibi algıladım. Ama, iki büyük ırmağın "bir" olmak için karışıp kaynaştığı bir ırmaktı bu defaki. Sonsuz okyanusla birleşmediğimiz halde, bu coşku veren deneyimi tanımlayacak sözcükleri bulmakta hâlâ güçlük çekiyorum.

Irmaklarımız kocaman, gürültülü bir dalganın zirvesine tırmanıp sonra öte yana akarken onu öylesine sıkı tuttum ve kendimden geçerek inledim ki, Carol haykırdı. Ruhsal tınılarımızın gücü ve yoğunluğu giderek hafifledi, sonunda odamız bir kere daha sessizliğe gömüldü.

İkimiz de dinginlik içinde birleşmiş yatarken, bundan böyle Makro ilişki düzeyinde olmayan bir cinsel ilişkiye girmek istemeyeceğimi fark ettim. Zihnimde Carol'un sesini duydum, artık sadece ruhsal titreşimi benimkiyle aynı veya benzer olanlarla birlikte olabileceğimi sandığını söylüyordu; çünkü diğer tüm cinsel birleşmeler gerçek olanın boş birer kopyası olmaktan öteye gidemezlerdi.

"Bu sözünü ettiğin tanıma daha kaç kişi uyuyor?" diye sordum.

"Tüm Makro toplumda yaklaşık bin kişi seninle birlikte Makro Bağlantı kurabilir.

Beş bin kadın bulunan bizim Deltamız'da ise, ruhsal titreşimleri seninle aynı olan ikiz ruhlarından Lea'nın yanı sıra, ruhsal tınılarımız seninkine, birlikte Makro Bağlantı'ya ulaşmamıza yetecek kadar benzeyen benim dışımda, yedi kadın ve iki erkek var."

"İki erkek mi?" Bu 2150 kültüründe, bana Carol'un ve Lea'nın hissettirdiklerini hissettiren bir adamla karşılaşırsam ne yapacağım konusunda kafam karışmıştı.

"Elbette Jon! Ruh varlıkları olarak ister kadın isterse erkek olarak bedenlenebildiğimizi biliyorsun. Bu ruhsal titreşimlerimizi değiştirmez ki.

M.D. Alfa eşlerini ruhsal tını benzerliklerini göz önüne alarak özenle belirler ve önerir; son kararı birlikte olacak eşler verir.

Eşruhunu veya ikiz ruhunu titreşimlerinizdeki uyumdan tanıyabilirsin. Yine de her zaman ancak ikiz ruhlarınla en uyumlu dengeyi kurabilirsin."

"Senin burada bir ikiz ruhun yok mu?" diye kuşkuyla sordum.

Carol gülümsedi ve "Endişelenme" dedi. "Sen, bir ikiz eşten yoksun kalmama neden olmuyorsun. Gerçekte, ikiz ruhlar çok seyrek olarak aynı zaman ve yerde bedenlenirler. Genelde bu boyutta ayrı ayrı daha hızlı aşama yapabileceklerine karar verirler. Bu durum onları, kısa sürede tekrar bir araya gelebilmek için öğrenmeye yönelik büyük çabalar göstermeye özendirir."

Carol'un anlattıklarına göre bu bizim için uygun değilse, Lea'nın, kendi ikiz ruhumun, beni neden kendi zamanına getirdiğini merak ettim.

"Elbette sizin için uygun" diye yanıtladı Carol. "Bir araya geldiniz, çünkü senin öğrenmem ancak bu yolla diğer bütün yollarla olduğundan daha fazla hızlandırılabilirdi. Onunla karşılaştın ve Makro toplumun öngördüğü eğitimi tamamlayana kadar onun Alfa eşi olamayacağını biliyorsun. 1976 ile zihin-beden bağlantını tamamen kesebilmek için üçüncü bilinç düzeyine erişmek zorundasın ve bunu 1976 zaman birimiyle üç ay içinde yapmalısın."

"Üç ay! Bu mümkün değil!"

"Olmasını umuyoruz" diye yanıtladı Carol. "Ama çok sıkı çalışıp, üç aylık bir süre içinde bu aşamaya gelmeyi başarmalısın."

"Neden?" diye sordum. "Ve neden kimse bunu bana daha önce anlatmadı?"

"İlk Makro Bağlantı'nı deneyimlemeden önce bunu öğrenseydin, tamamen imkânsız olduğunu düşünecektin. İkinci sorunun yanıtı bu" dedi Carol. "Neden yalnızca üç ay? Bu sorunun yanıtına gelince, o da Lea'nın seni sadece buraya getirmek için değil, seni burada tutmak için de büyük enerji harcamak zorunda kalması. Sen buraya geldiğinden beri ilk defa dün gece dinlenebildi. Makro Bağlantı'da kaldığın sürece tüm zaman-uzay (mekân) kısıtlamalarından özgürdün ve bu yüzden zaman-uzay içindeki aktarım işlemlerinin sürdürülmesi için yardıma gereksinim duymuyordun.

"Yani üçüncü bilinç düzeyine ulaşabilirsem, Lea'ya beni burada tutması için yardımcı olabileceğimi mi söylemek istiyorsun?"

"Bu doğru, M.D. Lea'nın zaman ve mekândan kaynaklanan engellemelerle senin yardımın olmaksızın ancak üç ay başa çıkabileceğini hesapladı."

"Tanrım! Bu nasıl iş? Üç ay içinde üçüncü bilinç düzeyine erişemezsem ne olacak?" diye sordum.

"Bu yaşamının geri kalan bölümünü sürdürmek için kendi zamanına döneceksin. Lea, o zamana kadar tüm yaşam enerjisini bedenini terk etme sınırına dek tüketmiş olacak. Ama kendi başına zaman-mekân engellerini kaldırmayı sürdürür veya daha sonra aktarma işlemini tekrar denerse, ölebilir de."

"Ama dokuzuncu, hatta onuncu bilinç düzeyinden başkaları da ona yardım edemezler mi?" diye sordum

"Yardım ediyorlar" diye yanıtladı Carol. "Bu gezegende, hatta bazı komşu gezegenlerde yaşayan dokuzuncu ve onuncu düzeydeki herkes, hatta bazı bedensiz varlıklar da yardım ediyorlar." Yine de ikiz ruhundan başka hiç kimse kesin bağlantı enerjisini sağlayamaz; fiziksel bedene sahip olduğun sürece de, sağlayabileceği enerji sınırlıdır. Üçüncü bilinç düzeyine erişmek için üç ayın var, hepsi bu."

"Bunu daha önce öğrenmediğim için memnunum" dedim. "İlk tepkim önümde duran işin imkânsızlığına sövmek olacaktı, oysa bu sabahki deneyimimden sonra hiçbir şeyin imkânsız olmadığını anlıyorum."

"Şimdi seni neden buraya getirdiğimizi biliyorsun" dedi Carol. "Biz hiçbir şeyin imkânsız olmadığı kanısındayız."

Makib'ine göz attı ve Alfamız'in diğer üyeleriyle kahvaltıda buluşmak için (metrik zaman biriminden çevirerek) on beş dakikamız kaldığını söyledi.

Banyo yaptık ve giyindik, diğerleri kahvaltıya başlamak üzereyken yemek odasına vardık. İçeriye girince bize baktılar ve konuşmaksızın, "Makro güçlerin dünyasına hoş geldin Jon" dediler.

Kahvaltı ederken Carol'a, Makro güçlerle ilgili deneyimimi nereden bildiklerini sordum. Carol onlara sormamı önerdi. Ancak ben daha sorumu dile getiremeden, sekiz çift gözün bana baktığını ve zihnimde bir yanıtın çınlamakta olduğunu fark ettim: "Hepimiz telepatik ilişki içindeyiz ve sen şimdi gerçekten aramıza katıldın."

Sonra üçüncü düzeyin gerektirdiği bilinci üç ay içinde kazanabilmem için, bana tüm güçleriyle yardımcı olacaklarını söyleyerek cesaret verdiler. Bilincime ivme kazandırmak üzere, alınacak derslerin sayısını ve hızını artırmaya yönelik çözüm yollarından söz ettik. Bu da sohbeti, yedinci öğrenim basamağındaki öğrencilerin olağan deneyimlerinin Makro Bağlantı deneyimleriyle nasıl zenginleştirilebildiği konusuna getirdi. Alan mikro dünyayı aşmak için gerekli bazı koşulları açıkladı. Öğrenmeyi sağlayan iki etkenin, istek ve inancın, başarısızlık ve başarı deneyimlendikçe güçlendiğini, bu nedenle ne kadar çok deneyim biriktirebilirsem, o kadar hızlı öğrenebileceğimi anlatarak söze başladı. Ancak yeni Makro Bağlantı kurmaya başlayan öğrenciler için bir sorun ortaya çıkıyordu; Makro Bağlantı mutluluk veren bir deneyim olduğu için, öğrenciler hoşa gitmeyen mikro deneyimlerden kaçmak amacıyla Makro Bağlantı'ya tutunma eğiliminde oluyorlardı. Bu da üst düzey bağlantıları hemen sona erdiriyordu; çünkü bu bağlantıları kurmak ancak öğrenmek için gerekli deneyimleri ve sonuçlarını sevinçle yaşamaya çalışmakla mümkündü, yoksa bunlardan kaçınarak değil. Hepsi kendi Makro Bağlantılarının -bu en yüksek deneyim sadece olumlulukların değil, olumsuzlukların da gerçek anlamda birlikte kabulünü gerektirdiği için- son derece sınırlı olduğunu açıkça söylediler.

Konu buraya geldiğinde Carol, son Makro Bağlantımız'in bu bilinç düzeyine erişene dek tüm yaşamı boyunca deneyimlediği beşinci Makro Bağlantı olduğunu, oysa ikinci öğrenim basamağına başladığı üç yaşından bu yana bunu her gün denediğini anlattı. Alan, altıncı bilinç düzeyinin özelliklerini göstermesine ve Alfa'mızda bulunan herkesten fazla Makro Bağlantı kurmuş olmasına karşın, bu hale sadece on kez ulaşmıştı. Sorun inançta değil, istekteydi. Hepsi en az bir kere Makro Bağlantı'yı deneyimlemiş oldukları için, bu bağlantının olabilirliği konusunda artık kuşku duymuyorlardı. Yine de, Makro Bağlantı'nın ön koşulu her şeyin ayırımsız kabulü olduğu halde, bu bağlantıyı başarmak için duyulan istek sınır getirmeyi, seçiciliği kendi doğasında içeriyordu. Durum böyle olunca çelişki başlıyor, ne kadar sık bu bağlantıyı kurmaya çalışırlarsa, başarı sağlamaları da o kadar güçleşiyordu. Ayrıca, bilinç düzeyinin düşüklüğü oranında, makrokozmosun bir parçasına zorla tutunma -sürekli orada kalma- gibi olmayacak bir iş peşinde koşma, bu amaca sarılma eğilimi artıyordu. Kimi kez büyük bir başarıya ulaşmak için küçük küçük pek çok başarısızlık gerekiyordu.

"O halde" dedim, "eğer üçüncü bilinç aşamasına erişmek için bin kere başarısız ve başarılı olmak gerekiyorsa ve ben bunu bugüne kadar sadece beş yüz kez deneyimlediysem, çözüm bir an evvel beş yüz kere daha başarısız ve başarılı olabilmekte."

"Kesinlikle" dedi Carol, "ama başarısızlık/başarı olgusunun da bin çeşidi (derecesi) var; yani çok önemli bir başarısızlık/başarı deneyimi bu konudaki yüz küçük deneyime eşdeğer olabilir."

"Bu bana savaşma şansı veriyor. Üç aylık sürenin beş yüz küçük başarısızlığı deneyimlemeye yeteceğini sanmıyorum. Ama bu süre bitene dek her an heybetli bir başarısızlığın gelip kontenjanımı tamamen doldurmasını umabilirim."

Güldüler ve şaka yapabilmenin her zaman farkındalık düzeyinin genişlemekte olduğunu gösterdiğini söylediler. Sonra; Alan, genellikle sabah saatlerini bilgisayar merkezinde veya odalarında M.D. ile çalışarak geçirdiklerini anlattı. Öğleden sonra diğer öğrenim basamaklarındaki öğrencilerle eğitici oyunlar oynuyorlar, akşamları da kişisel gelişmelerine yardımcı olan rehberleriyle birlikte oluyorlardı. Öğrendiğime göre günlük

programları değişmez değildi, ancak tüm öğrenim basamaklarında geniş çapta uygulanıyordu. Yine de sekiz, dokuz ve onuncu basamaklar başta olmak üzere, daha büyük basamaklardaki öğrenciler küçüklerle -özellikle birinci ve ikinci basamaktakilerle- daha fazla vakit geçi-riyorlardı. Doğumdan sonraki ilk yılların çok önemli olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden bu dönemler için öğrenme açısından dönüm noktası olabilecek çok sayıda deneyim ve gelişmeye yönelik ders öngörüyorlardı.

Steve, "Bina ne kadar yüksekse, temelinin o oranda güçlü olması gerekir" benzetmesini yaptı. Bu nedenle temel bir kere atıldığında, üzerinde kurulacak binanın en üst sınırları ancak bu temelin gücüne göre hesaplanabilirdi. Joyce, mikro ailelerde doğmayı seçmiş mikro ruhlara dikkatimizi çekti ve onların küçük yaşlarda edindikleri deneyimlerin ileriki yaşlardaki öğrenimlerini ağır biçimde kısıtladığını anlatarak konuyu sürdürdü. Bu yüzden, mikro açıdan bakan mikro adam için gerçekten umut yoktu. Sadece, yaşamımızda var olan her şeyin bütün sorumluluğunu sevinçle üstlenmeyi içeren Makro bakış açısı, en yüksek başarıyı ve umudu sunuyordu. Kahvaltıdan sonra Carol bilgisayar merkezine kadar yürümemizi önerdi, orada kendi sorunlarımız üzerinde ayrı ayrı çalışabileceğimiz özel odalar vardı. Gama'dan dışarı çıkınca, havanın yine çok güzel olduğunu fark ettim ve M.D.'nin bana hava koşullarını denetim altında tutabildiklerini anlattığını hatırladım. Ne zaman yağmur veya kar yağdığını merak etmeye başladım, bu arada bulunduğumuz yerin coğrafi durumuyla, hatta 2150'nin yeni dünya haritasıyla ilgili pek az şey bildiğim aklıma geldi. Soracak o kadar çok soru, öğrenecek o kadar çok şey vardı ki... Makro toplumda büyümüş ve M.D.'yi yıllardır kullanan Carol'a imrendim.

M.D.'nin bölümüne gelince yine göle bakan odaya girdim, Carol da bitişik odayı seçti. Sonra dört saat boyunca, görüş alanımı mümkün olduğunca genişletmek amacıyla, M.D.'ye sorduğum coşku dolu soruların dışında her şeyi unuttum. Coğrafya ile başladım ve 2150'nin dünya haritasının bu kadar büyük ölçüde değişmesinin nedenlerinden birinin kutupların konumunun değişiminden kaynaklandığını keşfettim. M.D.'ye göre, mikro adamın dünyanın ekolojik ve jeolojik dengesine müdahale etmesi, çok sayıda zincirleme basınç tepkimelerine neden olmuş, öyle ki büyük kara kütleleri okyanuslara gömülmüş ve daha önce sular altında

bulunan geniş alanlar su üstüne yükselmişti. Sonuç olarak kuzey ve güney kutuplarının konumları değişmiş, bu olgu da çok büyük iklim değişikliklerine neden olmuştu. Benim yaşadığım Delta 927 eskiden Kuzey Kanada'nın bulunduğu bölgede yer alıyordu ve yarı tropikal iklimi denetim altında tutulmakla birlikte, ısı geceleri altmış, gündüzleri de en fazla seksen derece Fahrenhayt arasında değişiyordu.

Lea, 2150'nin dünya haritasını tanıyamayacağımı söylerken haklıymış. Ana karalar bütünüyle değişmişti, şu anda biri Kuzey Atlantik, diğeri Güney Pasifik okyanuslarının bulunduğu yerde Avustralya büyüklüğünde iki tane ana kara vardı. Bütün bu olağanüstü toprak değişiklikleri 21. yüzyılın başlarında gerçekleşmiş olduğu için, dünya nüfusunun nasıl birden böyle azalıp, 2150'de sadece üç yüz milyon insana indiğini anlayabildim. Yine de bir toplum psikologu olarak, sorularımın büyük çoğunluğu sosyal konularla ilgiliydi. 1976'daki anlamda bir çalışmanın (o zamanki işlerin) burada söz konusu olmaması beni büyüledi. Makro toplum zihinsel gelişmeye son derece değer verdiği için, birkaç yüz marka sabun, çeşit çeşit tuvalet kâğıdı veya diş macunu ya da evcil hayvan yiyeceği gibi gösterişe yönelik malzeme üretmiyordu. (Evcil hayvanlardan söz etmişken, konuyu dağıtmamak amacıyla sadece burada alıştığımız biçimde evcil hayvan bulunmadığına değinmekle yetineceğim. Makro adam tüm hayvanlarla uyum içinde yaşadığından, onları beslemek, korumak veya onlarla arkadaşlık etmek adma, hiçbir hayvanı içeri kapatıp tutsak etmiyordu.) Rekabete ve aşırı tüketime dayanan, atığı bol bir ekonomi uygulanmadığı için satıcılara ve reklâmlara gerek duyulmuyordu. Ve tüm üretim hizmet mekanizması tarafından yürütüldüğünden, işçi-yönetici sınıfı ve sendikalar yoktu.

Uyuşmazlıklarla ilgili yasalar olmadığından, avukatlar ve mahkemeler de yoktu. Makro zihin güçleriyle denetim altına alınamayan hiçbir hastalık bulunmadığı için doktorlara ve hastanelere gerek duyulmuyordu. Makro toplum sevgi ve işbirliği değerlerine dayanan evrensel bir uyum içinde yaşıyordu, bu yüzden burada devletin bürokratik kuralları da gereksizdi. Mikro toplumda devletin üstlendiği görevlere Makro toplumun gerçekten hiç gereksinimi olmadığını kavrayana kadar, bir hükümetin yokluğu düşüncesini akıl almaz buluyordum. Polis ve benzeri güçler yoktu, çünkü mikro bölünmeler ve haksızlıklar yoktu. Tüm fiziksel gereksinimler

karşılıksız sağlandığı için kimse para kullanmıyor, kişisel mal edinmiyordu. Vergiler yoktu, çünkü her şey herkesin kullanımına açıktı ve herkes bu ortak yaşama gerektiği ölçüde katkıda bulunuyordu. Burada ne mikro çekişme veya umursamazlıkların kurbanı olan insanları gözetmeye yönelik yardım kuruluşlarına, ne de yasama kurullarına ve sonu gelmez mikro önyargılarıyla sert tartışmalar içindeki yasa koyuculara gerek vardı. Büyük iş sahiplerinin ya da işçi sınıfının çıkarlarını korumaya yönelik kulis etkinliklerine de, politikacılara, C.I.A.'ye veya F.B.I.'a da gerek yoktu. Burada mikro dünyaya özgün bürokratik kuralların hiçbirine gereksinim duyulmuyordu.

Sonra birbirleriyle çekişme halindeki dinlerin etkin olduğu bir dünyayı, Hıristiyanlığı savunan ama mikro ayırımlar uygulayan kendi ülkemi, 1976'nın Amerika Birleşik Devletleri'ni düşündüm. Olağanüstü büyük paralarla inşa edilmiş on binlerce kilise binasıyla birlikte mikro adamın bazı dar görüşlü dinsel tarikatlara katılmasını sağlayarak Tanrı tarafından bağışlanmasına ve toplum tarafından kabul görmesine yardımcı olmaya çalışan on binlerce kilise görevlisini hatırladım. 2150 yılının dünyasında ne kilise, ne rahip, ne de papaz veya haham vardı. Dine dayalı fanatik ve bölücülerin artık bulunmadığı bir zaman gerçekten gelmiş olabilir miydi? Artık hiçbir grup Tanrı'nın "seçilmiş" kulları oldukları savını öne sürmüyor muydu? Öyle görünüyordu ki, mikro bölünmeler uzun ömürlü olmuyordu, özellikle de insanın inançları ve yaşam felsefesi üzerinde çok önemli etkileri olan dinsel konularda... Ancak makrokozmik bir'liğin her şeyi bir bütün olarak kabul eden felsefesi kalıcı değerlere sahipti.

M.D.'nin ırksal ayrılıkların nasıl ortadan kalktığı konusunda anlattıklarının Karl'ı büyüleyeceğini biliyordum. 2150 yılma doğru dünyada gerçekleşen köklü fiziksel değişimler, köklü iklim değişimlerine neden olmuşlardı. En sonunda neredeyse tüm ırklar birbirine karışmış ve zihinsel ve fiziksel açıdan daha sağlıklı, güçlü ve güzel bir kuşak ortaya çıkmıştı. Artık ırksal bölünmeler söz konusu değildi; çünkü derilerinin rengi dahil, insanlar arasında aşırı fiziksel ayrılıklar kalmamıştı. Makro adam, tüm ırkların en nitelikli genlerini kendinde toplamıştı, bu olgu da tek bir ırkın -Makro adamın- oluşmasına yol açmıştı. Biraz değişime uğramış bir İngilizce'nin Makro toplumun ortak dili olduğunu öğrendiğimde çok şaşırmadım; çünkü, 1976'da bile İngilizce ana dil veya ikinci dil olarak

dünyanın her tarafında, öğrenim görmüş insanların büyük çoğunluğu tarafından konuşuluyordu. Makro toplumun kökeni, daha çok İngilizce konuşulan 20. yüzyıl sonu Kuzey Amerikası'na dayanıyordu. Bu yüzden, 20. yüzyılın sonu ve 21. yüzyılın başında dünyayı altüst eden afetlerden kurtulanların çoğunun -ikinci dilleri bile olsa- biraz İngilizce bilmeleri doğaldı.

Makro toplumun bu kadar başarılı bir yol izlemesinin iki nedeni vardı: Makro potansiyele sahip oldukça gelişmiş ruhları çekmesi ve işbirliğine yanaşmayan mikro adamın neslinin hemen hemen tükenmiş olması. Makro toplum ilk başlarda tütün, alkol, hatta uyuşturucu kullananları dışlamakla birlikte, böyle alışkanlıkları olan kişiler tek bir bilinçli Makro bağlantı kurup, böylece en azından biraz daha yüksek bir Makro bilince ulaştıklarında, bir daha asla böyle maddelere yönelmemişlerdi. Bu durumda, sadece birinci bilinç düzeyinde olup da, Makro Bağlantı'yı hiç deneyimlememiş olanlar kimyevi uyarıcılara veya yatıştırıcılara gereksinim duymuşlardı. Amaçları tüm fiziksel bağımlılıklardan kurtulmaktı. Yine de, Makro toplumda ikinci bilinç düzeyi üstünde olup da, mikro bağımlılıkları kınayan veya diğerlerine Makro felsefeyi kabul ettirmeye çalışan hiç kimse yoktu. Onları ilgilendiren topluma katılanların sayısı değil, nitelikleriydi.

Tasarlanmış tüm ütopik toplumları ve amaçlarına ulaşmaktaki başarısızlıklarını düşündüm, Makro toplumun insanı hayran bırakan başarısına bir kez daha şaştım. Bu durumda M.D.'nin bana, her şeyin bir zamanı olduğunu hatırlatması gerekti -Makro adamın bile. Makro topluma göre, insan ruhları yeniden tam bir Makro farkındalık kazanmak üzere tekâmül halindeydiler. Tekâmülün mikro düzeyinde sevgi ve işbirliğine dayalı bir toplumdan söz etmek mümkün değildi. Ama sonuçta ruhlar Makro toplumu oluşturabilecek Makro potansiyeli kazanacak ölçüde tekâmül etmişlerdi. Henüz tekâmülleri mikro düzeyde olan ruhlara gelince, bunların deneyim kazanabilmeleri için hem fizikötesi evrende başka boyutlar, hem de fiziksel dünyaya benzer başka gezegenler vardı.

Artık fiziksel evrenin Makro adama yaratabileceği büyük sorunlar kalmamıştı, ama fizikötesi evrenin çeşitli boyutlarıyla ilgili çözümlenmesi gereken önemli sorunlar vardı. M.D. bana diğer boyutlarla ilgili pek çok bilgi verdiği halde, ben bunların çoğunun idrakimin üzerinde olduğunu

düşünerek, içinde bulunduğum güç durumla ilgili sorular sormaya başladım.

M.D.'ye üç ay içinde üçüncü bilinç düzeyine nasıl ulaşabileceğimi sormaya karar verdim ama M.D.'nin bile yanıtını bilmediği bir soruydu bu. Daha önce hiç kimsenin sadece üç aylık bir süre içinde farkındalığını, birinci bilinç düzeyinden üçüncü bilinç düzeyine ulaşacak biçimde artıramadığını öğrenmek cesaret kırıcıydı. Yine de M.D.'ye göre, kimsenin başaramamış olması bunun imkânsız olduğu anlamına gelmiyordu; çünkü burada şimdiye kadar hiç denenmemiş yepyeni bir etken devreye girmişti; M.D. bu yeni etkeni 'ikiz ruh yardımıyla zaman-mekan nakli' diye adlandırıyordu. M.D.'ye göre, astral bedenimin 2150 yılma getirilmesi ve özel olarak üretilmiş fiziksel bir bedene yerleştirilmesi işleminin gerçekleştirilebilmesi benim Makro potansiyelimi gösteriyordu. Başka bir anlatımla, eğer ben m-M (mikrokozmik-Makrokozmik) tekâmül süreci boyunca yeteri kadar yol almamış olsaydım, bunların gerçekleşmesi mümkün olmazdı. Ayrıca Lea benim ikiz ruhum olduğu ve dokuzuncu bilinç düzeyine erişmiş bulunduğu için, yakında benim de en azından üçüncü bilinç düzeyine ulaşmam olasılığının yüksek olduğu düşünülmüştü. Sorun, bana tanınan sürenin çok kısa oluşuydu. Ve bu süreyi uzatabilmek için M.D.'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama benim Lea'ya bağlı oluşum, Lea'nın da dokuzuncu ve onuncu bilinç düzeyindeki herkesin zihinsel güçleriyle ilişki içinde bulunuşunun Makro Bağlantı kurma isteğimin ve inancımın kuvvetlenmesi doğrultusunda sayısız yarar sağlayacağı hesaplanmıştı.

Sonra, ilk Makro Bağlantı'yı bu kadar erken deneyimlemiş olmam gerçeği de vardı. M.D., bu yüzden üçüncü bilinç düzeyine hızla ulaşabilme olasılığımın önemli ölçüde arttığım vurgulayarak, bir an evvel Makro Bağlantı kurmak üzere yeni bir deneme yapmamı önerdi. "Şimdi mi?" diye sorduğumda, M.D. evetledi. O sırada Carol içeri girdi. Carol'a M.D.'nin önerisinden söz etmeye gerek kalmadan, o düşüncelerimi telepatik olarak algılamış ve bana yardıma gelmişti. Yanıma oturdu ve hemen Makro Bağlantı kurmak üzere bana katılmak istediğini belirtti. M.D.'den Makro dürtü vermesini rica ettim. Video ekranı yeniden hipnotize edici çizgi ve renklerle doldu. Bunun yanı sıra, inanılmaz ölçüde heyecan veren, ama çelişkili biçimde aynı anda insanı gevşeten tınılar bedenimin tüm

hücrelerinin ve zihnimin her noktasının içine işliyor ve onları genleştiriyor gibiydi. Biraz sonra kendimi büyük huzur, sevinç ve hoşnutluk duyguları içinde güçlü bir ırmak olmuş akarken buldum.

Ansızın ırmak gücünü yitirdi, sular kendi üstünden geriye akmaya başladı ve karardı. Tınılar, sanki geriye akan sular beni ondan uzaklaştırıyormuş gibi, giderek hafifliyordu. Birden korkuyla buz gibi ter içinde kaldım, çılgın gibi tınılara ulaşmaya çalışıyordum. Oysa telaşım arttıkça, tınılar daha da silikleşiyorlarDI. Zihnimin gerilerinden bir yerden Konfüçyüs'ün sevgiyle ilgili bir tanımlaması kopup geldi -küçük bir göldeki iki balıkla ilgili bir şeydi. Göl kurumaktaymış. Balıklar dayanışma içinde engin çölü aşıp, başka bir göle ulaşmışlar. Buraya gelince birbirlerinden ayrılmışlar ve kendi yollarına gitmişler. Birbirlerini bırakmaları konusundaki sezgilerinin sevgi olduğu söylenir.

Bunu neden düşünmüştüm? Benim şu andaki durumumla ne ilgisi vardı? Özgür bırakma, olan neyse onun mükemmel olduğunun -ki bu anlayışın tam idrakine ancak onuncu bilinç düzeyinde varılabiliyordu- bir tür kabulü anlamına mı geliyordu? Makro Bağlantı'yı engelleyen benim ona ulaşma telaşım mıydı?

O kadar hızlı geri dönüyordum ki, neredeyse bağlantı kopmak üzereydi. Bedenime, zihnime ve duygularıma gevşemek için çaba göstermekten vazgeçip, şimdi, geçmişte ve gelecekte, her zaman 'olmakta olanın' mutlak mükemmelliğini fark etmelerini emrederek, tüm umudumu 'her şeyi kabul' ilkesine bağladım. Zihnimde gizli bir köşe bu çelişkiyi komik buldu ve bir şeye çılgınca tutunarak onu elimde tutabileceğimi sanmaktaki aptalca cesaretime güldü. Bu gülüş beni rahatlattı. Geri akışa karşı koymaktan vazgeçip, bu akışın gücünün ve güzelliğinin farkına varmaya başladım. O zaman sular beni fırıl fırıl döndürdü, en tepeye yükseltti ve hızla ileri fırlattı. Irmak berraklaştı, parladı ve güçlendi.

Yolu bu muydu? Hep bu yolla mı başarılmıştı? Zihnim bana oyun mu oynuyordu? Değişiklik gerçekten sadece benim zihnimin içinde miydi, kendi endişemin ürünü müydü?

İçimdeki gülüş büyüdü, tüm varlığımı doldurdu. Felsefi bilmeceleri hep sevmişimdir, ama bu olağanüstüydü!

Kendimi bütünüyle bu duygusal ve zihinsel devinime bırakarak, sonu gelmez gibi görünen bir boyuttan diğerine sevinçle akıp durdum; ardından da uçsuz bucaksız okyanusa ulaşarak Makro Bağlantı'nın o dile gelmez coşkusunu yaşadım. En sonunda gözlerimi tekrar açtığımda, Carol mutluluktan parlayan bakışlarıyla bana gülümsüyordu.

"Makro Bağlantı'ya ikinci kez ulaştın Jon" dedi sevinç saçarak, "hem de aradan bir gün bile geçmeden."

"Ama az kalsın ulaşamıyordum, bana öyle geldi" derken Carol'un başaramadığını kavradım. Benim adıma duyduğu mutluluk içime işledi.

"Her şey kendine uygun zamanda gerçekleşir Jon. Bunu anlamayı ve kabul etmeyi öğrenmek zorundayız. Irmağı doğasından hızlı akıtamazsın. Haydi gel, açlıktan ölüyorum!"

Makib'inden küçük bir tablet çıkararak, birini bana uzattı.

"Bu ne?" diye sordum.

"Öğle yemeğimiz!"

"Neyimiz?" diye sordum inanamayarak.

Bu arada Carol duvara doğru gitmiş; saydam, ağırlığı yokmuş gibi görünen su dolu iki kupayla geri dönmüştü. "İşte bu sihir!" dedi. "Eğer tableti yutar ve bardaktaki bütün suyu içersen, akşama kadar acıkmayacağın konusunda sana güvence veririm." Sonra kendi hapını yutup, suyunu bir dikişte içti.

Onun gibi yaptım, bir iki saniye içinde doyurucu bir yemekten yeni kalkmış gibi kendimi tok hissettim. Ayrıca Carol bana bu hapın bedenimin altı saat boyunca gereksinme duyacağı tüm besin değerlerini dengeli bir biçimde içerdiğini söyledi. Ona pek beğendiğim, lezzetli yosun bifteği gibi katı yiyecekleri neden zahmet edip de geliştirdiklerini sorduğumda, Al-fa'da hep birlikte yemek yerken yiyeceklerden tat almaktan hoşlandıklarını, ama başka işlerle uğraşırken tabletleri kullandıklarını anlattı.

"Başka işlerden söz etmişken" dedi, "senin için diğer öğrenim basamaklarındaki öğrencileri görmeye gitme zamanı geldi."

Kütüphane araştırma binasından ayrılıp, öğleden sonra güneşinin keyif verici sıcaklığında yavaş yavaş yürüdük. Yolu bırakıp, ulu ağaçların gölgesinde öğrencilerin eğlence alanlarına doğru ilerledik. Tatlı taze havayı soluyup, böylesine bir güzelliği, dinginliği ve sevinci deneyimleme fırsatını bulduğum için inanılmaz ölçüde şanslı olduğumu düşündüm.

Carol, Alan'a önce hangi eğlence alanını ziyaret etmemizin uygun olacağını danışmak için makib'ini kullandı. Bu davranışı bende merak uyandırdı.

"Telepati gücün olduğu halde, diğerleriyle konuşmak için neden makib'ini kullanıyorsun?"

Gülerek, "Sınırlı telepati gücümle ancak çok genel mesajlar alabilir veya gönderebilirim." diye yanıtladı. "Eğer bir insan yakınımda değilse, gücüm mesajın bütünlüğünü iletim süresince korumaya yetecek kadar net değil."

"Yani bu, televizyon veya radyoda kanal aramaya mı benziyor?" diye sordum.

"Evet, bu iyi bir benzetme. Alınan mesajın anlaşılırlığı göndericinin gücüne ve alıcının duyarlılığına bağlı." Bir an sustu, sonra ekledi: "Gerçekte sadece dokuzuncu ve onuncu bilinç düzeyindekiler birbirleriyle tamamen telepatik olarak haberleşebilirler."

"Peki, durugörü, geleceği ve geçmişi bilme, PK (psikokinezi) gibi diğer Makro güçler için de bu böyle mi?"

"Kural olarak" diye yanıtladı, "Makro güçler düşük farkındalık düzeylerinde bir ölçüde sınırlıdır. Gerçekte üçüncü ve dördüncü düzeydekiler bile yedi Makro güce kıyasla çok daha fazla üç Makro niteliği -sevgi, yöneticilik ve bilgelik niteliklerini- edinme açısından gelişkinlik gösterirler."

"O halde" dedim, "Makro güçlerini mükemmel bir biçimde kullanabilmek için dokuzuncu veya onuncu farkındalık düzeyine erişmeyi beklemek zorundasın."

"Bu doğru" diye yanıtladı. "Biraz evvel kullandığımız su dolu kupaları neden zihin gücümle almadığımı şimdi anlayabilirsin. Sadece kupaları fazla çaba harcamadan getirebilirdim, ama onları suyla doldurmak ve dökmeden hareket ettirmek için gerçekten uğraşmak zorunda kalacaktım. Bu da hem uzun sürecek, hem de beni yorgun düşürecekti."

"Bunun seni yoracağı aklıma gelmemişti" dedim şaşırarak. "Gerçek gücün, ancak her şeyi olduğu gibi kabul edip, istek ve inanç duyarak kazanıldığını şimdiden öğrenmeye başladın. Biz Makro güçlerimizi ilk kullanmaya başladığımızda, hemen hemen hepimiz ne kadar çok denersek o kadar etkili sonuç alabileceğimiz kanısına vardık. Ama bu çalışmalar neredeyse dayanılmayacak kadar büyük enerji istiyor."

"O halde, bunun sadece bir uygulama, yani pratik yapma meselesi olduğunu mu söylemek istiyorsun?" dedim.

Gülümsedi ve "Evet öyle" dedi, "aynı zamanda duygusal ve zihinsel bir disiplin meselesi. Bizim sorunumuz ise, yaşamlarımızın böylesine mutlu ve huzur dolu olmasının verdiği rahatlıkla, uygulama yapmak için gerekli isteği pek sık duymamamızdan kaynaklanıyor."

"Hmm" dedim, "belki bu Makro toplumda büyümüş, amacına ulaşmak için sonsuza dek zamanı olan senin gibi biri için doğrudur, ama benim sadece üç ayım var; ya bu süre içinde kendi amacıma ulaşacağım, ya da yaşamımın geri kalan bölümünü geçirmek üzere 20. yüzyıla döneceğim."

"Kesinlikle öyle" diye yanıtladı Carol, "dokuzuncu ve onuncu bilinç düzeyindekilerin seni buraya getirmekte istekli olmalarının nedeni de bu. Senin yitirecek daha çok şeyin olacağı için Makro toplumda şimdiye kadar hiç kimsenin sahip olmadığı ölçüde büyük bir dürtü seni harekete geçirecekti."

"Tamam!" dedim. "Çalışma yapmaya hazırım. Nereden başlıyorum?"

"Çok güzel! Benim de beklediğim buydu. Senin istemen gerekiyordu, biz seni çalışmaya zorlayamazdık."

Kollarıyla beni sararak, yüzüme çabucak öpücükler kondurdu.

"Tamam, tamam" diye şaka yollu takıldım. "Bahse girerim ki, ödüllü koşullandırma yöntemi ile ünlü şu yaşlı B.F. Skinner bile senin davranış yönlendirme tekniklerini onaylardı."

"Skinner'i tanımıyorum" dedi, "ama kendini ödüllendirilmiş hissettiğin için memnunum. Şimdi işe başlayalım ve biraz PK denemeleri yapalım. Bakalım şu çakıl taşını ayağımın dibine getirebilecek misin?"

Burrhus Frederic Skinner: 1904 doğumlu ABD'li ruhbilimci. Ödüllendirme yoluyla koşullandırma kavramına dayalı bir öğrenme yöntemini inceledi. Gösterdiği taşa baktım ve küçük olduğu için kolay bir başlangıç olacağına karar verdim. Yerinden kaldırmak için hayali parmaklarımı uzattım, ama kımıldatamadım bile. Carol, "Sert davranıyorsun. Makro Bağlantı deneyimini hatırlayarak gevşe" diye öneride bulundu. Makro Bağlantı'yi az daha nasıl yitirecek gibi olduğumu hatırlayınca, becerebildiğim ölçüde kendimi zorlamayı bıraktım, ardından da zihnimi mutluluk dolu bir dinginlik içinde buldum. Yavaşça taşa yöneldim ve onu kolayca göz hizasına dek kaldırdım. Sonra başımızın üstünde havada oynatıp, zikzaklar çizdirdim. Bir iki dakika boyunca, başarıyla PK uygulayabilmenin o alışık olmadığım sevincini yaşadım. Hızla artan ve tüm bedenime yayılıyormuş gibi görünen bir yorgunluk hissetmemiş olsaydım, belki de hemen daha büyük cisimlerle deneme yapmak isteyecektim. Çakıl taşını düşürdüm. Carol düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. "Yorgunluktan söz ettiğimde ne demek istediğimi şimdi biliyorsun. Ama Makro Bağlantı'yı çok yeni deneyimlemiş olduğun için, ola ki yorgunluğun etkisini zihninde bu deneyimi yeniden canlandırarak giderebilirsin. Haydi bir dene."

Ayakta bile duramayacak kadar yorgun olduğuma karar verip, yumuşak, mis kokulu otların üzerine uzandım ve Carol' un önerisine uymaya çalıştım. Yorgunluğum hatırlamama engel oluyor gibiydi; özgürce akma duygusunu içimde yeniden canlandırana, Makro Bağlantı'nın etkisinin enerjimi oldukça yenilediğini kabul edene dek bir süre geçti.

Yavaşça ayağa kalktım. "Pekâlâ" dedim, "dersimi aldım: Makro güçleri uygulama konusunda aşırıya kaçma!"

Carol bir an bana baktı, sonra "Nasılsın?" diye sordu. "Enerjin büyük ölçüde yenilendi, biraz daha denemek ister misin?"

"Hayır" diye yanıtladım. "Bir süre beklemenin daha iyi olacağını düşünüyorum." Bunu söyler söylemez gerçeği fark ettim, Makro Bağlantı'yı hatırlamak öylesine hoş ve yatıştırıcı bir duygu yaratınıştı ki, içimde Makro güçleri uygulamaya yönelik bir istek kalmamıştı.

"Bu doğru" dedi Carol. Belli ki telepati gücünü kullanmıştı. "Makro Bağlantı'yı zihninde tekrar canlandırmak enerjini yenileyebilir, ama aynı zamanda seni öyle haz dolu bir doyuma ulaştırır ki Makro çalışmalar için gerekli çabayı sürdürme isteğin büyük ölçüde azalır."

"Tanrım!" diye haykırdım. "Ne kadar çok Makro Bağlantı deneyimlerseniz, büyüme ve değişme isteğinizin de o oranda azaldığını söylerken, hepinizin anlatmaya çalıştığı buydu!"

"Evet, doğru" diye yanıtladı Carol. "Ama bu sadece düşük Makro bilinç düzeyleri için geçerli. Bir kere dokuzuncu düzeye eriştin mi, bu duyguyu hemen hemen hiç yaşamazsın; onuncu bilinç düzeyinde ise gerçekte her türlü gelişme ve öğrenmenin gereği olan başarısızlık/başarı olgusunu deneyimlemekten kaçınmaya yönelik tüm mikro isteklerden tamamen özgürleşirsin."

Çakıl taşını yeniden oynatarak çalışmayı sürdürmek için kendimi zorladım ve biz yürürken onu da önümüz sıra zıplatmaya başladım.

Carol elimi tuttu ve hafifçe öptü. "Görüyorsun, onlar haklıymış! Senin herkesten fazla isteğin var." Sonra güldü ve "Üzerimde o kadar iyi bir etki bıraktın ki, sana yardımcı olacağım, böylece çabucak yorulmazsın" dedi. Bunu söylerken benimle birlikte sırayla önümüzdeki taşı zıplatmaya başladı.

Birkaç dakika boyunca bu rahatlatıcı ve basit PK kullanımını sürdürdük; bu sırada yine biraz yorgunluk duyduysam da bu az önceki tüketici

yorgunluktan çok farklıydı. PK deneyimini, geniş yapraklı çalılıklardan oluşan bir çitle çevrili bir açıklığa ulaşınca sona erdirdik. Burası, Gamma binamızın çeyrek mil ötesinde yer alan, birinci sınıflara ait bir oyun alanıydı.

Kocaman oyun alanı, bir kenarı yüz seksen metre uzunluğunda olan bir kare biçimindeydi ve üzerinde çağlayanlar, geniş kumsallı gölcükler bulunan bir akarsuyla çevrelenmişti. Birkaçı çengel adıyla bildiğim alete benzeyen bir sürü jimnastik ve oyun aleti, alanı benek benek kaplıyordu. Onları görünce içimden, dörtte bir boyumda olup da, tünel kaydıraktan kayabilmenin veya on beş metrelik yatay merdivenin bir ucundan diğer ucuna tutuna tutuna gidebilmenin coşkusunu yaşama isteği geldi. Carol bedensel oyunların yetişkinler için de önemli ve eğlendirici olduğunu vurgulayarak, her Gama'da büyüklere yönelik benzer oyun alanlarının bulunduğunu söyleyip beni şaşırttı. Ortada toplar, tahta kutular, çeşitli boy ve biçimde oyuncaklar ve şimdiye kadar hiç görmediğim eğitici oyunlar vardı. Altı haftalık ile üç yaş arasında yüz kadar çocuğun yanı sıra çocuklardan fazla yetişkin görmek de şaşırtıcıydı, neredeyse bir çocuğa iki büyük düşüyordu.

Şaşkınlığımı hisseden Carol, ilk dört öğrenim basamağında bulunan herkesin daha büyük basamaklardaki öğrencilerden seçilmiş ağabey ve ablaları olduğunu hatırlattı. Üçüncü ve dördüncü basamaklardaki Alfa eşleri, genelde yine Alfa çifti olan bir ağabey ve bir abla tarafından gözetiliyorlardı. Ancak birinci ve ikinci basamaklardaki her çocuğun, sadece sekiz, dokuz ve onuncu basamaklardaki öğrenciler arasından seçilmiş veya öğrenimini bitirmiş gönüllülerden oluşan beş ağabey ve beş ablası vardı. Oyun alanında yürürken, psikologların ta 20. yüzyılın ortalarında bile- çocukların zihinsel veya fiziksel açıdan beklenen ölçüde gelişebilmeleri için yalnız yeterli beslenmeye değil, bunun yanı sıra pek çok şeye de gereksinme duyduklarını bildikleri aklıma geldi. Oysa 20. yüzyılda sadece yetersiz beslenme nedeniyle her üç çocuktan biri kalıcı biçimde zarar görüyordu. Beslenmenin ötesinde üç psikolojik gereksinim söz konusuydu: Sevgiyle benimsenme, daha bilgili büyük çocuklarla veya yetişkinlerle sözcüklerle kurulan iletişim ve sınırsız araştırma olanakları. Son ikisi çoğu kez şöyle özetleniyordu: "Zengin bir çeşitlilikteki zihinsel ve fiziksel dürtüler."

"Evet" diye düşündüm, Makro büyümenin bilgisi 20. yüzyılda hazırdı, ama mikro adam bu bilgiyi geliştirme konusunda ne istek ne de inanç duydu. Psikologlar ve psikiyatristler bile kendi öz çocuklarına, onları sevgiyle benimsediklerini her zaman hissettiremiyorlardı. Bu durum büyük ölçüde, yetişkinler olarak bizim kendimizi, erken yaşlardaki deneyimlerimizin piyonları saymamız gibi sınırlı bir mikro kuramı hiç irdelemeden kabullenmemizden kaynaklanıyordu.

Üniversitelerde pek yaygın olan bir yorumu hatırlayınca gülümsedim. Doktora yapmış birinin, tüm bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalacağı için kendinden gerçekten nefret edeceği söylenirdi. Eğer doktorasını kazanabilmiş biri sağlıklı ve dengeli bir yaşamla ilgili kuramları uygulamaya nasıl geçireceğini hâlâ bilemiyorsa, bu kesinlikle doğruydu. Ayrıca yaşamının geri kalan bölümünü de, tedaviye yönelik zihin sağlığı kavramlarını başkalarına öğretmenin ardına gizlenerek geçirip, bunları kendi yaşamına aktarmaya çalışmaktan kurtulabilirdi. Ünlü bir deyişi hatırladım, şöyle diyordu: 'Becerebilen yapar, beceremeyen öğretir.' Yirmi küsur yıl mikro dünyaya özgü biçimde eğitim gördükten sonra, bu sözde gerçek payı olduğuna inanma eğilimindeydim.

Oyun alanında dolaşırken, yetişkin bütün ağabey ve ablalardan telepatik olarak "hoş geldin" mesajları aldım. Birinci basamaktaki küçüklerin zekâlarına ve bedensel becerilerine hayran olmuştum.

Carol'a, "Bu çocukların hiçbirinin henüz üç yaşını bile doldurmamış olduğuna inanmak çok güç" dedim.

"Evet" diye başıyla onayladı, "yeterli beslenmenin yanı sıra senin biraz evvel üzerinde düşündüğün üç ruhsal gereksinim de geniş biçimde yanıt bulduğunda, hem zihinsel hem fiziksel gelişmenin, mikro adamın erişebileceğini hiç ummadığı ölçülerin kat kat üstünde hızlanabildiğim kanıtladık."

"Ama şimdi gel de, ikinci öğrenim basamağındaki öğrencilerin eğitim-oyun alanına gidelim" diye önerdi.

Birinci basamağın eğitim-oyun alanını çevreleyen, dalları birbirine girecek biçimde büyümüş çitteki bir aralıktan çıkarak, geçit vermez

görünen bir başka çite varana kadar yaklaşık yüz metre yürüdük. Bir açıklık bulup, ikinci basamağın oyun alanına girdiğimizde, bunun birinci basamağın eğitim-oyun alanından en az iki kat daha büyük olduğunu fark ettim.

Bu büyük eğlence alanına dağılmış eğitici araçların çeşitliliği karşısında bir kez daha şaşkına döndüm. Elbette bunlar çok daha karmaşıktı ve içlerinde yapımı son derece güç bebeklerle tamamlanan, minyatür Gama birimleri kurmaya yönelik yapı malzemeleri de vardı. Çok sayıda çengel tipi tırmanma ve sallanma aletleri, labirent görünümündeki salıncak çubuklarının yardımıyla havaya on beş metre yükselerek, maymun çevikliğiyle sallanan küçük çocuklarla doluydu.

Bir kenarı en az iki yüz elli metre uzunluğundaki kare biçimindeki alan, ikinci basamağın yüz öğrencisiyle iki yüz ağabey ve abla için hiç de dar sayılmazdı. Bu kez dolaşırken, kendimi sadece yetişkin öğrenciler değil, küçükler tarafından da sık sık telepatik olarak selâmlanır bulunca şaşırdım. Bilgi edinmek için Carol'a döndüm.

"Nasıl oluyor da, böylesine çok çocuk telepatik güç kullanabiliyor?" diye sordum; bu becerikli çocuklara kıyasla geri kalmışım gibi bir duyguya kapılmıştım.

"Son on yıl içinde, sadece üçüncü öğrenim basamağının sonunda en az ikinci bilinç düzeyine ulaşabilecek yetenekteki ruhlar Makro toplumda doğmayı seçtiler."

"Vay be!" diye düşündüm. Bu ayrım yapmaksızın tüm dokuz yaşındakilerin benden daha ileri bir bilinç düzeyinde oldukları anlamına geliyordu. "Sen ne zaman üçüncü bilinç düzeyine eriştin?" diye Carol'a sordum.

"Beşinci öğrenim basamağını bitirmeden" diye yanıtladı. Sonra afacan bir ifadeyle gülümseyerek, "Endişelenme" diye ekledi, "senin Alfa eşin olmamın öğrenmemi hızlandıracağına ve çok yakında dördüncü bilinç düzeyine ulaşacağıma eminim."

"Tüm yaşamı boyunca ikinci bilinç düzeyinde kalan kimse var mı?" diye sordum.

"Gerçekte," diye yanıtladı, "elli yılı aşkın bir süreden beri, onuncu öğrenim basamağını tamamlamış olup da üçüncü bilinç düzeyinin altında bulunan hiç kimse yok."

"Bu da oldukça gelişmiş ruhları çekiyorsunuz anlamına geliyor" dedim. Carol başıyla onaylarken, benim dikkatim, hem bireysel hem de gruplar halinde, açıkça yarışmaya dayalı spor karşılaşmalarına katılan birkaç grup çocuğa yöneldi.

"Anlamıyorum" dedim. "Ben Makro toplumun yarışmaya yönelik etkinliklere karşı olduğunu düşünüyordum."

"Biz sadece birilerinin mutluluğunu zedeleyen yarışmalara karşıyız."

"Ama oyunlarda kaybetmek, kaybedenin benliğini zedelemiyor mu?" diye sordum.

"Hiçbir zaman" diye yanıtladı. "Gerçekte, 'Makro benlik' anlayışına ulaşmak için başarısızlık-başarı olgusunun nasıl kabul edileceğini öğrenmek açısından bu kesinlikle gerekli."

"Yine de" diye sözlerini sürdürdü, "dünya nüfusunun çoğunluğu en temel gereksinmelerini karşılayamamanın acısını çekerken birkaç kişinin gösteriş içinde yaşamasına izin veren, 20. yüzyılınızı kirleten ve yağmalayan mikro rekabet türü, yıkıcı bir yarışma biçimidir. Bu, toplumunuzu yok etmiş ve daha iyi bir toplum -Makro toplum- kurma isteği uyandırmış, bencilce bir mikro davranış çeşididir."

Üst basamaklardaki öğrencilerin oyunlarda kazananlara gösterdikleri tepkileri inceledim. Sonuçta hem kazanan hem kaybedenlerin aynı sevgiyle kabullenildiklerine karar verdim; kazananlar sadece psikolojik açıdan olumlu biçimde destekleniyordu.

Carol, "Biz, başarısızlığa uğrama korkusuyla tüm başarılardan da uzak durursak, yaşamın ölesiye sıkıcı olacağını kabul ederiz" diye ekledi.

"Başarısızlık korkusu yalnızca mikro adamın sorunu -Makro toplumun değil."

Carol'un son söyledikleri üzerinde düşünürken, büyük bir yüzme havuzu boyunca yürüyorduk. Birden havuzdaki bütün çocukların mükemmel yüzücüler olduklarını fark ettim. Bu gözlemimi dile getirdim. Carol "Birinci öğrenim basamağındaki tüm çocuklar" diye açıkladı, "iki yaşında yüzmeyi öğrenirler ve ikinci öğrenim basamağına geldiklerinde hemen hemen hepsi suyun içinde karada olduğu kadar rahat hareket edebilirler. Tabii herkes yıl boyunca günde en az bir kez yüzer, böylece pek çok alıştırma yapmış oluyoruz."

"Ve biz alıştırmayla öğreniyoruz" diye ekledim. "Alıştırmadan söz etmişken, üzerinde çalışmaya başlayabileceğim diğer Makro güçler hangileri?"

"Sorduğuna göre," diye Carol yanıtladı, "Makro görüşünü -durugörünü-geliştirmeye başlamanın tam zamanı. Çocuklara bak ve bana küçük çıplak bedenlerini çevreleyen aurala-rındaki renkleri görüp görmediğini söyle."

Algılarımı kontrol ederek dikkatle baktım. "Böyle olacağını sanmıyorum" dedim, "ama belki de neye bakacağımı bilmiyorum."

"İnsan aurasını, onu kuvvetlendirerek yansıtan tunikler olmadan göremeyebilirsin" diye yanıtladı Carol, "ama belki de bu gerekli inancı sağlayacak ön bilgilerden yoksun olduğun içindir. Bırak da sana bu konuda bazı şeyler anlatayım."

"Her şeyden önce" diye başladı, "aura, insan ruhunun elektriksel ışımasıyla oluşur ve durugörüyle renk olarak algılanır. Bir insanın aurasındaki renkleri inceleyerek herhangi bir zamandaki bilinç düzeyini ve duygusal dengesini söyleyebiliriz. Örneğin, mikro bakış açısına sahip birinin aura renkleri birbirine karışma eğilimdedir ve bu yüzden bulanıktır. Eğer öfkelenirse aurası kıpkırmızı olur. Kıskançlık duyduğunda hastalıklı bir yeşil-sarıya dönüşür; bu da bencilce amaçlar yüzünden yalan söyleyen insanın aura renkleriyle benzerdir."

"Açıkça aura gördüğüne göre, benimkini tanımlamaya ne dersin?" diye önerdim.

"Peki Jon" diye yanıtladı. "Auran bedeninden yaklaşık otuz santimlik bir mesafeye kadar yayılıyor -ki bu mesafe farkındalık düzeyin geliştikçe artacak- ve şu andaki baskın rengi, içinde mor, sarı ve yeşiller bulunan yeşilimsi hoş bir mavi. Seninle ilk karşılaştığımızda birinci Makro Bağlantı'ndan önce bu renkler böyle duru ve belirgin değildi, daha çok gri tonlar ve turuncuya çalan pembeler vardı. Ayrıca auranda, onuncu bilinç düzeyinin hakim rengi olan ve kusursuz dengeyi yansıtan beyaz renk de yer yer görülüyor."

"Kendime senin gözlerinle bakmak ilgi çekici. Teşekkürler! Şimdi auraları, onları yansıtan bir tuniğin yardımı olmaksızın görmeyi nasıl öğrenebilirim?" diye sordum.

"Önce, son Makro Bağlantı deneyimini tekrar hatırlamaya çalış, bu titreşimini ya da farkındalık düzeyini yükseltecek, böylece eski mistiklerin dediği gibi üçüncü gözünü kullanabilirsin. Bu, düşük titreşimli fiziksel bedenlerimizde hapisken üst düzey titreşimleri görmemizi sağlayan beyin epifizi ile ilişkilidir."

"Sonra" diye sözlerini sürdürdü, "insanlara doğrudan bakmak yerine, onların çevrelerine bakmayı denersen, belki de başlarından ve omuzlarından yayılan renkleri görmeye başlayabilirsin."

Aklıma pek çok soru geliyordu; ama ben daha soramadan

Carol, ayrıntıları daha sonra M.D.'den öğrenmemi, şimdi zamanımı alıştırma yaparak kullanmamı önerdi, ben de bunun üzerine yine son Makro Bağlantı'mı hatırlamaya çalıştım.

Bir dakika bile geçmeden kendimi aura görmek için çalışma yapmaya hazır hissettim. Carol'a döndüm ve doğrudan ona bakmak yerine çevresine bakmayı denedim. Önce her şey biraz flu gibi geldi, ama bakışlarımı ayarladığımda, başının üstünde parlayan sevimli parlak renkleri görmeye başladım. "Haklısın" dedim, "başını ve omuzlarını çevreleyen renkleri

görüyorum, ama içe ve dışa doğru silikleşiyorlar. Sen de böyle mi görüyorsun?"

"Hayır Jon" diye yanıtlarken, gösterdiğim başarı nedeniyle mutluydu. "Ama biraz daha çalıştıktan sonra renkleri çok daha belirgin göreceksin."

"Güzel, o halde devam ediyorum" dedim. Küçüklerden biriyle yüzen daha büyük bir öğrenciyi seçtim ve bakışlarımı onun aurasma yönelttim. Aurasındaki renklerin çoğunu oldukça belirgin biçimde ayırabildim. Sonra gözlerimi küçüğe çevirerek bu kez onun aurasını, çok net görüyormuşum gibi tanımladım.

Carol "Çok iyi gidiyorsun" dedi. "Ama hemen şimdi başka bir şey denemeni istiyorum. Önüne doğru yaklaşık beş altı metre uzağına bak ve ne gördüğünü bana söyle!"

Gözlerimi çevirdim ve dikkatle baktım, ama içimde sıcacık, mutlu bir coşku hissetmeme rağmen, hiçbir şey görmedim.

"Biraz daha Makro Bağlantı'nı hatırlamayı dene" diye önerdi Carol, "ama bakmayı sürdür!"

Yaklaşık otuz saniye süreyle Carol'un önerisini denedim, sonra birden aklım yerinden oynuyormuş gibi geldi ve yakışıklı, güçlü bir adamın bedenini çevreleyen göz kamaştırıcı beyaz ışığı fark ettim.

"Onu görüyorum!" dedim heyecanla. "O, Eli! Onu neden normal biçimde göremedim?"

Carol normal sözcüğünü kullanmama güldü ve "Çünkü şu anda Kton'unun bin Deltasını dolaşmak için astral bedenini kullanıyor" diye yanıtladı. "Hatırlarsan, sen de buraya ilk geldiğinde sadece astral bedenini taşıyordun. Sonra senin için hazırlanmış fiziksel bedenine girdin."

"Evet" dedim söylediklerini düşünerek. "Ve öğrencilerden bazıları beni bu fiziksel bedene girene kadar görememişlerdi."

"Gerçekte," dedi Carol, "sadece dokuzuncu ve onuncu bilinç düzeyindekiler durugörü açısından sürekli farkındalık içindedirler, bu yüzden Alfa'mızda herkes bir astral yolcuyu bazen gözden kaçırabilir."

"Astral bedende dolaşmanın yararı ne?" diye sordum.

"Eh," diye yanıtladı Carol, "Fizikötesi boyutlardan birine yolculuk yapabilmenin tek yolu bu. Ama üst bilinç düzeyinde bulunanların bu yolu sık sık kullanmalarının nedeni, fiziksel bedeni oraya buraya taşımaktan çok daha az enerji gerektirmesi. Astral yolculuk, pek çok yere yorgunluk duymadan anında ulaşmayı mümkün kılar."

"Ne demek istiyorsun, Carol?" diye sordum. "Ben buraya ilk geldiğimde, öyle hiçbir yere 'anında' gidebildiğimi hatırlamıyorum, aslında Lea'yla araştırma merkezine koşarken ona yetişememiştim bile!"

Carol güldü. "Bu senin o zaman fiziksel bedende olduğunu düşünmenden kaynaklanıyordu. Seni kısıtlayan inancındı. Fiziksel bedeninin daha hızlı koşamayacağını düşünüyordun ve bu yüzden de koşamadın. Olay bu kadar basit."

"Yani sadece astral bedenimi kullandığımı bilseydim, daha hızlı mı yol alırdım?"

"Doğrusu çok daha hızlı!" oldu yanıtı. "Işıktan da hızlı. Elbette bu ancak, sen bunun olabilirliğine inansaydın gerçekleşirdi. Görüyorsun, astral bedenin kütlesi yok, bu yüzden ışık hızıyla sınırlı değil. Başka bir anlatımla, astral düzeyde zihnin hantal, yoğun bir fiziksel madde tarafından engellenmez, böylece bir düşünce, sonuçlarını hemen tezahür ettirir. Sen sadece gözünde canlandırırsın ve o olur. Onuncu bilinç düzeyindekiler aynı şeyi fiziksel bedenleriyle de yapabiliyorlar, ama bu daha yüksek düşünce enerjisi gerektiriyor."

Başımı salladım ve Carol'a dönerek bağırdım: "Şaşılacak şey! Bunu yapmayı öğrenmeyi gerçekten isterdim."

Carol, Eli'nin durduğu yere bakarak "Biz en iyisi önce telepatik açıdan ustalığımızı artıralım" diye yanıtladı, sonra tekrar bana baktı.

Ben de onun ardından Ktarımız'ın durduğu noktaya baktım, ama o çoktan gitmişti. "Bu kadar çabuk nereye gitti? Başka bir Deltaya mı?"

"Daha çok çalışman gerek Jon" diye uyardı Carol. "Hem bize gönderdiği selâmı hem de Lea'yı görmek üzere bizden ayrılacağı konusunda söylediklerini kaçırdın."

Eli'nin mesajıni alamadığım için utanmıştım. Oysa telepati gücümü oldukça iyi kullandığımı düşünüyordum, ama bu olay beni kendime getirdi. "Onunla ben de gerçekten konuşmak istemiştim. Sanırım daha çok çalışmam gerek." Vardığım üzücü sonuç bu oldu. Aklıma birden bir başka soru geldi. "Söylesene, onun bir Ktar olduğundan söz ettin. Merak ediyorum, bütün yöneticilerimiz onuncu bilinç düzeyinde mi?"

"En üsttekiler evet," diye Carol yanıtladı. "100'er milyon Muton üyesinin önderleri olan üç Mutarımızla 10'ar milyon Kton üyesinin önderleri olan otuz Ktar'ın hepsi onuncu bilinç düzeyinde. Şu anda onuncu bilinç düzeyinde bulunan 127 kişiden Mutar ve Ktar olanların dışındakiler ise Ztar olarak görev yapıyorlar."

"Bu da" diye kestim, M.D.'nin öğrettiklerini hatırlayarak, "onların birer milyon üyesi olan Ztonlar'ın önderleri oldukları anlamına geliyor." Carol başıyla onayladığında, ekledim: "Ve sizin 300 Ztonunuz olduğuna göre, diğer Ztarlar'ın dokuzuncu bilinç düzeyinde bulunduklarını sanıyorum."

"Doğru" diye başıyla evetledi, "şu anda dokuzuncu bilinç düzeyine erişmiş 3306 kişi bulunduğu için, 100'er bin kişiye önderlik eden 3000 Atar konumu da bu düzeydekiler tarafından dolduruluyor."

"O halde mantıksal sırayla, dokuzuncu bilinç düzeyinden Atar olmayan birkaç kişiyle sekizinci bilinç düzeyindekiler Del-tar oluyor."

"Evet" dedi, "39.000 kişi sekizinci bilinç düzeyinde olduğuna göre, 30.000 Deltar konumu için bu düzeyde gereğinden fazla insan var; geri kalanlar ise Gama önderleri olarak görev yapıyorlar."

"Ama 300.000 Gamar konumu olduğu için," diye tahmin yürüttüm, "geri kalan konumlar yedinci bilinç düzeyinde olanlar tarafından dolduruluyor

olmalı." Aklımı kurcalayan bir soruyu belirgin hale getirmek için bir an sustum. "Pekâlâ" diye devam ettim, "belki sen bana dokuzuncu ve onuncu bilinç düzeylerine bugüne kadar en erken hangi yaşta ulaşılmış olduğunu söyleyebilirsin."

"Bunu M.D.'ye sormalıyım" diye yanıtladı Carol ve makib'i aracılığıyla konuşmaya başladı. Kısa bir süre sonra "Onuncu bilinç düzeyinin niteliklerini en erken gösteren kişi otuz dokuz yaşındaymış, bugünkü onuncu düzey yaş ortalaması ise 107 imiş. Dokuzuncu bilinç düzeyi nitelikleri en erken otuz üç yaşında gösterilmiş, bugünkü dokuzuncu düzey yaş ortalaması doksan üç. Sekizinci bilinç düzeyine en erken erişme yaşı yirmi yedi ve sekizinci düzeydekilerin yaş ortalaması yetmiş yedi" diye öğrendiklerini aktardı.

"Bu" dedim, "eğer üç ay içinde üçüncü bilinç düzeyine erişirsem, doğru yolda olacağım anlamına gelir."

"Yeni başlayan biri için kötü sayılmaz Jon, hiç kötü sayılmaz" diye takıldı Carol; sonra "İyimser olduğunu görmek beni sevindiriyor, çünkü bunu başarabileceğine önce kendin inanmadıkça gerçekleşmesi kesinlikle mümkün olmaz" dedi.

"En iyisi şimdi 3. ve 4. öğrenim basamaklarına gidelim ki sen de kendi küçük erkek ve kız kardeşinle tanışabil" diye sözlerini sürdürdü.

"Bir başkasının yerini mi alacağım? Yani onların zaten bir ağabeyleri yok muydu?" diye sordum.

"Şu anda yok" diye Carol güvence verdi. "Ağabeyleri benim senden önceki Alfa eşimdi, ama bir başka Delta'daki Alfa' yi tamamlamak üzere oraya gitti."

Carol'a daha önceki Alfa eşi hakkında hiç soru sormamış olduğumu fark ettim, çünkü bir başkasının yerini alma olasılığı kendimi suçlu hissetmeme neden olmuştu. Sonra, Carol'u daha iyi tanıdıkça, benden önce başka birinin onun eşi olduğunu düşündüğümde, biraz kıskançlık duymuştum. Şimdi düşüncelerimi özenle gözden geçirince, içimde hâlâ bu suçluluk ve

kıskançlık duygularından kırıntılar buldum. Carol'a onu özleyip özlemediğini sordum.

"Pek değil" diye yanıtladı. "Biliyorsun, biz çok benzer ruhsal tınılar taşıyoruz, bu yüzden ona dilediğim her zaman telepatik olarak erişebilirim. Onun da yeni Alfa eşiyle benim seninle olduğum kadar mutlu olduğunu bilmek beni sevindiriyor."

Bir başka Delta'ya anlaşılır biçimde ulaşacak kadar yetenekli olmasına şaşarak, "Ama senin telepati gücünün çok sınırlı olduğunu sanıyordum" dedim.

"Ruhsal tınıları seninkine çok yakın olanlarla telepatik olarak haberleşmenin her zaman çok daha kolay olduğunu anlayacaksın Jon. Örneğin Steve'i ele al. Ruhsal tınısı benimkinden çok farklı; bu yüzden gölün öbür yanında bile olsa ondan mesaj alabilmek için çok uğraşmam gerek. Oysa ruhsal tınılar birbirine ne kadar yakınsa, haberleşme o kadar kolay olur ve mesajı kişiye iletebilecek mesafe de o kadar uzayabilir."

"Kulağa mantıklı geliyor" diye karşılık verdim, sonra ekledim: "Söyle bana, nasıl oldu da tam ben geldiğim sırada başka bir Alfa'da yer açıldı? Biri mi öldü?"

"Oh hayır," diye güvence verdi Carol. "Üç yılı aşkın bir süredir yedinci öğrenim basamağında hiç ölüm olmadı. Yine de sık sık biri birkaç aylığına Mikro Adası'nda çalışmak üzere gönüllü olur. Bu da çoğu kez bir Alfa'nın bir ya da iki kişi eksik kalmasına neden olur."

"Orada ne tür bir işe gönüllü oluyorlar?"

"Kişisel tekâmül konusunda eğitim hizmeti veriyoruz. Çocuklarından bazıları ve birkaç yetişkin bu hizmetlerimize gereksinim duyuyorlar."

"Eğer Mikro Adası'ndakiler de 20. yüzyılın mikro adamına benziyorlarsa, oraya gitmekle bazı tehlikeleri göze almıyor musunuz?"

Carol, "Evet alıyoruz" diye kabul etti, "en azından henüz üst bilinç düzeyine erişmemiş olanlarımız göze alıyor. Demek istediğim, dokuzuncu

ve onuncu bilinç düzeyindeki biri için bir saldırgan, soyguncu veya katille başa çıkmak sorun değil, çünkü geleceği bilme ve telepatiyle ilgili Makro güçleri onları uyarır, PK güçleri de onları rahatsız eden herhangi birini göz açıp kapayıncaya kadar gerekirse adanın ta öbür yanma yollayıverir."

"İşte bir baş belası böyle defedilir" diye güldüm. Rehberlerine çok sık mı saldırırlar?"

"Oh evet" diye yanıtladı Carol. "Makro toplumun bir üyesini öldüren kişi, Mikro Adası'nda yaşayanların büyük çoğunluğu için hemen bir kahraman haline gelir."

"Peki, buna karşı sizin tutumunuz ne oluyor?" diye sordum. "Onları nasıl cezalandırıyorsunuz?

Niye öncelikle sizleri öldürmek istiyorlar?"

"Son sorunun yanıtından başlarsak" dedi, "onlardan çok farklı yaşadığımız için bizden nefret ediyorlar. Cezalandırma konusuna gelince, onları elbette cezalandırmıyoruz. Sadece dikkatli davranıyoruz, bu yüzden de en az ikinci bilinç düzeyine erişmiş olanların Mikro Adası'na gitmelerine izin veriyoruz, hatta onlar bile dokuzuncu ve onuncu bilinç düzeyinden biri tarafından telepatik haberleşmeyle korunma altında tutuluyorlar."

"Yedinci öğrenim basamağındaki en son ölümden bu yana üç yıl geçtiğini söyledin. Bu son ölüm burada mı yoksa Mik-ro Adası'nda mı oldu?"

"Mikro Adası'nda diye yanıtladı. "Bu ara sıra oluyor, ama çoğu zaman koruma istemeyen büyük öğrencilerin başına geliyor."

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Neden koruma istemesinler ki?"

"Makro felsefenin büyük filozofu ve öğreticisi İsa, kendisinin çarmıha gerilmesine hangi nedenle izin verdiyse o nedenden -mikro adama, ruhun bedenden üstün olduğunu göstermek için," diye açıkladı. Başımı salladım. "Sadece başkalarına ölümden korkmadığını göstermek için öldürülmeyi veya çarmıha gerilmeyi kabullenmeyi asla anlayamam."

Carol, "O kadar basit olmadığını düşünüyorum" dedi, "ama şimdi en iyisi küçük erkek ve kız kardeşini bulalım."

Üçüncü ve dördüncü eğitim basamaklarının oyun-eğitim alanına giden kısa yolda yürürken, neden bir çocuğu gözetmek üzere daha büyük öğrenciler arasından özel olarak bir ağabeyin ve ablanın görevlendirilmesi gerektiğini merak ettim. Carol düşüncelerimi algıladı. "Bu şimdi belki de eskisi kadar önemli değil, çünkü özel olarak görevlendirilmesek bile biz bu ilgiyi gösteririz. Ama Makro toplumun başlangıcında, başkalarının gereksinmelerini telepatik olarak algılayacak kadar gelişkin ruhlar fazla değildi, bu yüzden hiç kimsenin ihmal edilmemesi için tüm öğrencilerle ilgilenmek üzere ağabey ve ablalar görevlendirildi. Sonra Kişisel Tekâmül Rehberliği sistemi geliştirilince, sadece ilk dört eğitim basamağındaki öğrencilerin ağabey ve ablaları olması yeterli oldu."

"Rehberlikten söz etmişken" dedim, "bu sistem nasıl çalışıyor? Öğretmenlikle rehberlik arasındaki fark ne?"

"Her şeyden önce" diye yanıtladı Carol, "biz burada 2150' de, bir öğretmenin aşırı bilgi yüklemeye çalışmasıyla öğrencileri eylemsiz ya da tamamen bilgi alamaz hale getiren eski öğretim biçimine inanmıyoruz. Bu nedenle bizim öğretmenlerimiz yok.

Biz öğrenmeyi, öğrencinin, iletişim içinde bulunduğu bir araştırmacının özendirmesiyle çaba gösterip o bilgiyi kendisinin edindiği, aktif bir süreç olarak görüyoruz."

"O halde sen bilginin verilemeyeceği, sadece alınabileceği kanısındayım" diye özetledim.

"Evet. Şimdi sorunun yanıtına gelince, araştırmacılar örneğin tarım, ekoloji, biyofizik gibi bilim dallarının uzmanlarıdır; oysa Kişisel Tekâmül rehberleri bütün bilimsel konularla ve insanın tüm sorunlarıyla uğraşırlar."

"Sözlerinden araştırmacıların sadece bir konuda bilgi sahibi olduklarını, ama K.T. rehberlerinizin her konuda her şeyi bildiklerini düşünüyorsun gibi bir anlam çıkardım. Bunun mümkün olabileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordum.

Kuşkuculuğum Carol'u eğlendirmişti. "Bu 'her şeyi bilmek' ten ne anladığına bağlı. Rehberlerimiz Makro Bağlantı'yla ulaşabildikleri Makro farkındalık oranında her şeyi biliyorlar. Ama bütün soruların yanıtlarını bilmekle bu yanıtları yaşayabilmek farklı şeyler."

"Bir Makro insan bile Makro yaşamı mükemmel bir denge içinde yaşayamaz" diye ekledi, "çünkü henüz Makro farkındalığa sürekli bu farkındalık içinde kalacak biçimde ulaşmış değiliz. Öyle bir tekâmül düzeyine eriştiğimizde -bu bir Makro beden bile olsa- fiziksel beden gereksinmemizi aşmış olacağız."

"Pekâlâ" dedim, "senin söylediğine göre, tüm sorulara yanıt verebilen rehberleriniz var, ancak gerçek sorun sorulara yanıt bulabilmek değil, bu yanıtları hayata geçirebilmek -onları yaşayabilmek. Bu zaten yüzyıllardır süregelen bir sorun."

Ardından, "Sadece 127 kişi onuncu ve 3306 kişi de dokuzuncu bilinç düzeyinde bulunduğuna ve bunlar da yönetici olarak hizmet verdiklerine göre, önemli bir rehber açığınız var demektir," diye sürdürdüm konuşmamı.

Carol "Oh, hayır" diye güvence verdi, "rehber açığımız yok; çünkü altıncı ve daha üst bilinç düzeylerinde bulunan herkes K.T. rehberi olarak görev yapar. Bu da otuz milyon altıncı, üç milyon yedinci ve 3900 sekizinci bilinç düzeyinden rehber demektir." (bkz. M.D.'den Seçilmiş Bilgiler bölümü)

Aklımdan çabucak bazı hesaplar yaptım. "Hepsi 33.003.900 rehber eder. Bir rehbere ona yakın öğrenci düşüyor. Yine de herkes her gün Kişisel Tekâmül Rehberi'ne danışmaya giderse, altıncı yedinci ve sekizinci düzeydekilerin rehberlik dışında başka bir şey yapmaya zamanları kalmıyor demektir. Bu da pek hoş bir yaşam gibi görünmüyor. Rehberler bu işten bıkkınlık duymuyorlar mı?"

"Öylesinin sıkıcı bir yaşam biçimi olacağını kabul ediyorum" diye yanıtladı, "ama Allahtan işler hiç de dediğin gibi kötü değil. Demek istediğim, sadece öğrenciler rehberlerini her gün ziyaret ederler, ayrıca onlar bile buna zorunlu değiller. Makro toplum üyelerinin büyük çoğunluğu ise K.T. rehberlerini haftada birden fazla görmeye gitmezler."

Carol sözlerini bitirdiğinde, üçüncü ve dördüncü öğrenim basamaklarına ayrılmış bir kenarı dokuz yüz metre uzunluğundaki kare biçimli eğlence-eğitim alanına gelmiştik. Burada sürdürülen olağanüstü etkinliklerden görebildiğim kadarı bile beni etkilemişti. En az otuz tenis kortu, üç futbol sahası ve her tür jimnastik aleti vardı. Koşu pistleri, yüzme havuzları da vardı ve her alanda yarışmalar yapılmaktaydı. Carol'a döndüm ve "Burada üçüncü ve dördüncü basamak öğrencilerinden çok daha fazla sayıda öğrenci var" diye düşüncemi söyledim.

"Çünkü beşinci ve yedinci basamak öğrencileri üçüncü basamaktakilerle, altıncı basamak öğrencileri ise dördüncü basamaktakilerle ilgileniyorlar" diye açıkladı.

"Oh, bu doğru, ağabey ve abla yöntemi!" diye karşılık verdim. "Ama üçüncü basamak için niye iki basamak birden görevlendirilmiş? Bazı nedenlerden ötürü özel ilgiye mi gereksinmeleri var?"

"Gerçekte," diye Carol yanıtladı, "en fazla ilgi ilk iki basamaktaki öğrencilere gösterilir. Ama beş, altı ve yedinci basamaklardaki öğrencilerin üç ve dördüncü basamaklardaki küçüklere yardımcı olmayı sürdürmeleri, büyüklerin bu konudaki becerilerini uygulamayla geliştirmelerini sağlıyor."

"Makro toplumda birine yardım etmek en saygın iş gibi görünüyor," diye düşüncemi açıkladım.

Carol başıyla onaylayarak "K.T. rehberlerimizin en çok saygı duyulan sosyal konumlarda bulunmalarının ve üst düzey yönetimde hizmet vermelerinin nedeni bu," dedi.

"20. yüzyılda" dedim, "biz eğlendirmeye yönelik mesleklere diğerlerinden fazla değer biçerdik sanırım; çünkü para ve ün gibi en kıymetli ödüllerimizi sinema veya TV'de bizi eğlendiren kişilere ya da spor yıldızlarına verirdik."

Carol, "Çünkü mikro adam öyle mutsuzdu ki, her türlü eğlenceyi kaçış yolu olarak kullanıyordu" diye açıkladı, "doğal olarak, eğlendiren kişilere de diğerlerinden fazla para ödeniyordu."

"Eğitime biçtiğimiz değerin de pek fazla olduğu söylenemez, biliyorsun değil mi?" diye düşüncemi sürdürdüm. "Öğretmenlik en düşük ücretli işlerden biriydi."

"Bu doğru Jon" diye yanıtladı Carol. "Mikro adam eğitime çok az önem verdi. Bu yüzden okullarınız genelde, öğrencilerine nasıl yaratıcı biçimde düşüneceklerini öğretmek yerine, onlara olayları ve ayrıntılarını nasıl ezberleyeceklerini öğreten yetersiz öğretmenlerle dolduruldu. Yabancı dil, cebir ve yüksek matematik gibi ortalama insanın çok az kullanacağı konular için büyük zaman harcanırken, insan davranışı ve yaşam felsefesi gibi en önemli konulara eğitim programlarında ya çok az yer verildi ya da bunlara hiç değinilmedi. Ben bu ikisini birlikte değerlendiriyorum, çünkü insanın davranışı her zaman inançlarının ürünüdür, inançları da yaşam felsefesini oluşturur."

Carol sözlerini bitirirken, bir oğlan ve bir kız çocuk koşarak gelip ona sarıldılar. Güçlü ve sağlıklı görünüyorlardı, Makro toplumun bütün diğer çocukları gibi fiziksel yapıları son derece güzeldi. Yaklaşık on yıllarını doldurmuş olmaları gerektiğini düşünürken, Carol telepatik yolla her ikisinin de sadece yedi yaşında olduklarını söyledi. Bu arada yine telepatik yolla artık 2150'nin deyimleriyle düşünmeye başladığıma işaret ederek bana takıldı. Sonra beni yeni Alfa eşi olarak tanıştırdı, bu yüzden çocukların da yeni ağabeyleriydim. Gözleri benimkileri bulduğunda, Makro toplumun üyelerinin birbirlerini sessizce selâmlamalarının başka bir nedenini de anladım. Bu sessizliği, telepatik biçimde ilişki kurmanın insana haz veren ince ayrıntıları üzerinde yoğunlaşabilmek amacıyla kullanıyorlardı; bu da her türlü korku ve güvensizlik duygusunu ortadan kaldırıyordu. Oğlanın adının Neal, kızınkinin de Jean olduğunu öğrendim, ama bu selamlaşma sırasında fark ettiğim en önemli şey, onlarla tanışmamın içimde -sanki uzun süre önce yitirdiğim dostlarımla tekrar buluşmuşum gibi- coşku dolu bir mutluluk uyandırmış olmasıydı. Carol, onları birbirimize çok yakın olduğumuz başka yaşamlardan tanıdığımı söylediğinde hiç şaşırmadım. Jean, tenisin bacağımı yitirmeden önce en sevdiğim sporlardan biri olduğunu anlayarak bilinç düzeyinin gelişkinliğini gösterdi ve benimle birlikte Carol ve Neal'e karşı bir maç önerdi.

Fikir kulağa hoş geliyordu ama, ben daha önce hiç çocuklarla tenis oynamamıştım ve oynayış biçimimin onlara fazla sert geleceğinden korktum. Yine de ağabeyliğin sorumluluğunu kabullenerek, bunun çok güzel bir öneri olduğunu söyledim ve hepimiz raket seçmek üzere boş olan en yakın kortun yakınındaki raflara doğru yöneldik. Oyuna başladığımızda sert vuruşlar yapmaktan kaçındım, ama şimdiye kadar gördüğüm en sert ve en iyi oynanan tenis maçının ilk beş dakikası sona ererken, Carol'un ve çocukların bu oyunda benden çok daha iyi olduklarına inanmıştım. Sonra çocukların PK güçlerini kullandıklarını fark ettim, pek az vuruş kaçırmalarının nedeni buydu. Eğer oyun eşim olarak Jean'e yardım edeceksem, benim de bu işi PK gücümü kullanarak yapmam gerekiyordu. Otuz dakika sonra çocukların PK güçlerini de benden çok daha iyi kullandıklarına inandım. Hâlâ oyuna başladığımız zamanki kadar dinç görünüyorlardı.

Dinlenmek istediğimi söylemeye karar verdim. Yakındaki bir meşe ağacının gölgesinde otururken, çocukları yakında tekrar benimle tenis oynamaya davet ettim, çünkü belli ki epey egzersiz yapmam gerekiyordu. Her ikisi de kabul ettiler. Neal bana dişlerini göstererek neşeyle güldü ve "Tenisin Makro güçlerimizi, özellikle PK gücümüzü uygulama isteğimizi güçlendirdiğini keşfettik" dedi.

"Önce senin PK yeteneğini henüz geliştirmemiş olman nedeniyle bunun adil bir oyun olmayacağını düşündük" diye ekledi Jean. "PK güçlerini henüz geliştirmemiş olanlarla tenis oynarken bu gücümüzü kullanmıyoruz."

Sözlerini yanıtlarken güldüm: "Ben de teniste size göre fazla iyi olmaktan korkmuştum, ama PK güçlerinizi kullanarak benim için bu oyunu hayatımın en çekişmeli oyunu haline getirdiniz. Bana sadece tenis egzersizi değil, aynı zamanda da PK egzersizi yapma fırsatı verdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum."

Carol ayağa fırladı ve "Yüzmeye gidiyorum Jon" dedi, "ama sen neden burada kalıp dinlenmiyorsun, böylece Makro dans için zamanında Alfa'ya dönecek gücün olur."

"Teşekkürler" dedim, "Gerçekten dinlenmeliyim. O dans da PK kullanarak tenis oynamak kadar yorucu!"

Carol ve çocuklar en yakın havuza vardıklarında, benim gözlerim kapanmıştı.

Bölüm IX : Aynası İştir Kişinin

Uyandığımda kendimi son derece canlı hissettim ve yaklaşık on saat uyumuş olduğumu fark ettim. Karl, öğle yemeğine gelemeyeceğini, ama akşamüstü her zamankinden erken döneceğini bildiren bir not bırakmıştı. Ben de bir an önce günlüğüme son gelişmeleri yazmaya karar verdim ve işe koyuldum. Karl, saat dörde doğru geldi ve ilk işi bana gördüğüm son düşle ilgili sorular sormak oldu. Ona günlüğümden okuyabileceğini söyledim, çünkü bütün gün evde kapalı kaldıktan sonra biraz temiz hava almak için dışarı çıkıyordum. Karl bunun sağlık açısından yerinde bir fikir olduğunu söyledi ve ben yapacağım yürüyüşe hazırlık olarak paltomu, botlarımı, kürklü şapkamı giyip boyun atkımı takarken, o da günlüğümün başına oturdu.

Yirmi santim kalınlığındaki yeni yağmış karda zorlukla yürürken ve saatte otuz mil hızla esen rüzgârın etkisini daha da artırdığı neredeyse sıfır dereceyi bulan soğukta titrerken, 2150'de hiç kimsenin iklimi denetim altında tutabilmenin değerini benim kadar anlayamayacağını fark ettim. İnsanın yiyecek, barınak bulmak veya hayvan -ya da hemcinsinin- saldırılarından korunmak için doğa koşullarıyla boğuştuğu nice çağları aklımdan geçirdim. Bu sorunu bile ortadan kaldırmak için insanın yeterli işbirliğini öğrenmesinin ne kadar uzun zaman aldığını düşündüm. Çözümü her zaman işbirliği getirmişti -yanıt işbirliğiydi. Ama işbirliğinin yararlarını görmek için uzun vadeli bir bakış açısı -Makro bakış açısı-gerekiyordu. Kısa vadeli açıdan -mikro bakış açısından- insan istediği şeyleri sadece başkalarıyla çekişerek elde ediyordu, böylece kendisi kazanan olurken hemcinsi de kaybeden oluyordu. Bu çekişme, bu rekabet, bu işbirliğinden

yoksunluk, hem kişileri hem de ulusları her zaman iki ayrı gruba ayırıyordu -sahip olanlar ve olmayanlar.

Çevreme bakınca öğrenci birliğine düşündüğümden daha çabuk geldiğimi, kafeteryaya bir bloktan daha az kalmış olduğunu fark ettim. Karşıya geçip birlik binasına girdim; bir yandan ısınırken, bir yandan da burada toplanmış yüzden fazla öğrencinin içinde bulunduğu kötü durumu düşündüm. Yaşları genelde 18'le 22 arasındaydı, ama benim yaşımda ve benden biraz daha büyük olanları da vardı. Bu öğrencilerin 2150'dekilerden ne kadar farklı olduklarını düşünmekten kendimi alamadım. Boy ve görünüm gibi fiziksel farklılıklar apaçık ortadaydı, ama beni asıl etkileyen psikolojik farklılıklarıydı. 1976'daki bu öğrenciler korku, kuşku ve endişelerini, kavga eğilimlerini, önyargılarını, yabancılaşmışlıklarını ve kendilerini yetiştiren kültürün bilinçsizliğini yansıtıyorlardı. Yine de hemen hemen hepsi ana-babalarından daha dostça ve açık bir biçimde davranacak düzeye gelmişlerdi, auraları da onlarınkinden daha parlak ve temizdi. "Hey!" diye düşündüm zafer kazanmışçasma, "Aura görüyorum!"

Ama, 20. yüzyıla özgü önyargı ve endişelerimi yansıtan kendi auramın 2150'deki insanlara nasıl göründüğü konusu birden aklıma gelince, büyüklenme duygum hemen söndü. Bu düşüncenin verdiği sıkıntıyla dişlerimi sıktım ve sıcak binadan ayrılarak eve doğru yola koyuldum. Tuzlanmış domuz eti ve yumurta almak için bir süpermarkete uğradım. Tipiye rağmen mağaza orta yaşlı kadınlarla doluydu, birkaç da yaşlı adam vardı. Öğrencilerde gördüğüm canlılık ve coşku burada yoktu. Bu insanlar, öğrencilerde dengeyi sağlayan neşe ve dostluk gibi duyguları barındırmaksızın, onların bütün korku ve kuşkularını taşıyorlardı. Küçük, aptalca fikir ve alışkanlıklara saplanıp, bu saplantıları kendileri için bir mezar haline getirene kadar her geçen yıl biraz daha kazıp derinleştiren, tekdüze, kullanım dışı kalmış otomatlara benziyorlardı.

Mikro adamın dar, katı yaşam kalıpları başarısızlıktan kaçınmak amacıyla kendisi tarafından tasarlanmıştı. Oysa bu kalıplar onu zamanla, kendi kurduğu küçük hapishanesinin dışındaki dünyayla baş etmekte yetersiz olduğuna inandırmaya yaradı. Bunları düşünerek rafların arasında yürürken, dört-beş yaşlarında küçük bir çocuk koşarak köşeyi döndü, kaydı ve ayaklarımın dibine serildi.

Hıçkırarak ağlayan çocuğu hiç düşünmeden kaldırdım ve onu rahatlatmak için kollarımın arasına aldım. Hıçkırıklar hemen sona erdi ve ben kaim çizmelerle kar elbisesi giymiş küçük bir kızı tutmakta olduğumu fark ettim. Gözleri öfkeyle kısılmış, ince dudaklı telaş içindeki bir kadın tarafından kollarımın arasından kabaca çekildiğinde çocuk, benim geniş gülümsememe çekinerek karşılık vermek üzereydi. Kadın çığlık çığlığa "Pis ellerini benim küçük kızıma sürmeye nasıl cesaret edersin!" diye bağırıyordu. "İğrenç hayvan!"

"Ama Madam" diye başladım, "ben sadece..."

Çocuğunu sıkıca kavrayarak, "Senin 'sadece' ne yaptığını biliyorum!" diye yüksek sesle suçladı. "Kızıma sarkıntılık etmeye yelteniyordun. Seni gördüm ve senin gibi insanlarla ilgilenecek yasalar olduğunu bilmeni istiyorum!"

Azgın bir kedi gibi bağırması dükkânda bulunan pek çok insanın bana şüpheyle bakmasına neden oldu. Küçük kızın annesi öyle beddua ediyor ve tehditler savuruyordu ki, kendimi savunmaya yönelik inandırıcı bir söz söylemenin mümkün olmadığını hissettim. Ona ve çevresini sarmış berbat aurasına bakakalmamın dışında başka bir şey yapamıyordum. Aura sarımsı yeşil hastalıklı renklerle lekeli, alevler saçan kırmızı bir ateş gibiydi. O sırada mağazanın yöneticisi göründü, karşı koymamı engellemek için çabucak kollarımı tutarak beni binanın arkasına doğru sürüklemeye başladı. Bu arada alışveriş edenlere benimle gereği gibi ilgileneceğini ve yetkililere teslim edilmemi sağlayacağını söylüyordu.

Ona bürosunda öğrenci kimlik kartımı gösterip, amacımın sadece çocuğu sakinleştirmek olduğunu üçüncü kez anlatmaya uğraşırken, o hâlâ bana kuşkuyla bakmayı sürdürüyordu. Sonunda -belli ki polisle uğraşma zahmetine katlanmamak için- beni bir daha asla mağazasında görmek istemediği konusunda uyararak gitmeme izin verdi.

1976 ile 2150 arasındaki farkları çarpıcı bir olay yardımıyla görmek isteseydim, ancak bu kadar olurdu. 1976'nın mikro dünyasında her yabancı hırsızlık, tecavüz, cinayet veya başka bir felakete yönelik olası bir tehlike kaynağıydı. Kendi dürtülerinin çoğunun farkında bile olmayan mikro adam, başkalarının da hangi nedenle davrandığım göremeyecek kadar kördü. Eğer

auramı görebilir veya zihnimi okuyabilir durumda olsalardı, ne maksadımdan kuşkulanır, ne de benden korkarlardı diye düşündüm. Ama böyle büyük bir farkındalık içinde olmadıklarına göre, başkalarını dış görünüşe bakarak, kendi korku, endişe ve suçluluk duygularının yarattığı sisin ardından yargılamak zorundaydılar. Eğer bazı öğrenci arkadaşlarım arasında yaygın olduğu gibi, uzun saçlı, sakallı ve yıpranmış görünümlü giysiler içinde olsaydım bana ne yaparlardı diye merak ettim. Belki de şimdi, orta yaşlı bir yargıcı veya jüriyi bir cinsel sapık, aynı zamanda da bir anarşist ya da komünist olmadığıma inandırmayı umut ederek, bir tutukevinde bekliyor olacaktım. Takma bacağımın beni taşıyabildiği kadar hızlı, apartmanımıza doğru yürüdüm. Mikro adam ve onun süpermarketle-riyle bugün yeteri kadar uğraşmıştım. Kötü hava koşullarını mikro adamın vahşi paranoyasına yeğledim.

Eve girer girmez kendimi mekanik bir hareketle kapıyı kapatıp kilitlerken buldum. "Aman Tanrım!" diye düşündüm. "Ben mikro adamın paranoyak olduğunu kanıtlayan en iyi örneklerden biriyim!"

Bu doğruydu. Kendimi 1976'da güvencede hissetmiyordum. Sadece 174 yıl ileride olan Delta 927'nin temiz, sevimli kırlarını, oradaki mutlu dinginliği ve sevecenliği şiddetle özledim. Sert arkalıklı iskemleme oturduğumda, Karl günlüğümü getirip masaya koydu ve ters gidenin ne olduğunu sordu. Öğrenci birliğinde ve süpermarkette başıma gelenleri anlatınca, acımasız bir tavırla gülümsedi ve "Anlaşılan yeni Makro güçlerin sana burada 1976'da, 2150'deki gibi yararlı olamıyor" dedi, "ya da," durdu ve düşüncelerini tartarak beni süzdü, "belki bu güçler 1976'da hiç işe yaramıyor."

2150'nin gerçek olup olmadığını sınamak için kararlaştırdığımız deney buydu. Düşlerimdeki geleceğin dünyasında kullanmayı öğrendiğim Makro güçlerimi 1976'da uyanıkken de gösterebilir miydim?

Gerçi aura görmüştüm ama, biriyle telepatik deney yapmayı her nasılsa unutmuştum, ya da bundan kaçınmıştım. Masada Karl'ın yanında duran günlüğüme baktım. Yeni geliştirdiğim PK gücümü kullanarak onu havaya kaldırıp yanıma getirebilir miydim? "Belki daha küçük bir cisimle deneme yapmalıyım" diye düşündüm. Ama hayır, deneyi kolaylaştırmak istemedim. Bütün yapabileceğim günlüğü masadan yere düşürmek bile olsa, PK gücüm

yine de kanıtlanmış olacaktı. Günlüğümü kaldırmak için hayali ellerle uzandım -hiçbir şey olmadı.

Yanlış olan neydi?

Öğrenci birliği ve süpermarkette gördüğümü sandığım auralar sadece hayal ürünü müydü? Başkaları tarafından gözle görülebilecek tek Makro güç olan PK gücümü kanıtlayamaz durumda mıydım?

Zihnimle çılgınlar gibi uzanmaya çalıştım, masadan düşürmek amacıyla günlüğü çekmeye, itmeye, dürtmeye yönelik çabamı iki katma çıkardım; ama artan telaşımın tersine, günlük kımıldamadı bile.

"Yavaş ol!" dedi Karl. "2150'deki güçlerini 1976'nın soğuk, katı gerçeğinde kullanamadığın yüzüne bakınca belli oluyor."

"Ama aura görüyorum" diye savundum kendimi, "seninkini bile!"

"Saçmalama Jon, benim aura görmediğimi biliyorsun, ayrıca ne sen aura görüyorsun ne de tanıdığımız başka biri. Öne sürdüğün sanrıları kanıt olarak kabul etmek çok güç."

"Ama Karl" diye karşı çıktım, "bu dürüst bir deneme olmadı -belki biraz daha zaman gerek. Yani yedi Makro güçten ancak üçünü ve henüz kullanmaya başladım demek istiyorum. Belki sana başarıyla gösterebilir hale gelmeden önce çalışmak ve bu güçleri geliştirmek zorundayım."

"Sadece gerçekliği kanıtlanabilir ikisini" diye Karl yanıtladı. Bu da önceden bilme ve PK olabilir, en çabuk ve en iyi kanıt ise sonuncusuyla elde edilebilir. 1976'daki deneyi öneren sendin Jon. Şimdi gerçeği ortaya çıkaracak kendi önerdiğin denemeyi kabule gönülsüz görünüyorsun."

"Ama bu güce sahip olduğumu biliyorum! Onu defalarca kullandım! Tenis maçını görmeliydin Karl."

"Biliyorum, biliyorum" diye Karl karşılık verdi. "Hepsi günlüğünde yazılı. Sorun bunların senin düş dünyanda olması... benim yaşadığım yerin gerçeğinde değil."

"Biraz daha zaman gerek" diye tekrarladım.

"Güzel" diye Karl onayladı. "Mantıksız olmak istemiyorum, ama bu senin deneyin olduğu kadar benim de. Kuralları sen koydun. Ben sadece yargıcım. Zaman istiyorsan, kabul!"

Karl uğradığım düş kırıklığını ve cesaretimin ne kadar azaldığını hissetti, günlüğü oynatamadığıma gerçekten şaşırdığımı da anladı. Bana yardım etme çabasıyla, PK'yı uygularken yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sordu, belki işlem sırasında çok önemli bir ilk adımı atlıyordum.

"Hayır, hayır hayır" diye yanıtladım. "Allah kahretsin Karl! Daha evvel ne yaptıysam şimdi de aynını yapıyorum. Sadece işe yaramıyor."

Karl güldü. "Bana bak kalın kafalı! Ben de neredeyse senin kadar bu işin içine girdim." Eli çenesinde, odayı arşınlamaya başladı, sonra döndü ve işaret parmağını bana doğrultarak "Ne yapacağımızı yemin ederim ki buldum!" dedi. "Gel, 'suçun işlendiği sahneyi' baştan canlandıralım, bakalım yaptığın hatayı saptayabilecek miyiz? Şimdi görelim, senin PK gücünü ilk kanıtlaman, şu çakıl taşını Carol'la birlikte önünüz sıra zıplattığınız zamandı ve..." Karl sözünü yarım bırakarak kendini pat diye yatağın üzerine attı, gülmekten kırılıyordu. "Kendimi tam bir budala gibi hissediyorum Jon! Bizim profesörlerden birinin burada olup da şu sahneyi görmediğine ne kadar sevinsek azdır."

Bu manzara gözümüzün önüne gelince ikimiz de gülmeye başladık.

İyice güldükten sonra, "Haydi şimdi işimize bakalım" dedim. "Senin fikrin iyiydi! Gel, ilk kez PK kullandığım zamana dönelim!"

"Pekâlâ, diyordum ki, Carol ve sen sırayla zıplatmaya..."

Sözünü kestim. "Hayır Karl. O, PK'yı ilk denemem değildi, o zaman oyunu öğrenmiştim. İlk denemem önümüzdeki çakıl taşını havaya kaldırmaya çalışmaktı. Yapamadım. Carol son Makro Bağlantı deneyimini zihnimde yeniden canlandırmamı söyledi, canlandırdım; ondan sonraki denemem başarılı oldu."

Karl hemen sordu "Şu Makro Bağlantı saçmalığı -ne dersin, püf noktası o olabilir mi? Burada da işe yarar mı? Hem o gerçekten nedir?"

"O nedir? Karl'a bunu tanımlamak için bir yol bulmaya çalıştım. "Pekâlâ, eğer bir süre durup da, kendini tamamen ve mükemmel bir biçimde çevrendeki hava ve başka her şeyle en küçük molekülüne kadar bir olmuş hayal edersen, bu Makro Bağlantı'yi tanımlayabileceğim en kısa yol olabilir. Sadece, havayı bedenini oluşturan atomların arasında hisset ve her şeyin mükemmel, her şeyin 'bir' olduğunu fark et. Bunun çok iyi bir tanımlama olmadığını biliyorum, ama yapabileceğimin en iyisi bu."

Karl parmağını sallayarak odanın içinde dört dönüp dans ederken, "sanırım buna Makro ruh halini deneyimlemek diyebiliriz" diye sataştı. "2150'ye özgü yeni bir deyim yaşamımıza ancak zenginlik katar."

İki farklı dünyanın parçalarını birleştirme işi Karl'ı ikna etmeyi düşündüğüm konuyu aşıyordu, bu yüzden konuşmak yerine eyleme geçmeye karar verdim. "Bilmiyorum Karl. Birkaç dakika bırak da deneyeyim! Sen gözlerini günlüğümden ayırma, çünkü Makro Bağlantı'yı hatırlamak işe yararsa, defteri yanındaki masadan kaldırıp iskemlenin üstüne doğru getireceğim."

Karl gülümsedi ve "Eğer bu bir 'önceden haber verme' ise, o gücünü kanıtlamak için PK gücünü de kanıtlamak zorundasın" dedi.

Sözlerinin gerisini belli belirsiz duydum, çünkü son Makro Bağlantı'mla ilgili anılarım zihnimde güçlü bir biçimde canlanmış, içim yatıştırıcı bir dinginlikle dolmuştu. Mağazada başıma gelenlerin ve Karl'a Makro güçleri göstermekteki başarısızlığımın neden olduğu korku ve sıkıntım bir okyanus tarafından yıkanmaya başlamıştı; bu okyanus korkularımı tamamen eritti, içimi bir kez daha coşkulu bir umut ve sevgi dolu bir kabulleniş sardı. Hayal ettiğim ellerle uzandım ve günlüğümü yavaşça masanın üstünden beş-altı santim yükseğe kaldırdım.

Karl şaşkınlıkla haykırdı: "Yapıyorsun Jon! Tanrı hakkı için, yapıyorsun!"

Günlüğü masadan yarım metre kadar kaldırdım ve kendime doğru getirmeye başladım. Birkaç saniye sonra, günlük Karl'in yanındaki masadan iskemleme kadar süren yolculuğunu yaklaşık iki buçuk metre yol alarak tamamlamış, şimdi kucağımda duruyordu. Karl'ın kuramı bütünüyle çürümüştü. Sevinç ve şaşkınlıkla boşanan gözyaşlarını engellemeye çalışarak omuzlarımı kavradı ve bağırdı: "Yaptın Jon! Tanrı aşkına, yaptın! Dürüst olmam gerekirse Jon, dengenin bozulduğunu, böyle çılgın düşlere inanarak aklını falan kaçırmakta olduğunu düşünüyordum. Ama sen bunu kuşku bırakmayacak bir biçimde yaptın!"

"En sonunda ikna oldun mu Karl?" diye ağzım kulaklarıma vararak sordum.

Karl da bana sırıtarak karşılık verdi ve omuzlarımı bıraktı. Ama ayağa kalktığında yüzündeki gülüş silinmişti. Düşünceli bir tavırla çenesini ovalayarak "Bekle bir dakika" dedi. "Belki ben de olmayan bir şeyler görüyorum, sadece onları görmeyi çok istediğim için. Yani, belki senin aklının başında olmasını öyle kuvvetle istiyorum ki, aşırı gidiyor ve senin gerçekte ortaya koymadığın kanıtları ortaya konmuş sanıyorum. Belki sanrı görüyorum. Belki şu günlük tamamen olağan bir yolla sana ulaştı da, ben her nasılsa farkına varamadım. Veya sen beni hipnotize ettin -ya da belki ben kendi kendimi Jon..."

"Deneyimiz konusunda kuşku duyma sırası şimdi bende" diye takıldım. "Belki profesörlerimizden birinin bütün bunları görmesi o kadar kötü bir fikir değildi. Küçük bir gösteri için birkaç arkadaş davet etmek ister misin?"

Karl başını sallayarak "Hayır, pek istemem" dedi. "Eğer başaramazsan herkes çıldırdığını öğrenir, ben de kardeşin olarak seninle işbirliği yapmaktan ayrıca suçlanırım. Diğer yandan eğer başarırsan, birden çift başlı olmuşçasına dile düşersin. Üstelik hâlâ insanları hipnotize etmekle suçlanabilirsin. Hayır, çözüm bu değil!"

"O halde ne öneriyorsun?" diye sordum. "Ben anlaşmamızın üstüme düşen bölümünü yerine getirdim. PK gücümü gösterdim, hatta bunu tanıklar önünde tekrarlamaya bile gönüllü oldum. Başka ne yapabilirim?"

"Bırak da düşüneyim" dedi Karl. "Aklıma bir şey geliyor -geliyor..."

Yirmi saniye kadar sonra bağırdı, "Evreka! Buldum! Fotoğraf çekeceğim! Evet bayım, her açıdan fotoğraf çekeceğim, sonra yukarı koşup Snuffy Baldvvin'den karanlık odasını kullanmak için izin isteyeceğim ve filmi banyo edeceğim. Bu plâna ne dersin ha?"

Söylediklerini düşünerek "Hmmm" dedim. "Snuffy'nin, senin birdenbire ortaya çıkan bir hevesle banyo edeceğin bu pek önemli resimleri görmek istemeyeceğinden emin misin? Ayrıca senin ona, bundan böyle değerli vaktini fotoğraf banyo ederek harcamayacağını söylediğini hatırlar gibiyim."

Karl kendine güvenen bir tavırla "Snuffy'yi pekâlâ idare edebilirim" dedi. "Sen sadece, kameramın aldanmaz gözünün önünde başka bir PK gösterisi yapmaya hazır olmak için bataryalarını yeniden şarj et veya her ne yapıyorsan onu yap."

Karl konuşurken dolaba doğru yürüdü ve okyanus ötesinde olduğumuz sırada satın aldığı fotoğraf makinesini çıkardı. Bir ara sonsuza dek her türlü saçmalığı resimleyecekmiş gibi görünüyordu; filmleri kendi banyo ediyor, fotoğrafları büyütüyor, bazen devasa boyutlarda basıyordu. Tüm bunlarla, sol gözünün kaybını bir biçimde telafi ettiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Bu fotoğraf tutkusu yavaş yavaş azaldı, yine de geçtiğimiz altı ay içinde bir iki resim çekti, ama agrandizörünü sattı ve elindeki kimyasal maddelerle küvetleri de Snuffy'ye verdi. Şimdi bu kamera düşkünlüğü geri gelmiş gibi görünüyordu. Karl makinesini hazırlarken, ben de onun öğüdüne kulak verip, zihnimi en harikulade deneyimim -Makro Bağlantım-üzerinde toplayarak yeni bir PK gösterisine hazırlanıyordum. Yorgunluğumun her şeye gücü yeten, her şeyi bilen o evrensel zihnin sonsuz okyanusunda yok olduğunu hissettim. Kısa sürede dinlenmiştim ve günlüğümü yine dokunmadan hareket ettirmeye hazırdım. Karl flaşı makineye takarken "Pekâlâ" dedi. "Ben resim çekmeye hazırım, sen de hazır olduğun zaman kaldırmaya başla."

Kucağımda duran günlüğüme baktım, sonra zihinsel ellerimle uzandım ve günlük birdenbire neredeyse tavana dek yükseldi. Karl mümkün olan her açıdan resim çekebilmek için çılgın gibi hoplayıp zırlarken, flaşları çakıp duruyordu. Günlüğü odanın çeşitli yerlerine taşıdım. Karl da kullanılmış flaş ampullerini kuyruk gibi ardında bırakarak defteri alttan, yandan ve

üstten resimlemeye çalıştı. En sonunda devam edemeyecek kadar yorulduğumu fark edince, günlüğü masadaki ilk yerine doğru yönelttim. Sanırım yüzeye yirmi beş santim kala düşürdüm, çünkü defter belirgin bir çarpma sesiyle indi. İskemlemin arkasına yaslandım, o anda 2150'de çakıl taşını ilk hareket ettirdiğim zamana kıyasla çok daha yorgundum. Artık resimlerin, PK yeteneğimi ve buna bağlı olarak da düşlerimdeki 2150'nin Makro toplumuyla ilgili deneyimlerimi kesin biçimde doğrulamaya yetecek kadar iyi çıkmasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Sen en iyisi dinlen" dedi Karl, "Sonra da bir şeyler yersin. Ben resimleri basmak için yukarı kata, Snuffy'ye çıkıyorum."

Karl bunları söyler söylemez dışarı fırladı, ben de ondan sonraki yarım saati Makro Bağlantı ile ilgili anılarımın yardımıyla gücümü yavaş yavaş yeniden kazanmaya çalışmakla geçirdim.

Daha sonra hazırladığım birkaç sandviçi acele etmeden yerken, PK gösterimin Karl'ın düşsel deneyimlerime ilişkin tutumunu nasıl etkileyeceğini merak ettim. Çektiği bütün bu resimler iyice yerleşmiş kuşkularını giderebilecek miydi? Sonuç olarak, diye düşündüm, eğer bu kanıtın 2150'deki deneyimlerimi doğruladığını kabul ederse, insan doğası ve mutlak gerçek hakkındaki mikro inançları temelinden yıkılacak. İnsanı sadece, davranışlarını içinde bulunduğu kalıtımsal ve çevresel koşulların belirlediği çok karmaşık bir hayvan sayan psikolojik, sosyolojik ve antropolojik görüşlerden vazgeçmek kolay olmayabilirdi. Sandviçlerimi bitirirken 1976'daki en son deneyimlerimi de günlüğüme geçirmeye karar verdim. Yazarken sık sık durup, kendilerini ve çevrelerindeki dünyayı bir mikro bakış açısı içine hapsedenlere yardım edebilir miyim diye merak ettim. Bazı psikoloji ve sosyoloji profesörlerimizi düşündüm ve onların bilimsel yansızlıklarıyla nasıl övündüklerini anımsadım. Oysa durugörü, telepati, PK ve önceden bilme gibi fizikötesi olayların varlığım -1976'nın davranış bilimlerine ters düşen bu yeni düşünceleri-savunan parapsikoloji ile ilgili herhangi bir kanıtın üzerinde biraz düşünmeyi bile kabul etmiyorlardı. Onları ne ikna edebilirdi, bunu merak ettim. Yoksa ölüp de, yerlerini, bu dünyada enkarne olacak çok daha gelişkin ruhlara bırakmaları mı gerekiyordu? M.D. böyle yanıtlamıştı, ama yine de bana bütün bir kuşağın ölmesini beklemeyi kabullenmek fazla soğukkanlılıkmış gibi

geldi. Yazmayı en sonunda tamamladığımda, neredeyse yeniden yatma vakti gelmişti. Acaba Karl neden gecikmişti? Filmin banyosunda bir terslik mi olmuştu? Karl avuç dolusu resmi sallayarak kapıyı açtığında ben Snuffy'nin odasına telefon etmeye hazırlanıyordum.

"İşte kanıt" dedi başını sallayarak, "PK yeteneğinin somut kanıtları işte burada, sanırım bunlar aynı zamanda da düşlerinde yaşadığın olayların gerçek olduklarını destekleyen deliller."

"Neden o kadar uzun sürdü?" diye sordum.

"Eh" dedi, "ben resimleri basarken Snuffy dışarı çıkmıştı, böylece rahatsız edilmeden biraz düşünebilmem için ev tamamen bana kaldı. Ayrıca bir parça tavuk kızartınıştı, onu bitirebileceğimi söyledi. Ben de bir yandan kızarmış tavuk yerken, bir yandan da bu resimleri dikkatle inceleyip, şu günlüğüne yazdıklarından hâlâ kuşku duymamın dürüstçe olup olmadığını anlamaya çalıştım."

"Neye karar verdin?" diye sordum.

"Bu bugüne dek verdiğim en zor karar oldu" diye yanıtladı. "Eğer 2150'nin ve onun Makro toplumumun gerçek olduğunu kabul edersem, ya yeni bir meslek aramak ya da yeni inançlarımı davranış uzmanı arkadaşlarımdan kahrolası bir özenle saklamak zorunda kalırım."

"Makro güçlerimi diğer davranış uzmanlarına da kanıtla-yamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordum.,

"Ha!" dedi Karl, "Ben bazı çılgınca fikirler edinmeyi düşünebilirim, ama başkalarının da bunlara sahip çıkacaklarını zannedecek kadar çılgın değilim. Örneğin, son yirmi beş yıl içinde oldukça saygın kişiler UFO fenomeni üzerine ayrıntılı deliller sundular ama çok 'saygıdeğer' bilim kuruluşları bu delilleri ciddiye almayı kabul etmediler. Ve işte şimdi henüz bir doktora öğrencisi olan ben, UFO'larmkiyle kıyaslanamayacak öyküleri ciddiye alıyorum. Oh, Tanrım, Jon, baştankara gidiyorum!"

"Tebrikler Jon" dedim, "şu anda bir Makro filozof yaratıyorsun!"

Karl "Makro filozof olmak hemen hemen herkesin çılgınca bulduğu şeylere inanmak anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Bazen" diye yanıtladım, "ama daha önemli olan şu ki, Makro filozof zihnini hiçbir şeye kapatmaz. Gerçeğin her zaman bakış açısının genişliğine göre belirleneceğini idrak eder. Yani bakış açın ne kadar genişse, kavrayabileceğin gerçekler de o kadar fazladır."

"Yatmaya gidiyorum" diye karşılık verdi Karl, "söylediklerini ve resimlerin ne anlama geldiklerini düşüneceğim. Zor bir gün geçirdim. Yaşam felsefem kökünden sarsıldı -belki de bütünüyle yok oldu."

2150'ye dönmeyi iple çekerek, ben de yatmaya gittim.

Bir kez daha yatağımdaydım, ama o gün olanları, özellikle süpermarkette başıma gelenleri düşünmekten kendimi alamıyordum. Öfke içindeki kadının ve mağaza yöneticisinin karşısında duyduğum korku, düş kırıklığı ve telâşı kendimi böyle zorlayarak unutmam mümkün değildi. Gerçekte, Makro açıdan bakabilseydim bu olumsuz duyguları yaşamazdım, bunu itiraf etmek zorunda kaldım. Her şeyi sevgiyle kabul edebilir durumda olurdum. Tehditlere öğleden sonraki gibi tepki gösterirsem, üçüncü bilinç düzeyine nasıl ulaşabilirdim?

Makro toplumun üyelerini sevgiyle kabul etmenin üst düzey Makro bilincin göstergesi olmadığını anlayınca başımı üzüntüyle salladım; bu kolaydı, asıl iş mikro adamı sevgiyle kabul etmekteydi. Çözümlemem gereken en büyük sorun buydu.

Rehber-filozof İsa'nın "birbirinizi seviniz -düşmanlarınızı bile" buyruğu bana her zaman anlamsız ve uygulanamaz gelmişti. Mikro adamın bu buyruğa uyması gerçekten de mümkün değildi -sadece üst düzey Makro bilince sahip olanlar mikro adamların arasındayken sürekli böyle hissedebilirlerdi. Makro toplumun pek çok üyesinin Mikro Adası'nda eğitici ve rehber olarak çalışmaya neden gönüllü olduklarını şimdi anlamıştım. Acaba benim de böyle bir şey yapmam gerekecek miydi? Zihnim gevşeyip uykuyu kabul ederken, o konuyu ileride düşünürüm diye aklımdan geçirdim.

Bölüm X : Jon'un Geçmiş Yaşamları

Uyandığımda Carol iki çocukla birlikte havuza girmek üzereydi. Ben 1976'da sabahtan akşama kadar bütün bir günü yaşarken, 2150'de yine sadece birkaç saniyenin geçmiş olduğunu biliyordum. Aynı anda yaşanan, ama herkese göre değişken bir zaman kavramını acaba hiç kavrayabilecek miydim, merak ettim. 2150'deki birkaç saniyelik uyku yorgunluğumu şaşılacak biçimde gidermişti. Carol'a ve çocuklara havuzda katılmaya karar verdim. Havuzun kenarına varmadan, tuniğimi çıkarıp bu amaçla hazırlanmış bir delikten aşağı attım. Tunik oradan yerin altındaki temizleme tesisine inecek, yıkanıp, eğlence alanına geri gönderilecekti. Havuzun kenarında çıplak ayakta dururken, bu çıplaklıktan çocukların önünde bile rahatsız olmadığımı fark edip memnun oldum. Herkes çıplak yüzdüğü, havuzun çevresinde çıplak dolaştığı için giyinik olsaydım rahatsız olacaktım. Carol'un havuzun öbür ucuna doğru, yaklaşık doksan metre uzağımda olduğunu gördüm. Suya dalarak ona doğru yüzdüm. Yüzmekten hiçbir zaman koşmak kadar zevk almamıştım, ama bacağımı yitirdikten ve artık koşamaz hale geldikten sonra yüzmeyi de çok keyifli bulmaya başlamıştım. İki güçlü bacakla yüzmekse çok daha keyifliydi. Carol'a ulaştığımda kendimi suya girdiğim andan daha canlı hissediyordum.

Neal ve Jean'le elim sende oynadık. Çocukların sudaki çeviklikleri dikkat çekiciydi. Genç foklar gibi suyun üstünde ya da altında aynı derecede rahat görünüyorlardı, Carol'un yardımı olmasaydı böyle bir maçta taraf bile olamayacaktım. Bu hoş ama yorucu oyunu on beş dakika kadar oynadıktan

sonra havuzdan dışarı tırmandım ve hemen kenarındaki yumuşak hasırın üzerine uzandım. Biraz sonra Carol da bana katıldı ve yorulmak bilmeyen çocukların oyunu sürdürmelerini seyrederek, sıcak güneşin altında yan yana yattık. Birden Makro kimlik bileziğimden gelen bir çınlama işittim. Önce bileziğe, sonra Carol'a baktım. Carol "M.D. seni çağırıyor" dedi.

Bileziği kulağıma götürdüm, M.D. onunla çalışma yaptığım göle bakan odada Lea'yla buluşmamı rica ediyordu. Sonra Lea'nın, M.D.'nin bölümünde olduğunu ve beni beklediğini söyleyen yumuşacık sesini duydum.

"Hemen oraya geliyorum Lea" dedim ve araştırma binasına doğru koşmak üzere yerimden fırladım. Carol yetişerek beni durdurdu.

"Daha hızlı bir yol var" dedi, "benimle gel!"

Giysilerin bulunduğu rafın önünde durduk, Carol kendisi ve benim için yeni temizlenmiş birer tunik aldı. Bunları giyince Carol beni eğlence alanının çıkışma doğru götürdü. Biz koşarken çocukların telepatik olarak bizi uğurladıklarını algıladım; dönerek onlarla tanışmış olmaktan duyduğum mutluluğu ve yakında onları yeniden görme umudumu dile getirdim. Carol genelde her öğleden sonra onlarla birlikte olacağımızı söyledi. Bu arada çıkışın yakınına gelmiştik ve Carol yerde duran eni-boyu üç metreye yakın metale benzer kırmızı bir şeyi gösteriyordu. Ortasına bastık, Carol PK gücüyle üzerinde durduğumuz karenin kenarında bulunan bir düğmeye basınca zeminin altına iniverdik.

Binaların hiçbirinde metal veya çimento kullanılmamıştı. Metal, çimento ya da mermere benzeyen her şey hemen hemen her biçimde ve muazzam ağırlıkları taşıyabilecek güçte dökümü yapılabilen bazı sentetik maddelerden üretilmişti. Kırmızı karemizin bizi yerin seksen beş metre altındaki ulaşım ağına götüren başka bir boşluk olduğu ortaya çıktı. Çabucak aşağıya inerken Carol, araştırma binasına giden üç millik yolu iki dakikadan az bir süre içinde alabilen yer altı arabalarından birini kullanacağımızı söyledi. İki geniş, rahat koltuğu olan torpil biçiminde, hava kabarcığını andıran bir araca doğru yürüdük, içine girince araç bizi sardı. Carol bir kadranı M.D. yazan konuma getirdi ve içeri itti. Kabarcığa benzer arabamız sanki ağzı üzerimizde bulunan bir hava sütununa girer gibi

yükseldi. Koyu karanlık içinde bir an muazzam bir hız, ardından hızlı bir yavaşlama hissettim. Sonra araçtan indik. Başka bir kırmızı platformun ortasına basarak öğrenim merkezi girişinin hemen önünde, yüzeye çıktık. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, doğru düzgün bir izlenim edinememiştim.

Carol, beni daha sonra Alfa'da göreceğini söyleyerek ayrıldı. Binaya doğru koştum, hızla artık benim M.D. odam diye düşündüğüm odaya çıktım. Kapıyı açtığımda pencerenin önünde duran güzel ikiz eşimi gördüm, gülümseyerek bana doğru döndü. Kalbim duracak gibiydi, soluğum hızlanmıştı, yaşlar gözlerimi acıtıyordu.

"Lea" dedim, "sen dünyanın en tatlı, en heyecan verici kadınısın. Seninle ilgili duygularımı anlatacak sözcük bulamıyorum."

"Sen ben'sin Jon" diye yanıtladı, "benim ikiz ruhumsun, nasıl hissettiğini bana anlatmak zorunda değilsin, çünkü onlar aynı zamanda benim de duygularım."

Sessizce durduk, sonra birbirimize zihinlerimizle uzandık ve zihinsel dokunuşun o alışılagelmiş zevkli heyecanını yaşadık.

Derin zihinsel bağlantımızı yavaşça çözerken, Lea'nın açık renkli cildiyle sarışın güzelliğini Carol'un esmer sevimliliğiyle kıyaslamaktan kendimi alamadım. Lea'yı güneşe, Carol'u aya benzettim. Onlar da güneş ve ay kadar birbirlerinden farklıydılar, ama her ikisini de sevdiğimi biliyordum. Karşımdaki mavi gözlerde dans eden ışıklara bakarken, düşüncelerimin okunduğunu da biliyordum.

Lea "Makro sevginin tek bir insana duyulan sevgiyle sınırlı olamayacağını öğrendiğine sevindim" dedi.

"Her ikinizi de nasıl böyle benzer ama yine farklı bir biçimde sevebildiğimi hâlâ anlamış değilim, Lea" dedim. "Üstelik senin fiziksel ve zihinsel özelliklerini Carol'unkilerle kıyasladığımda bile -o andaki duygularını doğrudan algıladığım için- gerçekten kıskançlık hissetmediğini fark ettim."

Lea güzel sarışın başını salladı. "Biliyorum" dedi, "eğer telepati gücünü kazanmamış olsaydın, kıskançlık duymadığıma inanamazdın. Ayrıca ikiz ruhlar için bu çok daha kolay, çünkü kendi kendimi kıskanmam mümkün değil."

"Oh Lea!" diye haykırdım onu kollarımın arasına çekerek, "Bu işi nasıl becereceğim? Sadece üç ayım var. Seni yitirme olasılığına dayanamıyorum. Yeniden senden ayrı yaşamak istemiyorum."

"Ama Jon" diye güldü tatlılıkla, "sevip de sevdiğini yitirmenin hiç sevememekten daha iyi olduğunu hiç duymadın mı sen?"

"Nasıl bu kadar hafife alabiliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü Jon" diye yanıtladı, "ayrılığın sadece mikro düzeylerde var olduğunu biliyorum, Makro düzeyde asla ayrılık yok. Zaman ve uzay bizi ayırabilir, ama zihinlerimizin Makro derinliğinde ayrı olmamız mümkün değil."

"Pekâlâ" dedim, "beni Makro farkındalığa ulaşmaya iten en büyük neden bu -asla kendimi senden tekrar ayrı düşmüş hissetmek istemiyorum."

"Seni bugün buraya çağırmamın nedeni" dedi, "hem Rana'nın hem de benim geçmiş yaşamlarından birkaçını hatırlamaya hazır olduğunu düşünmemiz."

"Harika!" dedim "Ne zaman başlıyoruz?"

"Hemen" diye yanıtladı. "Otur da, M.D.'den Makro Bağlantı için dürtü vermesini isteyelim!"

Düşüncelerimi algılayarak, "Makro Bağlantı'ya cinsel birleşme olmaksızın, hatta birbirine dokunmaksızın da ulaşılabilir" dedi. "İyi ki bu böyle, çünkü benimle cinsel birlikteliğin Makro Bağlantı isteğini öyle azaltır ki, saptanan sürede üçüncü bilinç düzeyine erişmen belki de imkânsız hale gelir."

"Yani" dedim, "ben üçüncü bilinç düzeyine ulaşana kadar seninle Makro Uyum'u paylaşamayacak mıyız?"

"Bizi şimdi ayıran zaman engelini tamamen ortadan kaldırana kadar hayır" dedi, "ama bu sadece üç aydan daha kısa bir süre beklememiz ve sonra Makro toplumda bir yaşam boyu birlikte olmamız anlamına geliyor."

Lea sözlerini bitirirken M.D. de zihnin genleşmesine yardım eden o tanıdık görsel ve işitsel dürtüleri vermeye başlamıştı. Çok geçmeden kendimi sonsuz uzayda bir ırmak gibi akarken buldum, sonunda Lea'yla birleştik ve yine tek zihin ve tek ruh olduk. Sonra zihnimde Lea'nın, tarih öncesi bir Çin dönemindeki yaşantıma ulaşıncaya kadar zaman içinde geri gitmekte olduğumuzu söyleyen sesini duydum. Birden kendimi otuz yaşlarında Çinli bir esir tüccarı olarak, hem de aynı anda bu bedeni dışarıdan gözlemlerken buldum. Sahip olduğum ve ticaretini yaptığım kölelere kötü davranmaktan keyif duyan acımasız ve ahlâksız biri olduğumu biliyordum. Başkalarına gaddarca, alçakça davrandığım sahneler gözlerimin önünden ardı ardına geçtikçe, utanç ve kendime duyduğum nefretten midem bulandı. Sonra öldüm ve Mısır'da ilk hanedanlardan birinin egemen olduğu bir dönemde tekrar doğana kadar, bana benzeyen ahlâksız kişiliklerle düşük astral düzeyleri paylaşarak sefil varlığımı sürdürdüm.

Kendimi dev siyahi bir Nübyeli köle olarak Firavun'un taş ocaklarında çalışırken görüp, yine aynı anda o yaşamı deneyimleyince, bunun bir sonraki yaşamım olduğunu anladım. Yazık ki fiziksel gücüm olağanüstü yüksekti ve bu yüzden, kırbaçlarını heybetli sırtıma ve omuzlarıma yapıştırmaktan zevk duyuyor görünen zalim çalıştırıcılarla birlikte uzun yıllar yaşadım. En sonunda, şükürler olsun ki, öldüm. Arada başka yaşam süreleri geçirdiğimi hissetmeme karşın, bilinçli olarak algıladığım daha sonraki yaşam Mısır'ın yakın dönemlerinden birine rastlıyordu. Saltanatı sırasında ülkesindeki kölelere özgürlük vermeyi başarmış bir firavundum. Kendimi akıllı ve iyi bir yönetici olmaya çalışırken gördüm, ama rüşvet alan, kötü amaçlı din adamları tarafından sürekli engelleniyordum. Sonuçta olağanüstü büyük öfkemi daha fazla kontrol edemeyip, şişman, züppe başrahibi elime geçirebildiğim yandaşlarından çoğuyla birlikte öldürdüm. Ama kanlı eylemlerim ülkemi böldü ve ben de uzun bir iç savaşın sonunda öldürüldüm.

Kendimi Rönesans'ın başlarında bir Roma kilisesinde kardinal cüppesiyle görüp algıladığımda, yine arada pek çok yaşam geçirmiş olduğum izlenimi içindeydim. İnsanların bedenlerine işkence edilerek günahlarından arındırılabilecekleri savında direnen bir fanatiktim. Coşkuyla ve "kutsal öç" adına, kurbanlarımın kol ve bacaklarını her defasında bir parça kesmek gibi -aman Tanrım!- yeni ve daha iyi işleyen işkence yöntemleri buldum. Kazığa bağlayıp yakma yöntemini de sık sık kullandım, ama bunu genelde benimle cinsel ilişkiye girmek istemeyen kadınlara uyguluyordum. Doğrusu iki yüzlü, iğrenç biriydim. Papa güçsüz, ben de zengin ve acımasız olduğum için, topluluğun en kudretli rahibi haline geldim. Benim saldığım korkuyla yaşayan italyan halkının yazgısı yine de iyiymiş ki, veba vaktinden önce canımı alarak onlara yardımcı oldu. Bu ölümü en düşük astral düzeylerde geçirdiğim korkunç bir dönem izledi. Bencilce arzularım beni daha üst düzeylere çıkmaktan alıkoyuyordu. En iğrenç ve çarpık kişiliklerle birlikte olmak zorunda kaldım.

Sonra yine başka yaşam sürelerinin yıldırım hızıyla geçtiğini algıladım, ta ki İspanya'da Engizisyon'un aşırı baskısı altında titreyerek yaşayan yoksul bir taş ustasının kızı olduğumu açıkça fark edene dek... Çok yoksul ama geniş bir ailenin sekiz kızından en büyüğüydüm. Yaşlı ana-babama ve kız kardeşlerime destek olmak için uzun saatler boyu çalışıyordum ve genel inançlara aykırı bir saplantım olmasaydı, büyük olasılıkla köle gibi çalışarak geçireceğim uzun bir ömrüm olabilirdi; ebedi cehennem fikrini kabule yanaşmıyordum. Kız kardeşlerim zavallı ruhumu kurtarmak amacıyla Engizisyon görevlilerini en sonunda yardıma çağırana dek, ailem beni bu uygunsuz düşünceden vazgeçirmek için uzun yıllar uğraştı. Saplantım ustaca uygulanan çeşit çeşit işkencenin verdiği acıdan daha güçlüydü, bu yüzden ruhumu kurtarmaya yönelik son bir çaba gösterdiler ve çevremde durmuş, hâlâ günahlarımdan arınmam için dua etmeyi sürdüren kardeşlerimin gözleri önünde beni kazığa bağlayarak yaktılar. Alevler içindeki bu geçmiş ölümümün çağrıştırdığı acı ve korku, çığlık atarak 1976'da uyanmama neden oldu. Saat sabaha karşı dörttü ve Karl iyi olup olmadığımı soruyordu. Onu iyi olduğuma inandırdıktan sonra tekrar uykuya daldım ve 2150'de M.D.'nin odasındaki koltuğumda uyandım.

Lea üzerime eğilmiş, ıslak bir bezle yüzümdeki terleri siliyor du. Gözlerimin açıldığını görünce, yüzünü benimkine yaklaştırdı ve yavaşça dudaklarımdan öptü. Sonra "şimdi mikro adamın geçmiş yaşamlarını hatırlamak istememesinin nedenlerinden birini biliyorsun" dedi.

"Tanrım!" diye haykırdım. "Eğer herkesin geçmiş yaşamları benimkiler kadar korkunçsa, kimseyi o yaşamları hatırlamak istemiyor diye kınamam."

"Oh, hepsi korkunç değil" diye Lea güvence verdi. "Oldukça huzurlu ve olaysız geçen pek çok yaşamın daha oldu. Ama çoğundan fazla bir şey öğrenmedin. Biraz evvel yeniden algıladığın beş yaşamın, sana başkalarına acımasızca davranmanın sonuçlarını örneklemek açısından eğitici olmuştu. Ruhun gelişmeni sağlamak için uygun bir koşul seçiyor. Bu fırsatı bir yaşamında değerlendiremezsen, ruhun bir başka yaşamında karşıt bir fırsatla dengeyi kuruyor."

"Bu öğrenmek için çetin bir yol" diye yakındım. "Herkes bu kadar acı verici bir biçimde mi öğrenmek zorunda?"

Yanıtı, "Makrokozmik farkındalığını azaltmayı seçmiş her ruh geçmişi konusunda bütünüyle aldatıcı bir unutkanlık içine girer, bu yüzden öğrenmeyi sağlayacak koşulları yine kendisinin seçmesi yoluyla sürdürülen mükemmel düzenin Makro bilincinde değildir. Eğer her şeyle 'bir' olduğun o makrokozmik 'birlik'i hatırlayamıyorsan, yalnızlık ve zayıflık duygularından kaynaklanan korkularını hafifletmek için mikro güçler edinmek istersin. Mikro adam kendini daha güçlü, yeterli ve güvenlikte hissetmek için başkalarına bencilce ve acımasızca davranıyor" oldu.

"Tamam Lea" dedim, "o korkunç deneyimlerden elbette bir şeyler öğrenmiş olmayı umuyorum. Ama hoşuma gidecek bir iki yaşamımı da hatırlayamaz mıyım?"

"Kesinlikle" diye yanıtladı, "bunun için tekrar M.D.'den yardım istememize gerek yok. Senin geçmişine bir yol açtık. İleride derin meditasyon yaptığında, pek çok yaşamından kesitler algılayabilecek durumda olacaksın. Ama yine de şimdi arkana dayan da, sana 'geçmişi bilme' çalışmalarında yardımcı olayım."

Önerisine uydum ve zihninin gevşememe ve bilincimdeki mikro kaygıları bir yana itmeme yardımcı olmasına izin verdim. Kısa süre sonra -Lea'nın yardımıyla- tekrar zaman içine akıyordum. Ardı ardına yanıp sönen başka yaşam sürelerinin ve deneyimlerin içinden geçiyordum, ama bunlar Lea'nın ayrıntılarını algılamama gerek görmediği yaşantılardı ve bu yüzden zamanın güçlü ırmağı boyunca yolculuğumuzu sürdürdük. Çok geçmeden tropikal Güney Pasifik Adaları'ndan birindeki bir yaşamı açık biçimde algıladım. Bu kendimi küçük bir Polinezya topluluğunda ufak bir çocuktan büyüyüp güçlü bir adam olana dek izlediğim, hoş sakin bir yaşamdı. Esmer, sevimli bir kızla evlendim; fiziksel görünümü 2150'dekine benzememesine karşın birden onun Carol olduğunu anladım. Aralarında Neal'le Jean'i de fark ettiğim pek çok çocuğumuz oldu.

Pasifik adasındaki yaşamımız sevgi ve işbirliğine dayalıydı. Şefimiz çok akıllı ve sabırlı bir yöneticiydi; insanların sorunlarının, doğabilecek büyük zararlara fırsat tanınmadan, baştan nasıl çözümleneceğini biliyor görünüyordu. Ben orta yaşa geldiğimde o çok yaşlı bir adam olmuştu ve şimdi onda Rana' nm ruhunu tanıyordum. Ölümünden sonra herkes beni yönetici olarak kabul etti, ben de beyaz tacirler gelene kadar mutluluk dolu uzun yıllar geçirdim. Acımasız, şehvet düşkünü beyaz adamları taşıyan büyük gemiler geldiğinde ben çok yaşlanmıştım. Bu yabancılarda algıladığım şiddet eğilimi konusunda kendi insanlarımı uyarmaya çalıştım, ama meraklı çocuklar gibi, bu yabancı varlıkların çekiciliğine ve yarattıkları heyecan dolu havaya karşı koyamadılar.

Beyaz adamlar giderken bizim genç erkek ve kadınlarımızı da birlikte götürmeye başlayınca, bu büyü kısa sürede yok oldu. Artık ne zaman adamıza yaklaşan büyük beyaz yelkenli gemiler görsek, saklanmaya çalışıyorduk. Ama adamız küçüktü ve gemiler saklananları bulup yakalamak için arama ekipleri çıkarıyorlardı. Bu durumda bir başka adaya kaçmayı tasarladım, ama plânlarımız ortaya çıktı ve ben önder olmam nedeniyle idam edildim. Bu yaşamdan sonra pek keyifli üst astral düzeylere (katlara) konuk olduğum anlaşılıyordu. Bu katlarda birçok eski arkadaşımla yeniden karşılaştık ve Lea'yla da kısa bir süre için yeniden bir araya geldik. Birbirimizden ayrı kalmamıza neden olan mikro isteklerimizi daha da aşmayı öğrenebileceğimiz yeni yaşam sürelerini birlikte tasarladık. Önce Lea, 18. yüzyıl sonlarında İngiliz soylular sınıfında bir erkek olarak

doğmak için geçici dinlenme yerimizden ayrıldı. Ben de az sonra, 19. yüzyılın başlarında bir Kuzey Amerika Kızılderili kabilesinde erkek olarak dünyaya gelmek üzere astral alemi bıraktım. Bu kez yaşamımı felsefeye ve şifacılığa adayarak, saygı duyulan bir sihirbaz-doktor oldum. Orta yaşı geçtiğim yıllarda, neredeyse bütün zamanımı daha sevgi dolu ve kabul edici bir yaşam biçimini araştırıp, bunu küçük çocuklara öğreterek geçirmeye başladım. Kabilemin daha çok savaş yanlısı üyelerinin öğrettiklerimi onaylamadıklarını biliyordum, ama şifacı olarak ünüm öyle büyüktü ki, kimse bana açıkça karşı çıkamıyordu. İnsanlarım için tarihin akışını en sonunda değiştirebileceğime inanmıştım, ama bir kez daha beyaz saldırganlar tarafından engellendim.

Günün birinde, erkeklerimizin hemen hemen hepsi avdayken beyaz askerler kampımıza saldırdılar; kadınları, çocukları ve bulabildikleri herkesi öldürdüler. Ben okulumdaki küçük çocukları -bazılarının 2150'deki Alfam'ın üyeleri olduklarını fark ettim- korumaya çalışırken öldüm. M.D.'ye bağlı odamızda kendime geldiğimde, Lea'ya, neden hep böyle üzüntü ve düş kırıklıkları yaşamak zorunda kaldığımı sordum. Yanıtlamadan önce bir an durdu, sonra bir başka soruyla karşılık verdi.

"Biraz evvel yeniden gözden geçirdiğin yedi yaşamdan aldığın en önemli ders neydi Jon?"

"Emin değilim Lea" diye yanıtladım. "Umutlarım ve amaçlarım -er ya da geç- hep engellendi ve ben hep düş kırıklıkları içinde doyuma ulaşamadan öldüm."

"Düş kırıklığı içinde olan ve doyuma ulaşamayan sadece 'mikro ben'indi" dedi Lea, "ve sadece mikro isteklerin ve amaçların gerçekleşmedi. Başka bir anlatımla, ektiğin olumsuz tohumlar ürün olarak düş kırıklığı ve acı verdi, ama olumlu tohumlar her zaman mutlu, doyurucu deneyimler üretti."

"Ama bu son iki yaşamda başkalarını korumaya çalışırken öldürüldüm" diye karşı çıktım.

"Hayır" diye yanıtladı Lea, "düş kırıklığına mikro direnme duygun neden oldu. İnsanların başına gelenlerin haksız ve kötü olduğu kanısmdaydın. Bunun, kendi zamanı ve yeri için mükemmel, büyümeye yönelik bir

deneyim olduğunu ve deneyimleyen her ruh tarafından özenle seçilmiş bulunduğunu kabul etmedin."

"Yani insanlarımın o yaşamlarda yok edilmelerini hoş mu karşılanmalıydım, onu mu demek istiyorsun?"

"Sadece" diye yanıtladı, "eğer Makro farkındalık içinde olsaydın mikro zulüm, şehvet ve hırsa dayalı davranış biçimlerine anlayış gösterebilir, böyle davrananları sevecenlikle kabul etmiş olurdun."

"Ama eğer iyi bir insansan, haksızlığa karşı çabalamak zorunda kalırsın. Ama Makro bakış açısından haksızlık yoktur, sadece kendi yaratınış olduğumuz olayları deneyimleriz. Durum böyle olunca, neye karşı direnecek veya savaşacaksın?"

Yanıtım, "Sanırım, gelişmemi sağlayan deneyimlere karşı" oldu.

"Bu doğru!" diye başıyla onaylayarak gülümsedi. "Kozmik Birlik'in Makro bakış açısından, tüm direnmelerimizin gerçekte kendimize karşı olduğunu açıkça görebiliriz; olumlu ve olumsuz tüm düşünce ve eylemlerimizin sonuçlarını biçmek zorunda olduğumuzu kavrayabiliriz. Sadece mikro bakış açısından herhangi bir şeyi haksızlık, ya da kendinden başka birini düşmanın olarak algılayabilirsin."

"Sanırım bunu kabul etmeyi öğrenmek için pek çok yaşam süresi gerekiyor" diye yorum getirdim.

"Evet, bu insan için zor" diye yanıtladı, "ama öğrenmek için gerektiği kadar yaşam süresi kullanabiliriz. Mikro dinlerin tersine, gerçekte, bitmez tükenmez ama geliştikçe tekrarlanmayacak hataların cezalandırılacağı sonu gelmez, ebedi bir cehennem yok. Doğrusu öyle olsaydı, bu korkunç bir haksızlık olurdu."

"Bana öyle geliyor ki" dedim, "diğer mikro varlıklardan uzak durduğum sürece sorunum yok."

Lea "Can sıkıntısından başka" diye karşılık verdi. "Ama diğerlerinden tamamen uzak durursan, kendi eksiklerini göremeyeceğin için çabuk

öğrenemezsin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Demek istediğim şu" dedi, "başkalarıyla birlikteyken, kendini onlarla ilişkilerinde yetersiz bulduğunda rahatsız olur ve hoşnutsuzluk duyarsın; bu da sadece onların senin için bir tehlike oluşturduklarını hissettiğinde olur. Örneğin, geçmiş iki yaşamında düşmanlarını uzaklaştırabilseydin, ya da insanlarının onlardan kaçmalarına yardım edebilseydin, kendinden hoşnut olacaktın. Ama mikro düzeyde duyacağın bu keyif, er geç almak zorunda olduğun dersleri ve buna bağlı gelişmeni sadece ertelemiş olacaktı."

"Demek ki bunu o yaşamda deneyimlemeseydim, deneyimlemek için hâlâ bir sonraki yaşamımı bekliyor olacaktım" dedim.

Lea "Bu yaşamda Jon" diye açıkladı, "başkalarına kötü davranıldığını görmekten nefret ediyorsun ve başkalarına acı veren insanlardan hoşlanmıyorsun. Geliştikçe anlayacaksın ki, insanlar başkalarında ancak kendi olumsuz geçmişlerini gördüklerinde en büyük korku ve nefreti duyarlar. Örneğin sen geçmiş yaşamlarında kölelere ve diğer insanlara acımasızca davrandın -ve bu yaşamında başkalarında böyle davranışları görmeye dayanamıyorsun."

"Yani" diye yorumladım, "insanlarda kendi geçmişimizi gördüğümüz oranda onlarla birlikte olmaktan rahatsızlık duyduğumuzu, onlardan korktuğumuzu ya da nefret ettiğimizi söylüyorsun."

Lea beni öperek, "Çabuk öğreniyorsun Jon" dedi.

"Ahh" diye mırıldandım, "eğer Makro açıdan bakabilseydin, dünyanın en yavaş öğreneni bile olsam yine mutlu olurdun."

Lea birden kahkahalarla gülmeye başladı, sonunda "Haklısın Jon" dedi. "Makro açıdan bakabilmeyi sürdürebildiğim anlar çok kısa, ama bu anları hatırlayabiliyorum; hatırlamak da beni acı ve mutsuzluk getirebilecek mikro bakış açılarına çok uzun süre kapılmaktan koruyor."

"O halde" dedim, "mikro adam ve Makro adam arasındaki farklardan biri de, geçmişi bilme ya da hatırlama düzeylerinden kaynaklanıyor."

"Kesinlikle öyle" diye yanıtladı Lea. "Geçmişi unuttuğumuz oranda korku, düş kırıklığı ve yetersizlik hissettiğimiz yaşamlar yaşarız. Bu kendimizi kandırarak oluşturduğumuz bellek kaybı her zaman, geçmişte başarısız olduğumuz dersleri -öğrenme fırsatlarını- tekrarlamayı ertelemeye yönelik umutsuz çabalarımızın sonucudur."

"O zaman çözüm, her şeyi hatırlamak" dedim.

"Ve -birbirimizden ayrı olduğumuzu sandığımız dünyanın bir aldatmaca olduğu dahil- her şeyi hatırladığımızda" dedi Lea, "tam bir Makro farkındalık içinde olacağız."

"Bu durumda Makro felsefeye göre, öğrenmek sadece hatırlamak oluyor" savını öne sürdüm.

Lea "Bu doğru" diye karşılık verdi, "ama ancak Makro bakış açısından - mikro bakış açısından böyle olmadığı kesin. Yine de bugün pek çok şey hatırladın. Şimdi Alfan'a dönme zamanı geldi."

"Seni ne zaman göreceğim?" diye sordum.

Gülümsedi, gözlerinde ışıklar dans ederken "Yine hazır olduğumuzda, birbirimizi tekrar göreceğiz" dedi.

Bu kez verdiği yanıtı kabullenebilecek durumdaydım. Lea' yi M.D.'nin bölümünde bırakarak Alfam'a doğru yürüdüm. Bir an yer altı yolunu kullanmayı düşünmüştüm ama öyle güzel bir akşam başlıyordu ki, yürümeye karar verdim. Ayrıca yürümek bana, biraz evvel yaşadıklarımı iyice düşünme fırsatı verecekti. Alfa'ya döndüğümde diğer üyeler akşam yemeklerini bitirmek üzereydiler, bu yüzden Makro dansı ve yüzmeyi kaçırmış oldum. Beni içtenlikle selâmladılar, ama deneyimlerimle ilgili herhangi bir merak göstermediler ve bana soru sormadılar. Çabucak yemeğimi seçtim ve Mikro Adası'yla ilgili sohbetlerini keyifle dinlemeye başladım. Bir süre sonra, hepsinin er ya da geç adada hizmet vermeye gönüllü olacaklarını anladım. Konuşmaları nelerin öğrenilebileceği ve

bunların hangi öğrenim basamağı ya da farkındalık düzeyinde en iyi biçimde öğrenilebileceği konusunda yoğunlaşıyordu. Ben de yeni baştan algıladığım yedi yaşamımdan söz ettim ve algıladığım son yaşamda ders vermeye çalıştığım çocukların arasında onlardan birkaçını nasıl fark ettiğimi anlattım. O yaşamı ve birbirimizi tanıdığımız, ama benim henüz hatırlayamadığım daha pek çok yaşamı hatırladıklarını söylediler. Bu yaşamlardan bazılarından söz ederlerken ve "geçmişi bilme" ile ilgili Makro güçlerini, geçmişte aldıkları derslerin sağladığı birikimi görebilecek ve bilinç düzeylerinin bu birikimle yavaş ama kararlı bir biçimde yükselişini izleyebilecek noktaya kadar nasıl geliştirmiş olduklarını anlatırlarken, onları hayranlıkla dinledim. Bana "öğrenme eğrisi"ni hatırlattılar; tıpkı bir dalga gibi yukarı aşağı, yukarı aşağı çıkıp iniyordu ve her yukarı çıkış öğrenmedeki birikimin etkisiyle bir evvelkini aşıyor, her iniş de bir evvelki inişten biraz daha yüksekte kalıyordu (M.D.'den Seçilmiş Bilgiler bölümüne bakın). Mikro adam o andaki sınırlı bakış açısıyla bu birikimin öğrenmeye etkisini göremiyor, böylece yaşamındaki pek çok başarısızlıktan ve düş kırıklığından kaynaklanan görünürdeki boşluk duygusu ve umutsuzluğun altında eziliyor ve sık sık cesaretini yitiriyordu.

Alfa arkadaşlarım yemek yediğim sürece bana arkadaşlık etmek için masada oturdular, ama sonra herkes kendi K.T. rehberiyle buluşmak üzere alfa'dan ayrıldı. Bu arada özellikle sözünü etmek istediğim bir konu var. Her yemekten sonra ağzımızı suya benzer özel bir eriyikle çalkalıyorduk. Bu eriyik sadece dişlerimizi temizlemekle kalmıyor, aynı zamanda diş çürümesini kesinlikle önlüyordu. Makro toplumda diş doktoru yoktu, tıpkı tıp doktoru da olmadığı gibi. Sık sık hastalanmanın ve giderek bozulan bir bedenin verdiği sıkıntıdan kurtulmuş olmak, bana göre Makro toplumun en büyük başarılarından biriydi. Hiç kimsenin -kendi uygun görene kadar-ölmediğini düşünmek olağanüstüydü. Diğerleri gittikten sonra Carol, bu akşam Rana'yı görmeyeceğimizi, onun yerine başka bir rehberle, Victor'la buluşacağımızı söyledi. On birinci kattaki çalışma odalarına çıkarken, Carol Rana'yı üç dört akşamda bir gördüğünü anlattı. Diğer Kişisel Tekâmül saatlerini Victor'la ya da bazen daha önce hiç görmediği, sonra da pek ender karşılaştığı başka Makro rehberlerle geçiriyordu. Victor'un dev gibi görüntüsüne hazırlıklı değildim. 2150' de gördüğüm en uzun insandı. Boyu iki metreden uzundu, ağırlığı 135 kiloyu buluyordu. Victor etkileyici bakışları olan bir adamdı. Yeşilin derin, yatıştırıcı tonları tuniğinin ana

rengini oluşturuyordu. Son derece biçimli bir bedeni vardı ve Makro toplumun bütün diğer üyeleri gibi güzeldi.

Yaşını sorduğumda, 71 yılını doldurmuş olduğunu öğrendim, ama 30'dan fazla göstermiyordu. İlk yarım saat boyunca Carol ve Victor, Carol'un Makro Bağlantı'yla ilgili sorunları üzerinde konuştular. Konuştukları sürece bu güçlü devden yayılan olağanüstü sabır, neşe ve sevecenliğin etkisi altında kaldım. Neden başarılı bir Makro danışman olduğunu anlayabiliyordum, onunla konuşmak öyle kolaydı ki... Her zaman, zihinleri yeni anlayışlar, "İçgörüler" edinecek biçimde çalışmaya yöneltecek doğru sözcükleri ya da eylemi biliyor görünüyordu. Carol ve Victor saf istek ve endişe yüklü istek arasındaki farktan söz ettiler. Saf istek, olması çok istenen bir şeyin olacağı gerçeğini sevinç ve sükûnetle kabul etmek anlamına gelirken, endişe yüklü istek olması çok istenen bir şeyin gerçekleşmeyeceği korkusu olarak tanımlandı.

Sonra ben vardığım bir sonucu dile getirdim. Mikro geçmişimden Makro bir geleceğe doğru nasıl gelişeceğimi öğrenmek durumundaysam, yakında Mikro Adası'na gitmeliydim. Victor beni onayladı, ama Mikro Adalılar arasında araştırma görevlisi ya da rehber olarak çalışmak üzere gönüllü olmadan önce Makro güçlerimi daha iyi geliştirmem gerektiğini söyledi. Bunu başarmanın çeşitli yolları üzerinde konuştuk. Carol' un bana Mikro Adası'nda eşlik etmesinin mi yoksa etmemesinin mi daha doğru olacağını merak ettim. Sonuçta onun varlığının, yalnız gitmemle kıyaslandığında, büyüme hızıma çok daha fazla katkıda bulunabileceğine karar verdik. Carol benimle birlikte gelmesini istediğim için sevinç duydu.

Ayrılırken Victor'a onu daha önceden tanıdığıma emin olduğumu söyledim. Güldü ve bağnaz bir İtalyan kardinal olduğum sıralarda ona öldürünceye kadar işkence ettiğimi hatırladığını söyledi. Yine de, birlikte hoşa gidecek başka yaşam süreleri geçirmiş olduğumuz konusunda bana güvence verdi. Alfa'daki odamıza dönünce Carol'la birlikte banyo yaptık, sonra kocaman yatağımıza uzandık. Geçirdiğimiz günü tartıştık, rastlantı sonucu zaman içinde, geçmiş yaşamlarımdaki dost ve düşmanlarımdan çoğunun bulunduğu bir noktaya getirilmemin ne kadar ilginç olduğundan söz ettim. Carol beni, bunun rastlantıyla ilgisi olmadığına inandırdı. Bütün ruhların gruplar halinde yolculuk ettiklerini, değişik rollerde birbirleriyle

tekrar tekrar deneyim kazandıklarını anlatarak sözlerini sürdürdü. Sözleşmeleri sona erene kadar pek çok değişik kentte, pek çok değişik oyunda değişik roller alan gezginci tiyatro topluluklarına benziyorlardı, ancak temelde hep aynı oyuncular etkileşim içindeydiler. Carol'a eğer onunla aynı tiyatro topluluğunda oynuyorsak, bu topluluğun izlediği yolda sonsuza kadar kalabileceğimi söyleyerek takıldım. Attığı kahkahaların ritmine uyarak yatakta yuvarlandık. Zihnimizi tüm mikro düşüncelerden arındırıp, her şeyin makrokozmik birliğini kabul etmeye çalışırken, Carol M.D.' den Makro Bağlantı için dürtü vermesini istedi.

Bir kez daha her şeyin başlangıcına ve sonuna doğru -başı sonu olmayan o makrokozmik okyanusa doğru- akan büyük ırmağın bir parçası oldum. Akmayı sürdürüyordum, ama bu kez hareketlerimi kısıtlayan bir şey vardı. Giderek daha geniş bir kanaldan akmak yerine daralıyor gibiydim ve bu içimde gerilim ve huzursuzluk yaratıyordu. Sıkışmanın neden olduğu baskıyı gidermek için karşı koydum, ama ben ne kadar çaba gösterirsem baskı da o kadar artıyordu, öyle ki beynim acıyla doldu. En sonunda haykırdım ve Makro dürtü zihnimdeki sıkışmanın yarattığı baskıyla birlikte sona erdi. Carol'a baktım, gözlerinin kapalı ama yüzünün yaşlarla ıslanmış olduğunu gördüm, benim gözlerimin de ıslak olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum. "Ters giden neydi?"

Carol gözlerini açtı ve bana baktı. Sonra kederli ve duyarlı bir gülümsemeyle "Sana yardım edemediğim için üzgünüm Jon" dedi. "Yine yolumuza benim Makro Bağlantı ile ilgili kaygılarım çıktı."

Onu neşelendirmek amacıyla, "Eskiden tanıdığım biri bana bir keresinde her şeyin kendine uygun zamanda gerçekleştiğini söylemişti" diye takıldım. "Irmağı tersine akıtamazsın."

Carol "Bilmek ve yapmak farklı şeyler!" diye yanıtladı; ardından da "Bugün öğleden sonra öğrendiklerimizi uygulayabilmek için" diye ekledi, "mikro egolarımızı sürdürmek amacıyla sarıldığımız tüm mikro isteklerimizden vazgeçmeliyiz."

Başımı iki yana sallayarak "Bu imkânsız gibi görünüyor" dedim, "öyle ki bir tek Makro Bağlantı'ya bile nasıl ulaştığımı anlamıyorum, hele ikincisine

hiç!"

"O zaman kaybedeceğin fazla bir şey yoktu Jon" dedi Carol, "vazgeçmek zorunda olduğun fazla bir şey yoktu. Şimdi mikro zevklerin arttı ve bunlar Makro Bağlantı'dan alacağın keyiften ve Makro Bağlantı isteğinden daha ağır basıyor gibi görünüyor, ama aynı anda da Makro Bağlantı'yı gerçekleştirememe korkunu artırıyor!"

"Ne ikilem!" diye sızlandım. "Sende ve Makro toplumda bulduğum mutluluk arttıkça, bu mutluluktan vazgeçme isteğim azalıyor. Öte yandan vazgeçme isteğim ne kadar azalırsa, "Makro Bağlantı'ya ulaşmam da o kadar güçleşiyor. Ve eğer daha fazla sayıda Makro Bağlantı kuramazsam, bu kez de bilinç düzeyim yükselmeyecek ve her şeyi tümüyle yitireceğim!"

Bir anda sarmaş dolaş olduk, üzücü bir ayrılık ve kayıp getirme olasılığı bulunan bir geleceği yolumuzdan çılgınca bir çabayla çekmek istercesine, birbirimizi öpücüklere boğduk. M.D.'den Makro dürtü vermesini istedim ve odayı ruhsal titreşimlerimizin giderek yükselen tınıları doldurdu. Şimdi zihinlerimizi ve bedenlerimizi Makro uyuma (birleşmeye) yöneltebilirdik. Makro Bağlantı'nın tersine, şimdi her şeyden vazgeçmemiz ve her şeyi kabul etmemiz gerekmiyordu; o halde birbirimize duyduğumuz arzudan kaynaklanan, kabarıp yürek gibi atan iki ırmağı huzur dolu bir bütünlüğün ve doygunluğun büyük ırmağında buluşturmak üzere yoğunlaşabilirdik. Bunu görkemli bir biçimde başardık.

Huzur içinde, yan yana yatınış dinlenirken, kendi kendime Carol'la ulaştığımız Makro uyumun, deneyimlediğim bütün fiziksel birleşmelerden çok daha doyurucu olduğunu düşündüm. Böyle bir doyuma bir kere eriştikten sonra, şimdi bundan asla isteyerek vazgeçemezdim. Ben böyle düşünürken, Carol'un sesini zihnimde duydum: "Ama Jon, zevk aldığımız şeyin, birkaç dakika ya da birkaç saat sürse bile, yine de geçici olduğunu biliyorsun. Oysa bizim erişmek istediğimiz şey, tam bir makro farkındalığm sonsuz, zamana bağlı olmayan hazzı. Paylaştığımızı yitirme kaygımız sadece ilerlememizi engeller. Yarının da mutlaka aynı şeyleri getirmesini beklemeksizin, bugünden tam anlamıyla yararlanma becerisini edinme yolunda kararlılıkla ilerlemeliyiz. Merdivenin bir üst basamağının sağlayacağı güvenliğe ulaşabilmek için önce bir alt basamağın sağladığı güvenlikten vazgeçmek gerekir."

"Haklı olduğunu biliyorum Carol" diye içimi çektim. "Her küçük kız günün birinde büyüyüp bebeklerle oynamaktan vazgeçeceğini bilir. Ama yine de bebeklerinden ayrılmak isteyebileceğini düşünmek ona hep güç gelir."

"İşin ince noktası bu, Jon! Vazgeçmek istemediğin hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin.

Vazgeçmek istediğin ya da korumak istediğin şeyler, eriştiğin her yeni düzeyde değişir. Örneğin, artık ruhsal titreşimi seninkine çok yakın olanların dışında kimseyle cinsel ilişkiye girmek istemediğini biliyorum; ama birisi sana öyle ilişkilerden vazgeçmek zorunda olduğunu söylediği için böyle hissetmiyorsun, bu duygu ruhun doğal ve kaçınılmaz biçimde tekâmülünden kaynaklanıyor; ancak mikro yükümüzün bu gelişmeye uyum gösteremeyen parçalarını atarak bir üst basamağa çıkabiliriz."

Büyük bir arzu ve biraz da üzüntüyle tekrar öpüştük. Sonra Carol'u yavaşça ittim ve aramızda yarım metrelik bir mesafe bırakacak kadar ondan uzaklaştım. Sadece birbirimize bakarak bir süre öylece yattık. Sonunda "Carol" dedim, "seninle ilgili duygularımdan vazgeçmeye hazır değilim. Sana hem sahip olmak hem de bağlı kalmak istiyorum ve bunların Makro değil, mikro duygular olduğunun farkındayım."

"Aynı duygular içindeyim" dedi. "Bu yaşamımda başka hiç kimse için böyle güçlü duygular duymamıştım, ama bunlar da tekâmüle yönelik duygular. Eğer yaşadığımız sürece tekrar tekrar sevmenin tehlikesini göze almaya gönüllü olacak kadar tekâmül etmişsek, paylaştığımız her sevgi bizi gelecekte daha güzelini daha mükemmel bir biçimde deneyimlemeye hazırlar."

"İki yaşam süresi önce Güney Pasifik'teki adada birlikte yaşamış ve birbirimizi şimdiki gibi sevmiştik" diye hatırlattım.

Carol, "O geçmiş yaşamı hatırlamamış olsaydın, benimle ilgili duyguların bu kadar güçlenmeyecekti, öyle düşünüyorsun değil mi?" dedi.

"Evet" dedim, "ama seni hatırladığım için çok mutluyum, acıklı sonuna karşın o yaşam yeniden algılayabildiklerimin arasında en keyifli olanıydı."

"Oh Jon" dedi, "seni çok seviyorum, ama ben pek çok yaşam süresi önce ikiz ruhumla paylaşmış olduğum bir yaşamı da hatırlıyorum ve günün birinde senin Lea'yla yeniden birleşeceğin gibi, benim de onunla yine birlikte olacağımı biliyorum." Söylediklerini düşündüm, sonra gülümsedim. "Her zamanki gibi haklısın" dedim. "Lea'yla birlikteyken ben de onun beni tam anlamıyla tamamladığını biliyorum, yine biliyorum ki onu ruhumun, zihnimin ve bedenimin tek tek her titreşimi ile seviyorum. Ama Carol, seni de niteliği açısından erişilecek en büyük sevgiyle olmasa bile, eşdeğer büyüklükte bir aşkla seviyorum."

"İşte asıl sorun bu" diye Carol yanıtladı. "Üst bilinç düzeylerine çıkabilmek için bunu çözümlemek gerek."

"Yani" dedim, "sen Lea'nın böyle sorunları çözümlemiş olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Elbette" diye başını salladı. "Çoğu kez mikro isteklerinden tümüyle vazgeçebilecek durumda olmasaydı, ifade ettiği renk akuamarin (mavimsi yeşil) olmazdı. Makro uyuma ve Makro bağlantıya onunla değil de benimle ulaşmanı kabul edip seni bana bırakabilmesi, çok gelişmiş bir bilinç düzeyine ve dengeye sahip olduğunu gösterir."

Carol şimdi aramızdaki mesafeyi kapatınış, yine kollarımın arasına sokulmuştu. "Lea" diye devam etti, "seninle birlikte geçirdiği, ama senin henüz hatırlayamadığın yaşam dilimlerini de hatırlıyor. Seni Akaşik kayıtlarının -yani belleğinin kayıtlarının- sayfaları arasında dolaştırırken, birlikte paylaştığınız bir yaşamı seçmemiş olması çok anlamlı." "Neden seçmedi?" diye sordum.

Carol "Sana sadece ikinizin bütünleştiği mutlu anları göstermiş olsaydı, üstesinden gelinmesi gereken yeni mikro sorunlar ortaya çıkmaz mıydı, ne dersin?" diye yanıt verdi.

"Yani" dedim, "seninle ilgili isteklerimden vazgeçmem gibi sorunlar mı?"

"Evet" diye yanıtladı. "Bütün bunların yanı sıra, eğer sadece onunla paylaştığın anları yeniden yaşamana yardım etmiş olsaydı, benimle

geçirdiğin yaşamı hatırlamamış olacaktın ve bana karşı bu direnemediğin arzuyu duymayacaktın."

"Tanrım!" diye bağırdım. "Sana yönelik arzularımı güçlendirdiğini biliyordu. Bu sorunu bile bile yarattı."

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu sorunu mikro durumları ve ilişkileri bırakmakta çektiğin güçlüğü yenmene yardımcı olsun diye sen kendin yarattın" diye yanıtladı Carol. "Lea sana bu konunun çözümünde yardım etmezse, üçüncü bilinç düzeyine ulaşamayacağını ve en azından başka bir yaşama kadar ayrılmak durumunda kalacağınızı biliyordu. Ayrıca unutma, seninle bir ikiz ruhla erişilebilen Makro uyumun zevkini yeniden yaşayabileceği halde, o, senin daha büyük bir amacı gerçekleştirebilmen -bu yaşam sürenin geri kalanını onunla ve Makro toplumla birlikte geçirebilmen- için bu zevkten vazgeçmeyi seçti."

"Eğer üçüncü bilinç düzeyine ulaşamazsam" diye karşılık verdim, "kendini hiç uğruna feda etmiş olacak."

"Hiç uğruna değil Jon, tekâmül uğruna.

Ayrıca kendini de feda etmiyor, sadece bir yaşam diliminin birkaç gününü, haftasını ya da birkaç ayını kullanıyor. Ve daha pek çok günün, haftanın, ayın ve yaşam süresinin varlığını biliyor -ya da bizim eş zaman kavramımızla değil de sizin lineer zaman kavramınızla ifade edersek- daha pek çok yaşam süresinin var olacağını biliyor. Bütün bunların yanı sıra, her başarısızlık gerçekte bir başarıdır ve ben Lea'nın bunu pek unutmayacağına eminim."

Başımla onayladım. "Eğer başaramazsam, Lea bu denemenin beni başarıya daha da yaklaştırdığını kabul edebilecek durumda. Ama ben oldukça yüksek bir farkındalık düzeyine erişmedikçe, başarısızlığımı kabul etmem gerektiğini bildiğim halde, kabul etmeyi beceremeyeceğim."

Carol "Bu akşam uyumadan önce, tekâmüle yönelik tasarılarımızı tekrarlayarak, bunları duygularımızla ve zihnimizle kabul edelim" dedi.

"Peki" dedim. "Gerçekten içtenlikle istediğimiz şeyleri elde edeceğimizi biliyorum; sanırım, izlemeyi düşündüğümüz yolları açıkça saptamakta yarar var."

"Birincisi" diye başladı Carol, "olan neyse onun kendi mükemmel eserimiz olduğunu bilerek, bunu sevinçle kabul edeceğiz.

İkincisi, günlük yaşantımızda hiçbir şeye sıkıca tutunmayacağız -yani hiçbir şeyi vazgeçilmez bir tutku haline getirmeyeceğiz.

Üçüncüsü, gelişmeye yönelik her fırsatı kabul edeceğiz ve bu fırsatın sunduğu dersi almak için elimizden geleni yapacağız.

Dördüncüsü, her şeyle makrokozmik 'bir'liğimizin -ya da senin zaman kavramınla ifade edilirse, şu anda, geçmişte ve gelecekte her zaman her şeyle bir oluşumuzun- sürekli hazzını duyarak yaşayacağız.

Şimdi uykuya dalarken, bu düşünceleri, bu yaşam biçimini endişe barındırmadan ve sevinçle içimize sindirelim."

Kendimi uykuya bırakırken, sorunumuzu çözmek için gerekli güce ve anlayışa sahip olduğumuza kendimizi inandırmakta Carol'un benden daha başarılı olduğunu umuyordum. Sorunun çözümlenmesini istiyordum, ama bedelini ödemek istemiyordum. Kendimle ne kadar savaşırsam savaşayım, Carol'u yitirmekten korkuyor, bu kaygıyı içimden söküp atamıyordum. Sonuçta, gösterdiğim çabadan bitkin düşerek uyuyakaldım.

Bölüm XI : Neda

Karl'ın, sınıfına gitmek üzere çıkarken kapıyı çarpmasıyla uyandım. Erkendi, saat sadece 7.45'ti. Yatakta sırt üstü yatıp, Carol'un yanımda olmasını arzuladım. Onu zaman içinde 174 yıl geriye çekerek, oturduğum daireye getirecek güce sahip olmayı istedim. Carol'u Öğrenci Birliği'ne götürebilseydim orada nasıl bir tepki yapardı diye düşününce gülümsedim. 1.78 metrelik muhteşem endamı, yüzünün o inanılmaz klâsik güzelliği, olağanüstü neşesi ve canlılığı ortalığı gerçekten karıştırırdı. Kargaşadan söz etmişken... mikro adamı -sırf Carol'a yaklaşabilmek için- vahşice savaşırken görebiliyordum. Peki, ben neler hissederdim? Benim sınırlı mikro bakış açımdan diye düşündüm, onu kimseyle paylaşmak istemeyecektim; böylece evden dışarı adım atmasına bile izin vermeyecektim!

Sonuçta Carol'u 1976'ya getirecek güce sahip olmayışımın iyi bir şey olduğuna karar verdim, çünkü 1976 ona hazır değildi ve ben de 1976'da yaşarken büyük olasılıkla onun buradaki varlığına hazır değildim. Bu son düşünce, Carol'la birlikte Mikro Adası'na gidince ne olacağını düşünmeme yol açtı. Gerçi ada sakinleri Makro toplum üyelerini görmeye alışıktılar, ama sık sık da ziyaretçilerini öldürmeye kalkışıyorlardı. Biri Carol'u öldürmeyi denese, acaba nasıl tepki gösterirdim? Bu sorunun yanıtı üzerinde fazla düşünmeme gerek yoktu -onu korumak için savaşır, hatta zorunlu olursam öldürürdüm.

"Oh, işte bu harika!" diye düşündüm, "şimdi güzel hanımının yaşamını ve onurunu korumak için savaşan bir Ortaçağ şövalyesi gibi davranmak üzere Mikro Adası'na gidiyorum."

Gülünç bir düş kırıklığı içinde başımı salladım. Carol söz konusu olduğunda, bazı mikro duygular üretmeden duramıyordum. "En doğrusu" diye karar verdim, "Makro güçlerimi geliştirmek için bugün mikro insanlarla çalışmalı ve süpermarkette yaptığımdan daha iyisini becerip beceremeyeceğimi görmeliyim." Belki Mikro Adası'na gitmeden önce mikro insanlarla nasıl daha rahat koşullar içinde ilişki kurabileceğimi öğrenebilirdim. Ne de olsa, 1976 bana geniş bir egzersiz alanı sunuyordu!

Kahvaltı ederken, son deneyimlerimi günlüğüme geçirir geçirmez dışarı çıkıp tehdit edici durumlarla başa çıkıp çıkamayacağımı görmeye karar verdim.

Üç saat sonra, her zaman kalabalık görünen Öğrenci Birliği kafeteryasında bir masaya oturmuş, sıcak çikolatamı içiyor ve çevremdeki insanlarla telepatik bağ kurmaya çalışıyordum. Önce, dönem sınavlarında duyulan korku, akşamki basketbol maçının ya da buluşmanın heyecanı, parasızlığın doğurduğu sıkıntılar ya da başkalarıyla ilişkilerde başarılı olamamanın düş kırıklıkları gibi alışılmış mikro kaygılar algıladım. Fark ettiğim bu düş kırıklığı genelde cinsel isteklerle ilgiliydi, özellikle de gelip geçen kızlara arzuyla göz süzen erkeklerin oturduğu yanımdaki masada belirgindi. Geçen kızlardan birine yönelttikleri küçümseme dolu alay bu saygısızlığa hedef olanı görmek için başımı kaldırıp bakmama neden oldu. İnce, uzun bir kızdı, yanaklarının çöküklüğü onu oldukça sıska gösteriyordu. Saçları uzun ve düzdü, özensiz bir biçimde karmakarışık omuzlarına dökülüyordu. Kemikli bir burun taşıyan yüzü şimdiye kadar gördüğüm en albenisiz yüzdü. Giysisi fazla bol, fazla uzundu ve üzerinde çuval gibi asılı durması çok garip görünüyordu. Uzanıp zihniyle bağlantı kurdum, ama çabucak geri çekildim. Böylesine üzüntüyü, böylesine mutsuzluğu, böyle acı bir umutsuzluğu hiç deneyimlememiştim. Onu itme isteğimden kurtulmak için başımı salladım, sonra yeniden ona baktım.

Kederli bir tavırla, diğerlerinden uzak olabileceği boş bir masa arıyordu. Vakit öğlene yakında ve benim küçük masamda karşımdaki boş iskemleyi göstererek gülümsedim. Başka birine işaret edip etmediğimi anlamak için çevresine bakındı; sonra şaşkın, insanın içine dokunacak kadar kararsız bir ifadeyle gözlerini bana dikti. Ona sıcak, güven veren, kabullenildiğini gösteren bir düşünce seli gönderdim, ifadesi yavaş yavaş değişmeye

başladı, ama değiştiğinde gözlerinde inanamadığı bir umudun başlangıcını gördüm. Masaya yaklaştığında ayağa kalktım, bir kâse çorba ve bir bardak sütü tehlikeli bir biçimde taşıdığı tepsiyi dengelemesine yardım ettim. Bana fısıltıyla teşekkür etti ve çabucak oturdu, sonra çorbasıyla oyalanmaya başladı, çorbayı adeta ardına gizlenecek bir duvar gibi kullanıyordu. Zihnini üretebildiğim en sevecen ve kabul edici düşüncelerle bombardıman etmeye devam ettim. Umutsuzluğunu ve sürüp gelen kuşkularını aşmak için beş dakika kadar yoğun çaba gösterdikten sonra başarılı olmaya başladım. Kendini benim yanımda çok daha rahat hissediyordu ve ara sıra göz ucuyla yüzüme bakmaya başlamıştı. Bu durumda onunla konuşmayı denemeye karar verdim.

"Adım Jon Lake" dedim. "Psikoloji dalında doktora yapıyorum."

Bana şaşkın bir ifadeyle baktı. Nasıl yanıt vereceğini kestiremediğini hissediyordum. En çekici gülümsememle gülümsedim ve "Sanırım daha evvel tanışmadığımız için seninle konuşmamı nasıl karşılayacağını bilemiyorsun" dedim. "Senin yalnız olduğunu düşünmekten kendimi alamadım, kendi benzer duygularımı da hatırlayabiliyorum."

Bana başını salladı, sonra gözlerini boş çorba kâsesine dikerek dikkatle bakmaya başladı. Zihninin derinliklerine ulaştım ve bana karşılık vermeye can attığını keşfettim, ama reddedilmekten ya da aptalca görünmekten de aynı derecede korkuyordu -mikro adama özgü o iki yaygın korkuyu taşıyordu. Ona olumlu, güven veren, kabullenildiğini gösteren düşünceler yollamayı sürdürdüm. Adının ne olduğunu merak ettim ve söylemesini istedim. Kısa bir süre uğraştım, sonra konuştu.

"Adım Neda Cricksley" diye öyle hafif bir sesle fısıldadı ki, telepatik olarak algılamamış olsaydım, ismini tekrarlamasını isteyecektim.

"Neda" dedim, "bu isimden de senden de hoşlandım."

Bunu söyler söylemez bazı nedenlerle bu kızdan hoşlandığımı fark ettim. Çekici olmayan dış görüntüsünün ötesine ulaşmış ve ruhunun bir bölümüyle bağlantı kurmuştum ve karşılaştığım şey hoşuma gitmişti. Düşünmeden uzanıp zayıf, kemikli ellerinden birini yakaladım.

Yine yüzünde o şaşkın ifadeyi gördüm, ama davranışımı sevecenliğimin ve içten ilgimin bir belirtisi olarak kabul etmesini istedim. Kolundaki ve bedenindeki gerginliğin yavaş yavaş hafiflediğini hissedebiliyordum. Bir sonraki adımı atma zamanının geldiğine karar verdim.

"Bana kendinden söz et Neda" diye rica ettim. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. "Neden onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum? Şaşkınlığını hissettim. Bu dile getirmediği düşüncesine, "Çünkü senden hoşlandım" diye yanıt verdim. "Ve sanıyorum ki, canını sıkan bazı sorunlarını çözmekte sana yardım edebilirim."

"Yardım edebileceğin sorunlarım olduğunu nereden biliyorsun?" diye fısıldarcasma sordu.

"Eh" diye yanıtladım, "herkesin bazı sorunları var ve benim yaşamdaki amaçlarımdan biri mümkün olduğunca çok insana sorunlarını çözmekte yardımcı olmak."

Bir an söylediklerimi düşündü, sonra "Bana karşı bu kadar nazik olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum" dedi. "Daha önce sana benzeyen birine hiç rastlamamıştım. Nasıl ve niçin olduğunu bilmiyorum ama, benden her nasılsa hoşlandığına ve bana yardım etmek istediğine inandım. Ben... ben sana teşekkür borçluyum."

"O halde benden, sana bir tatlı ısmarlamanın zevkini esirgeme" dedim. "Çikolatalı ya da belki çilekli bir peşmelbaya ne dersin?"

Çekinerek gülümsedi ve yanıt vermedi, ama ben çilekli bir peşmelbanın ne kadar hoşuna gideceğini algıladım.

"Pekâlâ" dedim, "Sana sürpriz yapacağım. Senin de tek yapacağın şey, benim yerimi korumak."

Masadan kalkarken, dondurma tezgâhındaki kıza becere-bildiğim kadar güçlü bir düşünce gönderdim. Ben kıza ulaştığımda o, biri çilekli diğeri çikolatalı iki peşmelbayı hazırlamaya başlamıştı bile. Bitirene kadar bekledim, zihnimi okuduğu için o teşekkür ederek dondurmaların parasını ödedim. Ben masama dönerken yol boyunca kızın donmuş ifadesini

görebiliyor, her nasılsa gerçekten zihnimi okumuş olabileceğini düşünmenin yarattığı garip şaşkınlığım hissedebiliyordum.

Çilekli peşmelba, Neda'nın bana karşı çekingenliğini yendiğini gösteren son adım oldu. Kendinden söz etmeye başladı. Yirmi yaşındaydı ve sosyal bilimler fakültesinde öğrenciydi. Üniversite kampüsünün dışında, annesi ve üvey babası ile birlikte kalıyordu. Dile getiremediği halde, kendisinden çirkinliği yüzünden nefret eden acımasız annesinden ve ona görünüşü nedeniyle kaba alaylarıyla eziyet etmekten hoşlanan üvey babasından kaçıp kurtulmayı umutsuzca istediğini algıladım. Üniversiteyi bitirdikten sonra ne yapmak istediğini bilmiyordu. Notlarının mükemmel olmasına karşın, çekingenliği yüzünden derslere girmek onun için bir işkenceydi. Ana ders dalı İngiliz edebiyatı ve kompozisyonuydu, okumayı ve yazı yazmayı ise sorunlarından kaçış olarak kullanıyordu. Kısa öyküler yazmaktan duyduğu mutluluğu anlatırken onu dikkatle dinliyordum. Yaşamının bu bölümünden söz ettikçe yüzüne renk geliyor, koyu gözleri canlanıyor ve sesi fısıltı halinden kolayca işitilebilir bir tona yükseliyordu. Zihninden, yaşamı boyunca yazıları hakkında konuşabildiği ikinci kişi olduğumu öğrendim. Birincisi lisedeki edebiyat öğretmeniydi, yaşlı bir hanımdı ve Neda mezun olduktan kısa bir süre sonra ölmüştü. Bu yaşlı hanım onun tek dostu olduğu için, kaybı Neda'yı katlanabileceğinden fazla üzmüştü.

Annesine göre Neda'nın onların yaşamını etkileyen bir çirkinlik olduğunu ve Neda'nın da annesinin bu görüşünü bütünüyle kabullendiğini fark ettim. Sonuçta değersizliğine ve yetersizliğine kuvvetle inanmış, kendine karşı nefretle dolmuştu. Onu gören herkesin görünüşünden tiksinti duyacağına inandığı için, başkalarıyla ilişki kurmaktan şiddetle kaçınmasında şaşılacak bir şey yoktu. Şimdi Neda'ya nasıl yardımcı olabilirdim? Her gece Makro toplumun Merkez Danışması'nın tüm bilgilerini kullanabiliyordum. Makro güçlerim Neda'nın yaşamını nasıl değiştirebilirdi? Yapmak istediğim neydi?

"Pekâlâ" diye düşündüm, "ona kendinden ve çevresindeki dünyadan hoşnut olmayı öğreneceği yeni bir yaşam biçimi bulması için yardım etmek istiyorum. "Ama böyle bir mucizeyi başarmak için Rana'nın sahip olduğu tüm güce ve bilgeliğe sahip olmam gerekmez miydi? Neda'nın yüzünü ve görünüşünü dikkatle, ama fark ettirmeden gözden geçirdim. Acaba onuncu bilinç düzeyi bile Neda'nın kendi hakkındaki düşüncelerini değiştirme

konusunda yeterli olabilir miydi, merak ettim. Yine de denemeye karar verdim.

Daktilo bilip bilmediğini sorup, çok iyi yazdığını öğrendikten sonra ona, Karl'la benim hazırlamakta olduğumuz ve halen Karl'm üzerinde çalıştığı inceleme tezimizle ilgili notları daktilo etmesini önerdim. Gerçekten yardımına gereksinme duyduğumu ve işi kabul etmekle bana büyük bir iyilik yapacağını söyleyerek en sonunda onu ikna edebildim ve... böylece esaslı bir riski göze almış oldum.

"Neda" dedim, "annenin evinden ayrılıp, benim oturduğum binadaki bir daireye taşınmanı istiyorum." Reddetmesini engellemek için "Evet" dedim, "fazla paran olmadığını biliyorum, ama oturduğumuz bina Karl'la bana ait olduğu için aylık ücretinin bir bölümünü kirana sayabiliriz. Karl ve ben sana yakın oturacağımızdan, gerçekte sadece daktilo olarak değil, bizim için bir çeşit araştırma yardımcısı olarak da çalışabilirsin."

Çabuk çabuk konuşuyor, aklıma geleni söylüyordum, ama sonra Neda'nın tepkisini ölçmek için durdum. Öylesine etkim altında kalmıştı ki, direnecek gibi görünmüyordu. Birlikte geçirdiğimiz son bir saat içinde ona sürekli gönderdiğim kabul edici, sevecen düşüncelere fark etmediğim bir anda kendini bütünüyle bırakmış olduğunu hissettim. Ayrıca, cehennemde çürüyen biri cennete yapılan çağrıyı nasıl geri çevirebilirdi? Yeni dairesine hemen taşınabilmesi için ona yardımcı olacağımı söyledim. Bir taksiye atlayarak on beş dakika içinde evine ulaştık. Ev, hızla harap olan bir mahallede iki katlı, kireç sıvalı, köhne bir binaydı. Taksi şoförüne bizi beklemesini söyleyerek Neda' ya kapıya kadar eşlik ettim. Ama o duraksaymca, sakin ama kararlı bir tavırla kapıyı açarak onu içeri soktum. Hiç karşılaşmadığım kadar korkunç görünüşlü, huysuz yaşlı bir kocakarı mutfaktan çıkıp saldırırcasına üstümüze hamle yapınca, Neda'nın neden bu kadar çekindiğini hemen anladım. Bu kadın Neda'nın annesiydi ve geç kaldığı için Neda'ya kükrerken beni de kuşkuyla süzüyordu. Annesine yanıt vermeye çalışan Neda, kadının bağırmasıyla susmak zorunda kalınca, işe el koymaya karar verdim. Neda'ya odasına gidip eşyalarını toplamasını söyledim, sonra onu hafifçe dürterek harekete geçmesini sağladım. Bağırıp çağıran annesini de güçlü bir PK ile iterek geriye sendeletip, pat diye kanepeye oturttum.

"Sakin olun Bayan Cricksley" dedim, "söyleyeceklerimi dinlemenizi istiyorum!"

Ağzı açık kalmıştı, ama sesi çıkmıyordu, en sonunda soluk alabilir hale geldiğinde gözleri iri iri olmuştu. "Sen beni ittin!" dedi.

"Aslında size dokunmadığımı biliyorsunuz Bayan Cricksley" diye yanıtladım. "Şimdi bana dikkatle kulak verin. Kızınıza benimle arkadaşım için daktilo yazmak ve araştırmalarımıza yardımcı olmak üzere iş önerdim. Biz üniversitede psikoloji konusunda inceleme yapıyoruz. Ondan işine daha yakın olabilmesi için üniversite civarındaki bir apartmana taşınmasını rica ettim. Ödeyeceğim ücret kirasını ve kişisel masraflarını rahatça karşılamasına yetecek. Şimdi başka sorunuz var mı?"

Belli ki Bayan Cricksley üstünlüğü karşısındakine bırakmaya ve ona böyle buyurucu kesin bir tavırla davranılmasma alışık değildi. Tıpkı yeni kumsala vurmuş çirkin bir dilbalığı gibi ağzını açtı ve kapadı. Tekrar suya atlamasını engellemek için yaptığım baskıyı sürdürmeye karar verdim.

"Elbette bu durum" diye devam ettim, "sizi kızınız ve eğitimi için yapmanız gereken yüklü

masraflardan kurtaracak. Ayrıca alacağı ücret kuşkusuz, geri kalan üniversite yıllarında da öğrenim giderlerini rahatça karşılayacak düzeyde olacak."

Bütün yolları denemeye karar vermiştim. Karl'la ben oturduğumuz binayı bize kalan mirasla satın almış olduğumuz için, gelirimiz, oldukça sınırlı gereksinmelerimiz için harcadığımız paranın çok üstündeydi, bu nedenle Neda ile ilgili tasarılarımı fazla zorlanmadan gerçekleştirebilecek durumdaydık. Bayan Cricksley şaşkın bir tavırla başını sallıyordu. Olaylar kavrayabileceğinden daha hızlı gelişiyordu.. Gerçekten kızının çirkin varlığından kurtulmak üzere miydi? Böyle düşünüyordu ve ben bu düşüncelerini kolayca algıladım. Ama yaşlı kadının zihnini okumak bana acı verdi. Hiçbir fiziksel çirkinlik düşüncelerdeki çirkinlikle boy ölçüşemezdi. Zihni kin, hırs, kıskançlık ve nefretin kaynadığı bir kazan gibiydi. Duyduğum tiksinti yüzünden şiddetle ürpererek, kadınla olan zihinsel bağlantımı kestim.

O sırada Neda, elinde dünyada sahip olduğu her şeyi sığdırdığı küçük, yıpranmış bir bavulla içeri gerdi. Annesi o bavulun kendisine ait olduğu konusunda direnince, kadına yirmi dolarlık bir kağıt para uzatıp, bunun zararını karşılamaya bol bol yeteceğinden emin olduğumu söyledim. Ben bavulu Neda' dan alarak onu hızla evden dışarı çıkarıp bekleyen taksiye götürürken, kadın hâlâ açgözlülükle elinde tuttuğu paraya bakıyordu.

Bir saat kadar sonra bir süpermarkette (başka bir süper-markette!) durmuş, Neda'nın yeni dairesinde buzdolabını doldurmak için kırk dolar değerinde yiyecek satın alıyordum. Dairesi genişti, yatak odası, oturma odası ve mutfaktan oluşmuştu. Neda sersemlemiş ama mutlu bir halde odaları dolaşıyor ve sürekli "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum" diyordu, "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Bay Lake."

Ben de "Lütfen bana Jon de" diyordum, aldıklarımı yerleştirirken. "Ve unutma, bir şeye gereksinmen olursa, sadece bir kat üstünde 303 numaralı dairede oturuyorum. Yarın telefonu bağlatacağım, böylece beni dilediğin her zaman arayabilirsin."

Neda, içinde bulunduğu sersemlikten kısmen sıyrılarak, "Ama ne zaman çalışmaya başlayacağım ve nerede?" diye sordu.

"Yarın" dedim. "Burada, kendi dairende çalışabilirsin. Bu akşam yazı makinesini getirip sana bırakacağım. Küçük, taşınabilir, elektrikli bir makinedir ve kullanması kolaydır."

Sonra onu biraz benimle birlikte yeni rahat oturma odasında oturmaya ikna ettim. Yarım saat boyunca bana, yazdığı öykülerden söz etmesini sağladım ve yeni işini bahane ederek üniversitedeki dersleri bırakmayı düşündüğünü hissedince, istediği bütün dersleri almayı sürdürebileceği konusunda ona güvence verdim. Orada bulunduğum sürece kararlı bir biçimde en olumlu ve en güven verici telepatik mesajları ona akıtmaya devam ettim. Yanından ayrılırken neredeyse mutluluktan uçuyordu ve artık yüzü de o ilk gördüğüm çirkin yüze hiç benzemiyordu.

Daireme geri dönünce dinlenmek istedim. Yeni güçlerimle ilgili bütün bu uygulamaların yorgunluğunu duyuyordum, oturmak iyi geldi. Birkaç dakika dinlendikten sonra günlüğümü alıp son olayları yazdım.

Karl gelince günlüğümü ona uzatıp, bir çift biftek pişirmek üzere mutfağa yöneldim. Yemek hazırlarken 2150'nin bu konudaki rahatlığını özlediğimi fark ettim. Neda'dan ayrıldığımdan beri her on beş ya da yirmi dakikada bir ona sevgiyle kabul edildiğini ifade eden ve kendine güven duymasını sağlayacak düşünceler gönderiyordum. Ve bu işe yarıyor gibiydi.

Yemek boyunca Karl'a Neda ile ilgili tasarılarımdan söz ettim ve ondan yardım istedim. Neda'ya yardımcı olma konusundaki isteğimi tamamen uygun bulan Karl, bundan böyle üniversitenin daktilo servisine bağımlı olmaktan kurtulacağı için sevinç duyduğunu söyledi. Ama ona Neda'ya tümüyle yeni bir kişilik kazandırmaya yönelik uzun vadeli plânlarımı anlatmadım. Karl'ı önce Neda'yla tanıştırmaya karar vermiştim, sonra onunla bu konuyu daha ayrıntılı biçimde konuşacaktım. Akşam sekize doğru, elimizde yazı makinesi, Neda'nın alt kattaki dairesine indik. Bizi biraz çekinerek karşıladı, ama sonra oldukça rahat bir tavırla Karl'la inceleme tezimizin nasıl daktilo edileceği konusunu görüştü. Ben söze hemen hemen hiç karışmayarak konuşmayı Karl'a bıraktım. Yaklaşık bir saat sonra oradan ayrılırken, Neda'da sağladığım gelişme yüzünden kendimi kutluyordum. Ama Karl beni gerçeğe döndürdü.

Kendi dairemize çıktığımızda, "Gerçekten Jon" dedi, "çirkin olduğunu söylerken şaka yapmamışsın."

"Bundan pek etkilenmiş görünmüyordun" diye yorum yaptım.

Karl güldü ve "Yeteri kadar etkilendim" dedi. "Hadi Jon! Çok iyi bir insan olabilir, ama ona hiç bakmadın mı? Tanrım! Sanki yürüyen bir yıkıntı gibi."

"Hmm" diye karşılık verdim. "Gerçekten o kadar kötü göründüğünü mü düşünüyorsun, ha?"

Karl başını salladı. "Biliyor musun, eğer onun için yiyecek alış verişi yapabiliyor ve ona kalacağı bir daire sağlayabiliyorsan, en azından giyebileceği birkaç uygun giysi de alabilirdin gibime geliyor" dedi.

"Evet, biliyorum Karl" diye kabul ettim, "üstündekiler çok kötü. Ona biraz çeki düzen vermek isterdim, ama kadın giysilerinden hiç anlamam.

Belki senin kız arkadaşlarından biri Neda için birkaç güzel giysi seçmene yardım edebilir."

Karl şaşkın bir ifadeyle, "Bunu benim yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Elbette" diye açıkladım, "erkek olarak ona ne kadar olumlu yaklaşır ve ne kadar çok ilgi gösterirsek, kendine duyduğu nefretin o kadar çabuk kendine güvene dönüşmesini sağlayabiliriz."

"Ama... ama Jon" dedi Karl dili dolaşarak, "ona yeni yüz ve beden veremezsin, onu kandırmak kesinlikle doğru olmaz."

"Onu kandırmıyorum" diye karşılık verdim. "Görünüşü nasıl olursa olsun, o değerli ve ilgiyi hak eden bir insan en azından senin ve benim böyle düşündüğümüzü bilmesini sağlayacağım."

"Evet ama, ya başkaları?" diye Karl karşı koydu. "Herkes onu eski çirkin haliyle görmeye devam edeceğine göre, bu sorunu çözmekte ona nasıl yardım edeceksin? Kendisiyle ilgili birbiriyle çatışan düşünceleri yüzünden benliği yaşadığı sürece bir savaş alanı durumunda olacak."

"Fiziksel açıdan çekici hale gelebileceğini sanıyorum" dedim. "Her şey bir yana, dokuz-on kilo kadar şişmanlarsa bu kadar sıska görünmeyecektir."

"Şuna en az yirmi kilo desen daha iyi olur!" diye yanıtladı Kar. "Çünkü boyu 1.62 metre kadar olmalı, ama onu üstündekilerle ıslatıp tartsak bile ancak kırk kilo çeker. peki biçim kazanacak kadar şişmanlayacağını varsaysak dahi, yüzündeki o burnu nasıl gizleyeceksin?"

"Hmm" diye uzun uzadıya düşündüm, "burnu konusunda haklısın. Ama küçük bir plastik ameliyatın bu sorunu çözeceğinden kuşkum yok. Bunu karşılayabiliriz, karşılayamazmıyız?"

Karl bana şaşkın bir bakış fırlattı, sonra "Oğlum" dedi "sen çizmeyi iyice aştın. Bu ameliyatın giderlerini elbette karşılayabiliriz, ama Jon, sen neden söz ettiğini biliyor musun? Senin bu küçük projenin bize sonuçta kaça

patlayacağından haberin var mı? Bırak, sana anlatayım... bu iş bir servete ma] olacak!"

"Bu parayı daha iyi kullanacak bir yol bulamadım Karl" dedim. "Ayrıca Makro toplumda kalmayı başarırsam sonra paraya gereksinme duymayacağım."

"Ama başaramazsan" diye Karl homurdandı, "sadece hesabını tamtakır hale getirmiş olacaksın."

Karl'ın karamsar tavrı beni güldürdü. "Keyfine bak!" dedim. "Eğer mikro adam kendi çıkarı için bir milyon kazanabiliyorsa, ben kendi çıkarlarımı gözetmediğim için bu milyonu Makro güçlerimin yardımıyla daha kolay kazanabilirim, bundan hiç kuşkum yok."

Karl, biraz da alayla, "Aklında başka hangi tasarılar var?" diye sordu.

"Kesin olarak bilmiyorum" dedim. "Belki de bir diğerine başlamadan önce bunun nasıl yürüdüğünü görsem daha iyi olur."

"İşte bu sağlıklı bir fikir!" dedi Karl rahatlayarak.

Bir süre 2150 hakkında konuştuk, sonra Karl'a M.D.'ye dönmek ve ona bazı sorular sormak için sabırsızlandığımı söyledim, özellikle de gerçekleştirmeye kalkıştığım bu mucize konusunda neler yapabileceğimi sormak istiyordum; erkenden yatmaya gittim.

Bölüm XII : On Beş Metre Sıçramak

Dudaklarıma kapanmış sıcacık dudakların yumuşak baskısı ve ruhsal titreşimlerimizin zihnimde yankılanmaya başlayan tınılarıyla uyandım. Büyük bir istekle karşılık verdim; çok geçmeden Carol'la fiziksel, duygusal ve zihinsel düzeyde kurduğumuz bağlantının o kendimizi yitirdiğimiz coşkusunda buluştuk. Yoğunluğu giderek artan bu hazzın giderek daha çok farkındalığına vararak, sonunda Makro Uyum'da birleşmenin keyfine ulaştık. Sakin ama mutlu, birbirimize sarılmış yatarken, Carol'la yaşadığım cinsel beraberliklerin mikro geçmişimdekilerden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha düşündüm. Carol'u ve Makro Uyum'u tanımadan önce, cinsel ilişki kurduğumda ya suçluluk veya korku duyar, ya da en azından doyumsuzluk hissederdim. Makro toplumdan önce acaba Makro Uyum'a ulaşmış olan var mıydı, merak ettim.

"Pek ender" diye Carol düşüncelerimi yanıtladı, "bu da genellikle ikiz ruhlar arasında gerçekleşirdi."

"İkiz ruhlar da ender olarak aynı zamanda bedenlendiklerine göre" dedim, "bu durum mikro adamın cinsel düş kırıklıklarının nedenini kısmen açıklıyor."

"Makro Uyum'a ulaşmayan cinsel ilişki sadece yüzeysel bir doyum sağlar" diye açıkladı Carol.

"Dur bir dakika" dedim. "Bu, Makro toplumdan önce yaşanan cinsel beraberliklerin büyük çoğunluğunda gerçek doyuma ulaşılamadığı anlamına geliyor."

"Doğru" diye Carol başıyla onayladı. "Genellikle o ilişkilerde, eşler gerçek özlemlerini giderememiş oldukları için, elde ettikleri yüzeysel doyumun altında hep yeni baştan denemeye yönelik güçlü bir istek kalıyordu."

"O halde sen, seninle ben de cinsel beraberliğimiz sırasında Makro Uyum'a ulaşamazsak, bunun doyurucu olmayacağını söylemek istiyorsun."

"Bu doğru" diye yanıtladı Carol. "Eğer Alfamız'm diğer kızlarıyla cinsel ilişki kurmak isteseydin, senin bu isteğine olumlu yanıt vermekle ne kadar özverili davranmış olacaklarını şimdi anlayabilirsin."

"Ruhsal tınılarının benimkinden çok farklı olduğunu ve birlikte Makro Uyum'a ulaşamayacağımızı bilecekler, yine de benim bunu öğrenmemi sağlamak için hoşnut olmayacakları bir beraberliğe gönüllü olacaklardı" dedim.

"Ama" diye ekledi Carol, "kendini çıkar gözetmeden bir başkasına verirsen, bu o kadar da tatsız bir deneyim olmaz."

Başımı salladım. Bu durum" dedim, "mikro adamın kendisini cinsel açıdan neden böylesine suçlu, endişeli ve düş kırıklığı içinde hissettiğini iyice açıklıyor. Neredeyse cinselliği hemen her zaman kendi bencil amaçları doğrultusunda kullanıyor, bu yüzden de tam bir doyuma ulaşması mümkün olmuyor."

Carol "Haklısın" diye yanıtladı, "ayrıca, sadece çocuk yapmaya yönelik cinsel ilişkiyi uygun bulan mikro bakış açısı da yanlış, çünkü mikro adam çocuklarını kendi malı gibi görüyor ve bu nedenle onları bencilce amaçları için kullanıyor."

"Mikro adam en çok da, çocukları aracılığıyla ölümsüzlüğe erişme umudunu taşıyor olmalı" diye fikir yürüttüm.

"Evet" diye Carol hafifçe güldü. "İnsan yüzyıllar boyu, elinde harp, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle buluttan buluta dolaşarak sonsuza dek yaşayabileceği, ölümsüzlük dediği şu göklerdeki cenneti aradı. Ancak henüz geçmiş yaşamlarını hatırlamaya yetecek kadar m-M süreci boyunca yol almamıştı ve eğer insan geçmiş yaşamlarını hatırlayamıyorsa, ondan ölümsüzlüğün gerçek anlamını idrak etmesi beklenemez. Tıpkı, doğuştan kör olan birinden renklerin ne ifade ettiğini kavramasının beklenemeyeceği gibi."

"İnandığınız dinlerin çoğu bu sorunun büyümesine neden oldu" diye devam etti. "İnsan ruhunun ölümsüz geçmişini yadsıyan bir din ölümsüz bir geleceği öğretmekte güçlük çeker."

Söyledikleri üzerinde biraz düşündüm, sonra "Şimdi Hıristiyanlığın önemli açmazlarından birini görebiliyorum" dedim.

"Doğru" diye onayladı Carol. "Gerçeklerini papazların yardımıyla belirleyen bir din 'mikro'dur. Makro adam gerçekleri, 'geçmişi bilme' ile ilgili Makro gücünün yardımıyla, olan her şeyi içeren evrensel akaşik kayıtları okuyarak öğrenir."

"Yani" diye sordum, "senin kendi geçmişinle ilgili kişisel akaşik kayıtlarında bulamadığın herhangi bir şeyi evrensel akaşik kayıtlarda bulabileceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet" diye açıkladı, "bu sistem, olan her şeyin video bandına sahip evrensel bir M.D. gibi düşünülebilir."

"O halde" dedim, "herhangi bir şeyi öğrenmek için kimsenin o konudaki yorumuna bağımlı değilsin. Lao-Tzu, Buda ya da İsa, neler söylediler ya da söylemediler diye tartışmak yerine, sadece evrensel akaşik kayıtları araştırıp, yaşamlarındaki her olayı gözünle görüp, kulağınla duyabilirsin."

Carol başıyla evetledi ve "Kesinlikle öyle" dedi. "Tarihteki bütün büyük filozofları bu yolla izledik."

"Tanrım, kulağa büyüleyici geliyor! Bunun nasıl yapıldığını bana gösterebilir misin Carol? Bugün olabilir mi?" diye sordum, bu akıl almaz

yeni kaynakla bağlantı kurmaya can atıyordum.

"Bu sana bağlı Jon" dedi, "ama seni uyarmalıyım, her ne kadar akaşik kayıtları kullanmak eğitim yöntemi olarak çok önemliyse de, bilinç düzeyini yükseltmek açısından o kadar yararlı değil. Makro farkındalığa ancak, bütün zamanların büyük filozoflarını beslemiş olan tüm bilgeliğin ve sevginin kaynağıyla, makrokozmosla -ya da başka bir anlatımla evrensel zihinle- bağlantı kurma ve bu bağlantıdan öğrenilenleri günlük yaşama uygulama yoluyla ulaşılabilir."

Girişmeye can attığım bu yeni, olağanüstü deneyimin, üçüncü bilinç düzeyine erişme çabalarımı kolaylaştıracak etkisi olmadığını duymak beni düş kırıklığına uğrattı. İstemeye istemeye de olsa çok daha önemli olan gerçek hedefime ulaşıncaya dek, kısıtlı zamanımı bu yeni beceriyi öğrenmek için harcamamaya karar verdim.

Carol içimdeki çatışmayı hissetti ve telepatik yolla, kararımı akıllıca bulduğunu söyledi; sonra da kahvaltı için Alfa'da-ki diğer arkadaşlarımıza katılmadan önce birlikte canlandırıcı bir banyo yapmayı önerdi.

Kahvaltıdan sonra Carol, kendisi Merkez'deki M.D. aygıtıyla çalışacağı için bana da odamızdakini kullanmayı önerdi, ama ben ona Merkez'e kadar bir yürüyüş yapıp, bu kirletilmemiş dünyanın berrak mavi göğünün altındaki o güzelim gölün, ağaçların ve çiçeklerin keyfini çıkarmayı yeğlediğimi söyledim.

"Sizin kirletilmiş dünyanızla ilgili kayıtları okuyabilir, tüm bu gaddarlığı gösteren video bantları izleyebilirim" dedi, "ama ancak o dönemdeki geçmiş yaşamımı hatırladığımda, bizim şu andaki dünyamızın güzelliğini gerçekten takdir edebiliyorum."

"Hey bu doğru!" diye hatırladım. "Sen bundan önce en son 20. yüzyılda yaşamıştın, değil mi? 1990'larda da öldüğünü söylemiştin."

"Evet" diye yanıtladı, "1970'lerde öğrenciydim, gezegenimizin böyle kıyasıya kirletilmesine karşı çıkmak için her fırsatı değerlendirdim. Yaygın protestolara karşın, çıkar çevreleri bildiklerini okudular ve kirliliği 80'lerde o dereceye vardırdılar ki 70'lerin çevre kirliliği yanında hafif kaldı."

"Ondan sonra da durum giderek kötüleşmiş" dedim, "ve bunu düzeltmek için de hiçbir şey yapılmamış."

"Oh, ufak tefek pek çok şey yapıldı" diye yanıtladı, "ama artık yarım yamalak önlemlerle soruna çözüm bulmak için çok geç kalınmıştı. Dünya çapında bir işbirliği sağlayacak, dünya çapında bir hükümet gerekiyordu ve mikro yaşam felsefesine sahip mikro adamın bunu gerçekleştirmesi mümkün değildi. Birleşik bir dünya hükümeti, sağlık, güvenlik ve refah açısından tüm insanlara eşit ilgi göstermeyi içeren bir Makro bakış açısı gerektirir. Mikro adam bu hedefe erişmek için gerekli olan özveriyi göstermeye istekli değildi."

"Sanırım" dedim, "mikro adamın acılar içindeki sefil ölümüne üzülürken mikro açıdan bakmış oluyorum, oysa kendi bencil mikro tutumunun sonuçlarını öğrenmesi için bunun tek yol olduğunu biliyorum, ama yine de kendimi bu acıklı ölümlerden sorumlu hissediyorum."

Carol "Mikro adam Makro adamın doğabilmesi için yok olmak zorundaydı" diye karşılık verdi. "Ölüm sadece, ruhun tekâmülü ve Makro birikimin etkisi göz önüne alınmadığında kötü bir olaydır."

Konuşurken Gama binasından çıkmış, göl boyunca Merkez'e doğru yürüyorduk, birden durdum ve parmağımla gölün üstündeki bir karaltıyı gösterdim.

"Baksana Carol!" dedim şaşkınlıkla, "gerçekten gölün üstünde yürüyen biri mi var?"

"Evet" diye yanıtladı, "herhalde sekizinci veya dokuzuncu bilinç düzeyinde olan biri havada kalma (levitasyon) çalışması yapıyor."

"Neden onuncu bilinç düzeyinde olan biri değil?" diye sordum.

"Çünkü" diye yanıtladı Carol, "onların çalışma yapmalarına gerek yok."

Karaltı, havada kalışını iyice gözleyemeyeceğim kadar uzağımdaydı, çok geçmeden de suya dalarak gözden kayboldu.

"Her kimse, sanırım yoruldu" diye fikir yürüttüm, "şimdi de biraz yüzmek zorunda!"

"Belki" diye yanıtladı Carol, "ama belki canı biraz da yüzmek istemiş olabilir. Neden biz de biraz çalışmıyoruz? Böylece sen de havada durmayı öğrenebilirsin."

Carol bunları söyler söylemez havaya sıçradı ve yumuşak bir biçimde yere inmeden önce on saniye kadar, topraktan seksen beş santim yükseklikte yüzer gibi kaldı.

"Bu kadar ilerlemiş olduğunu bilmiyordum" dedim. "Ne tür bir düşünce ürettin?"

"Sadece" diye karşılık verdi, "gözümde kendimi havada yüzerken canlandırdım."

"Hmm!" diye mırıldandım. "Sanırım, en azından deneyebilirim." Denedim, ama hemen yere indim.

Carol şaşkınlığımı görüp "Makro Bağlantı'nı -her şeyle makrokozmik birlik içinde olduğun o hali-zihninde canlandırıp titreşimlerini yükseltmeyi unuttun" dedi. Haz dolu bir dinginlik ve büyük bir hafiflik hissedene dek Carol'un önerisini uyguladım. Sonra kendimi yerden bir buçuk metre kadar yükselmiş düşledim ve kolayca bu yüksekliğe ulaştım. Üstüme yorgunluk çökmeden önce beş saniye kadar o yükseklikte kaldım, sonra yumuşak bir biçimde aşağı inmeye başladım, ama toprağa yarım metre kala PK gücüm tükendi ve güm diye düştüm. Bu inanılmaz başarım yüzünden heyecan içinde kalmıştım; yani kendimi, Jon Lake'i havada dururken düşünmek bile... Vauv! Hemen aşağı inmek koşuluyla, yerden sekiz-dokuz metre, hatta daha da yükseğe çıkmış bir görüntümü de kolaylıkla zihnimde oluşturabileceğime karar verdim. Ama ilk gösterdiğim çaba beni yorgun düşürmüştü, bu yüzden bir sonraki denemeyi iyice dinlenene dek ertelemeyi uygun buldum.

"Eğer istersem, 1976'da yeni bir dünya yüksek atlama rekoru kırabileceğimden hiç kuşkum yok" dedim. "Aman Tanrım, Olimpiyat oyunlarına bile katılabilirim!"

Carol "Bu yeni bir dünya sırıkla atlama rekoru da olabilir" diye yanıtladı, "üstelik sırık kullanmana da gerek kalmaz! Ama mikro adam olağandışı şeyler yapan birinden ürker, bu yüzden dikkatli olmanı öneririm."

"Evet" dedim, "mikro adam korktu mu, sakınmak gerek. Doğrusu garip bir yaratık diye, ya da ulusal savunma aracı olarak kilit altında tutulmak istemezdim."

Carol başıyla onayladı. "Mikro adam, yanında aşağılık duygusuna kapıldığı birinden nefret etme eğilimi içindedir. İşte bu nedenle Makro güçleri yeterince gelişmemiş olanlarımızın Mikro Adası'nı ziyaret etmeleri tehlikeli oluyor."

"Mikro Adası'ndan söz etmişken" dedim, "sen, ikimizin toplam Makro gücünün bizi korumaya yeteceği kanısına varır varmaz oraya gitmek istiyorum."

"Tamam" diye yanıtladı Carol, bu arada Danışma Merkezi'ndeki odamın önüne gelmiştik. "Hazır olduğumuzu düşündüğümde sana haber veririm."

Sonra sevgiyle elimi sıkarak "Öğle yemeğinde görüşürüz" dedi, ardından da uzun koridor boyunca yürüyüp gitti. Danışma Merkezi'ndeki göle bakan o çok sevdiğim odamda koltuğuma oturur oturmaz M.D.'ye, Makro güçlerin mikro adama yardıma yönelik nasıl kullanılabileceği konusunda sorular sormaya başladım. M.D. bana mikro adam istemedikçe ve hazır olmadıkça ona kimsenin yardım edemeyeceğini defalarca anlatmaya çalıştı. Bunun yeterli istek ve inanca sahip olmakla aynı şey olduğunu söyledi. Özellikle Neda'ya nasıl yardım edebileceğimi sorduğumda, PK'nın bedendeki yedi salgı merkezini etkilemek için kullanılabileceğini ve böylece fiziksel görünümde değişiklikler yapılabileceğini öğrendim. Sabahın geri kalan saatlerini salgı sisteminin diyagramlarını inceleyerek ve Neda'nın fiziksel görünümünü çok çekici bir hale getirmek için PK'yı nasıl kullanabileceğimi elimden geldiğince öğrenerek geçirdim. Başlangıçta bütün bunlar insanı bunaltacak kadar karmaşık ve anlaşılmaz görünüyordu ama M.D. sonu gelmez bir sabırla bilgi sunan, gelmiş geçmiş en büyük kaynaktı. Öğleye doğru Neda'nın görünümünü düzeltmeye yönelik olanaklar konusunda umutlanmıştım. Carol bana katılınca, önce biraz suyla beslenme tabletlerimizi yuttuk, sonra eğlence alanlarına doğru yola çıktık. Yol

boyunca yine çakıl taşlarıyla PK çalışması yaptık ve ben Carol'a 1976'daki Neda ile ilgili umutlarımdan söz ettim. Carol da bu konuda yapacaklarımın Makro güçlerimi geliştirmek açısından benim için iyi bir uygulama olacağını söyledi. Bu arada tam bir sonraki adımı atacakken, ayağım havada kaldı. Önümde yaklaşık 170 santim uzunluğunda, güneş banyosu yapan bir yılan vardı. Belli ki Carol yılanı görmemişti, çünkü üstüne doğru yürüyordu. Kolunu yakaladım ve Carol'u kendime çektim.

Şaşırarak bana baktı, sonra bütün bunların benim için ne kadar yeni olduğunu hatırlayıp, "Tamam Jon" diyerek içimi rahatlatmaya çalıştı, "korkmuyorum; korkmadığını için de yılan bana zarar vermez."

Sonra elimi tuttu ve ben -az çok ikircikli- Carol'un beni yılana biraz daha yaklaştırmasına izin verdim, öyle ki yılanın kuyruğundaki çıngırağı açık seçik görebildim. Hemen durdum ve "Belki çıngıraklı bir yılan sana zarar vermez Carol, çünkü sen korkmuyorsun, ama ben -kahretsin-korkuyorum!" dedim.

"O halde burada dur" diye önerdi Carol, "sana bir şey göstereceğim."

Bana göre öldürücü bir çıngıraklı yılan olan nesneye doğru yürüdü, üzerine eğildi, ellerini altından geçirerek onu yumuşak bir biçimde kollarına aldı ve bana doğru yürümeye başladı. Ağzım kurumuştu, bedenimdeki her gözenekten ter fışkırıyor gibiydi, kalbim sistemimin dayanma gücünün üzerinde salgılanan adrenalinin etkisiyle gümbür gümbür atıyordu. Yılandan oldum olası korkardım ve Carol'un kollarındaki de benim için ayrıcalıklı değildi. Sonra ilk kez o uğursuz çıngırağın sesini duydum, yılanın başını çarpıcı biçimde geriye çektiğini de gördüm, gözleri ölümle tehdit edercesine üzerime dikilmişti.

Kendimi geriye atarak "Lütfen Carol" diye kekeledim, "daha fazla yaklaşma!"

Carol durdu ve kollarında çok kızgın görünen yılana yatıştırıcı sözler söylemeye başladı. Bir iki saniye geçti geçmedi, o çılgın çıngırak sesi şaşılacak biçimde kesildi ve yılanın sımsıkı kıvrılmış bedeninin gevşemeye başladığını gördüm. Önümde gerçekleşen bu mucizevi olayı izlerken, Carol'a, yılanı eline aldığı ilk andan beri -hatta bu öldürücü sürüngen

kızgınken bile -zarar gelmeyeceğine inanmış olduğumu fark ettim. Sadece kendim için korkmuştum. Utanç ve sıkıntı içinde kaldım.

"Korktuğun için seni kınamıyorum" dedi Carol. "Belli ki, geçmiş yaşamlarında yılanlar yüzünden büyük acı çektin, belki de öldün. Sonra bunun yarattığı korku öyle güçlendi ki, hep içinde kaldı."

"Buna inanabilirim" diye yanıtladım, "çünkü kendimi bildim bileli yılanlardan hep korkarım. Besbelli bu yılan korkumu sezdi ve tepki gösterdi."

Carol "Doğru Jon" diye onayladı. "Hiçbir hayvan Makro sevgi gösteren bir insana saldırmaz."

"Kabul" diye itiraf ettim, "Makro adam korkmaz, ama belli ki ben bu konuda pek Makro değilim. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Elbette" diye yanıtladı Carol, "Makro Bağlantı deneyimin olduğuna göre, yapman gereken tek iş tüm korkularından kurtulana dek her şeyle bir olduğun o hali zihninde yeniden canlandırmak. Kendi kendinden de korkamazsın ya!"

Yanıtı kuşkularımı gidermemişti, ama sonuçta Carol'un telepatik yardımıyla Makro Bağlantı deneyimimi zihnime geri getirmeyi başardım. Kurduğumuz bu çok güçlü telepatik bağı Makro Bağlantı anılarımın canlanmasını sağlayana dek sürdürdük; ancak, yaklaşık kırk beş dakika sonra yılana yaklaşabilir hale geldim, ona dokunabildim, hatta yılanı elime bile alabildim. Beni bu kadar güç duruma sokan elbette sadece kendi kuşkularım olmuştu. Yılanı güneşlendiği yere geri bıraktık ve yürüyüşümüzü sürdürdük. Carol'a yılanlardan kaynaklanan korkum hakkında ne düşündüğünü sordum, acaba bu korkuyu yenmiş olabilir miydim? Carol güldü ve bunun o kadar kolay olmayacağını söyledi, ama bu korkuyla böylesine başarılı bir biçimde yüz yüze geldikten sonra, önemli ölçüde azalmış olmalıydı. Biraz evvel yaptığımız çalışmayı yinelersek, bu sorunumdan kısa sürede tamamen kurtulabilirdim. Canlı bir zehirli yılanı korkmadan elimde tutabileceğim düşüncesini o güne kadar aklımın köşesinden bile geçirmemiş olduğumu itiraf etmeliydim. Sonra Carol'a diğer vahşi hayvanların durumunu sordum. Gezegenin kirlenmesine ve

nüfus patlamasına bağlı olarak pek çok hayvan türünün yok olduğunu söyledi. Yine de, Makro toplum kurulunca mümkün olduğunca çok tür koruma altına alınmıştı. Böylece insan hayvana ve onun beslenme zincirine kıyasıya zarar vermekten en sonunda vazgeçtiği için, neredeyse soyu tükenmiş hayvanlardan büyük bir kısmının yaşama dönmesi mümkün olmuştu. Leopar, kaplan ve aslan gibi büyük kedi türlerinin varlıklarını sürdürdüklerini duymak hoşuma gitti.

"Ama sayıları çok artarsa ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Oh" dedi, "biz gezegenimizin tüm ekolojik dengesini denetim altında tutuyoruz, ama öldürerek değil, sadece doğada zaten var olan bu dengeyi koruyarak... böylece hiçbir tür gereğinden fazla yavrulamıyor."

"Nüfus patlamasından söz etmişken" dedim, "Danışma Merkezi'ne ya da eğlence alanlarına giderken pek kimseyi görmüyorum ve buna gerçekten şaşıyorum. Neden?"

Carol "Toplu halde olmaya gerek duymuyoruz" diye yanıtladı, "çünkü yalnız olmaktan korkmuyoruz. Aslında telepatik gücümüz olduğuna göre hiçbir zaman yalnız kalmayız, ama hiç kimsenin de izni olmadan zihinsel ve fiziksel dokunulmazlığını zedelemeyiz. Ayrıca sen Deltamızın büyük bir bölümünü henüz görmedin, sadece Gama öğrenci alanını biliyorsun."

"Bu doğru" diye kabul ettim, "gerçi ilk geldiğimde bahçeleriniz ve korularınız arasında biraz dolaşmıştım, ama gördüğüm tek insan Lea oldu."

Carol "Unutma" diye hatırlattı, "her Delta'nın, büyük bölümü ağaçlı parklara ayrılmış 100 mil karelik bir yaşam alanı var. Makro davranış biçimine sahip olan on bin kişi burada kalabalık bir ortam yaratmaksızın rahatça yaşayabilir."

"Bir gün" dedim, "gölün çevresi boyunca yürümeli ve diğer Gama binalarını görmeliyim."

"Neden bunu şimdi yapmıyoruz?" diye sordu Carol.

"İyi de" diye yanıtladım, "eğer doğru hatırlıyorsam, göl beş mil uzunluğunda ve iki mil genişliğinde; bulunduğumuz yerden bakılırsa oldukça uzun bir yol -on beş milden fazla... oysa bugün ben Neal ve Jean'la buluşmak istiyordum."

Carol "Makro Bağlantı'dan kaynaklanan enerjiyi kullanıp yolun büyük bölümünü koşarak alırsak, her ikisini de yapabiliriz" dedi.

"Yani" diye sordum, "kendimizi her yorgun hissedişimizde son Makro Bağlantımız'ı zihnimizde canlandırıp enerjimizi tazeleyeceğiz, böylece yorgunluğumuz da giderilmiş olacak, öyle mi?"

"Bir bakıma" diye yanıtlardı. "Gerçekte yapacağımız şey Makro Bağlantı anımızı sürekli olarak canlı tutmak, böylece biraz PK kullanarak kendimizi hafiflemiş hissedebilecek ve çok hızlı koşabileceğiz. Bedenin sadece birkaç kilo ağırlığında olduğunu düşün, sonra da yerçekiminin çok az, örneğin bilinen gücünün onda biri kadar olduğunu..."

Önce bütün bunlar bana çok karmaşık geldi ve Carol'un söylediklerinin mümkün olabileceğine inanmakta büyük güçlük çektim. Pek gülünç görünen bir çıkış yaptım, ama koşmaya başladıktan sonra, aramızdaki telepatik bağın yardımıyla Carol'un zihnini kullanma biçimini anlamaya başladım. Aynı telepatik bağ sonuçta yılanla ilgili korkunun üstesinden gelmemi mümkün kılmıştı, şimdi de -Lea'nın 2150'ye ilk geldiğimde koştuğu gibi- koşmayı öğrenmemi sağladı. Koşmaktan her zaman hoşlanmış birine göre, böyle muazzam adımlarla havada uçuyormuşçasma, arada sevinçten en az on beş metre sıçrayarak koşmak, bedenin kendini en mükemmel ifade ediş biçimiydi. Diğer Gama binaları gibi ilgimizi çeken yerlerin önünden geçerken adımlarımızı yavaşlatıyorduk. Buralarda eskiye oranla daha çok insan görüyordum. Yolumuzu Gama binalarını dolanarak sürdürüyorduk.

Önce, Makro toplumun güzel insanlarının güneşin altında çırılçıplak oyunlar oynayıp yüzdükleri o canım plaja hayran olarak, göl kıyısı boyunca koştuk. Bizi telepatik olarak selâmladılar ve bana "2150'ye hoş geldin" dediler. Sonra Gama binalarının arkasındaki parklardaki fundalıkları ve çiçek bahçelerini geçerek, bakımı bütün Gamalarca ortaklaşa üstlenilen geniş sebze bahçelerine ulaştık. Burada yaşayanlarla kıyaslanırsa yine de

fazla insan görmemiştik. Biner kişi barındırdığını bildiğim geniş Gama binalarının önünden geçerken bile çevrede bir avuç insanla karşılaşmıştık. Ancak, ikişer Gama tarafından paylaşılıyor görünen büyük eğlence alanlarına geldiğimizde gördüğümüz insan sayısı artmıştı, ama onlar bile kalabalık oluşturmuyorlardı, kocaman alanlarda taş çatlasa yüzer kişi vardı. Makro adamın, zamanında aşırı insan yoğunluğundan patlayacak hale gelmiş bir gezegende bugün dengeli bir nüfus dağılımını gerçekleştirmiş olması beni mutlu etti. Ama bu dengeye karşın yine de mikro adamın "her aileye ayrı bir ev" isteğinden tamamen vazgeçilmişti.

Gölün ucundaki yönetim binasına geldiğimizde, en azından altı mil koşmuş olduğumuzu kavradım, ancak kendimi hiç de yorgun hissetmiyordum, tersine her zamankinden daha canlıydım. Bu binayı çevreleyen dizi dizi yüksek ağaçlara hayranlıkla baktım. Sonra ana kapıdan, 2150'de karşılaştığım en ufak tefek adamın çıktığını gördüm. Boyu 1.70 metreden uzun değildi, ona yaklaştığımızda yüzünde yaşlılığın belirtilerini fark ettim. Rana 45 yaşında görünüyordu, ama bu adam en azından 55'inde vardı. Önünde durduğumuzda, Carol sol elini tuttu ve adamı sevgiyle selâmladı. Sonra adam da beni aynı geleneksel biçimde selâmladı ve "Delta 927'ye hoş geldin" dedi. "Adım Hugo, sizin Deltarınızım."

Onu hemen sevdim, Delta'nın böylesine sıcak ama aynı anda da güçlü bir adamı önder olarak seçmiş olmasına hiç şaşmamıştım. "Teşekkür ederim" dedim. "Burada olmaktan ne kadar mutluluk duyduğumu anlatamam."

Carol, Delta gölünün çevresindeki gezimizden söz etti, sonra Hugo yaşıyla ilgili dile getirmediğim sorumu yanıtladı.

"197 yılımı doldurdum" diye açıkladı. "1953 yılında Brezilya'da doğmuştum. Haklısın, daha genç görünebilirdim, ama ben insanların yaşlandıkları bir devirde büyüdüm, ayrıca yakında tekâmül-aşacağım için bedenimin de yaşlanmasına izin veriyorum."

"Ölmeyi tasarladığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. M.D.'nin bana bir ara bu konuda vermiş olduğu bilgiyi hatırlamıştım. Makro toplumun üyeleri o yaşamlarında öğrenebilecekleri her şeyi öğrendiklerine karar verdiklerinde, astral ve fiziksel bedenleri arasındaki bağı koparıyorlar, böylece fiziksel beden ölürken, ruh m-M

süreci boyunca bir üst düzeye çıkmakta özgür kalıyordu. Bu işleme tekâmül-aşma diyorlardı. Kendini öldürme geçmişten kaçma anlamına gelirken, tekâmül-aşma -tekâmül etme ve aşama yapma sözcüklerinin 2150'ye özgü kısaltması- geleceği kucaklamayı ifade ediyordu.

"Evet, bir başka boyutta ikiz ruhlarımla buluşmak istiyorum" diye yanıtladı Hugo. "Ayrıca, bu yaşam süremde yapabileceğim her şeyi yerine getirdim, artık ayrılma zamanı geldi."

Kararsız ifademe güldü, sonra "Endişelenmene gerek yok Jon" diye sözlerini sürdürdü. "Hemen tekâmül-aşmayı düşünmüyorum. Aslında, benden sonraki önder seçilene kadar birkaç ay geçer, sonra da elbette yeni Deltar görevi üstlenmeye hazır olana dek buradan ayrılamam."

Onu bu yaşamda tekrar görmeyi umut ettiğimi söyledim. Sonra Carol'la ben koşumuza devam ettik.

Gölün öbür yakasında yüzen ve kumsalda eğlenen daha çok sayıda insan gördük. Carol öğleden sonranın bu saatlerinin dışarıda geçirilecek en güzel zaman olduğunu söyledi. Sonra Neal ve Jean ile buluşmak üzere hızımı artırmak isteyip istemediğimi sordu.

"Daha ne kadar hızlanabiliriz?" diye karşılık verdim.

"Çok daha fazla" diye yanıtladı. "Sadece hafif ve hızlı olduğunu düşün."

Öyle yaptık ve göl kıyısından ayrılarak Gama binalarının arkasındaki pek az insanın bulunduğu parklara yöneldik. Çok geçmeden koşumuz bir tür alçaktan uçuşa dönüştü. Ne kadar hızla yol aldığımızı bilmiyordum, ama inanılmayacak kadar kısa bir süre içinde gölün tüm çevresini dolaşmış ve üçüncü öğrenim basamağının eğlence alanına varmıştık. Koşuya başladığımızdan bu yana bir saatten az zaman geçmişti ve ben şimdi biraz yorgunluk hissetmeye başlamıştım, ama bundan hiç rahatsızlık duymuyordum. Hatta birkaç dakika Neal ve Jean'in futbol oyunlarını bitirmelerini bekledikten sonra onlarla tenis oynamaya başladık. Bu kez birinci sette PK kullanmamayı kararlaştırmıştık. PK kullanmadığımız bu seti Jean ve ben kazandık, ama ancak ucu ucuna. Daha sonraki PK kullandığımız iki seti kaybettiğimiz halde, aramızdaki fark bir önceki güne

kıyasla daha az olduğu için sevindim. Umduğumdan çok daha çabuk ilerliyordum. Tenisten sonra yine havuza girdik ve takım halinde oynanan, üç boyutlu satranca benzer, insanı hayran bırakan ama çok karmaşık bir oyun oynadık. Ben deneyimsiz olduğum için çocuklara karşı Carol'la birlik olduk, yedi yaşındaki bu küçüklerin olağanüstü zekâları beni bir kez daha şaşırtınıştı. Üç oyunda bizi açıkça yendiler, ama hiç olmazsa sonuncu oyunda içinden çıkılması oldukça güç ayrıntıların bir kısmını kavradım ve böylece az kaldı yeniyorduk.

Bu arada Makro dansa katılmak üzere Gama'ya ve kendi Alfalarımıza dönme vakti gelmişti. Yine koşmaya başladık, ama şimdi Jean benim yanımda, Neal ise hemen Carol'un önünde, hep birlikte koşuyorduk. Hiç böyle hızlı koşan çocuklar görmemiştim. Kuşkusuz, 7 yaşındaki bu küçükler benim 20. yüzyılımın tüm atletizm rekorlarını kolayca kırabilirlerdi. Gama binasının girişinde birbirimize "hoşça kalın" diye el salladık ve hepimiz kendi Alfa'larımıza yöneldik, bu arada telepatik olarak da birbirimize ertesi gün birlikte neler yapacağımızı hatırlatıyorduk. Alfa'ya dönünce kendimi ikinci kez Makro dans denen bu bale, folk dansı ve jimnastik karışımı hoş ve canlı hareketlerin içinde buldum. M.D. bize eşlik eden heyecan verici müziği, odanın her yanından geliyormuş hissini uyandıracak biçimde düzenlenmiş bir hoparlör sistemi ile yayıyordu. Telepati konusundaki becerim arttığı için, odadakilerin şimşek gibi gelip gitmelerine ve insanın başını döndürecek hızdaki diğer hareketlerine şimdi daha iyi ayak uydurabiliyordum. Joyce'u omuzlarımda bulmak veya Alan'm beni havaya fırlatması ya da düzenli biçimde birbirimizin üstünden ve altından takla atarak geçmek beni artık şaşırtmıyordu. Aramızdaki telepatik bağlantıyı kullanarak ne yapılacağını önceden biliyor ve kendimi az çok o hareketi karşılamaya hazırlıyordum, oysa başlangıçta böyle dönüşlerin insan bedenini aşan hareketler olduğunu düşünmüştüm.

İlk Makro dans deneyimim beni şaşkınlık içinde bırakmıştı, kendi gözlerimle gördüklerime inanamamıştım, oysa şimdi Makro güçlerin - heyecan ve şaşkınlık uyandırsalar da mucize olmadıklarını kabul edebilir durumdaydım. Yine de gün boyu PK kullanmak bana ağır gelmişti, bu yüzden on beş dakika sonra kendimi çok yorgun hissettim ve yorgunluğuma anlayış gösteren Alfam'a dansı erken bitirdikleri için minnet duydum.

Kısa süre sonra Betamız'm havuzunda rahatça yüzüyor, büyük bir hoşnutlukla Betam'in geri kalan 99 üyesinin suyun içindeki canlı hareketlerini seyretmekle yetiniyordum. İnsan ırkının yetiştirdiği en büyük atletleri izlemekte olduğumdan en ufak bir kuşkum yoktu ve yine inanıyordum ki, arkadaşlarım bedensel inceliğin, becerinin ve üstün insana özgü dayanma gücünün doruğuna erişmişlerdi. Birkaç çift kendilerini, birleşmiş bedenlerini kaldıran suyun ritmine bırakmışlar, oyun oynar gibi aşk yapıyorlardı. Suya dalan Carol'un ıslak göğüsleri kalçalarımı dolanarak göğsümü buldu, bacakları bedenimi sardı ve biz hazla birbirimizin olduk. Açıkça ve özgürce ifade edilen aşkın dizginlenmemiş coşkusunu yaşarken, ilk fırsatta Karl ve Cindy'den özür dilemeye karar verdim.

Havuzdan ayrılmadan önce Leo, Betamız, bir tür su balesi düzenledi. İzlerken insanın soluğu kesiliyordu. Ertesi gün bu oyuna katılmaya yemin ettim. Akşam yemeğinden sonra Alfa arkadaşlarımın muhteşem şarkılarını dinledim, Nancy ve Steve'in 20. yüzyılın en büyük opera sanatçılarını kıskandıracak kadar güzel sesleri olduğunu fark ettim. Müzik eşliğinde söylemek için M.D.'ye başvurmaları yeterliydi, çünkü M.D.'de akla gelebilecek her türlü müziğin bandı vardı. Carol, akşam yemeklerinden sonra genelde şarkı söylediklerini anlattı. Benim gelişim nedeniyle yaptığımız uzun sohbetler yüzünden o akşama kadar şarkılarını dinleyememiştim. Bütün gece bu şarkıları dinleyebilirdim, hatta telepati gücümün yardımıyla bir kısmına katılabileceğimi fark ettim. Ama Alan -bu keyfin bitmesini hiç istemediğim bir anda- danışma saatinin geldiğini, benim de Rana'yı görmeye gitmem gerektiğini söyledi. O akşam Rana'yla buluşacağımız için sevindim, çünkü ondan tüm Makro güçleri kullanıp, üçüncü kez Makro Bağlantı'ya ulaşmamı sağlamasını rica edecektim.

Rana niyetimi hemen anladı -ya da belki önceden biliyordu- çünkü 'Makro Bağlantı kurmakta sana nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şey... ben... bilmiyorum" diye karşılık verdim, sorusu beni oldukça şaşırtınıştı. "Ama, ne de olsa sen onuncu bilinç dü-zeyindesin, eğer bana nasıl yardım edileceğini bilen biri varsa o da sensin."

"Evet" diye yanıtladı Rana, "ama son buluştuğumuzda sana her şeyi istek ve inancın belirlediğini söylemiştim. Bu ikisini sana hiç kimse veremez."

"Tamam" dedim, "ama ben seninle güçlü bir telepatik bağ kurarsam, sen Makro Bağlantı sağlandığında ben de benimkine çok daha kolay ulaşabilir duruma gelebilirim diye düşünmüştüm."

Rana başını salladı. "Bu seninle benim aramda işe yaramaz, çünkü ruhsal tınılarımız birbirinden çok farklı. Ama sen tüm direnmelerinden tamamen arınabilsen, belki Lea'yla bunu başarabilirsin. Yine istek ve inanç noktasına geliyoruz. Lea'yla telepatik bağlantı içinde olsan da, yeterli istek ve inancın olmadıkça Makro Bağlantı'ya ulaşamazsın. Ayrıca ikiz ruhunun Makro Bağlantı kurmasını da engelleyebilirsin. Ve tabii, Lea Makro güçlerini senin uzay-zaman aktarımım sürdürmeye yönelik kullandığı için, şu anda kendisi bile gerçek anlamda Makro Bağlantı kuramıyor olabilir."

Rana düşüncelerimi algılayarak, "Hayır Jon" dedi, "bunun kolay bir yolu yok, en azından benim bildiğim kadarıyla yok. Ben de, kendi kişisel gelişmemin ya da gelişmememin sorumluluğunu yüklenmek yerine, kolay yolları arayarak pek çok yaşam süresi geçirdim."

Rana'yla görüşmemizin bundan sonraki bölümünde neler konuşulduğunu pek hatırlamıyorum. Biraz utanmış, ama daha çok düş kırıklığına uğramıştım. Akşamın geç saatlerinde yatmaya hazırlanırken, Rana bana istediğim biçimde yardım edemeyeceğini söylediğinden beri bunalım içinde olduğumu fark ettim. Carol elbette bu halimi algıladı ve bütün bunalımların bastırılmış isteklerden kaynaklandığı konusunda bir şeyler söyledi. Onu pek dinleyemedim, çünkü aklım yine üç ay içinde üçüncü bilinç düzeyine erişmek gibi olanak dışı görünen bu işin altından nasıl kalkacağım konusuna takılıp kalmıştı. Makro Bağlantı'ya ulaşmakta bir kez daha başarısız oldum, bu durum beni öyle düş yıkımına uğrattı ki, Makro Uyum bile sağlayamadım.

Başarısızlıklarımı ve önümde duran görevi düşünerek uzun süre uyanık yattım.

Bölüm XIII : Kayıp

Neredeyse iki aydır bu günlüğe hiçbir şey yazmamıştım. Daha önceki tüm yıllarım boyunca elde ettiğim başarılardan ve uğradığım başarısızlıklardan çok daha fazlasını bu iki ay içinde yaşadım. Çok dolu olduğum için yazmaya vakit bulamadığımı söyleyebilirdim, ama bu kısmen doğru olurdu. Gerçek şu ki, başarısızlıklarımı yazmak istemedim, sadece başarılarımı anlatmak istedim; oysa vicdanım birine değinmeden diğerinden söz etmemi engelliyordu. Sonunda yine vicdanım beni bugüne kadar olanları yazmaya zorladı. Ayrıca üçüncü bilinç düzeyine erişmek için bana verilen sürenin bitimine bir ay kala geçmiş iki ayı yeniden gözden geçirmek yararlı olabilir.

Herkesinki gibi benim sorunlarım da, bütün başarısızlıkların başarıya, bütün başarıların da başarısızlığa giden yollar olduğu Makro gerçeğini kabule yanaşmamaktan kaynaklanıyordu. Bu ikincisi henüz görmediğimiz bir ders olduğu için, başarısızlığa dönüşen başarıyı anlatmakla söze başlayacağım. Neda'ya gösterdiğim ilgi ve onu sevgi görmesini engelleyen çirkinliğinden kurtarıp, en azından biraz hoşa gidecek kadar çekici hale getirme isteğim böyle bir sonuç verdi. Karl, rica ettiğim gibi, Neda'ya kız arkadaşlarından birinin yardımıyla birkaç yeni giysi aldı, ayrıca ona araştırma notlarımızı vererek vaktini daktilo işi ile değerlendirmesini sağladı. Bu arada ben de telepati ve PK güçlerimi kullanarak Neda'yı etkilemeye çalışıyordum.

Mutluluğunu ve geleceğe yönelik umudunu canlı tutmak için zihnini olumlu ve onu benimseyen düşüncelerle bombardıman etmeyi sürdürdüm.

Öyle ki, 1976'da neredeyse uyanık olduğum her saati onun zihnine odaklanarak geçirdim. Sadece olumlu, güç verici düşünceler göndermekle kalmıyor, aynı zamanda neleri yemesi ya da hangi jimnastik hareketlerini uygulaması gerektiği konusunda öneriler yolluyordum. Fiziksel görünümünü mümkün olduğunca kısa süre içinde düzeltmeye kararlıydım ve her türlü şifayı vermekte kullanılan PK'nın bu konuda tek başına yeterli olamayacağını da biliyordum. Yine de dikkatle bedenin salgı bezleri ve sinir sistemi merkezlerine uygulandığında, PK'nın ne kadar çok iş yapabildiğini sevinerek ve şaşarak gördüm. Ayrıca 2150'de günün bir bölümünü M.D.'den, duygu ve düşüncelere dayalı bazı şifa ve gelişme yöntemlerini öğrenerek geçiriyordum. Makro toplumun araştırmaları sonucu bulunmuş bu yöntemler insana mucize gibi geliyordu.

Düşünce ve duyguların fiziksel bedenimize ve bu bedendeki bütün değişimlere biçim verdiğini öğrendim. M.D. bu işlemi, hücresel yanıt diye adlandırılan bir tür otomatik tepki olarak tanımladı. Varlığımızın her hücresi düşünce ve duygularımızdan aldığı komutu sadakatle yerine getiriyordu. M.D.'nin ve bu yeni bilginin yardımıyla, giderek gelişen PK gücümü, zihnimi ve duygularımı Neda'nın fiziksel yapısını değiştirmek ve içinde sevinç dolu hücresel yanıtlar uyandırmak amacıyla kullanmaya başladım. PK dış güzellik sağlarken, bu yöntem de içsel bir güzellik yaratıyordu. Sağladığım gelişme başlangıçta oldukça yavaştı, öyle ki cesaretimi yitiriyor ve üç ayın Neda'nın yüzünde önemli değişiklikler yaratmaya yetip yetmeyeceği konusunda kuşkuya kapılıyordum. Ama sonra, dördüncü haftanın sonuna doğru, duru-görü yeteneğimi sadece aurasını değil, aynı zamanda bedenindeki yedi salgı merkezini ve her sinir ağını görebilecek kadar geliştirdim. Şimdi PK gücümü nereye yönelteceğimi ve çabalarımın o andaki sonucunu açıkça görüyordum. Bundan sonra sağladığım gelişme öyle hızlandı ki, Karl ortalıkla başını sallaya sallaya homurdanarak dolaşmaya başladı. Beşinci haftanın sonunda Neda'nın fiziksel değişimini tamamlamıştım.

Boyu 1.62 metreydi, şimdi 1.67 metre olmuştu. 48 kilo ağırlığındaydı, şimdi 63 kilo ağırlığında heyecan uyandıran biçimli bir kadın bedenine sahipti. Onu değiştirirken Lea'nın, Ca-rol'un ve Alfamdaki Diane'nin bir bileşimini düşünmüştüm. Onlardaki mükemmelliğe erişemesem bile, yine de en iyimser umutlarımın üstüne çıkmayı başarmıştım. Karl için de bu

kadarı fazlaydı. Birkaç akşam sonra, ben Neda'ya yönelik çalışmalarımı bitirdiğimde, genç kızın dairesine yaptığı giderek uzayan ziyaretlerinden birinden dönen Karl benimle konuşmak istediğini söyledi.

"Artık senin akıl almaz Makro güçlerin ve 2150'deki toplumunla ilgili herhangi bir kuşku beslemiyorum" dedi, "ama Neda'ya ne yaptığının gerçekten farkında mısın?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Ne yaptığımı biliyorsun. Fiziksel ve psikolojik bir yıkıntı alıp, bunu güzelliğin ve iç barışın zaferine dönüştürdüm."

"Fiziksel güzelliği konusunda" diye yanıtladı Karl, "söyleyecek sözüm yok. Aman Tanrım, o yüzü, burnu ve bedenindeki her şeyi böyle güzelleştirmeyi nasıl becerebildin, hiçbir zaman anlayamayacağım. Ona bakmak insana büyük keyif veriyor. Etkisine kapılmamak için zorlanıyorum." Düşüncelerini algılayarak araya girdim, "Ama psikolojik değişimi seni mutlu etmiyor."

Karl yanıtlamadan önce beni sorgulayan biçimde uzun uzun baktı. "Seni anlamıyorum Jon" dedi. "Onu sadece fiziksel değil, aynı zamanda zihinsel olarak da yeniden yarattığını fark edemiyor musun? Sadece senin düşünmesini istediğin biçimde düşünüyor ve bu konuda sen ona pek geniş bir alan bırakmıyorsun. Örneğin, gelecekle ilgili kuşku ya da endişe duyma hakkını elinden alıyorsun."

"Bir dakika Karl" diye kestim, "ona geleceğinden güven duymayı aşılamanın neresi yanlış?"

"Lanet olsun!" diye patladı. "O bir kukla değil, ama sen kendini onun kuklacısı olarak görüyor gibisin. Oysa onun kendi gücünü kendi hatalarını yaparak oluşturmaya hakkı var.

Kendi huzurunu korumak için çocuğunun hata yapmasına fırsat vermeyen aşırı baskıcı ana-babalar gibisin. Peki, böyle davranmak nasıl sonuç veriyor? Benim kadar iyi biliyorsun ki, bu mikro dünyanın sorunlarıyla başa çıkmayı öğrenmesine izin verilmeyen çocuk ailesine öfkeyle bağımlı kalıyor; böylece kendine olan saygısını tümüyle yitiriyor.

Tanrı aşkma Jon! Bu kadar ay araştırmalarımız üzerinde çalıştıktan sonra, kimse bunu bizden iyi bilemez!

Onu aşağılık, iğrenç, mutsuzluk veren aile ilişkilerinden kurtarıp, senin aileyi oynadığın başka bir ilişki içine hapsettin."

Karl'ın sözleri önce beni incitti; bu önemli ve kendi çıkarlarıma yönelik olmayan çalışmamı değerlendiremediği için ona kızdım. Neda'ya bizim daireye gelmesi için telepatik bir komut gönderdim, böylece Karl'ın suçlamalarını çürütmekte bana yardımcı olabilirdi. Geçen süre boyunca Neda'nın zihnini benimkine öyle alıştırmıştım ki, biraz sonra bizimle birlikte olacağından hiç kuşkum yoktu. Neda'yla ilgili sadece tek bir düş kırıklığım olmuştu, o da herhangi bir Makro gücünü harekete geçirememiş olmamdan kaynaklanıyordu. Gerçi benim telepatik önerilerime tepki veriyordu ama, bunların benden geldiğini anlamıyordu; bu yüzden de aramızda gerçek anlamda bir telepatik iletişim kurulamıyordu.

Neda'nın bize katılmasını beklerken, Karl'ın suçlamalarını elimden geldiğince dürüst bir biçimde değerlendirmeye çalıştım. "Belki de" diye düşündüm, "Neda'yı mutsuzluktan korumak isterken biraz aşırı gitmiş olabilirim. "Ama onu kukla yerine koymadığımdan emindim. Bu suçlamayı gereğinden fazla heyecan yüklü ve abartılı buldum. Ayrıca bütün bunları sadece Neda için yapmıştım. Karl'a egoma yönelik olmayan başka Makro etkinliklerimden de söz etmeye karar verdim.

"Karl" dedim, "geçen hafta üniversitenin hastanesine giderek şifa verici PK güçlerimi son dönemlerini yaşayan iki kanser hastasına başarıyla uyguladım. Bu hastalar, benim çabalarımdan habersiz oldukları için, kanserin etkisiyle çürüyerek yavaş yavaş ölmek yerine operatörün bıçağı altında çabucak ölme olasılığından yararlanmayı yeğleyip ameliyat olmuşlardı. Tahmin et bakalım! İkisi de mucizevi bir şekilde iyileşti. Yine de bazı kuşkucu doktorlar, hiç kimse böyle bir kanserden bu kadar kısa sürede tamamen iyileşemeyeceği için, bu hastalarla ilgili daha evvelki muayene sonuçlarının yanlış olduğunu ileri sürüyorlar."

Karl yavaşça başını sallayarak bana yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Beni sadece başkalarına iyilik yaptığına inandırmaya çalışıyorsun" dedi.

"Sanırım, Makro güçlerinle iyileştiremeyeceğin hastalık olmadığını düşünüyorsun."

"Haklısın Karl" dedim. "Hastanedeki tüm koğuşları dolaştım ve durumu tehlikeli düzinelerce hastaya şifa verdim. Bir gece önce akciğerinden ve böbreğinden vurulmuş birini bile birkaç dakika içinde iyileştirebildim. Onu bulduğumda ameliyat olmayı bekliyordu, ama ölmek üzereydi. Ayrıca şeker, verem, mafsal iltihabı, zatürree, sara, kalp hastalıkları, çoklu skleroz, frengi, felç, böbrek yetmezliğinin yanı sıra oldukça çok sayıda kırığı neredeyse tamamen iyileştirdim."

"Tamam, tamam" diye Karl araya girdi. "Sana inanıyorum, ama Neda burada, kapının önünde duruyor, sanırım onu içeriye davet etmeliyiz."

Karl Neda'ya doğru yürüdü ve onu buyur etti. Sonra ona yukarıya geliş nedenini sordu, daktilo etmek üzere başka yazı mı istiyordu?

"Oh, hayır" diye yanıtladı Neda. "Elimde bol bol iş var, ayrıca sen saat başı gelip yenisini getiriyorsun, bu durumda hafta sonuna kadar yeterince doluyum."

"Evet" diye güldüm, "sanırım bizim sevgili koca Karlımız yeni bir tutku edindi," biraz sustum ve sonra devam ettim, "... yani araştırmalarımızla ilgili en azından üç ya da dört kitap çıkarmak gibi bir tutkuya kapıldı."

Karl bir parça telaşla "Biliyorsun" dedi, "daktilo işi yüzünden çalışmalarımıza büyük sekte vurulmuştu, şimdi birinin tüm mesaisini bize ayırması beni çok sevindiriyor."

Yine güldüm. "Giderek artan sevincinin farkındayım" dedim. "İtiraf etmeliyim ki, seni pek az şu son birkaç günkü kadar keyifli gördüm."

"Evet, sahi, ben... ben..." Karl kekelemeye başlamıştı, sonra Neda'ya baktı ve ne söyleyeceğini tamamen unuttu.

Hemen hatırlattım, "Yukarıya neden geldiğini sormak istiyordun?"

"Oh, evet" diye onayladı Karl minnettarlıkla, "bu doğru Neda. Sana yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Neda "Oh, hayır" diye yanıtladı, yüzünde onun için yeniden biçim verdiğim bembeyaz kusursuz dişlerim gösteren sevimli bir gülümseme belirmişti, "sadece birden Jon'un benimle konuşmak istediği gibi bir duyguya kapıldım."

"Oh, demek öyle, huh" dedi Karl, bana kuşku dolu bir bakış fırlatarak. "Yani tam daktilo yazarken birdenbire böyle bir düşünceye kapıldın."

Başka bir göz kamaştırıcı gülümsemeyle "Bu doğru Karl" diye yanıtladı Neda. "Dikkatimi daktiloya veremedim, hemen yukarı çıkıp Jon'un ne istediğini öğrenmem gerektiğini düşündüm."

"Taman Svengali*" dedi Karl öfkeyle bana bakarak, "ortaya biraz önceki düşüncelerimi destekleyecek kanıtlar koyduğun için sana teşekkür etmek istiyorum. Bu konudaki deneyimini de esir tüccarı olarak yaşadığın o geçmiş hayatında edinmiş olmalısın!"

"İşte şimdi haksızlık ediyorsun Karl" dedim. "Ben sadece Neda'nın yeni yaşamı hakkındaki duygularını sana kendi ağzıyla anlatmasını sağlamak istemiştim."

Neda "Oh Jon" diye haykırdı, "biliyorsun, böylesine mutlu olabileceğimi asla hayal bile etmemiştim. Yeni görünüşüm, seninle ve Karl'la olan yaşantım bana hâlâ gerçek dışı geliyor. Kendimi hep bütün bunların, seninle karşılaşmadan önceki o kâbusa benzeyen yaşamımdaki çirkin halimle uyanıp da sona erecek bir düş olmadığına inandırmaya çalışıyorum."

"Pekâlâ" diye karşılık verdi Karl, "madem bu kadar mutlusun, neden geldiğinden beri hiç apartmandan dışarı çıkmadın? Derslerine devam etmekten neden vazgeçtin? Kendini insan ırkından tamamen soyutlamış durumdasın."

*Svengali: Başkalarını hipnotizmayla etkisi altına alan roman kahramanı (George du Maurier'in Trilby adlı romanından).

"Ama dışarı çıkmak için istek duymadım ki" diye yanıtladı Neda. "Gereksinmem olan her şeyi sen ve Jon bana getirdiniz. Derslerime gelince, sizin tezinizle ilgili çalışmamın şu anda çok daha eğitici ve önemli olduğunu düşündüm."

"Her şey bir yana Karl" diye ekledim, "ona yirmi dört saat boyunca çalışmasını gerektiren işi yükleyen sensin."

"Tamam" diye kabul etti Karl, "bunun için özür dilerim ve her ikinizin önünde itiraf ederim ki Neda, sana çoğu kez iş getirdiğimde asıl amacım seni görmekti. Öyle bir güzelliğe eriştin ki, bu güzellikte başka hiç kimseye rastlamadım. Sadece senden uzak duramaz hale gelmiştim. Ama şimdi bunu açıkça söylediğime göre, artık kendini bütün gün daktilo yazmak zorunda hissetmene gerek yok. Dışarı çıkıp biraz hareket edebilirsin."

"Ama yeteri kadar hareket ediyorum" diye yanıtladı Neda. "Özellikle de Jon bütün bu jimnastik aletlerini getirdiğinden ve beni bunları düzenli bir biçimde kullanmaya özendirdiğinden beri."

"Evet, biliyorum" dedi Karl, "ama Neda, Jon'un ve benim dışımda başkalarını da görme isteği hiç duymuyor musun?"

"Başkalarını da görmem gerektiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu. "Madem sen ve Jon dışarı çıkıp başkalarını görmemi istiyorsunuz, ben de bunu sevinerek yaparım."

"Oh Tanrım!" diye inledi Karl. "Bunu duyuyor musun Jon? Senin ve benim söylediklerimi yapmaktan başka bir dileği yok, özellikle de senin telepatik yolla ya da sözcük kullanarak yapmasını istediklerinden başka."

Birden tüm bedenimin ürperdiğini hissettim, "Neda" dedim, "ben uzaklara gidip bir daha hiç dönmeyebilirim, peki o zaman ne yapacaksın?"

Karl ve ben o güzel yüzünün yavaş yavaş korkudan donduğunu gördük, gözlerini dolduran dehşeti fark ettik. Başını sallamaya ve kuşku içinde ağlamaya başladı. Karl'ın bana suçlayan bir bakış fırlattığını gördüm, onu kollarına almış, yumuşak bir biçimde yatıştırıcı sözler mırıldanıyordu. İri yaşlar Neda'nın abanoz yanaklarını lekeliyordu, başını öne arkaya

sallayarak, günün birinde yaşamından çıkabileceğim düşüncesinden kurtulmaya çalışıyordu. Ona olumlu, mutluluk verecek düşünceler yollamayı denedim, ama zihnim uyuşmuş gibiydi, onunla telepatik bağlantı kurmaya boşuna uğraştığımı fark etmeye başladım. Kendi zihnimi denetim altında tutamayacak kadar altüst olmuştum. Ne yapmıştım? Bu düşünce beynimde yankılanıyordu. Ben ne yapmıştım? Karl'la birlikte Neda'yı sakinleştirmeyi başarana dek bir süre geçti, ancak ondan sonra Karl onu dairesine geri götürebildi. Yaklaşık bir saat sonra döndüğünde, ben olayı iyice düşünmüş ve bazı acı veren sonuçlara varmıştım. İçeri girer girmez Karl'ın ilk söylediği şey, benimle biraz daha konuşmak istediği oldu.

"Ben de seninle konuşmak istiyorum Karl" diye yanıtladım. "Beni kuklacı ya da esirci olarak nitelediğinde bu doğruydu, ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Neda'yı mutlu etmekte başarısızlığa uğrama düşüncesine katlanamadığımı için, zihnini neredeyse tamamen denetim altına aldım. Ben... ben bu akşama dek onun bana ne kadar bağımlı hale geldiğini fark edememiştim. Hayır, bana ne kadar bağımlı hale geldiği ifadesi doğru değil! Doğrusu, benim onu kendime ne kadar bağımlı hale getirdiğim!"

Karl yavaşça başını salladı. "Tanrı'yı oynamaktan keyif duydun" dedi. "Şu eski deyişi bilirsin: güç baştan çıkarıcıdır. 2150 ile ilgili anlattıkların düşünülürse güç Makro adamı baştan çıkarmıyor, ama mikro adamı baştan çıkardığı kesin ve bu mikro adam biziz Jon, sen ve ben mikro adamın birer örneğiyiz."

"Evet" diye kabul ettim. "Makro güçlerimi geliştirirken, bunları egoma yönelik kullanmamayı öğrenememiştim. Rana beni yeni güçlerimi çıkarcı bir biçimde kullanırsam mutsuz olacağım konusunda uyarmıştı. Bunları çıkarcı bir biçimde kullanmadıkça -ya da çıkarcı bir biçimde kullanmadığımı sandıkça- korkacak bir şey olmadığından emindim. Rana'nın ne demek istediğini şimdi anlıyorum."

"O halde" diye Karl sordu, "hastanede iyileştirdiğin insanları bana anlatırken, gerçekte bu konuda kendini övdüğünü de anlayabiliyor musun? Aslında o insanlara değil de kendi gururuna hizmet ettiğini fark edebiliyor musun?"

Bana acı veren bir kabulle başımı eğdim ve "eski bir söz daha vardır" dedim, "kendini yücelten kişi aşağılanır."

"Tamam" dedi Karl, "ben de birden Makro güçlerimi geliştirmiş olsaydım, hiç kuşkusuz ben de onları yanlış kullanırdım. Büyük olasılıkla dünya nüfusunun yarısını şimdiden yok ederdim, özellikle de gezegenimizi kirlettiklerini bilen, ama mikro ceplerini doldurmak için böyle davranmayı kendilerine hak sayan şu piçleri ortadan kaldırırdım. Belki de böbürlenme güdüsüyle insanları iyileştirmez, ama duyduğum nefret yüzünden onları öldürürdüm. Yine de şu andaki sorunumuz bu değil, şimdi Neda'ya verdiğin zararı nasıl gidereceğiz, ona bakalım."

"Son derece üzgünüm" diye özür diledim. "Onu incitmek gibi bir niyetim yoktu." Sonra biraz daha düşünerek "Ben tehlikeli olabilirim Karl" diye ekledim.

"Böyle bir endişem yok Jon" dedi. "Ama sen yeni plânlar yapmadan önce Neda'nın durumunu çözülmeyelim."

Sonraki birkaç günü Neda'ya Makro felsefenin ilkelerini öğretmekle geçirdim. Kavramları bu denli çabuk öğrendiğini görmek beni sevindiriyordu, çünkü biliyordum ki, kendine ve başkalarına Makro açıdan bakabilirse, korku, yalnızlık duymayacak ya da herhangi bir deneyimden kaynaklanan hoşnutsuzluğu yaşamayacaktı. Bir hafta süreyle Neda'ya Kişisel Tekâmül rehberliği yaptıktan sonra, okuması için ona bu günlüğü verdim. Konuyu daha önce Karl'la tartışmıştık, Neda'nın günlükte ortaya konan yabancı kavramlarla bu kadar çabuk yüz yüze gelmesine Karl başlangıçta karşı çıktığı halde, sonunda gereğinden fazla koruyucu bir rol üstlenmek istemediğimiz için defteri verme konusunda anlaştık. Neda'nın Makro toplumla ilgili kavramları coşkuyla karşılaması ve benim 1976'nın dünyasını bırakma ve yaşam boyu Makro toplumun üyesi olma yolundaki isteğimi benimsemesi, verdiğimiz kararın doğru olduğunu kanıtladı. Makro felsefe ve K.T. rehberliğim Neda için gerçi yararlı oldu ama, eğer Karl ona sırılsıklam aşık olmasaydı, aramızdaki sağlıksız bağımlılığın tamamen ortadan kalkması çok daha uzun zaman alırdı. Karl uyumadığı ve ders vermediği her dakikasını Neda'ya adamıştı. Onu evden çıkarıp, bir erkekle gezmenin keyfine vardıran da yine Karl oldu. Ama derslerine geri dönmesini sağlayamamıştı, neden çok mantıklıydı, çünkü üniversite

öğrencisi olan ve kaydını Neda Cricksley olarak yaptıran kız artık ortada yoktu. O sıralarda bir akşam Karl Neda'nın yanından ayrıldıktan sonra odamıza gelerek, Neda'nın kimliği ile ilgili yasal sorunu nasıl çözeceğini bilmediğini söyledi.

"Neden söz ediyorsun?" diye sordum.

"Yani" diye yanıtladı Karl, "eski sınıfına dönmesini sağlayamıyoruz, çünkü profesörleri ve sınıf arkadaşları onu tanımayacaklar ya da başka bir anlatımla Neda Cricksley olduğunu kabul etmeyecekler. Uydurma bir adla gelecek dönem için kayıt yaptırmayı düşündük, ama geçmiş okul kayıtları olmaksızın öğrenci kabul etmeyecekleri aklımıza geldi. Kabul edilebilir düzmece okul kayıtlarını nasıl bulabileceğimizi de bilemiyoruz."

"Haydi" dedim, "bir çözüm bulacağınızdan hiç kuşkum yok! Bu o kadar da zor görünmüyor."

"Evet" dedi Karl çarpık bir sırıtışla, "sana henüz her şeyi anlatmadım. Görünüşe göre Neda'nın annesi üniversiteyi aramış, Neda'nın derslere devam etmediğini ve psikoloji bölümünde de kızının bölüme bağlı bir araştırmayı daktilo ettiği konusunda herhangi bir kayıt bulunmadığını öğrenmiş."

"Bütün bunları sen nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Bölümün ilan tahtasında bir not vardı" diye açıkladı, "Neda'nın kayıp olduğu belirtiliyor ve bulunduğu yer hakkında bilgisi olanın kampüs polisi ile bağlantı kurması isteniyordu."

"Hmm" dedim, "belki de annesini arayıp durumu açıklamam iyi olur."

Karl başını salladı. "Bunu salık vermem" dedi. "Neda'yla bu konuda konuştum. Şu anda bir işi var ve annesinin onu bu yüzden para sızdırmak için aradığını düşünüyor. Ayrıca kadın Neda'yı görmek isteyecek, oysa biz Neda Cricksley'in eski bedenini ortaya çıkaramayacağız, bu kesinlikle böyle!"

"Başka bir anlatımla" dedim, "annesinin beni kızını kaçırmakla -belki de cinayetle- suçlayacağını düşünüyorsun."

Karl "Tamamen öyle" diye başıyla doğruladı, "ne o, ne polis ne de seni yargılayacak jüri anlattıklarına inanır, yine de deli olduğunu savunmak işine yarayabilir."

Sonraki birkaç saati Bayan Cricksley'le konuşmanın gerekip gerekmediğini tartışarak geçirdik, Karl buna şiddetle karşıydı ve beni sürekli Neda'ya yeni bir kimlik bulup, eski Neda' yi çözülememiş bir kayıp olayı olarak bırakmak konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Neda'nın adının apartmanın girişindeki posta kutusunda bulunduğuna, ayrıca telefonun da onun adına kayıtlı olduğuna işaret ettim; Neda'yı ciddi bir biçimde aramaya başladıklarında, bunlar polisin işini mutlaka kolaylaştıracaktı. Karl hâlâ karşı koyuyor, ben de sabahleyin Bayan Cricksley'le görüşmem gerektiği konusunda direniyordum. Kızını görmesi mümkün olmasa bile, onu Neda'nın güvenlikte olduğuna inandırmaya çalışacaktım. O gece yatmaya giderken, Neda'nın annesini nasıl ikna edebileceğimi düşünüp durdum. 2150'ye döndüğümde Rana'yla görüşme sırasında ilk "önceden bilme" deneyimimi yaşadım. Geçmiş yaşamlarımı gözden geçirme çalışması yapıyordum, birden bilinçli zihnimde iki polis tarafından sorguya çekildiğim görüntüsü belirdi. Güçlü bir biçimde, bu olayın çok yakında gerçekleşeceği duygusuna kapıldım. Rana da benimle aynı düşünceyi paylaşınca, ona 1976'daki Neda'nın kimliği ile ilgili sorunumdan söz ettim. Bu konudaki çözüm yollarını olası sonuçlarıyla birlikte tartıştık. Bilge bir K.T. rehberi insanlara hiçbir zaman doğrudan çözüm önermez, ama sorunlarına Makro açıdan bakmalarına, böylece seçenekler bulup, bu seçeneklerin sonuçlarını görmelerine yardımcı olur. Ben de Rana'dan somut bir çözüm alamamıştım ama, bir dizi yol arasından Karl ve Neda için uzun vadede en iyi sonuçları getirecek gibi görünen bir tanesine karar vermiştim. Hemen orada, rehberlik odasında 1976'da erkenden kalkma isteğiyle uyudum.

Saat 5'te uyanıp Neda'ya telefon ettim, mümkün olduğu kadar çabuk giyinip yukarı gelmesini rica ettim. Sonra Karl'ı uyandırarak biraz sonra polisin hem bizi hem de Neda'yı görmeye geleceğini haber verdim. Karl nereden bildiğimi sormadı, sadece ziyaretçilerimiz gelmeden önce ne kadar

vaktimiz olduğunu öğrenmek istedi. "İki saatten biraz fazla" diye tahminimi söyledim, Neda'nın da az sonra bize kahvaltıda katılacağını ekledim.

Neda geldiğinde Karl'la ben tıraş olup giyinmiştik. Çabuk kahvaltımızı yaparken, plânımın ana hatlarını belirledim. Önce Neda'nın bütün eşyalarını Karl'm pikabına taşıyacaktık. Allahtan henüz fazla eşyası yoktu, bu yüzden arabayı yerleştirmek kolay olacaktı. Sonra Karl'a kendisi için de bir bavul hazırlamasını ve hemen evlenip kısa bir balayı yolculuğuna başlayabilecekleri yakın bir eyalete gitmek üzere Neda ile birlikte yola çıkmalarını önerdim. Karl dişlerini göstererek güldü ve "İşte şimdiye dek duyduğum en iyi plân, Jon" dedi. Sonra Neda'nın elini tutarak, "Umarım Neda da böyle düşünüyordur" diye ekledi. Neda her ikimize de utangaç ama sevimli bir gülümsemeyle bakarak, plânımın onu da sevindirdiğini itiraf etti. Bu ilk bölümde anlaşınca, daha sonraki adımları plânlamaya başladım. Önce öğrencilerine Karl'm güzel kız arkadaşıyla kaçtığını söyleyerek derslerini üstlenecektim. Neda da Neda Dailey diye düzmece bir adla evlenecek ve geri kalan yaşamında Neda Johnson olacaktı.

Karl başlangıçta, Neda uydurma bir ad kullanırsa bu evliliğin yasal olmayacağından endişe etti, ama Neda Karl onu sevdiği sürece bunun bir sakıncası olmadığını söyledi. Ardından da, eğer 2150'de yasal evliliğe hiç gerek duyulmadan birlikte yaşanabiliyorsa, onların da yasallığı biraz tartışmalı bir evliliği pekâla sürdürebileceklerini ekledi. Kahvaltıdan sonra Neda'ya eşyalarını arabaya taşımakta yardım ettim, bu arada Karl da kendine bir iki hafta yetecek kadar giysiyi bavuluna yerleştiriyordu. Beni hafta sonu telefonla araması için Karl'la anlaştık, eğer bana erişemezse benden haber alabilmek için Snuffy'yi arayacaktı. Saat 7'den birkaç dakika önce Karl ve Neda el sallayıp, sabahın alacakaranlığında uzaklaştılar. 7'yi çeyrek geçe iki polis dairenin kapısını çaldı. Bana üniversiteden aldıkları bir fotoğrafımı göstererek, Bayan Cricksley' in beni bu resimden kızını kaçıran adam olarak teşhis ettiğini söylediler. Onlara gerçi Neda Cricksley'i daktilo olarak işe aldığımı, ama onun işi beğenmeyip birkaç gün önce hem işi hem de daireyi bırakıp gittiğini anlattım. Sonra memurları Neda' nın yeni boşalttığı daireyi gözden geçirmeye davet ettim. Sadece Neda'nınkini değil, benim dairemi de aradılar. 1976' nın polisi, 2150'deki arkadaşlarım gibi durugörü sahibi olmadığı için şükrettim, çünkü yatakta Neda'nın beden ısısının bıraktığı elektron izleri hâlâ duruyordu ve polis durugörü sahibi

olsaydı bu izleri görecekti! Onlara oda arkadaşımın bir gün önce yeni eşiyle birlikte halayına çıktığını söyleyince, önce Karl'ı bulmak için büyük bir istek gösterdiler, ama Karl'la Neda'nın yeni çektiğim bir fotoğrafını ortaya çıkarınca, yeni gelinle kayıp kız arasında en ufak bir benzerlik bulunmadığını gördüler.

İki memuru beni tutuklamalarına gerek olmadığı konusunda ikna etmek için tüm Makro güçlerimi kullandım, çünkü öğleden sonra karakola gidip, tüm söylediklerimin kontrol edilmesini sağlamak ve başka sormak istedikleri ne varsa onları da yanıtlamak üzere yalan makinesine bağlanmaya hazırdım. Onları inandırmakta öyle başarılı oldum ki, beni Karl'ın dersine gecikmemem için üniversiteye arabalarıyla götürmeye bile razı oldular. Karl'ın üç sınıfıyla da ders yaptım ve öğrencilerle Karl'm kaçması konusunda şakalaştım. Daha sonra karakola gittim. İki polisin başı şefleriyle dertteydi, beni sabahleyin neden salıverdiklerini açıklayamıyorlardı bir türlü. Tam zamanında içeri girdim, şef onları beni bulup getirmeleri için tekrar göndermek üzereydi.

Neda hakkında sabah uydurduğum masalı bir kez daha anlattım, ama bu defa yalan makinesine bağlıydım ve polis şefi ile iki sert ifadeli dedektif tarafından sorgulanıyordum. Zihnimi ve dolayısıyla bedenimi kontrol yeteneğim doğal olarak yalan makinesinin hikâyemi desteklemesini sağladı. Sonra Bayan Cricksley'le yüzleştirildim, ama olağanüstü Makro ikna gücümün yardımıyla bu tatsız görüşmeden de temize çıktım; bu arada da polislere eğer Neda'ya bir zarar geldiyse bunda Bayan Cricksley'in payı olabileceği düşüncesini kuvvetle aşıladım. Ben karakoldan ayrılırken, yalan makinesine bağlanma sırası Bayan Cricksley'e gelmişti. Ondan sonraki hafta içinde yerel gazete Neda'nın bir fotoğrafını da ekleyerek, kayıp üniversite öğrencileriyle ilgili bir yazı yayınladı. Kısa süre önce iki kız öğrenci daha kaybolmuştu. Tecavüze uğramış cesetleri iki hafta evvel kampüsün yakınındaki koruluğa gömülü olarak bulunmuştu; ilk akla gelen Neda'nın da aynı katilin kurbanı olma olasılığıydı. Yine de Neda' nm eski resmine bir bakış bile, onun seks cinayetine kurban gittiğini düşünmeyi güçleştiriyordu. Ayrıca ailesi son derece yoksul olduğuna göre, para için de kaçırılmadığı açıkça belliydi.

Karakola bir kez daha gittim ve hakkımda ayrıntılı bir araştırma yapmış olduklarını öğrendim; aldıkları sonuçlar insan kaçırabilecek ya da cinayet işleyebilecek biri olmadığımı destekliyordu. Sakat bir Vietnam Savaşı emeklisi ya da çalışmaları ve doktora tezi araştırmalarıyla kızlardan, kampus içi hareketlerden ve öğrenci eğlencelerinden daha fazla ilgilenen saygıdeğer bir doktora öğrencisi olarak, kafalarındaki suçlu tipi kavramına hiç uymuyordum. Karl hafta sonuna doğru telefon ettiğinde, polisle ilişkilerim konusunda öyle iyimserdim ki, ona sorunlarımızın ortadan kalktığını, balayının keyfini çıkarmasını söyledim. Ama o, sınıfındaki dersleri tamamlamak üzere Neda'yla birlikte hemen geri dönmek istiyordu. Pazar günü döndüler ve Bay ve Bayan Karl Johnson olarak Neda'nın dairesine yerleştiler. Ertesi gün Karl üniversitedeki hocalığına yeniden başladı. Neda da daktilosunun başına geçti. Polis her ikisiyle de görüşmek istediğinde sorguları sırasında onlarla birlikte olmayı başardım ve polisi, bu iki insanla Neda Cricksley'in kayboluşu arasında herhangi bir bağlantı olamayacağına ikna ettim. Neda Cricksley olayı da böylece sona ermiş oldu.

Bir öğrencisin kayboluşu, iki öğrencinin de cesetlerinin bulunuşu üniversite çevresindeki korku ve gerilimi öyle yüksek bir düzeye vardırmıştı ki, bu durum ikinci kez geleceği görmemi sağladı. Bir Pazar sabahıydı, Karl ve Neda döneli tam bir hafta olmuştu. Central Park'm 109. Cadde'deki giriş kapısının yakınındaki bir yerin görüntüsüyle uyandım. İki haydut kılıklı adamın genç bir kızı kovaladığını açıkça görmüştüm ve düş sırasında geçenlerde cesetleri bulunan iki öğrencinin tecavüz edilerek öldürülmesinden de bu iki adamın sorumlu olduğunu biliyordum. Acele etmem gerektiği duygusuyla uyanmıştım, hemen parka gitmeliydim. Geleceği gösteren düşümün somut bir gerçeğe dönüşmesi an meselesiydi. On dakika sonra parkın yakınma gelmiştim, bir yandan da "keşke şimdi 2150'deki mükemmel bedenime sahip olsaydım" diye düşünüyordum. Saat 7'ye yaklaşıyordu ve park bomboştu. Günün bu saatinde kimseleri görmeden uzun süre parkta dolaşıp vakit kaybedebilirdim. Telepati gücümü bol ağaçlı parkı önüm sıra tarayan bir radar gibi kullanmaya başladım. Beton yol boyunca on dakika yürüdükten sonra genç bir kızın düşüncelerini yakaladım, aramızdaki tepecik yüzünden onu göremiyordum.

Zihnimi onunkine iyice yöneltince, parkın yollarında bisiklete binmekte olduğunu anladım. Geçenlerde on üçüncü doğum günü armağanı olarak bu bisikleti almıştı ve o günden beri sabah-akşam, okuldan önce ve sonra burada bisiklete biniyordu. Tüm enerjimi kızla kurduğum telepatik bağlantıda yoğun-laştırabilmek için yürümekten vazgeçtim. Bulunduğum yerde bekledim, çünkü kızın bayırı çıkarak görüş alanıma gireceğini hissetmiştim. Ağaçlar karaltılar halinde sabahın bu donuk gökyüzüne doğru uzanıyordu. Yükselmeye başlayan ısı karın büyük bölümünü eritmiş, çalı kümelerinin çevresinde ve yol kenarlarında kirli birikintiler bırakmıştı. Birden zihnimin küçük kıza bağlı olması nedeniyle kemiklerime kadar ürperdim, çünkü kız iki motosikletli tarafından rahatsız ediliyordu. Bedenimin tüy kadar hafif olduğunu hayal ettim ve garip bir topal koşusu tutturup bayırın tepesine ulaştım. Patikadan aşağı bakınca, kızın ağaçların arasında koştuğunu ve tıpkı düşümdeki gibi kirli motosiklet ceketleri giymiş, pösteki saçlı iki genç adamın da onu kovaladığını gördüm. Küçük kız bisikletini bırakmış, korunmak umuduyla ağaçların arasına dalmıştı, ama peşindekiler de motorlarını bırakmışlardı ve ona yetişmek üzereydiler.

Adamların zihinlerine ulaşmaya çalıştım, sarkık bıyıklı ve daha boylu olanı kızın uzun sarı saçlarını avuçladığında, içindeki şehveti ve korkutmaktan duyduğu zevki algıladım. Bu esmer adamın kızı yere çarptığını, sonra iki eliyle belinden kavrayarak onu bir bayrak gibi havaya kaldırdığını giderek artan bir dehşetle gözledim. Şişko arkadaşı kızı zorla kaptı ve kocaman, et parçası gibi elleriyle tokatlamaya başladı, bu arada her ikisi de kızın giysilerini yırtıyorlardı. Birden beynimde dalga dalga öfke yükseldi. Zamanda geri kaydım ve bir kez daha kabilemin kadın ve çocuklarına tecavüz eden, onları öldüren beyaz askerlere karşı savaşan kızılderili büyücü oldum. Kendimi bu iğrenç saldırganlara doğru koşar buldum, koştukça hızlanıyordum. Bir anda dirseklerim ıslak toprağa saplandı, küfrettim, sakat bedenim beni engelliyordu. Hâlâ düşmandan otuz metre kadar uzaktaydım. Küçük kızın acı ve korkuyla attığı yürek paralayıcı çığlıklar beni geçmişten koparıp o ana getirdi ve ayağımın üstünde durmaya çabalarken kıza saldıranlara bağırdım. Bana şaşırarak baktılar. Şişko olanı, her ikisiyle çatışmayı göze alan tek bacaklı adamın küstahlığına güldü. Ona yöneldim. Aramızda üç metrelik bir mesafe kalınca, yere devirmek amacıyla ayaklarına atıldım. Toprağın üstünde yuvarlanmaya başladık. Bu

arada ablak suratlı genç adam yumruğunu indirebilmek için benden uzaklaşmaya çalışıyordu. Ben bir yandan ona bu fırsatı vermemek için çabalarken, bir yandan da orduda aldığım göğüs göğüse savaş eğitimini hatırlamaya uğraşıyordum. Kocaman yumruğunun başımın yanına çarptığını hissettim. Yine de şanslıydım ki, o birkaç dakika boyunca karşı koymayı sürdürebildim. Duyduğum öfke beni hantallaştır-mıştı, ama sonra soğukkanlı bir kızgınlığın vahşetiyle yüzüne ve gırtlağına kısa, güçlü karate darbeleri indirmeye başladım.

Engellenmişlik duygusu ve acı içinde bir çığlık atarak benden kopup ayakları üstüne fırladı. Ağır, öldürücü görünen botlar giymişti. Telepatik olarak, beni bu ağır botlarla ezerek öldürme düşüncesini algılayınca gerekli zamanı da kazanmış oldum. Bot yüzümü yalayarak yıldırım gibi geçerken bacağını yakaladım ve şiddetle bükerek adamı yere devirdim. O daha ne olduğunu anlayamadan, ben öfkemin verdiği büyük bir güçle çenesini yumruklamaya başlamıştım. Bunu ne kadar sürdürdüm, bilemiyorum, ama bu arada kızın tekrar çığlık atması aklımı başıma getirdi ve bilinçsiz bir surata vurmakta olduğumu fark ettim. Başımı kaldırınca uzun boylu herifi kızın üzerinde gördüm, bir eliyle çocuğun küçücük göğüslerini eziyor, diğer eliyle de giysisinden artakalanları koparıyordu. Kalktım ve sıçrayarak ona doğru gittim, ciğerlerimi paralarcasına deli gibi haykırıyordum. Ayaklarının üzerine fırladı, açık saçık sözlerle bağırarak üstüme saldırdı. Tekrar biriyle göğüs göğüse gelmiştim, ikimiz de yere düştük, ama bu kez hasmım benim için fazla hızlıydı, kendimi yere bastırılmış buldum. Bana öfkeyle bakan bıyıklı suratı üzerime eğilmişti, iki güçlü eliyle gırtlağımı sıkıyor ve başımı tekrar tekrar yere vuruyordu. Kurtulmak için iki misli çaba harcadım, ama elleri kıskaç, kolları çelik gibiydi. Çevrem bulanıklaştı... hava alamıyordum. Sadece tek bir umudum kalmıştı. Bedenimi tamamen gevşettim. Boynumdaki demir pençe baskısını bir an sürdürdü, bir kez daha acıtarak sıktı, sonra gevşedi. Kendimi biraz toparlamaya çalışırken, adamın kızgın suratını benimkinin üzerinde hissediyordum. Başparmaklarımı hızla gözlerine uzattım ve canını iyice yakacak biçimde iki hedefi de vurdum.

Keskin bir çığlıkla sırt üstü düştü, acıyla birleşen düş yıkımıyla kendinden geçerek yerde yuvarlanmaya başladı. Mümkün olduğunca güçlenebilmek için derin derin soluk almaya çalıştım, sonra adam bana doğru yuvarlanınca her iki kolumu da kaldırarak umutsuzluğun verdiği tüm

güçle bileklerimi ensesine indirdim. Şiddetli bir çatırtı duyuldu ve bedeni gevşedi. Sendeleyerek ayağa kalktım ve kızın soğuk ıslak toprakta çırılçıplak yattığı yere doğru topalladım, çok yorgundum. Çocuk kendinden geçmişti ya da dövülerek bayıltılmıştı, ama tecavüze uğramamıştı. Parçalanmış giysilerini giydirdim, sonra da onu paltoma sardım ve bilinçsiz zihnine erişme çabasına giriştim. Duyduğu korku ve dehşeti saptayınca, her şeyin geçtiği, şu anda tamamen güvenlikte olduğu konusunda güçlü bir telkinde bulundum. PK ve durugörüyü aynı anda kullanarak, bedenindeki yara-berenin hızla iyileşmesi için uğraştım. Kısa süre sonra göz kapakları titremeye başladı. Gözlerini açınca, onunla yumuşak ama kararlı bir biçimde konuşmaya başladım. Kendini şimdi iyi hissedip hissetmediğini, evine kadar bisikletiyle gidebilecek durumda olup olmadığım sordum. Ayağa kalkmasına yardım ettim ve kendi paltomu geri almadan önce onunkinin önünün kalan düğmeleriyle mümkün olduğunca kapanmasını sağladım. Hem konuşarak hem de telepatik yolla verdiğim güvenle bisikletine bindi ve bana teşekkür ederek çabucak evine yollandı. Önce kızdan durumu polise bildirmesini ve karakolda saldırganlarla yüzleşmesini istemeyi düşünmüştüm, ama sonra onu böyle bir sıkıntıya sokmaktan vazgeçtim. Saldırganlarla kendim uğraşmaya karar verdim. Onlara ne yapacağımı bilmiyordum, yine de adamları apartmanımızın dördüncü katındaki boş daireye götürmeye karar verdim. Bir sonuca varana kadar onları orada kilit altında tutabilirdim. Ama önce saldırganları iyileştirmeli ve bana boyun eğmeleri için davranışlarını hipnotik etkim altına almalıydım. Son hasmımın yayılıp yattığı yere geri döndüm ve duru-görüyle yaralarını incelemeye başladım. Boynunun kırıldığını ve bu yüzden ölmek üzere olduğunu anlamam fazla zaman almadı. Çok geç olmadan boynunu onarmak için çalışmaya koyuldum. M.D.'den, üstün zihnin Makro şifa gücünün -eğer doğru biçimde kullanılırsa- sınırsız olduğunu öğrenmiştim. Buradaki sorun hastanın mikro ben'inin çabalarını susturabilmekteydi, verilen şifanın olumlu sonuca ulaşması buna bağlıydı. Yarım saatten daha kısa bir süre içinde boynu tamamen iyileştirmeyi başarabildim. Bunun 2150'nin ölçülerine kıyasla çok uzun bir süre olduğu düşünülebilir, ama ben hoşnuttum, elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Yeniden bilincine kavuşmasına izin vermeden önce bilinçaltına bana boyun eğmesi için güçlü bir telkinde bulundum. Bu arada adının Griff olduğunu algıladım.

Ablak suratlı arkadaşı Judd, kırık çenesiyle hâlâ baygın yatıyordu, şifa çalışmalarıma yeniden başladım. Onun da zihninin derinliklerine inip, bilinçsiz çabalarını susturabildim. Sonra salgı bezleri ve sinir sistemi merkezleri üzerinde çalıştım, böylece bedende iyileşmeyi sağlayan büyük güçleri açığa çıkarmış oldum. Çenesi kısa sürede iyileşti, zihni de davranışlarını hipnotik denetimime bırakmayı kabul etti. Judd bu kabulünü sessizce ayağa kalkıp motosikletinin yanına giderek kanıtladı. Kendine gelen Griff den de motosikletini çalıştırmasını istedim, arkasına bindim ve verdiğim emirler uyarınca eve doğru yola koyulduk. Judd ise yanımız sıra geliyordu. Ender olarak kullanılan arka kapıdan girdik ve dördüncü kata görünmeden çıktık. Daireye girince, benim iznim olmadan dışarıya çıkmamalarını söyledim, ayrıca ben uyandırana kadar da uyumaya devam etmelerini telkin ettim. Sonra üçüncü kattaki kendi daireme indim ve bitkin bedenimi yatağa bıraktım. Yaklaşık iki aydan bu yana ilk kez uyuyup da, 2150'de uyanamadım. Sadece bir düş gördüm. Lea yatağımın ayak ucunda duruyor ve üzgün bir yüzle bana bakıyordu.

"Neden öyle üzgün görünüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bu defa seni 2150'ye getiremiyorum" diye yanıtladı. "Öfken zaman-uzay aktarımındaki halkayı kırdı."

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

Lea "Bu sabah o iki adama uyguladığın şiddet titreşimlerini öyle düşürdü ki" diye açıkladı, "şimdi bu düşük titreşimleri bizim zaman boyutumuza aktarmak mümkün olmuyor."

"Yani, sadece küçük bir kızı tecavüze uğramaktan, belki de cinayete kurban gitmekten koruduğum için mi sana ve Makro aileme dönemiyorum? Olamaz! Bu büyük bir haksızlık!" diye karşı çıktım, bir yerde yanlışlık yaptıklarından kuşkum yoktu.

"Doğru Jon" diye yanıtladı, "sadece çocuğu korumak aktarımı engelleseydi, bu elbette haksızlık olurdu, ama olay o kadar basit değil. Sen kızı Makro bakış açısının gerektirdiği sevgi ve kabullenmeyle değil de, daha çok mikro ben'inden kaynaklanan nefret ve öfkeyle korudun."

"Ama onlarla Makro düzeyde savaşamazdım. Bundan başka ne yapabilirdim?" diye sordum.

"Makro düzeyde" diye yanıtladı, "onlarla kavga etmeye gerek duymazdın, sadece zihinlerindeki dengesizliği giderirdin." "Ama o bozuk zihinleri dengeye getirmem mümkün değildi. Onlar birer canavar!" diye kendimi savundum.

Lea "Sınırlı inançlarınla uyumlu davrandın" dedi. "Onları mikro zorbalıkları yüzünden kınadın, sonra da aynı mikro zorbalığı göstererek onlarla dövüştün."

Birden çenemde ve ensemde şiddetli bir acı hissettim. Kırılmış olduklarını anlayınca dehşete düştüm! Sonra zihnimde Rana'nın sesini duydum. "Yargılama ki, yargılanmayasın, Çünkü hangi yargıyla yargılarsan, onunla yargılanacaksın. Hangi ölçüyle ölçersen, aynı ölçü sana da uygulanacaktır. Neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de, kendi gözündeki merteği görmezden gelirsin?"

"Taman" dedim, "Bu sabah verdiğim acıyı şimdi ben de çekiyorum. Ama onlar bunu hak etmişlerdi."

"Elbette" diye Lea yanıtladı, "ama sadece mikro adam cezalandırır. Mikro yaşam biçimini istediğin sürece kendini bu mikro dünyada yaşamaya mahkûm ediyorsun."

"Makro toplumda yaşama şansımı yitirdiğimi mi söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Öz benliğinde yarattığın olumsuz titreşimleri dengeye getirene kadar 2150'ye dönemeyeceksin" diye açıkladı. "Eğer bir ay içinde bugünkü olumsuz eylemini olumlulukla dengelemeyi başarırsan, üçüncü bilinç düzeyine erişme çabalarını sürdürmek üzere 2150'ye geri gelebilirsin. Yine de uzay-zaman aktarımındaki halkayı kırmış olduğun için bunu yeniden sağlamak büyük enerji gerektirecek. Ayrıca bu durum belki de, sana 2150'de tanınmış olan süreyi kısaltacak..."

"Öyle üzgünüm ki Lea" dedim. "İşleri bu hale getirmeyi hiç düşünmemiştim. Sadece kendimi tutamadım. Üstelik böyle bir durumla tekrar karşılaşabilirim... ama hayır, kendimi tutmalıyım, gelişmek zorundayım. En iyisi, neden olduğum bu olumsuz titreşimlerin etkisini bir an önce gidermeye başlamak." Sonra "Bunu nasıl yapacağım Lea?" diye sordum.

Üzüntüyle gülümsedi. "Bu sorunun karşılığını hâlâ bilmiyorsan Jon" dedi, "bu yaşamında tekrar 2150'ye dönme umudundan vazgeçmelisin."

Verdiği yanıt kulaklarımda çınlayarak uyandım, çenemde ve ensemde dayanılmaz bir acı vardı. Kurbanlarımı iyileştirmiş olduğum için şanslıydım, böylece çektikleri acı uzun sürmemişti. Karma yasasına göre benim acımın da yakında geçmesi gerektiğini düşündüm. Sonra bakış açımın korkunç bir darbe yemiş olduğunu fark ettim. 2150'de geçirdiğim ilk haftadan sonra karmaya göre hiçbir düşünce üretmemiştim, yani karmanın Makro'dan daha dar bakış açıları için bir değer ifade ettiğini öğrendiğimden bu yana. Son düşünceler zihnimde belirince, sancım azalmaya başladı ve çok geçmeden de kendi kendime çektirdiğim bu acıdan tamamen kurtuldum. Duyduğum bu somut acı sona erince, yeni dünyamdan sonsuza dek ayrı kalma düşüncesinin uzun vadede vereceği acının çok daha yoğun olacağını anladım. Olumsuz titreşimlerimi dengelemenin bir yolunu bulmalıydım ve bu konudaki en büyük şansımın yakaladığım ve şu anda yukarıda yatan serseriler olduğundan kuşkum yoktu. Onları polise gidip itirafta bulunmaya zorlarsam -ki zihinlerini araştırdığımda iki öğrencinin tecavüze uğrayıp öldürülmesinden gerçekten sorumlu olduklarını öğrenmiştim- belki bu tutumum işime yarardı. Adamlar elektrikli sandalyeden kurtulsalar bile, ömür boyu bir hapishanede kilit altında tutularak cezalandırılacaklardı... Ama bu tür bir öç alış genelde kurbanlarının içindeki kini artırıyordu ve ben Makro açıdan biliyordum ki, düşmanlık duygusu taşıyarak ölenler de karşı öç alma isteğiyle kısa süre içinde tekrar doğmayı seçiyorlardı. Böylece, mikro adamın sınırlı bakış açısıyla göremediği bir olgu ortaya çıkıyor, kin ve öç alma isteği sürekli daha fazla kin ve daha fazla öç alma isteği üretmiş oluyordu. Hayır, mikro adamın soruna yaklaşım biçimini kullanarak olumsuzluğumu dengeleyemezdim. Çözüm bu değildi. Peki ama neydi? Mikro adama Makro filozoflarca her şeyin çözümünün gösterilmiş olduğunu hatırlayınca

kendi kendime üzüntüyle gülümsedim. Kendilerini Hıristiyan sayan uluslara çözüm büyük rehberlerinin tek bir buyruğuyla bildirilmişti: "Birbirinizi seviniz, tıpkı benim sizleri sevdiğim gibi."

Başımı sallayarak, bu buyruğa mikro bakış açısıyla pek kolay uyulamayacağı gerçeğini kabul ettim. Ama bana daha geniş bir bakış açısı -Makro bakış açısı- sunulmuştu ve ben sorunu bu bakış açısıyla çözümlemek zorundaydım. 2150'deki sevgili Lea'ma ancak böyle geri dönebilirdim. Tutsaklarımı bu koşullar altında polise teslim edemezdim, ama onları kanlı eylemlerini sürdürsünler diye serbest de bırakamazdım. Acaba adamları gerçekten yola getirebilir miydim?

Makro güçlerimi kullanarak onları iyileştirmeyi ve kazasız belasız eve getirmeyi başarabildiğini gibi sapık zihinlerini de düzeltmem mümkün müydü? Zihinlerini denetim altında tutabileceğimi ve buyruklarım doğrultusunda davranmalarını sağlayabileceğimi biliyordum, ama beyinlerinin içinde gardiyan gibi oturarak onları sağlıklı biçimde düşünür hale getiremezdim. Bir yolunu bulup, mikro yaşamlarının uzun vadede getireceği acıyı ve doyumsuzluğu şimdiden görebilmeleri için onlara yardımcı olmalıydım. Bu mucizeyi nasıl gerçekleştirebileceğimi düşünürken, bir yandan da bir tepsiye kâse, kaşık, bir kutu süt ve biraz da kepek ekmeği koyup yukarki daireye yollandım. Odaya girdiğimde hâlâ hipnotik etki altında uyuyorlardı. Onları çabucak uyandırıp mutfağa götürdüm ve hepimiz mutfak masasının çevresine oturduk. Başlangıçta gözlerinde korku vardı, ama benim konuğum olduklarını, bedenlerini iyileştirdiğim gibi onları zihinsel olarak da sağlıklı hale getirmeye çalışacağımı söyleyince, korkuları kuşkulu bir şaşkınlığa dönüştü. "Eğer" dedim, "bunu başarırsak, polis korkusu olmaksızın yepyeni bir yaşamın keyfini çıkarmakta özgür olacaksınız. Ama başaramazsak -özellikle 'biz' diyordum, çünkü en azından eşit sorumluluk yüklenecekleri bir işbirliği fikrini aşılamak istiyordum- acı ve mutsuzluk getirecek bir gelecek dışında hiçbir şey için söz veremem."

Griff, uzun olanı, başını kaşıdı, sonra da bıyıklarını çekiştirmeye başladı. En sonunda da "Hey baksana" dedi, "ne oluyor, anlamıyorum. Bizi buraya nasıl getirdin? Hem neden polis çağırmadın?"

Bu iki soruyu nasıl yanıtlamam gerektiğini pek bilemiyordum, bu yüzden biraz düşündüm, sonra "Sizi buraya getirebilmek için hipnotize ettim" dedim. "Sizi neden polise teslim etmediğime gelince, bu konu biraz daha karmaşık. Anladığınız gibi, o iki öğrenci kızın tecavüze uğrayıp öldürülmesinden sizin sorumlu olduğunuzu biliyorum. Sadece cezalandırılmanızı istemiş olsaydım, polis çağırırdım. Ama bir kumar oynamaya karar verdim, size çok daha çekici bulacağınızı umduğum bir yaşam biçimi göstereceğim, öyle ki bir daha asla başkalarına zarar vermek istemeyeceksiniz."

"Hey" diye bağırdı Judd "yoksa sen o dindar kaçıklardan biri misin? Bizi günahlarımızdan arındırmaya falan mı çalışacaksın?"

Başımı sallayarak "Hayır" diye güvence verdim. "Sadece size bazı şeyler anlatacağım. Eğer bu anlatacaklarımdan etkilenmezseniz sizi salıvereceğim, böylece istediğinizi yapmakta özgür olacaksınız."

Bana kuşkuyla baktılar, sonra Griff "şimdi çıkıp gitmekten bizi alıkoyan ne?" diye sordu.

"Koridora açılan kapı ateş gibi kızgın" dedim. "Açmayı denerseniz yanarsınız. Aynı şeyin pencereler için de geçerli olduğunu göreceksiniz."

Bana inanmadıkları belliydi. Her ikisi de ayağa kalktılar ve Griff "Sen tam bir kaçıksın" dedi. "Kapıda hiçbir şey yok. Belki de bizim seni tedavi etmemiz gerek."

Kapıya ilk ulaşan Judd oldu, kapıyı açmak için uzandı, ama kapı koluna dokunur dokunmaz bir çığlık atarak hızla geriye çekildi. Elini serinletmek için çılgınca havada sallayarak "Vaayy!" diye haykırdı. "Allah kahretsin! Bu deli piç haklı! Elime baksana!"

Kızarmış elini görsün diye Griff e uzattı. Griff, belli ki, Judd'un gerçekten canının yandığını kabul etmişti, çünkü bana dönerek acı bir alayla "Pekâlâ" dedi, "bu küçük numarayı nasıl çevirdin?"

"Her ikinizi de kapının ateş gibi olduğuna inanmanız için hipnotize ettim" diye açıkladım, "ama sizin buna karşı yapabileceğiniz hiçbir şey

yoktu, çünkü bilinçli zihninizi değil, bilinç-altınızı etkiledim. Büinçaltınız benim telkinlerimi taşıdığı sürece bu kapıdan dışarı adım atamayacaksınız."

Judd, hâlâ elini tutarak bana öfkeyle baktı ve "Peki" dedi, "her şey sadece benim zihnimdeyse, bu Allahın cezası kabarcıklar nasıl ortaya çıktı?"

"Çünkü bedenin, zihnin ne emrederse yalnızca onu yapar" diye yanıtladım. "Zihnin elinin yandığına inandığı için sinir sistemini yanık acısının algılanmasını sağlamak ve salgı sistemini de bu kabarcıkları üretmek doğrultusunda harekete geçirdi."

"Tamam" diye Griff başıyla onayladı, "verdiğin bilimsel konferans için teşekkürler... Şimdi zihinlerimizle uğraşmayı bırakmaya ne dersin? Bu sabah şanslıydın. İkimize de aynı anda karşı çıkmayı düşünmüyorsun, öyle değil mi? Seni iki parçaya ayırabiliriz."

"Bu sabah bir hata yaptım" diye itiraf ettim, "şimdi bunu ödüyorum. Ama sizinle tekrar dövüşmeyeceğim."

Judd "Yani sadece orada durup seni parçalamamıza izin mi vereceksin?" diye alay etti. Bunu görmeliyim. Öylece durursun haa! Haayıır bayım! Sen deliler gibi dövüşüyorsun. Bunu bu sabah gösterdin, şimdi de yumruğumuz havaya kalkar kalkmaz yine aynı şeyi yapacaksın."

"Hayır, dövüşmeyeceğim" diye yanıtladım. "Dövüşmek zorunda değilim. Eğer bundan böyle birine zarar vermeye kalkışırsanız, sadece kendinize zarar vermiş olursunuz."

Bana kuşkuyla baktılar. "Eğer bana inanmayı öğrenmediyseniz" dedim, "deneyip kendiniz görebilirsiniz. Ama yine de sizi uyarıyorum, sadece kendi kendinizi incitmiş olacaksınız."

Judd "Çaksana bir yumruk, Griff diye kışkırttı, "blöfünü gör!"

"O da tıpkı senin gibi yaralansın mı?" diye sordum. Bu arada Griff sakınarak bana yaklaştı, belli ki kararsızdı. Sonunda vurabilecek kadar yakınıma sokuldu ve korkutucu olduğunu umduğu bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Ben ayakta duruyor ve gülümsüyordum."

"Unutma" dedim, "seni uyardım, başkasına zarar vermeye kalkışırsan sadece kendin incineceksin."

"Tamam" dedi Griff, "sana inanıyorum, seni incitmeyi düşünmüyorum."

Sonra geri dönüyormuş gibi yaptı, ama birden durup çeneme doğru aşağıdan yukarıya bir yumruk çıkardı. Griff in de biraz sonra anladığı gibi, bu çok güçlü bir yumruktu, çünkü benimkini yalayarak bir bumerang gibi kendi çenesine çarptı ve dengesini bozarak hızla yere düşmesine neden oldu. Judd "Bu ne biçim iş!" diye bağırdı. "Sen yerinden bile kımıldamadın, ama Griff kendini yere devirdi. Kahretsin! Ne oluyor?"

"Size söylemiştim" dedim, "ama inanmak istemediniz. Bana inanmaya başlamak için daha ne kadar yaralanmanız gerekiyor?"

Griff ayağa kalktı ve yavaşça yaralı çenesine dokundu. Sonra vahşi bir tavırla üzerime gelip hemen önümde durdu. Gözlerinden öfkeyle birleşen kuşkulu bir şaşkınlık okunuyordu. Yumruğunu kaldırdı, bir an durdu, ardından göğsümü dürtmek için işaret parmağını uzattı. Ama sadece artan bir şaşkınlık içinde kendi göğsünü dürtmüş oldu. Beni düşünceli bakışlarla süzdü. Sözlerime kulak verecek hale gelmeye başladığını hissettim.

"Gerçek olduğuna inandığınız bir şeyin somut sonuçlar doğurduğunu gördünüz" dedim. "Size başımıza gelen her şeyin düşünme biçimimizden kaynaklandığını göstermeye çalışıyorum. Olumsuz düşüncelerimiz bizim için olumsuz sonuçlar, olumlu düşüncelerimiz ise olumlu sonuçlar yaratır."

Judd "Saçma!" diye bağırdı. "Şimdi de olumlu düşünme konusunda bir vaaz dinleyeceğiz, öyle mi?"

"Hayır" dedim, "sadece bunu açıkça kanıtlayacağım. Bundan böyle ürettiğiniz her öfke dolu düşünceneyle ilgili olursa olsun, ya da neden kaynaklanırsa kaynaklansın- şiddetli bir baş ağrısı oluşturacak ve bu ağrıyı olumsuz düşünceyi barındırdığınız sürece çekeceksiniz."

"Oooff! İsa aşkına!" diye bağırdı Judd, eliyle sıkıca alnını tutmuştu.

Griff "Ne oluyor?" diye sordu.

"Şu piç kurusu başımın içine bıçaklar batırıyor" diye bağırdı Judd. "Ooof, bu beni öldürecek! Durdur! Durdur şunu!"

"Bunu durdurabilecek tek kişi sensin Judd" diye açıkladım. "Benim hakkımda olumsuz düşünmekten vazgeçersen ağrı da sona erer."

"Dediğini yap Judd" diye Griff akıl verdi. "Bu alçak bize büyü yaptı. Sanırım, dediğini yapmak en iyisi."

Belli ki Judd ağrıdan başka hiçbir şey düşünemez hale gelmişti ve kötü düşünceler bu ağrıdan kurtulma yollarını arayan düşüncelerin arasında yok olmuştu. Acıyla çarpılan yüzü şimdi giderek gevşiyordu. Gömleğinin koluyla alnını silerken ağrıdan kurtulmanın verdiği rahatlamayla iç geçirdi.

"İşte" dedim, "yapman gereken tek şey buydu, öfkeyle düşünmekten vazgeçince baş ağrın da geçti. Şimdi sizi yalnız bırakacağım, böylece söylediklerimi düşünebilirsiniz ve hâlâ anlattıklarımla ilgili kuşkunuz varsa sınayabilirsiniz. Sorusu olan var mı?"

"Hey!" dedi Griff. "Bizi burada ne kadar alıkoymayı tasarlıyorsun?"

"Sizi yarın sabaha kadar idare edecek ekmek ve sütünüz var" diye yanıtladım. "Sonra tekrar geleceğim."

Griff "Bizi burada alıkoyarak, insanları kodese tıkan aynasızlar gibi davranıyorsun" diye karşı çıktı ve bana doğru tükürdü. Birden eliyle yüzünü sıvazlamaya başladı, diğer eliyle de zonklayan alnını tutuyordu. "Bunu demek istemedim" diye uludu. "Özür dilerim... kahretsin! Özür dilerim dedim!"

"Beni ikna etmek zorunda değilsin" diye yanıtladım. "Öfkeli olmadığına kendini inandırmalısın, baş ağrın ancak öyle geçer. Pekâlâ, yarın görüşürüz. Size sevgi dolu, mutlu düşünceler dilerim."

Sonra onları bırakarak Karl ve Neda'nın dairesine indim. Vakit öğleyi epey geçmişti, ama Neda'nın geç saatte hazırlayacağı hafif bir öğle yemeğine çağrılıydım ve tam zamanında orada oldum. Sabahtan beri ağzıma bir lokma koymadığım için sofrada daha çok Karl ve Neda

konuşurken ben açlıktan sızlayan midemle ilgilendim. Yemekten sonra onlara bu iki gün içinde yaşadıklarımı anlattım. Karl, tam beklediğim gibi, tutsaklarımı polise teslim etmekten yanaydı. Kadınlara saldıran iki adamın yeni eşiyle aynı binada bulunmasından hiç hoşlanmamıştı. İskemlesini Neda'nınkine yaklaştırarak, kolunu korumak istercesine onun omuzlarına doladı. Ama Neda, bu adamları zihinsel sağlıklarına kavuşturma konusunda benim fikirlerimi destekliyordu.

"Her şey bir yana" diye üsteledi, "Jon'un benim için yaptıklarına baksana! Eğer, aynen benim durumumda olduğu gibi, çirkin bir domuz kulağından ipek bir kese yapabiliyorsa, neden bu serseriler için de bir mucize yaratmasın?"

"Oh, evet" diye yanıtladı Karl, "ama ben de Jon'un Makro felsefesiyle ilgili bir şeyler öğrendim ve Jon'un da kabul edeceği gibi, yardım istemeyen birine yardım edilemeyeceğini biliyorum; çünkü ancak etkin bir biçimde işbirliği yapan birine yardımcı olunabilir. Eğer senin yeterli istek ve inancın olmasaydı, Jon sana yardım edemezdi."

"Bu doğru" diye onayladım. "Neda kalıcı biçimde değişmeyi istedi ve bunun olabileceğine inandı."

"İşte görüyorsun" dedi Karl kaşığını havada sallayarak, "daha bu serserilerle işe başlamadan kaybettin, çünkü birdenbire örnek vatandaşlar olmayı istemeyecekleri kesin... hele böyle olabileceklerine inanmaları daha da küçük bir olasılık."

Bu noktada haklısın Karl" diye itiraf ettim. "Şimdilik gerekli istek ve inanca sahip olmadıkları doğru, ama yarından itibaren, söylediklerime karşı çıkmadan önce biraz düşünmeye başlayacaklar. Ben de onlara yarın Makro felsefeyi öğretmeye başlayacağım."

"İşte bu anlamsız" diye karşı çıktı Karl, "çünkü bunlar bu dünyadaki mikro ayaktakımının en düşük örnekleri, oysa sen Makro bakış açısının mikro adam için bile anlaşılır olmadığını defalarca söyledin. Ayrıca mikro bakış açısından 'her şeyin bir oluşu' tamamen gerçek dışı bir kavram. Neden vaktini boşa harcıyorsun Jon?" Neden onları doğrudan polise teslim

etmiyorsun? Sen böyle insanlarla uğraşmaktan hoşlanmazdın. Bunlar son derece iğrenç ve son derece tehlikeli insanlar. Bunlar hak etmiyorlar..."

"Bu genç adamların yardıma değmediklerini mi söylemek üzeresin?" diye sözünü kestim. "Eğer öyleyse seni uyarıyorum, başkalarını nasıl yargıladığına dikkat et. Rana'nın aktardığı öğütleri hatırla, onların yardıma değmediğine karar verirken, önce kendini aynı yargıyla mahkûm ettiğini bilerek iyice düşün."

Karl yanıt vermek için ağzını açtı, ama Neda yumuşak bir tavırla parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. "Lütfen Karl" diye rica etti, "Jon'un söylediklerini bir kere düşün. Her şey bir yana, sırf böyle yargılayıcı düşünceler nedeniyle Jon' un 2150 ile olan bağı koptu. Sadece bu durum bile yeteri kadar üzücü."

Neda'nın Karl üzerinde benim hiç sahip olmadığım kadar doğal bir ikna etkisi vardı, bu yüzden başıyla onaylayıp Neda' nın bakış açısını kabul ettiğini görünce şaşırmadım.

"Sırası gelmişken Karl" dedim, "Neda'nın günlüğümü daktilo ile temize çekmesine karşı çıkmazsın, değil mi? Çünkü evimizdeki yeni konukların hafta sonuna doğru günlüğümde yazılı olanların üzerinde düşünebilecek hale geleceklerini umuyorum, belki ondan sonra Makro yaşam biçimini öğrenmeye başlamak isteyebilirler."

Neda hemen işe koyulmak istedi, ama konuşmamız sona erdiğinde gün bitmiş, akşam olmuştu. Onlardan ayrılırken, Neda'nın Karl'a Makro toplumun ve Makro felsefenin ana ilkelerini benden çok daha kolay kabul ettirebildiğine inanmıştım.

Akşam erken yattım, gerçi 2150'de uyanmayacağımı biliyordum ama Griff ve Judd'la sabah erkenden çalışmaya başlamak istiyordum. Sonraki üç günü o zamana dek hiç yaşamadığım yoğunlukta bir gerginlik içinde geçirdim. Görünüşe göre tutsaklarım devamlı baş ağrısı çekiyorlardı, bu onları kızdırıyor, kızgınlık baş ağrısı yapıyor, bu onları yine kızdırıyor, kızgınlık daha fazla baş ağrısı yapıyor ve bu böyle sürüp gidiyordu. O öfkeyle sayısız kere bana saldırmaya kalkıştılar ve tabii her defasında kendi

kendilerini yaralamış oldular. Hatta birkaç kez de yine kapıyı tutup ellerini yaktılar.

Başlangıçta, verdiğim basit dersleri öğrenmektense kendilerine bu kadar acı çektirmeyi yeğlemelerine şaşmıştım. Ama sonra anladım ki, insan kendi yaşam biçiminin sorumluluğunu üstlenmekten ömür boyu kaçmmışsa, edindiği bu alışkanlıktan öyle çabucak kurtulamıyor. Hem Griff hem de Judd hoşlarına gitmeyen ayrıntıları unutma konusunda birer uzmandı, baş ağrılarına kendi öfkelerinin neden olduğunu, kapının yakacağını ya da bana vurmaya kalkıştıklarında kendilerine vurmuş olacaklarını sürekli unutuyorlardı. Eğer kaçmayı beceremedikleri için bu kadar öfkelenmeselerdi, kuşkusuz çok daha hızlı öğreneceklerdi. Ama bir keresinde Rana'nın açıkladığı gibi, insan öfkeyi gerçekte kendine karşı duyuyordu ve bu öfke bir şeyi önce kötü diye nitelemekten, sonra da "kötü" ya da "istenmeyen" bu durumu değiştirmekte yetersiz kaldığını hissetmekten kaynaklanıyordu. Ayrıca Rana mikro adamın genellikle, hoşlanmadığı deneyimlerinin sorumluluğunu kabul etmeyi reddettiğini ve farkında olmadan suçu başkalarına yöneltince de kendini aklanmış hissettiğini anlatmıştı. Bu "gerçeği yok sayma" teknikleri geçici bir süre etki yarattığı ve mikro adam da bu rahatlamanın geçici olduğunu unuttuğu için, sözü edilen davranış biçimi sürdürülüyor ve giderek vazgeçilmesi son derece güç bir alışkanlığa dönüşüyordu.

Griff ve Judd da aynı tehlikeli "bu benim hatam değil" kısırdöngüsü içindeydiler. Kendi yaşamıma baktığımda bile bu davranış kalıbının defalarca tekrarlandığını görebiliyordum. Sadece şimdiki yaşamımı değil, daha pek çok geçmiş yaşamımı gözden geçirdiğimde, almam gereken ders hep aynı oluyordu: Tüm sorunlarımı Makro gerçeği kabul etmeyi reddettiğim için kendim yaratmıştım, çünkü Makro gerçeğe göre insan ancak kendi hatalarından aldığı dersi hatırladığı (hatalarını kabul ettiği) zaman öğrenebiliyordu. Bir kez daha şu bilinen gerçek ortaya çıkıyordu: Geçmişini unutan, onu tekrarlamaya mahkûmdur.

Karl, tutsaklarım için öngördüğüm koşulları ben de aynen deneyimlersem, başarımın artabileceği konusunda beni daha ilk günün akşamında uyarmıştı. Mikro alışkanlığın verdiği öfkeye kendimi her kaptırdığımda baş ağrısı çekmeye hazır olduğumu ona açıkça söyledim.

Ama bunu söylerken geniş bir bakış açısına sahip olduğum için kızgınlık duymanın benim için mümkün olmadığı inancındaydım. Ancak bütün hoşnutsuzlukların biraz kızgınlık yarattığını o anda bilmiyordum. Başka bir anlatımla, herhangi bir şeyi iyiye kıyaslayıp kötü diye nitelediğimde öfke duydum ve ikinci gün ben de baş ağrıları çekmeye başladım. Makro bakış açısından her şeyin aynı anda iyi ve kötü, çirkin ve güzel olduğunu, hem başarısızlığı hem başarıyı birlikte barındırdığını biliyordum. Ama paranın iki yüzünü de görmekte ya da bu dengeyi içeren Makro açıdan bakmakta uygulamada ne kadar yetersiz olduğumdan haberim yoktu. Tutsaklarımı olumlu düşünme biçimini öğrenmeye yöneltmek üzere muhteşem bulduğum bu plânı tasarlayan ben, şimdi kendi oyunuma düşmüştüm. Üçüncü günün sonuna doğru Griff ve Judd'la birlikte hangimizin daha şiddetli ağrı çektiği konusunda başa baş yarışıyorduk ve ben bir baş (ağrısı!) ileride olduğumdan emindim.

Allahtan dördüncü gün işler düzelmeye başladı. Bunun pek çok nedeni vardı ama en önemli etken Neda oldu. Üçüncü günün akşamında ne kadar perişan olduğumu gören Neda, Karl'dan ve benden Griff ve Judd'u görmek için izin istedi, bu günlüğün daktiloya çekilmiş sayfaları elindeydi. Hem Karl hem de ben karşı çıktık, ama Neda ona verebilecekleri herhangi bir zararın gerçekte kendilerine döneceğini, bu yüzden yaralanmasının mümkün olmadığını söyleyerek direndi. Bunun bir risk olduğunu ve benim de henüz böyle bir riski göze alamayacağımı öne sürdüm. Ama aksi gibi Neda'yla tartışmak sadece baş ağrımı artırıyordu, bu yüzden haklı olabileceğini düşünmeye başladım. Böylece, onu korumak üzere yanında bulunmak koşuluyla isteğine boyun eğdim. Karl biraz daha direndi, ama Neda'nın onu ikna etmeye yönelik sevimli tavrına pek karşı koyamadığını fark edebiliyordum. Sonuçta Neda'yla birlikte tutsaklarımı görmeye gittik. Neda'dan dairenin kapısını açmasım rica ettim, çünkü kendi yargımla kendimi öyle bağlamıştım ki, kapı kolu şimdi benim de elimi yakıyordu. Neda onları çekiciliğiyle hemen büyüledi, böylece çok geçmeden Griff ve Judd'un baş ağrıları sona erdi. Neda da bu fırsatı günlüğü okumaya başlamak için kullandı. Griff in ve Judd' un günlükte anlatılanlara sadece anlamsız bir fantezi olarak bakacaklarından, bunun ötesinde bir kabule hazır olmadıklarından emindim. Ama Neda okudukça ve arada keserek yorumlar yapıp sorularına açıklayıcı yanıtlar verdikçe, her

ikisi de günlüğümde yazılı deneyimlerimle öyle ilgilenmeye başladılar ki, Neda'nın okumaya ara vermesini istemez oldular.

Saatin ilerlediğini hatırlattım, ama ancak Neda ertesi gün gelip kaldığı yerden devam etmeye söz verince gitmesine razı oldular. Neda bir sonraki gün Griff ve Judd'la yaklaşık altı saat geçirdiği halde günlüğü okumayı bitirememişti, çünkü sürekli onunla ve geçirdiği değişimlerle ilgili sorular soruyorlardı. Fazla kuşkuya düşmemelerine şaşmıştım, yine de Neda onlara bazı Makro güçlerimi göstermemi istedi. Kanepenin yastıklarını PK ile kaldırarak odanın içinde dolaştırmamdan çok etkilendiler, ayrıca onları yaraladığımda bu yaraları nasıl iyileştirdiğimi hatırladılar. Neda'nın önerisiyle ellerindeki yanıkları da geçirdim ve ondan sonra kapıyla ilgili sorunumuz olmadı, çünkü oraya yaklaşmadılar. Böylece benim elim de kapıda yanmaktan kurtuldu.

Dördüncü gün sona ererken, Griff ve Judd'a ulaşabilmeyi Neda'nın olağanüstü yardımıyla başarabilmiş olduğumuza iyice inanmıştım. Genç kadının kişiliğindeki bu büyük değişikliğe hâlâ şaşıyordum. Kendine güveniyordu, dışa dönük, sabırlı ve sevecendi, daha da şaşırtıcı olan şakacı, coşku dolu ve sürekli gülen biri haline gelmişti. Ondaki bu ruhsal değişiklikleri sorduğumda "Ben geleceğin Makro felsefesinin tüm sorunlarla baş edebildiğini gösteren canlı, soluk alan bir kanıtım" diye karşılık verdi.

"Ama Griff in ve Judd'un yaptıklarını bile bile, onlardan korkmuyor musun?" diye sordum.

Neda güldü. "Geçmişimi hatırladığım sürece, gelecekte beni o kadar üzebilecek başka bir şey olabileceğini düşünemiyorum..."

"Bir dakika" diye kestim, "tecavüze uğramak ya da öldürülmek olasılığına ne diyorsun?"

Şakacı bir tavırla başını salladı, "Korkmamam seni ve Karl'ı endişelendiriyorsa özür dilerim" dedi, "ama delice bir ataklık göstermiyorum, sadece evrenin mükemmel olduğunu ve neyi seçmişsek yalnızca onu deneyimleyebileceğimizi söyleyen Makro felsefeye inanıyorum. Er geç herkes 'her şeyin bir olduğu' gerçeğini öğrenecek.

Böylece gelecek giderek daha iyi, daha bilinçli ve sevgi dolu olacak. Şimdiden sonra gelişmek için kendi seçtiklerimin dışında başıma başka hiçbir şey gelemez. Bunda korkacak ne var?"

Başımı sallayarak "Makro bakış açısını yaşamına uygulamayı bu kadar çabuk nasıl öğrendiğini hâlâ anlayamıyorum" diye karşılık verdim.

"İnsanların tüm sorunlarının yaşamlarındaki kaçınılmaz değişikliklere direnmekten ve bunlara karşı savaş vermekten kaynaklandığını sen söylememiş miydin?" diye hatırlattı.

"Evet" diye yanıtladım, "yine de ben..."

"O halde anlamaya çalış" diye kesti, "benim yaşamımda o kadar çok değişiklik oldu ki, bu değişikliklerden hoşlanmayı öğrendim."

"Bir kaza geçirsen" diye varsaydım, "ve yeni elde ettiğin fiziksel güzelliğini yitirsen, bu değişikliği de kabul edebilir miydin?"

"Evet" diye yanıtladı, "sanırım kabul edebilirdim, çünkü şimdi güzelliğimin ne olduğunu biliyorum -o bir araç. Neden güzelleştiğimi de biliyorum -bu güzelliği 'birlik' felsefesi içinde senin ve benim inancımla yarattık. Ama güzelliğim elimden alınırsa bunun nedeni de yine kendim olacağım, kendi seçimim olacak! Bu bedeni istediğim sürece ona sahip olacağıma tamamen inanıyorum Jon."

"Sözlerin inancının ne kadar sağlam olduğunu gösteriyor, ayrıca yeterli isteğinin de olduğu belli" diye gözlemimi belirttim. "Bu istek ve inancı taşıdığın, bunları zıt bir istek ya da inançla geçersiz kılmadığın sürece dilediğin her şeye ulaşabilirsin."

"Eskiden güzel ve mutlu olmak için büyük istek duyuyordum" dedi, "ama bunun mümkün olabileceğine inanamıyordum. Onun için de ne kadar çirkin olduğumu görmesinler diye başkalarından uzak durmak, aralarına karışmayarak da reddedilmekten kurtulmak istiyordum ve bu isteğim öyle güçlüydü ki, güzel ve mutlu olma isteğimi geçersiz kılıyordu."

"Bütün bunlar sözcüklere vurduğumuzda öyle karmaşık görünüyor ki, Griff ve Judd'a nasıl açıklayacağımızı bilemiyorum" diye içimi çektim.

Neda "Çünkü yeterli inancı taşımıyorsun" diye takıldı. "Ben bunun mümkün olduğuna inanıyorum ve başarmayı istiyorum, onun için başaracağım."

Güldüm, "Beni kendi oyunumla yendin Neda" dedim. "Önümüzdeki günlerde uygulayacağın yöntemin izleyicisi olacağım. Belki de şu gerginlik dolu üç gün boyunca yardım isteyen sesime verilen yanıt sensin. 'Dileyin, o size verilecektir,' hmm. Diledim ve sen buradasın Neda. En iyisi yolundan çekilmeli ve işi sana bırakmalıyım."

Tutsaklarımda bilinç aşaması belirtileri görmek için en az bir hafta gerekli diyordum, ama gerçekte pek çarpıcı bir değişiklik de beklemiyordum. Oysa Pazar gününe doğru -onları yakaladığımdan bu yana sadece bir hafta geçmişti- Griff ve Judd o kadar farklı davranır hale gelmişlerdi ki, üç kıza saldırıp ikisini tecavüz ederek öldüren adamlarla aynı kişiler olduklarına inanmakta güçlük çekiyordum. Bu büyük farkı Neda yaratmıştı. Onu dinlemelerini ve kabul etmelerini sağlamıştı, ardından da beni kabul etmeleri için onları ikna etmeyi başardı. Anlattıklarımdan Griff'in ve Judd'un Makro düzeyde yaşamaya hazır oldukları anlamı çıkarılmamalı, çünkü öğrenmek ancak uygulamayla mümkündür ve onlar da son derece yoğun ve çatışma dolu bir hafta geçirmiş olsalar bile, geçmiş yıllarını dengelemeye yetecek kadar uygulama yapmaya fırsat bulamamışlardı. Yine de yepyeni bir düşünme biçimini öğrenmeye başlamışlardı ve ortadaki sonuçlar şaşırtıcıydı. Griff yeniden doğuşu ve deneyimlediğimiz her şeyi alınacak dersleri dengeleyecek biçimde kendi ruhlarımızın seçtiğini ilk öğrendiğinde fena halde tasalandı.

"Gelecekten ne umabiliriz ki?" dedi isteksizce. "Eğer bize anlattıklarınız doğruysa, bir sonraki yaşamda büyük olasılıkla kız olarak doğup, tecavüze uğrayarak öldürüleceğiz."

Genelde karma diye adlandırılan bu yasanın, sadece içinde böyle bir yasayı barındırmayan daha geniş bir Makro bakış açısı edinecek düzeyde gelişmeyi reddederlerse, onların gerçeği olacağını açıkladım.

"Yani" diye sordu Judd, "bu Allanın cezası karma denen nesneden kurtulmanın bir yolu mu var?"

"Eh" diye yanıtladım, "karma yasası sadece mikro adamın sorunu, çünkü olumlu, sevgi dolu düşünce ve eylemlerden çok nefret ya da olumsuz düşünce ve eylemleri yeğliyor. Makro düzeyin insanları sevgi yasası uyarınca yaşarlar, bu yasa da cezalandırmayı içermez; temel ilkesi, olan neyse onun sevinçle kabul edilmesidir, çünkü bu 'olan' ruhun kendisi tarafından kendi gelişmesini sağlamak için özenle seçilmiştir."

Griff ve Judd sevgi yasasıyla ilgili daha pek çok soru sordular, sonunda Neda "Eğer başınıza gelen her şeyi sevgiyle kabul edebilirseniz, geleceğinizde kötü ya da sevimsiz olarak niteleyebileceğiniz hiçbir şey olamaz" dedi.

Griff "Yahu, insan böyle davranmayı nasıl öğrenebilir?" diye sordu.

"Öğrenmeyi isteyerek" diye yanıtladı Neda "ve öğrenebileceğine inanarak."

Griff sorularını sürdürdü, Neda'yla ben de yanıtlamaya çalıştık, ta ki Griff bazı düşünceleri not edebilmek için bir defterle kalem isteyerek bizi şaşırtana dek... Bir kez yazmaya başlayınca da, geceleri bile sık sık kalkıp Makro felsefe ve bu felsefeyi yaşamını yeni baştan kurmaya yönelik nasıl kullanabileceği konusunda kendi günlüğünü oluşturmaya koyuldu. Haftanın son günlerinde hemen hemen hiç baş ağrısı çekmedik. Griff de Judd da büyük aşama içindeydiler, ama Karl hâlâ içtenlikle davrandıklarından kuşkuluydu. "Ne de olsa" diye uyarıda bulundu, "bütün yapmaları gereken şeyin sizin söylediklerinizi dinler gibi görünmek olduğunu biliyorlar, sonra da yaşamlarını onlardan beklediğiniz biçimde sürdürmeye söz verecekler ve siz de onları salıvereceksiniz."

Neda "Ama gerçekten iyi niyetliler" diye Karl'ı inandırmaya çalıştı.

"Nereden biliyorsun?" dedi Karl. "Unutma, bu herifler yalancılıkta öyle usta olabilirler ki, kafalarına bile vursanız ağızlarından gerçeği atamayabilirsiniz."

"Oh Karl, sen de Jon'la benim yaptığım gibi onlarla uzun saatler geçirmiş olsaydın, böyle kuşku duymazdın. Ayrıca Jon auralarmı görebildiğine göre kaydettikleri gelişmeyi her zaman kesinlikle bilebilecek durumdayız."

"Bu doğru mu Jon?"

"Eh" diye yanıtladım, "onları ilk gördüğümden bu yana auralarına bakmadım, çünkü bunalım içindeydiler, ama yarın denerim. Sadece telepatik olarak şaşılacak kadar ilerlediklerini algılıyorum. Yine de auraları yalan söylediklerini gösterirse, onları burada tutarım."

"Ama eğer auralarında hoş renkler görürsen, onları yarın salıvereceksin, öyle mi?"

"Kesinlikle öyle! Tabii ikisini de bir süre için haftada en azından birkaç kez Kişisel Tekâmül çalışmalarını sürdürebilmeleri için buraya çağıracağım."

"Olur şey değil" dedim, "ben..." o anda şaşkınlıkla fark etmiştim, "ben bir Kişisel Tekâmül rehberiyim! Buna inanabiliyor musun Karl? Ve Neda -o da öyle! Bu çok şaşırtıcı -gerçekten şaşırtıcı!"

Hem Neda hem de Karl Pazar gününün büyük bir kısmını Griff ve Judd'la konuşarak geçirdiler, bu arada ben de bütün dikkatimi auralarına yöneltmiştim. Öğleden sonranın ileri saatlerine kadar, Karl'ın bitmez tükenmez görünen sorularını yanıtlarlarken onları gözledim. Ara sıra öfkelendikleri oluyordu, ama Karl onları zaman zaman fazla sıkıştırdığı halde yine de bu kızgınlıkları uzun sürmüyordu. Sadece yedi gün öncesine kıyasla auraları çok daha temiz ve belirgindi. Sonunda en önemli soruyu sordum.

"Bir hafta daha burada kalmak ister miydiniz?" Uzun bir sessizlik oldu, birbirlerine, sonra Neda'ya, Karl'a ve bana baktılar. En sonunda Judd gırtlağını temizleyerek, "Bu hafta bir yığın şey öğrendim" dedi. "Eğer bir sakıncası yoksa, sanırım biraz daha burada kalmak hoşuma gidecek."

Hep birlikte Griff e döndük, gözlerini yere dikmişti. Bu arada Karl bir şey söylemek istedi, ama Neda'nın bakışlarını yakalayınca fikrini değiştirdi.

Hepimiz bekliyorduk. Sonra Griff başını kaldırdı, gözlerimin içine dikkatle bakarak, "Ben gitmek istiyorum" dedi. "Günlüğüme insanın uygulayarak -yaparak- öğrendiğini not etmiştim, bu böyle olduğuna göre geçen hafta gerçekten ne öğrendiğimi ancak buradan çıktığımda anlayabilirim. Bu binanın dördüncü katında oturup da dünyanın geri kalanını keşfedemem."

Neda önce Griff'i, sonra da Judd'u öptü, ben Karl'm tepki göstermesini bekliyordum, ama bir şey söylemedi. Bunun üzerine "Size, söylemem gereken şeyleri dinledikten sonra gidebileceğinize dair söz vermiştim ve sözümü tutuyorum" dedim, "Ama Griff, umarım bir süre için haftada birkaç kez Neda'yla ve benimle konuşmaya gelirsin, bu elbette senin isteğine bağlı."

Judd bu çağrıyı duyup, kendisi için de geçerli olduğuna inanınca Griff le birlikte gitmeye karar verdi. Her ikisi de sık sık gelip, bizimle çok daha ayrıntılı biçimde konuşmaya istekliydiler. Böyle olunca üzerlerindeki öfkeyi baş ağrısına, kapı kolunu ateşe dönüştüren hipnotik telkinleri kaldırdım ve onları uğurladık. Ned'e ve Karl'a dairelerine kadar eşlik ettim, orada akşamın geç saatlerine dek oturup konuştuk, geçirdiğimiz haftadan aldığımız dersleri sindirmeye çalışıp, gelecekte olabilecekleri düşündük.

O gece yatmaya giderken, Neda'nın bu haftaya ilişkin sözlerine tamamen katıldığımı fark ettim: Yaşamımın en etkili dersini deneyimlemiştim, çünkü en büyük riskleri göze almış, en büyük hataları yapmış ve bazı önemli başarılar elde etmiştim. O halde 2150'nin geleneğine uymalı ve günü, gelişmem için gerekli olan risklerle karşılaştığım için şükrederek ve seçtiğim yaşam biçiminin bu gelişmeyi gelecekte de sürdürmeye yönelik olduğunu bir kez daha kabul ederek bitirmeliydim.

Bölüm XIV : Atılım

Alfa'daki odamızda bulunan kocaman yatakta uyandığımda sabahtı. Carol ve diğer Alfa arkadaşlarım bana bakıyorlardı. Carol boynuma sarılarak "Hoş geldin Jon" dedi.

Sonra herkes beni kutladı. Lea ve Rana öbür dokuzuncu ve onuncu bilinç düzeyinde olanlarla birlikte 1976'da geçirdiğim hafta içinde yaptıklarımı izleyebilmişlerdi. En sonunda bazı Makro güçleri kullanabilmenin yanı sıra sevgi gösterebildiğimi, yönetme yeteneğimi geliştirebildiğimi ve bilgece davranabildiğimi (üç Makro erdemi kazanabildiğimi) gözlemlemişlerdi; öyle ki şimdi auramın yaydığı renk pembe, mor, yeşil, mavi ve beyaz parıltılı tertemiz bir limoni turuncuydu, ikinci bilinç düzeyine erişmiştim. Sabahın ilerleyen saatlerinde Danışma Merkezi'ndeki göle bakan odamda, M.D.'den bana bilinç düzeyleri ile ilgili daha ayrıntılı bilgi vermesini rica ettim. Bu çok genel bir soru olduğu için, çok geçmeden kullanabileceğimin ya da anlayabileceğimin çok üstünde bilgiler almakta olduğumu fark ettim. Yine de zaman zaman M.D.'yi kesip, belirli sorular sorarak şunları öğrenebildim:

1- Makro toplumun ta başlarından beri (ki bu başlangıç 1970'lere dayanıyordu) genelde on bilinç (farkındalık) düzeyi olduğu bilinmesine karşın, 2025 yılına kadar hiç kimse üçüncü düzeyin üzerine çıkamamıştı. Sekizinci, dokuzuncu ve onuncu düzeye ise 2100 yılına kadar erişilememişti -bu düzeylere ulaşılması Makro toplum için de oldukça yeni bir gelişmeydi.

2- Makro toplumun ilk yıllarında bilinç düzeyleri nispeten düşük olduğu için, erişilen düzeyin zaman zaman yitirilmesi de söz konusuydu. Bu duruma genelde, Makro güçlerin yada yönetim gücünün kötüye kullanılması neden oluyordu. Yine de son otuz yıl içinde ikinci bilinç düzeyini aşmış hiç kimse gerilememişti.

3- Üst düzeyde Makro güç kullanabilen biri henüz ikinci bilinç düzeyine bile erişememiş olabilirdi, çünkü bilinç düzeyi bir insanın Makro güçleri kullanabilmekteki becerisine göre değil, kişisel tekâmülüne ya da başka bir anlatımla içinde bulunduğu Makro farkındalığa göre belirleniyordu.

4- İlk yedi bilinç düzeyinden birinde olup da, farkındalığını hızla artırma çabası içinde bulunanlara, bu atılımı yapabilmek için en elverişli deneyimleri Mikro Adası sunuyordu; o halde üçüncü bilinç düzeyine bir an önce ulaşabilme fırsatını ancak oraya giderek yakalayabilirdim. Ama M.D., Mikro Adası'nda aynı zamanda ikinci bilinç düzeyini kolayca yitirme ve birinci düzeye geri dönme olasılığıyla da karşı karşıya kalabileceğim konusunda beni uyardı.

Oraya ne kadar erken gidersem o kadar iyi olacağını düşünerek, Mikro Adası ile ilgili aklıma gelen her soruyu sormaya başladım. Böylece karşılaşabileceğim tehlikeler konusunda bazı önemli bilgiler edindim.

1- Makro toplumdan gelen bir ziyaretçi Makro güçlerle korunmadıkça öldürülme tehlikesi altındaydı. Makro ziyaretçileri öldüren ya da onları Mikro Adası'nda sürekli yaşamak üzere Makro toplum üyeliğinden ayrılmaya ikna edenler, Mikro Adası'nın en büyük kahramanları sayılıyorlardı.

2- Mikro Adası'nın şimdiki yöneticilerinin hepsi zamanın da Makro toplumun kurucu üyelerinden oldukları için bazı Makro güçler geliştirmişlerdi, ancak sahip oldukları güçleri kişisel ün ve servet kazanma yolunda kullanıyorlardı, bu durum da Ada halkına hükmetmelerine fırsat veriyordu. Güçlerini kendilerine ün getirecek ve pohpohlanmalarını sağlayacak biçimde kullanma istekleri onları baştan çıkarmıştı. Bir başka anlatımla, ruhun daha üst bilinç düzeylerine doğru gelişme süreci içinde aşması gereken en son ve en büyük engel benlik duygusuydu.

3- Çok zor vazgeçebildiği için en son aşılabilen bu mikro niteliğin -benlik duygusunun- üstesinden gelebilecek ölçüde bir kişisel gelişme içinde olmalıydım, üçüncü bilinç düzeyine ancak böyle erişebilirdim. Bunu başarmak için de Makro topluma ve Makro toplumun Lea ile Rana dahil tüm üst düzey üyelerine sırtımı dayamaktan gönüllü olarak vazgeçmeliydim. M.D.'den bu son anlattıklarını açıklamasını istedim, o da bir benzetmeyle, eğer yüzmede ustalık kazanmak istiyorsam can yeleğini bırakmam gerektiğini söyledi. Ben de bundan, benlik duygumun üstesinden gelmek için başkasından yardım alırsam üçüncü bilinç düzeyine ulaşamayacağım sonucunu çıkardım.

Mikro Adası sakinleri tarafından saldırıya uğrama düşüncesi, Griff ve Judd'la olan deneyimim nedeniyle şimdi o kadar korkutucu görünmüyordu. Yine de Makro güçlerini benim kadar ya da benden daha fazla geliştirmiş birinin saldırısına uğramam sorun yaratabilirdi. O akşam Carol ve Rana ile bu olasılık üzerinde konuştuk ve bazı son derece tedirgin edici bilgiler aldım. Anlaşılan, Mikro Adası yöneticileri benim oraya gitmemi bekliyorlardı.

"Ama beni nasıl bekliyor olabilirler?" diye sordum Rana' ya. "Ben daha önce Mikro Adası'na hiç gitmedim ki!"

Rana "Mikro Adası'nın yöneticileri Makro toplumun kurucu üyelerinden oldukları ve bazıları da oldukça yüksek düzeyde Makro güç kullanabildikleri için senden haberleri oldu" diye yanıtladı. "Telepati, durugörü ve önceden bilme (geleceği görme) yoluyla seninle ilgili pek çok şey öğrendiler."

"Ve" diye Carol ekledi, "seni öldürmeye ya da Makro yaşam biçiminden vazgeçirmeye karar verdiler."

"Ama neden benimle özellikle ilgileniyorlar?" diye sordum.

"Çünkü" diye Rana yanıtladı, "Lea'nın dokuzuncu ve onuncu bilinç düzeyindeki diğer üyelerimizin yardımıyla ilk zaman-uzay aktarımı projemizi yönettiğini ve senin de Lea'nın ikiz ruhu olduğunu biliyorlar. Seni öldürerek, ya da daha iyisi, seni Makro toplumu açıkça suçlamaya ikna edip Mikro Adası' nda onlarla kalmanı sağlayarak projemizi bozmak istiyorlar."

"Ama bu anlamsız" dedim. "Eğer onlara katılırsam üçüncü bilinç düzeyine erişemeyeceğimi ve bu nedenle zaman içindeki aktarımda sürekliliği koruma şansımı yitireceğimi bilmeleri gerek."

Rana yanıt vermeden evvel beni araştırıcı bir ifadeyle uzun uzun süzdü. En sonunda "Burada sürekli kalmanın bir başka yolu daha var" dedi. "Lea, diğer üyelerimizin yardımıyla zaman içindeki aktarımı başlattığı için, 2150'de kaldığın sürece eğer adadakilerle işbirliği yaparsan, onlar bu işlemi tamamlayabilirler."

"Ama... ama... bu mümkün değil!" diye bağırdım. "M.D. bana, bugüne kadar yedinci bilinç düzeyinin üstünde bulunan hiç kimsenin Mikro Adası'na iltica amacıyla gitmediğini söyledi. Oradakilerin Makro güçleri yeterli olamaz."

Rana ve Carol'un sözlerime katılmadıklarını belirtir biçimde başlarını salladıklarını görünce şaşkına döndüm. Sonra Rana "Mikro Adası'nda Makro toplumun çeşitli düzeylerde Makro güç kullanabilen 1000'den fazla eski üyesi var" dedi. "Hepsi zihinlerini birleştirir de zihinsel bir ağ oluştururlarsa, senin de yardımınla zaman-uzay içindeki aktarımı tamamlamaya yetecek fiziksel gücü ortaya koyabilirler. Böylece ikiz ruhunun yardımı olmaksızın ve sen henüz üçüncü bilinç düzeyinin fiziksel dengesine erişmeden 2150'nin sürekli üyesi haline gelebilirsin." "Tanrım!" diye bağırdım. "O halde onlar bana 2150'yi üçüncü bilinç düzeyine ulaşma koşuluna bağlı olmaksızın sunabilecek durumdalar!"

Rana başıyla evetledi. "Ayrıca sana sadece 2150'de sürekli kalmayı değil, aynı zamanda yönetici sınıfta yer vererek, Mikro Adası'nın en güçlü üçüncü kişisi olabileceğin bir konumu önermeyi tasarlıyorlar."

"Evet" diye Carol ekledi, "o durumda sen başkanları El-gon ve başkan yardımcıları Sela'nın hemen ardından geleceksin. Elgon, Makro toplumda yedinci bilinç düzeyine kadar yükselmeyi başardıktan sonra gerileyen tek kişi. Bu onu o kadar kızdırmış ki, seksen yıl kadar önce Makro toplumdan ayrılma yolunu seçip, Mikro Adası'nın yönetimini ele geçirmiş. On yıl sonra eski alfa eşi Sela'yı da kandırarak -ki Sela o zaman altıncı bilinç düzeyindeymiş- başkan yardımcısı olarak yanına gelmesini sağlamış."

"Peki ama" diye sordum, "burada ve yakın gezegenlerde yaşayan dokuzuncu ve onuncu bilinç düzeylerine erişmiş herkes ortaklaşa çaba gösterdiği halde, aktarma işlemi beni 2150' de sürekli tutacak biçimde sonuçlandırılamazken, nasıl oluyor da onlar bunu becerebiliyorlar?"

"Oh, dokuzuncu ve onuncu düzeydekiler bunu pekâlâ yapabilirler" diye Carol sakince yanıtladı "ama sen üçüncü bilinç düzeyine ulaşana kadar işlemi tamamlamamayı uygun gördüler."

"Dur bir dakika!" dedim. "Eğer doğru anladıysam, Makro toplumun beni şimdi de burada tutmaya yetecek gücü var, ama içinde bulunduğum farkındalık düzeyini beğenmedikleri için bunu yapmak istemiyorlar, öyle mi?"

Rana "Evet, öyle," diye yanıtladı. "Ama senin şu anda düşündüğün gibi, bilinç düzeyleri konusunda züppece bir tavır içinde olduğumuz için böyle davranıyor değiliz."

Biraz küskünce "O halde" dedim, "neden üçüncü bilinç düzeyine ulaşmadan Makro toplumun sürekli üyesi olmama izin vermiyorsunuz?"

Rana "Sen en azından üçüncü bilinç düzeyinin ruhsal dengesini kazanmadan zamanda aktarım işlemini tamamlarsak" dedi, "mikro baskılara dayanamayıp kısa sürede gerileyerek birinci düzeye ineceğini, hatta belki de sürekli olarak Mikro Adası'nda yaşamayı seçeceğini sanıyoruz."

"Bundan emin misiniz?" diye sordum.

"Hayır" diye yanıtladı Rana içtenlikle, "ama öte yandan üçüncü bilinç düzeyine ulaşsan bile gerileyip Makro toplumdan ayrılma yolunu seçebilirsin, ondan da emin değiliz, yine de hepimiz bu kumarı göze alma konusunda anlaştık."

Carol "M.D.'den öğrendiğime göre" diye ekledi, "onuncu bilinç düzeyindekilerin neredeyse üçte biri sen yedinci bilinç düzeyine erişmeden zamanda aktarım işlemini tamamlamamayı salık vermişler. Ama o zaman Lea'nın seni burada işlemi tamamlamadan sadece üç ay tutabilecek durumda olduğunu bilmiyorlarmış."

Aynı anda hem düş kırıklığı içinde olmanın hem de durumu anlayışla karşılamanın verdiği karışık duygularla, yapış yapış bir soğukluk hissettim. "Zamanın kısıtlı olduğunu öğrenmeden önce hepinizin fikir birliğine vardığı en düşük bilinç düzeyi hangisiydi?" diye sordum.

"Beşinci düzey" diye yanıtladı Carol.

Bir an ikisine de bakakaldım, bu ürpertici bilgiyi enine boyuna kavramaya çalışıyordum. "Yani üçüncü bilinç düzeyine erişsem bile, 2150'de daha üst bilinç düzeylerine çıkama-yabilirim ve siz şimdi bana böyle bir olasılıktan söz ediyorsunuz, öyle mi?"

"Bu doğru Jon" diye Rana yanıtladı. "Pek çoğu senin Makro toplumdaki geleceğine bu çağda doğup büyümediğin için kuşkuyla bakıyor. 1976'nın zaman kavramına göre üç aylık bir sürenin mikro geçmişinin çekiminden kurtulmana yetmeyeceği kanısındalar. Ama biz aramızda oyladık ve eğer kişisel gelişmen üçüncü bilinç düzeyine yükselirse, sana bir fırsat tanımaya karar verdik."

Rana'yı araştıran bir bakışla uzun uzun süzme sırası bana gelmişti. Sonunda "Onuncu bilinç düzeyine özgü bilgeliğinle ve ilerisini bilme gücünle geleceğimde neler görüyorsun?" diye sordum. Gülümsedi ve "Gelecekle ilgili şeyler sadece olasılık olarak bilinebilir ya da tahmin edilebilir" diye yanıtladı, "çünkü istek ve inançlar değiştikçe bunlar da değişirler. Bu noktada geleceğini tahmin etmek akıllıca olmaz. Yine de olasılıkları araştırma konusunda sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Başımı sallayarak, "İkiz ruhum Lea'dan, Carol'dan Alfa'm-dan, senden ve tüm Makro toplumdan mikro bir toplumda sürekli yaşamak uğruna vazgeçebileceğim nasıl düşünülebilir, hâlâ anlayamıyorum" dedim. "Her şey bir yana, 1976'dan geriye doğru tam yirmi yedi yıl mikro bir toplumda yaşadım ve öyle bir toplumun ne kadar hastalıklı ve bencil olduğunu yakından biliyorum."

Rana "Mikro bir toplum çekicidir, çünkü bencilce isteklerin doyurulmasına veya bazı çabaları gösterenlerin yurtsever, devlet adamı ya da kahraman olarak alkışlanmalarına fırsat verir" diye yanıtladı. Carol elimi

tuttu. Sonra büyük bir duygu yoğunluğu içinde bana bakarak "Ama ben sana güveniyorum Jon" dedi. Mikro ben'inin üstesinden gelebileceğini biliyorum."

"Ve ben de sana güveniyorum" diye Rana ekledi. "Onuncu bilinç düzeyindekilerin oluşturduğu meclis karşısında da sana güvenilmesi gerektiğini savundum, onları işlemin tamamlanması için üçüncü bilinç düzeyini yeterli görmeye ikna eden sav da bu oldu."

Sonra Lea'nın telepatik sesini duyunca şaşırdım., "Ve ben de sana güveniyorum Jon -her zaman ve sonsuza kadar!"

Carol ve Rana bana gülümsediler, her ikisinin de Lea'nin mesajını algıladıklarını biliyordum. Rana "Seni en iyi tanıyan biz üçümüz mikro kuşkularını yenmekte sana elbette inancımızla destek olmalıyız" dedi.

"Kuşkuya düşsem bile" diye yanıtladım, "sizlerle aramdaki bağı koruma isteğim bana o anda gerekli olan olumlu dürtüyü mutlaka verecektir."

"Çok iyi" dedi Carol, "o halde ortada tek bir soru kalıyor, Mikro Adası'na ne zaman gidiyoruz?"

"Yarın" diye yanıtladım.

Rana elini bana doğru uzattı ve "Bir hafta daha beklemenizi özellikle öneririm" dedi, "bu süre içinde Makro güçlerini daha da geliştirirsin. Geliştirebileceğin tüm güce gereksinme duyacağın kanısındayım."

"Bunu geleceği gördüğün için mi söylüyorsun?" diye sordum.

"Hayır" diye güldü, "mantığım öyle söylüyor."

"Pekâlâ diye kabul ettim. "Bir hafta daha bekleriz ve ben Makro güçlerimi geliştirmek için elimden geleni yaparım, ama bu durumda üçüncü bilinç düzeyine erişmek ya da 2150'ye veda etmek üzere sadece iki haftalık bir sürem kalıyor."

Ondan sonraki hafta boyunca Carol, Neal ve Jean'le birlikte PK kullanarak bitmez tükenmez tenis maçları yaptık. Ayıca 2150'ye özgü

satrançla, Makro güçlerimi geliştirmekte son derece yararlı olan "aynılaşma" adlı yeni öğrendiğim bir oyunu oynadık.

Bu yeni oyunda amaç bir nesne, hayvan, insan ya da eylemle "bir" olmak, onun hissettiğini onun hissettiği biçimde hissetmek, onun farkına vardıklarını fark etmek, onun gibi hareket etmek, onun bildiklerini bilmek, onunla karışıp birleşmek ve bir süre "o" olmaktı. Farkındalığı ne kadar artırıcı bir deneyim ve ne büyük bir keyif! Ama kendi kişiliğimden vazgeçmekte her defasında zorlandım. Çok çalışarak ve gerekli riskleri göze alarak en sonunda, kişiliğimin sadece mikro açıdan bakıldığında var olduğunu, gerçekte hiçbir zaman ayrı bir birey olmadığımı öğrendim.

Yine öğrendim ki, önceden sahip olmadığınız bir şeyi -kişiliğinizi- yitirmenizden zaten söz edilemezdi. Bireyselliğiniz sadece yaptığınız seçimin oluşturduğu bir illüzyon olduğu için, siz ayrı olmayı istediğiniz veya buna gereksinme duyduğunuz her zaman kişiliğiniz yine var olacaktı, çünkü bir düşün yitirilmesi ya da elinizden alınması mümkün olamazdı. İnsanlarla aynılaşmak büyüleyiciydi ve çok eğiticiydi, ama aynı zamanda çok zordu ve çok acı verebiliyordu. Nesnelerle aynılaşmak ise yetişkinler için tehlikeli olabiliyordu. Çocuklar maceradan maceraya atılırken yaşamı heyecan verici buluyorlardı, oysa büyükler bazen yaşamın getirdiği mücadelelerden ve risklerden bıkkınlık duyabiliyorlardı. Böyle bezgin bir hal içindeyken, örneğin büyük bir meşe ağacıyla ya da kımıldamadan duran kocaman sevimli bir kayayla aynılaşıldığında, öyle kalma isteği ağır basabiliyordu. Bir eylemi yapabilmenin ön koşulu o eylemi yapmayı istemek olduğuna göre, ağaçtan ayrılıp tekrar tam bir insan olmayı meşe ağacı olmaya yeğlemek gerekiyordu.

1976'da ise şifa verme çalışmalarımı sürdürmek için hastaneleri dolaşıyordum. Sadece PK değil, aynı zamanda duru-görü, telepati ve yeni geliştirdiğim 'aynılaşma' yeteneğimi kullanıyor, geleceği görmeyi öğreniyordum. Hastane koridorlarında dolaşırken bir hastanın yakında öleceğini önceden hissedersem, bu olasılığı ortadan kaldırmaya çalışıyordum. Ama böyle bir çaba içindeyken "özgür seçim" gerçeğini keşfetmem ilginç oldu.

Bir öğleden sonra (hatırı sayılır bir telepatik güç kullanarak) başhemşireyi ve iki stajyer doktoru yoğun bakım bölümüne girmeme izin

vermeleri için ikna ettim. Orada Bruno'yu buldum. Kırk beş yaşında ufak tefek bir adamdı ve o sabah bir kalp krizi geçirmişti. Onu muayene eden stajyerlere göre durum düzelmekteydi. Ama durugörüyle incelediğimde, aurasının son derece zayıf olduğunu gördüm. Geleceğine bakınca da onu cenaze arabasının içinde bir tabuta uzanmış giderken algıladım. Bunlar ölümü simgelediği için, vakit geçirmeden Bruno üzerinde çalışmam gerektiği kanısına vardım. Ama onunla bağlantı kurar kurmaz beklenmedik bir durumla karşılaştım. Ben onu durugörüyle incelerken, Bruno hareketsiz yatmış uyuyordu, ama uzanıp zihnine eriştiğimde "Merhaba Azar" dediğini duydum, "Yollarımız kesiştiğinden bu yana epey uzun bir süre geçti." Azar yaklaşık 50.000 yıl önce Atlantis'te yaşarken taşıdığım isimdi. O zaman şifa dağıtmakla görevli bir tapınak rahibiydim. Bu eskilerde kalmış adı duyunca, şimdi bağlantı kurduğum zihnin Atlantis'te taşıdığı bedenine şifa vermiş olduğum konusunda güçlü bir sezgiye kapıldım. "Seni birlikte yaşadığımız Atlantis döneminden tanıyor gibiyim" dedim, "peki nasıl oldu da beni bu kadar kolay hatırlayabildin?"

Bruno'nun bilinçli zihni hâlâ uyuyordu, ama bilinçaltının "Eğer uyanık olsaydım, bilinçli zihnimle seni hatırlayamazdım" dediğini işittim. "Bilinçli zihnim uykuda olduğu için, bilinçaltım özgürdü, bu yüzden senin koğuşa girer girmez asistan doktoru içeride kalmana ses çıkarmaması için hipnotize etmeye başladığını gözleyebildim. Sonra seni bazı hastaları durugörüyle incelerken izledim ve zihninin bir zamanlar Azar diye çağrılan bir beden taşıdığını ve beni iyileştirmiş olduğunu hatırladım" "Gözlendiğimi fark etmemiştim" dedim. Bruno "Biliyorum" diye yanıtladı. "Bilinçli zihnin henüz açığa çıkmamış Makro güçlerinle kıyaslanırsa hâlâ çok sınırlı."

"İyi ama" diye sordum şaşkınlıkla, "Makro güçleri sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü, sevgili ve eski dostum" diye devam etti, "ruhumun bir parçası şu anda senin sık sık gittiğin 2150'yi deneyimliyor. Diğer bir parçası Mikro Adası'nda ayrı bir kültürün oluşmasına çalışıyor. Gücü tanımak ve bu gücü sonuna kadar kullanmak istiyor, yine de 2085 yılına doğru ölecek..."

"Bekle bir dakika!" diye onu durdurdum, "Sen burada 1976'dasın. Henüz 2000'i bile görmemişken ötesini hiç tahmin edemezsin."

"Hayır Azar, ötesini düşünemeyen sensin! Sanırım, eşzamanlılık kavramım kafandaki tekâmül modeline henüz tam olarak oturtamadın.

Yeri gelmişken, zihninden tekâmül-aşmamı engellemeyi tasarladığım algıladım, buna izin vermeyeceğim. Geçen defa yardımını minnetle karşılamıştım, ama bu kez istemiyorum."

"Yani daha fazla yaşamak istemediğini ve ölmeyi seçtiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Doğru" diye yanıtladı. "Ayrıca bu hastanede bedenlerini bırakmaya hazır birkaç zihin daha bulacaksın."

"Ama neden?" diye sordum. "Göreceli olmakla birlikte, oldukça kısa bir süre yaşadın. Seni özleyecek bir ailen olmalı."

Güldüğünü duydum, "Kırk beş yıl önce fiziksel beden edindiğimde, amacımı mümkün olduğunca çabuk gerçekleştirmek ve sonra tekâmül-aşmak için kendi kendime söz vermiştim. Burada tasarladığımdan uzun kaldım."

"Amacın neydi, sorabilir miyim?" dedim.

"Titreşimlerimi dengelemek istiyordum" diye yanıtladı. "Öncelikle 21. yüzyıldaki yaşamımda büyük olasılıkla evlenip, sonra da terk edeceğim bir kadının, bu yaşamda oğlu olarak doğmayı seçtim. Ona sevgi ve yakınlık gösterdim ve kocasının ölümünden bu yana yirmi yıl boyunca baktım, altı ay evvel de öldü."

"Elli yıl sonra oluşturacağın olumsuz titreşimleri şimdiden nasıl dengeleyebilirsin ki?" Acaba bedeniyle birlikte zihni de mi bozuluyordu, merak ettim.

"Geçmiş, şimdi, gelecek gibi kavramların sadece birer mikro illüzyon olduğunu anlayacaksın Azar. Makro bakış açısından böyle kavramlar yok. Olan her şey eşzamanlıdır.

Birinci soruna geri dönersek, ben kıskanç ve baskı kurmak isteyen bir kadın da oldum ve kocamın yaşamını cehenneme çevirdim. Şimdi yirmi beş yıldır bana aynı şeyleri yapan bir kadınla evliyim. İki çocuğum büyüyüp evlendiler, karımı parasal açıdan iyi durumda bırakıyorum, artık tekâmül-aşabilirim, beni geliştireceğini öngördüğüm deneyimlerimi tamamladım."

"Amaçlarını gerçekleştirdiğine göre" dedim, "neden biraz daha kalıp yaşamın keyfini çıkarmıyorsun?"

Zihnimde yine kahkahası yankılandı. "Bu dünyanın olabileceğinden çok daha iyi bir yere gidiyorum" dedi. "Astral bedeninle bazı fizik-ötesi boyutlara geçebilecek duruma geldiğinde, beni ziyaret etmeni isterim. Şimdilik hoşça kal!"

Bruno'nun bedeni şiddetle sarsıldı, gözkapakları sertçe açıldı. Sadece ölüm sonrası titremeleri sürüyordu. Tekâmül-aşmıştı. Tüm varlığımla bir an dondurucu bir boşluk duygusuna kapıldım, çünkü Bruno'nun cansız yüzünden bana bakan Nancy'nin parlak kahverengi gözleriydi. Daha sonra 2150'de, Rana her insanın öleceği zamanı kendisinin seçtiğini anlattı. Bu seçim genelde bilinçli zihinle değil, ama bilinçaltıyla ya da ruhsal düzeyde yapılıyordu. Bruno'nun başka pek çok zihnin yardım önerimi kabul etmeyeceğini söylerken haklı olduğunu haftanın geri kalan günlerinde anladım. Acı çekmenin değerine inanan bu kadar çok insan görmek beni şaşırttı. Orta yaşlı bir kadını hatırlıyorum, mafsal iltihabı vardı ve durumu ciddiydi. Yardım önerdiğimde bilinçaltı "Lütfen acımı giderme" dedi, "çünkü bu acı mikro benliğime gerekli dürtüyü verip, onun çevresindekilerde psikolojik sakatlıklar yaratan ve şimdi de bedenimin sakatlanmasına neden olan o dar görüşlü, bencilce alışkanlıklarından en sonunda vazgeçmesini sağlayacaktır. Eğer acımı giderirsen, bütün bu dersleri yeni baştan almam gerekir, oysa ben şimdi büyümeyi yeğlerim."

Uyanık olsa, bilinçli zihninin bu tür düşünceleri hiçbir zaman kabul etmeyeceğini fark ettim. Bilinçaltının bana söylediklerini duyabilseydi, konuşanın kendi "Yüksek Ben"i olduğunu yadsırdı. Bu dersleri daha az acı çekerek öğrenebileceği başka bir yol olup olmadığını sorduğumda, "Başkalarına verdiğim zararın sorumluluğunu yüklenmeyi bugüne kadar öğrenemedim" diye yanıtladı, "bu yüzden hep aynı dersleri alıp duruyorum. Acı eninde sonunda beni 'bu benim hatam değil' kısır döngüsünü kırmaya

zorlayacak. Ancak ondan sonra yetersizliğimi kabul edebilir, bağışlayabilir, bundan ders alabilir ve üstesinden gelebilirim. Bu savaş uzun sürüyor, ama zafer mutlaka gelecek."

Rana'ya kendini bağışlamanın ne anlama geldiğini sorduğumda, bunun kendini kabul etmekle aynı şey olduğunu söyledi. "Eğer kendini bağışlarsan, hatalarını olumlu bir biçimde kabul eder, böylece onları başarıya dönüştürmeyi ve gerekli dersi alarak gelişmeyi öğrenebilirsin" dedi. Ama olumsuz biçimde kabullenme, hatalara boyun eğme insanı öyle bir suçluluk duygusu içine itiyordu ki, sonuçta bu duygudan unutkanlığa sığınarak kurtulmak kaçınılmaz oluyordu. Unutkanlık ise aynı hataların defalarca tekrarlanmasına yol açıyordu. Rana, karma yasasını geçersiz kılan sevgi yasasından söz etti. Kendimizi sevgiyle tamamen kabul edebiliyorsak, ancak o zaman -yalnız mikro 'benimiz'i değil, aynı zamanda Makro 'benimiz'i de içerecek biçimde- benliğimizin tümüne bakabilirdik. Ve başkalarında -henüz açığa çıkmamış olsa bile- sadece kendimizde olanı görebilir ve başkalarını sadece kendimizi sevdiğimiz (kabul edebildiğimiz) oranda sevebilirdik (kabul edebilirdik). Rana "insan çektiği bütün hastalıkları ve uğradığı bütün zararları, haksızlıkları gerçekte kendisi yaratır" der. Üniversite hastanesindeki her hastayı tek tek inceleyene dek doğrusu bu söze pek inanmamıştım. Ama önce onları kendilerini bağışlamaya ikna edemezsem, hiçbirini iyileştiremediğimi fark ettim. Yine de kendini bağışlamaya hazır birkaç hasta buldum. Bu hastalar rekor denecek bir süre içinde iyileştiler ve hastane çalışanları arasında büyük bir şaşkınlığa neden oldular.

Anladım ki, insanın şaşkınlığı ve duyduğu dehşet de kendisini hep ürküten o boş inançlarından kaynaklanıyordu. Olan biteni günü gününe yazdığım için, Karl ve Neda Mikro Adası'na yakında yapacağım ziyaret yüzünden giderek daha fazla kaygılanıyorlardı. Karl ortaya çıkabilecek tehlikeler konusundaki uyarılarını destekleyen bölümleri sürekli dile getiriyor, ben de buna karşılık oraya gitme kararımı destekleyen bölümleri tekrarlayıp duruyordum. Neda başarılı olacağımı, bu yüzden benim için endişe etmeye gerek olmadığını savunuyordu. Ama en sonunda o bile, başarım konusundaki değişmez inancının gerçekte duyduğu korkuyu bastırmaya yönelik olduğunu açıkça anladı. Allahtan Griff ve Judd bizi düzenli aralıklarla ziyaret ediyor ve onu oyalıyorlardı. Her ikisi de içtenlikle

yaşam biçimlerini değiştirme çabası içindeydiler. Motosikletliler çetesinden ayrılmışlar ve işe girmişlerdi. Judd bir oto tamirhanesinde çalışıyordu, Griff de inşaat şirketindeydi. 2150'deki geleceğimle yakından ilgileniyorlardı. Böylece o hafta sona erdi ve bir sabah erkenden Carol ve ben Alfa'mıza, Beta'mıza ve Gama'mızda yaşayanların çoğuna "hoşça kal" diyerek, gölün ucundaki binaya doğru koşmaya başladık. Gama binalarının önünden geçerken, o güne kadar 2150' de görmediğim kadar çok insanla karşılaştık. Hemen hemen herkes dışarıdaydı ve bizi telepatik olarak ya da seslenerek yüreklendiriyorlardı.

Büyük yönetim binasına yaklaştığımızda, Deltamız'ın geri kalan üyelerinin hava gemimizin çevresine toplanmış olduklarını gördük. Makro düzeydeki bu sayıda insanın birlikte ürettiği ve bize doğru akan o olağanüstü sevgi seli beni duygulandırmıştı. Araca doğru yönelince, Rana, Eli ve sevgili Lea'mm orada durduklarını gördüm. Lea'yı kucaklamak için koştum. Sessizce karşı karşıya durduk, biz zihinlerimizi sadece ikiz ruhların erişebildiği bir uyum içinde birleştirirken, kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Benim için o gelmiş geçmiş en güzel, en sevimli ve en doyurucu kadındı. Duygularıma kapılarak, yüzümde yaşlarla onu yavaşça öptüm. O da benim yüzümü ellerinin arasına aldı ve öptü. Bu, ruhumun madde dünyasında bedenlenmesinden bu yana tanıdığı en aydınlatıcı öpücüktü. Lea sonra döndü, Carol'un yüzüne dokundu ve kalabalığa karışarak kayboldu. Deltarımız Hugo'nun ve Ktarımız Eli' nin ellerini sıktım. Eli'yi ilk defa Alfa'daki arkadaşlarımla tanıştığımda görmüştüm, sonra da astral bedeniyle Kton'unu dolaşırken hatırlıyordum. Çok istediğim halde onunla daha fazla birlikte olamamıştım. Bu kadar yakışıklı ve bakışları böylesine bilgelik dolu başka bir adam görmediğimden emindim. Elimi tuttu, sonra beni sıkıca kucakladı. Bir süre gözlerimin ta içine baktı ve "Sen bugüne kadar hiç sormadın" dedi, "Rana istemediği için de sana hiç kimse söylemedi, ama K.T. rehberin olan kadın aynı zamanda bizim Mutarımız, bu nedenle de Üçler Meclisi'nin üyesi."

Biraz garip bir hale girmiş olmalıydım, çünkü M.D.'nin anlattıkları aklıma gelince soluksuz kaldığımı hatırlıyorum. Üç Mutar'dan (100'er milyon kişinin önderleri) oluşan Üçler Meclisi'nin iki erkek ve bir kadın üyesi vardı ve bu meclisin aldığı kararlar Makro toplumun bütün üyeleri için bağlayıcıydı. Çok özel rehberimin, Rana'nın o kadın olduğunu

öğrenmek beni şaşkına çevirdi. Bu durumda Makro topluma üçüncü bilinç düzeyiyle kabul edilmemi sağlayabilmesi son derece doğal oluyordu. Ona huşu içinde ve ilk kez çekinerek baktım.

Bana doğru geldi ve elimi tuttu. "Şimdi diğer görevlerimi öğrenmeni neden istemediğimi biliyorsun" dedi. "Makro toplumda büyümüş bizler birbirimizden ya da yöneticilerimizden çekinmeyiz, aramızda bir mesafe algılamayız. Ama senin farklı yetiştirildiğini biliyorum."

Söyleyecek söz bulmakta zorlandım, ancak kekeleyerek "Mikro Adası'ndan döndüğümde de hâlâ benim rehberim olacak mısın?" diye sorabildim. Gülümseyerek "Her ikiniz de istediğiniz ve buna inandığınız sürece sizin rehberiniz olacağım" dedi. Carol'la birlikte hava gemisine bindik, kapıları kapanmaları için harekete geçirdik. Eli kalabalığın önüne çıktı. Gür sesi beynimde kocaman bir salonda yankılanıyormuşçasma çınlıyordu.

"Bana verdiğin değer için teşekkür ederim Jon. Bil ki, bu duygun karşılıklı.

Ayrıca bilmen gereken bir şey daha var. Bir ruh 30 yıl gibi kısa bir süre için 20. yüzyıla konuk oldu, tek amacı bir çocuk doğurmaktı. Yerine getirmesi gereken pek çok başka görevi vardı, bu yüzden orada ancak küçük oğlunu senin Karl Johnson diye tanıdığın ruhun sevgi dolu ilgisine güvenle emanet edebilecek kadar kaldı."

Karşılıklı kapılar birbirine yaklaşıp birleştiler, havalandığımızda Eli'nin dile getiremediğim sorumu yanıtladığını duydum.

"Bu sana güç versin sevgili oğlum... ben senin annenim."

Bölüm XV : Mikro Adası

Üç saat sonra 3700 mil kadar yol almıştık ve Mikro Adası'nın kuzeydoğu kıyılarına yaklaşıyorduk. Bu kocaman, yarı tropikal Pasifik adası 20. yüzyılın sonlarındaki afetlerin oluşturduğu değişiklikler sırasında okyanusun yüzeyine çıkmıştı. Büyüklüğü 1976'nın Avusturalyası'nın yaklaşık yarısı kadardı. Makro toplum bu doğu kıyısında çok iyi korunan bir üsse sahipti ve adanın iç kısımlarıyla olan ilişkilerini genelde buradan yürütüyordu. Carol, inmeyi düşündüğümüz bu üssün gözle görünmeyen bir güç alanı tarafından korunduğunu ve güç alanının üsse saldırmaya yönelik tüm girişimlere karşı kesinlikle dayanıklı olduğunu söyledi. Makro topluma ait bu bölge gözlerimizin önünde belirince, kara tarafındaki sınırında binlerce insanın birikmiş olduğunu görmek beni şaşkına çevirdi.

"Ne muazzam bir kalabalık!" diye bağırdım. "Mikro Adası sakinleri üssün sınırında genelde böyle olağanüstü bir kalabalık oluştururlar mı?"

"Duyduğum kadarıyla hayır" diye yanıtladı Carol. "Gerçekte Mikro Adası'nda üssümüze on milden fazla yaklaşmak yasayla yasaklanmıştır. Bu bölgeyi devriye polisleri ve köpeklerle gözetim altında tutarlar."

"İyi de" dedim, "ya yasayı kaldırdılar, ya da bugün burada korkunç sayıda insan yasaya karşı davranıyor."

Güç alanı aralandı ve biz içinde büyük yüzme havuzları ve eğlence alanlarının da bulunduğu olağanüstü güzellikteki bahçeler ve parklardan oluşmuş 1000 dönümlük bir arazinin ortasındaki Gama binasının yanına

indik. Hava gemimiz yere dokunduğunda, çok uzun boylu bir adamın binadan çıkıp bize doğru koştuğunu gördüm. Biz toprağa ayak basana kadar o da bize ulaşmıştı. Carol beni üssün Gamar'ı Orion'la tanıştırdı. Geçtiğimiz hafta boyunca M.D.'nin videosu aracılığıyla sık sık konuştukları için, şimdi eski birer dost gibiydiler.

"Bu kalabalık da niye?" diye sordum.

Orion "Başkan Elgon On sizin gelişiniz onuruna adada bayram ilan etmiş görünüyor" diye yanıtladı. "Başkan yardımcısı Sela Dokuz'la birlikte sizi selâmlamak için hemen sınırın dışında bekliyor. Şu anda burada Makro toplumdan başka hiç kimse bulunmadığı için özür dilerim, ama bu tatil gününü fırsat bilerek, halkı eğitmek amacıyla hepsi adanın iç bölgelerine gittiler."

Carol "Üsse on milden fazla yaklaşmayı yasaklayan yasaya ne oldu?" diye sordu.

"Gelişiniz onuruna" diye Orion açıkladı, "Elgon yasayı bugünlük kaldırdı."

"Böyle bir yasa çıkarmaktaki asıl amacı ne olabilir?" diye sordum.

"Bu sorunu yanıtlamak kolay" dedi Orion. "Elgon ve yardımcıları halkı etkileyeceğimizden korkuyorlar. Hiç kimseyi Makro topluma kaptırmak istemiyorlar, bu yüzden Makro toplum üyeleriyle konuşmaya kalkan bir adalı şiddetle cezalandırılır."

"Peki, Makro topluma yeni üyeler kazandırmakta bu üs başarılı olabiliyor mu?" diye sordum.

"Eğer söz konusu yasa engellemeseydi, daha başarılı olabilirdik" diye yanıtladı. "Yine de her yıl anakaraya gitmeye hazır yüzün üstünde insan buluyoruz."

Gözle fark edilmeyen güç alanının dışında toplanmış insanlara bakınca, aralarında o kadar küçük çocuk görmek ve bunların ana-babalarının gözetimi olmaksızın kalabalığa karışmalarına izin verilmesi beni şaşırttı.

"Bütün bu küçüklerin ana-babaları nerede?" diye sordum Orion'a. "Çocuklarıyla neden ilgilenmiyorlar?"

"Hepsi orada Jon, ana-babalar çocuklarının yanında" diye yanıtladı. "Sadece sen bu kadar geniş aileler görmeye alışık değilsin. Mikro Adası'nda doğum kontrolü katı bir biçimde yasaklanmıştır. Burada on beş ya da yirmi beş çocuklu aileler görmek garip değildir. Bir çiftin çocuk sayısı ne kadar çoksa, gördüğü saygı da o kadar fazladır."

"Ama neden ailelerini belli sayıda çocuk doğurarak sınırlamıyorlar? Böylece çocuklarına daha iyi bakabilirler" diye fikrimi söyledim. "Bazılarını görünce..."

Orion "Evet, biliyorum" diye karşılık verdi. "Onlar doğum kontrolünü bağışlanmaz bir günah sayan dinlerinin kurbanı. Gerçekte ise, Elgon çocuk sayısını sınırlamanın amaçlarına hizmet edeceğini düşünse bu anlayışı değiştirir, ama tam tersine, açıkça belirttiği gibi onun amacı mikro toplumu Makro toplumdan çok daha kalabalık hale getirmek, bunu başarırsa anakara topraklarını da istemeye hak kazanabilir."

Carol "Kadınlar sürekli hamile olmaktan yorulmuyorlar mı?" diye sordu.

"Evet, gerçekten yorgunlar" diye yanıtladı Orion. "Elgon ve yardımcılarıyla aramızdaki en büyük sorunlardan biri bu. İsteyenlere doğum kontrol hapı vermemizi engelliyorlar. Biliyorsunuz, Elgon'la yardımcıları oldukça gelişmiş düzeyde telepati ve durugörü kullanabiliyorlar; eğer bir erkek ya da kadın onların da algılayabileceği bir ortamda doğum kontrol hapı isterse bunu fark ediyor ve Makro toplumun bir üyesiyle konuşmuş gibi onu aynı yasa maddesiyle cezalandırıyorlar. Bizim doğum kontrol haplarımızın -kullanılan hapın türüne göre- insanı bir yıldan beş yıla kadar kısırlaştırdığını herhalde biliyorsunuz."

Carol "Böyle bir kültürde bedensel yetersizlik nedeniyle çocuk doğuramamak doğanın bir armağanı olmalı!" diye fikrini söyledi.

Orion "O iş pek öyle değil Carol" diye açıkladı. "Çocuk doğuramayan bir kadın fahişe olarak kullanılır ve evlenmesi yasaktır. Evlenmesinin yasak

oluşu da onu gerçekten lekeler, çünkü burada evliliğe büyük saygı gösterilir. Kabul edilen tek boşanma nedeni kadının çocuk doğuramamasıdır."

"Sanırım, boşanmak isteyen bir kadının amacına ulaşması için bir tek hap alması yeterli!" diye yorum getirdim. "Ama eğer hem makro toplum üyeleriyle konuşmak hem de doğum kontrol hapı almak yasaya aykırıysa, bu hapları nasıl elde ediyorlar?"

Orion "Telepatik gücümüzü biliyorlar" diye yanıtladı, "yapmaları gereken tek şey sokaklarda yanımızdan geçerken isteklerini zihinsel olarak belirtmek, biz de hiç kimsenin gözlemediği bir anda seçtikleri hapı onlara iletiyoruz. Ancak burada bir sorun ortaya çıkıyor, Elgon'un bin yardımcısından biri bazen bize gönderilen bir mesajı algılıyor. O zaman da mesajı gönderen hemen en yakın ceza merkezine götürülüyor ve... neyse, size gaddarlıklarını anlatmama gerek yok, nasılsa kendiniz göreceksiniz."

Dikkatim tekrar sınırın ötesindeki kalabalığa kaydı ve orada bizi bekleyen başkan Elgon'la başkan yardımcısı Sela'yı hatırladım. "Dışarı çıkıp başkanlarıyla tanışmak Carol'la benim için tehlikeli olur mu, ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Şimdilik olmaz" diye yanıtladı. "Seni görkemli bir biçimde karşılamayı ve Mikro Adası'nda yaşam biçiminin kendi inançları doğrultusunda ne kadar erdemli olduğunu sana kanıtlamayı tasarlıyorlar; sonra da, zamanda aktarım işleminin onların yardımıyla tamamlanmasına izin vermen için seni ikna etmeye çalışacaklar."

"Herhalde" dedim, "benim de onlara sonsuza dek aralarında kalmayı isteyecek kadar şükran duyacağımı düşünüyorlar, öyle mi?"

Orion beni bir an dikkatle süzdü, sonra "Bunlar çok kurnaz" dedi, "zamanda aktarım işleminin tamamlanmasına izin vermeni sağlamak için akıllarına gelen her hileyi deneyecekler. Eğer amaçlarına sen üçüncü bilinç düzeyine erişmeden ulaşabilirlerse, bu farkındalığım yitirmen anlamına geleceği için, artık ondan sonra Makro toplumda mutlu olamayacağına inanıyorlar."

"Tamam" dedim, "o halde durum ancak zamanda aktarım işlemini tamamlamaya beni ikna edemeyeceklerini fark ettiklerinde tehlikeli olacak. Biz de onlar bunu anlamadan hemen önce buraya döneriz."

Birden Orion'un bunu becerebileceğime inanmadığını kavradım, adalılar karşısındaki başarımdan duyduğu kuşkuyu boş yere gizlemeye çalışıyordu. Ben de onun bu kuşkularını paylaşmaya başladığımı hissettim, ama yürekli bir gülümseme takınmaya çalışarak, "Belki de işler senin düşündüğün kadar kötü gitmeyecek Orion" dedim. "Ama ne olursa olsun bu riski göze almalı ve getirdiği sonuçlardan gelişmek için yararlanmalıyım. Lütfen şimdi dışarı çıkarak Başkan Elgon ve kalabalıkla yüz yüze gelebilmemiz için güç alanını aralar mısın?"

Başıyla yavaşça onayladı, sonra bizimle birlikte sınıra doğru yürümeye başladı, orada durup bize döndü, "Taşıdıkları sayıyı soyadı gibi kullanmayı unutmayın" dedi. "Bu sayı sözde içinde bulundukları farkındalık düzeyini simgeliyor, bu yüzden onlar için pek önemli."

Carol'un gözlerinin ta içine bakarak ellerini tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. Sonra dönüp beni de aynı sıcak sevgiyle uğurlayınca biraz şaşırdım.

Orion, korunmuş bölgenin dışına çıkabilmemiz için güç perdesini araladı. Öte yana ayak bastığımızda, Carol da ben de perdenin ardımızdan tekrar kapandığını durugörüyle algıladık.

Mikro Adası'nın sanki bütün halkı karşımızdaydı ve her ikimiz de bu kalabalığın önünde şimdi korunmasız olduğumuzu biliyorduk, bizi koruyabilecek tek şey kendi zihinlerimizdi.

Önce kararsızlık içinde durup, karşımızdaki muazzam insan yığınına bakarken, büyük bir alkış koptu ve kalabalık yarılarak ancak rock konserlerinde görülebilecek göz kamaştırıcı kılıktaki iki insana yol verdi. Yaklaştıklarında, adamın en azından 1.85m. boyunda ve çok güçlü bir yapıya sahip olduğunu gördüm. Yakışıklı yüzü sanki granitten oyulmuş gibi sertti. Mavi, sarı, yeşil taşlarla ve öğle güneşinde pırıl pırıl yanan payete benzer binlerce pulcukla işlenmiş beyaz bir kaftan giymişti. "Bu adam Mikro Adası'nın başkanı Elgon On olmalı" diye düşündüm. "Makro toplumun 80 yıl kadar önce yedinci bilinç düzeyinde bulunan eski üyesi."

Farkındalık düzeyini yitirmiş, sonra da adının sonuna "On" sayısını ekleyerek, kendini onuncu bilinç düzeyinde ilan etmişti. Aura yansıtan tunik giymeye de o sıralarda son vermişti. Dikkatim Elgon'un yanındaki Sela "Dokuz" diye bildiğim kadına çevrildi, eriştiği altıncı bilinç düzeyini yitiren bu kadın Elgon'un Makro toplumdaki alfa eşiydi. Oradan 70 yıl önce ayrıldığını bildiğim için, şimdi yüz yaşını aşmış olması gerektiği aklıma geldi, ama yirmi beş yaşından bir gün bile almamış gibi görünüyordu. Bir film yıldızının insanı cinsel açıdan uyaran gösterişli güzelliğine sahipti. Öyle güçlü bir çekiciliği vardı ki, onun bakışlarına yanıt verirken tüm bedenimin titrediğini hissettim. Giysisi insanı afallatan ve şehvet uyandıran çizgiler taşıyordu, olağanüstü büyüklükteki dipdiri göğüsleri açıkta bırakılmıştı ve yukarı kalkık meme uçları pırıl pırıl kırmızı bir maddeyle kaplanmıştı. Giysisinin askıdan biraz daha geniş olan bu üst parçası üzerinde, orasına burasına yeşil zümrütler serpiştirilmiş ermin benzeri bir kürk vardı. Aşağı dökülen kırmızı kadife eteği her iki yandan beline kadar yırtmaçlıydı ve şimdiye kadar gördüğüm en heyecan verici bacakları gözler önüne seriyordu.

Birden beynimde Carol'un yumuşak kahkahası yankılandı ve "Lea'yı ve beni daha şimdiden unutmadığım umarım" diyen zihinsel sesini duydum. Bakışlarımı Sela'dan ayırıp Carol'a yöneltmek ve zihnimi onun tertemiz güzelliğiyle yıkamak için sandığımdan da fazla çaba göstermek zorunda kaldım. En sonunda acı bir ifadeyle de olsa gülümsemeyi başardım. "Beni boğulmadan geri çektiğin için teşekkür ederim" dedim.

"Ben de Elgon'un çekiciliğine kapılmak üzereydim" diye itiraf etti Carol. "Ama sonra bu kalabalığın arasında bizi bu ikisinin vereceği cinsel haz olmadan yaşayamayacağımıza inandırmak için telepatik yolla hipnotize etmeye çalışan Elgon'un yüzlerce yardımcısının da olabileceği aklıma geldi."

"Demek ki bu nedenle..." Carol düşüncelerimi keserek, "Zihnini saldırılara karşı uyanık tut ve son Makro Bağlantı'nı hatırla" diyerek uyarıda bulundu.

Makro Bağlantı anılarımı canlandırmaya ancak vakit bulmuştum ki, Sela'nın benimkine bastırdığı bedeninin o tatlı ağırlığını hissettim, ıslak dilinin dudaklarıma dokunması, sonra da ağzımın içine kayması inanılmaz

ölçüde heyecan verici bir duyguydu. Belli belirsiz Carol'un sesini duydum. "Lütfen beni bırak Elgon" diyordu, "senin de çok iyi bildiğin gibi, daha çok cinsel istekleri uyarmaya yönelik böyle bir selâmlama biçimi bizim törelerimize uygun değil!"

Zihnimin derinliklerinde bir yerlerden topladığım güçle Sela'yı yumuşak ama kararlı bir tavırla kendimden uzaklaştırdım. Alaycı bir ifadeyle gülümsedi, parlak gözlerinde beni hipnotize etmek isteyen tehlikeli ışıkların dans ettiğini gördüm. Bu ışıklar cehennemin en karanlık gecesinden daha karanlıktı. Ve aynı anda zengin, zarif dalgalar halinde beline kadar inen o muhteşem, pırıl pırıl parlayan maun rengi saçları gözüme çarptı. Elgon derinden gelen bir sesle "Mikro Adası'na hoş geldiniz" dedi, bu sesin de güçlü bir hipnotik etki yarattığını hemen fark ettim. "Adım Elgon On, Mikro Adası'nın başkanıyım."

Becerebildiğim kadar sakin bir tonda karşılık vermeye çalışarak "Teşekkür ederiz" dedim. "Ama şimdi geri dönüp güç perdesinin ardına sığınmamızı istemiyorsanız, hipnotik engelleme yapmaktan vazgeçin!"

Elgon gözlerini benimkilere kilitledi. Birden sanki tehlikeli bir uçurumun kenarında öne arkaya sallanıyormuşum gibi bir duyguya kapıldım, içimden aşağıya, derinliklere düşme isteği geliyordu; bu öldürücü isteği yenebilmek için zihnimin tüm gücünü kullandım. Gözlerimi gözlerinden zorla ayırdığımda, gürleyen bir sesle güldüğünü duydum. Ben Carol'a doğru dönerken, Elgon "Korkma Jon On" dedi, "sen sadece Sela Dokuz'dan ve benden değil, aynı zamanda sana yönelik bin adet beyinden kaynaklanan telepatik telkinlere de karşı koyarak onuncu bilinç düzeyinin özelliklerine sahip olduğunu kanıtladın. Her türlü tahminimizin ötesinde başarı gösterdin. Söz veriyorum, bundan böyle hiçbirimiz boş yere zihnini kontrol etmeye kalkışmayacağız. Sen Jon On'sun ve gerçekten benim kadar büyüksün!"

Sela "Efendim" diye bağırarak önümde diz çöktü, "izin ver de sana adamızı gösterelim ve sorularına gerçeği yansıtan yanıtlar verelim; böylece M.D.'nin zihnine aşıladığı yanlış kavramlar en sonunda 'doğru olan'la dengelenmiş olsun!"

Elgon'a döndüm ve "Pekâlâ" dedim, "bize adanı göster." Sela bu arada ayağa kalkmıştı, başını sallayarak "Adamızı ziyaretle ilgili çağrımız sadece senin için geçerli Jon On" dedi. "Üzgünüm" dedim, "gittiğim her yere Carol'u da götürme konusunda direnmek zorundayım." Bilerek Sela'yı görmezden gelmiş ve sözlerimi Elgon'a yöneltmiştim. Elgon güçlü omuzlarını silkti ve "Sana olan hayranlığımız o kadar büyük ki" dedi, "isteklerine boyun eğeceğiz."

Bunları söylerken işaret etti ve kalabalık ikiye ayrılarak, bize üstü açık büyük bir hava aracının yanına gidebilmemiz için yol açtı. Carol ve ben Elgon'la Sela'nın ardından taşıtın arka bölümüne bindik, iki kişilik görünen pilot kabini, içinde altı döner koltuk bulunan yolcu bölümünden cama benzer bir bölme ile ayrılmıştı. Elgon'un dışında hepimiz oturduk, o aracımız yavaş yavaş uzaklaşana kadar ayakta durup, çılgınca tezahürat yapan kalabalığı selamlamayı sürdürdü. Kalabalığı ardımızda bırakınca, hava aracımız seksen beş metre kadar yükseldi ve adanın iç bölgelerine doğru son derece düşük -ancak saatte elli millik- bir hızla ilerlemeye başladı. Elgon uzakta kalan kalabalığa son bir kez el salladı, sonra yüzü bize dönük bir biçimde oturarak Mikro Adası hakkında bilgi vermeye başladı. Anlattıklarını ana çizgileriyle özetleyeceğim. Mikro Adası'nın nüfusu üç milyonun biraz üzerindeydi ve Ada beş eyalete ayrılmıştı. Her eyaletin kendi dili, dini ve rengi vardı. Elgon kendine başkanlık görevini yakıştırdığında, üstün Makro güçlerinden kaynaklanan yetkiyle bu beş eyaletin sınırlarını katı bir biçimde belirlemişti.

Ada kabaca daire görünümündeydi ve Elgon onu -ortada çember içinde 75 mil karelik bir alanı kapsayan ve en büyük yönetici sıfatıyla kendisine ait olan bir genel merkez oluşturacak biçimde- turta keser gibi beş adet üçgene ayırmıştı. Bu bölgeleri neden dinleri, ırkları, dilleri ayrı eyaletler haline getirdiğini sorduğumda, "Dünya tarihi insanoğlunun bölünmüşlük içinde daha hızlı geliştiğini gösteriyor" diye yanıtladı, "çatışma ve rekabet büyüme isteğini kamçılar."

Bir an şaka yaptığını düşündüm, ama gözlerindeki bağnaz parıltıyı görünce son derece ciddi olduğunu anladım.

"Oh biliyorum" diye devam etti, "Makro toplum birlik ve sevgi gibi sofuca düşünceleri kabul etmen için beynini yıkadı, bunlar içinde

olduğumuz mikro düzeyde sadece birer aldatmaca. Eğer Tanrı Makro birliği mikro düzeylerde var etmek isteseydi, bunu öyle yapardı. Mikro düzeyde yaşadığımız bu gezegende geçerli olan evrensel yasalar çekişme ve rekabettir. Bu yasaları yadsıyan Makro adamın burada yeri yok, eninde sonunda başka boyutlara geçmeye zorlanacaktır."

"Makro filozoflara göre" diye yanıtladım, "bu gezegen mikro olmaktan çıkıp Makro hale doğru gelişirken, başka boyutlara geçmeye zorlanan mikro adam olmuş."

"Bunlar kendileri çökmekte olan Makro varlıkların mikro adamın yaşam ve dayanma gücünü yok etmek için ileri sürdükleri yalanlar" dedi. "Ama bırak da sana insanlarımızın yaşamlarının ne kadar heyecan verici ve ilgi çekici olduğunu göstereyim, böylece buradaki yaşantıyı Makro toplumun çökmekte olan yaşam biçimiyle kıyaslayabilirsin."

Elgon pilota telepatik bir mesaj yollamış olmalıydı, çünkü birden toprağa yaklaştık ve Elgon da bize tarlalarda ve yakındaki fabrikalarda çalışan insanları gösterebildi. İster fabrikada ya da tarlada ister hizmet işlerinde olsun, mikro adam günde sekiz saat, haftada altı gün çalışıyordu, bu da Elgon'un övünerek anlattığına göre mikro adamı Makro toplumun tembel yaşantısından uzak tutuyordu. Kendisinin ulusal bayram diye ilan ettiği bir günde bu insanların neden tarlalarda ve fabrikalarda çalıştıklarını sordum. Eğer istersek yaptıkları işleri denetleyebilmemiz için sadece bu bölgedeki insanların çalıştıklarını söyledi, kabul etmedim. Tarlalarda çalışan insanlara yaklaştığımızda derilerinin sapsarı olduğunu gördüm, oysa hatırladığıma göre üssün dışındaki kalabalık beyaz tenli insanlardan oluşmuştu. Nedenini Elgon'a sorduğumda, ırkların birbirine günahkârca karışması sonucunda ten renklerinin saflığını yitirdiğini söyledi; siyah, kahverengi, kırmızı, sarı ve beyazdan oluşan beş temel ten rengini yapay da olsa sürdürmek için boya kullanıyorlardı. Eyaletler de bu renklere göre adlandırılmıştı. Hava aracımız, bana 1900'lerin ortasında kırsal bir yerleşim alanını hatırlatan küçük bir kasabanın yakınma indi. Elgon kapıyı bizim için açarak, "Bu köyün veya dilediğiniz herhangi bir köyün insanlarıyla konuşmanızı istiyoruz" dedi. "Biz sizinle gelmeyeceğiz, böylece insanların bizi hoşnut etmek için size yalan söylemediklerinden emin olabileceksiniz."

İnsanların bizimle ne dereceye kadar özgürce konuşabilecekleri konusunda kuşkularım olmakla birlikte, önerisini hemen kabul ettik. Çok geçmeden de yerleşim bölgesinin girişindeki ilk kapılardan birini çalıyorduk. Kapıyı yetmiş yaşlarında görünen yaşlı bir kadın açtı. Yaklaştığımızı televizyonda gördüğünü ve ilk ziyaret ettiğimiz kişi olmaktan gurur duyduğunu söyledi. Bizi küçük ve içinde fazla eşya bulunmayan bir odaya aldı, sert metalden yapılmış iskemlelere oturunca da kendisine ne istersem sorabileceğimi söyledi.

"Bana nasıl yaşadığınızı anlat" dedim. Çirkin, eğri büğrü dişlerini gösteren geniş bir gülümsemeyle, "Dürüst, saygıdeğer, dindar biçimde yaşıyoruz" dedi. "Kadınlarımız ve erkeklerimiz evleniyorlar ve evli kalıyorlar, pek çok çocukları oluyor, kendi evlerinde oturuyorlar, anakaradaki gibi kocaman, kötülük dolu otellerde yaşamıyorlar."

"Cildini neden sarıya boyuyorsun?" diye sordum. "Çünkü" diye açıkladı, "atalarım, Makro toplum saflığımızı ırklar arası evliliklerle bozana kadar sarı tenliydi. Irkımızın görkemli mirasını unutmamak için derilerimizi boyamak zorundayız. Sarı eyaletimizin, sarı dini ve sarı diliyle adamızın en güzel eyaleti olduğunu göreceksiniz."

"Dur bir dakika" dedim, "sen Makro toplumun evrensel dilini konuşuyorsun, sarı dili değil!"

"Başkanımızın dilini okullarda ve televizyondan öğreniriz" diye yanıtladı gururla, "ama evlerimizde kendi aramızda konuşurken ve işlerimizi yürütürken sadece sarı dili kullanırız."

"Neden ikinci bir dile gerek duyuyorsunuz?" diye sordum, "insanlar atalarının dilini unuturlarsa onurlarını da yitirirler ve başlarını artık dik tutamazlar" diye karşılık verdi. "Bizim sarı dilimiz, sarı eyaletimizin sarı dine inanmış sarı halkını dünyada eşsiz kılar."

"Sarı din hakkında bilgi verir misin?" diye istekte bulundum. Fırlak dişlerini gösteren başka bir gülümsemeyle "Sarı dinimize göre" dedi, "Tanrı insanoğlunu yaratırken, insanları beş değişik türe ayırmak istemiş ve bu yüzden beş renk kullanmış. Sarı insan Tanrı'nın en son ve en özenerek

yarattığı ırk olduğu için, Tanrı onu kendi yolunda nasıl yaşanacağını diğer ırklara örneklesin diye seçmiş."

Carol soru sormayı o ana kadar özellikle bana bırakmıştı, ama şimdi "Söylediklerine içtenlikle inandığını anlıyorum" diye söze karıştı, "ve bize karşı derin bir nefret duyduğunu hissediyorum."

Kadın Carol'a hor gören bir tavırla bakarak, "Sadece Makro toplumdan olan sana karşı" dedi, "bu adama karşı değil. O, mikro adamın sarı ırkın bütün diğer ırklardan daha yaygın olduğu soylu çağından geldi. Başkanımız Elgon On, Makro toplumdan olan sizlerin, Jon'u kurtarılamayacak kadar baştan çıkaramamış olduğunuzu umuyor. Biz ona gerçeği göstermekle sorumluyuz."

Carol'a tiksinti dolu bir bakış fırlatarak bana döndü ve çocuğuyla konuşan bir anne gibi gülümseyerek konuşmasını sürdürdü, "Din, ırk, dil gibi eski erdemlere ve mikro ailenin edepli, saygın ahlâk ölçülerine bağlı kalıyoruz."

Sonra boğumlu parmağıyla Carol'u göstererek, "İşte orada sadece ahlaksızca zevkleri için yaşayan eski Babil fahişesi duruyor" dedi "Tanrısı, çocuğu, anası-babası yok, ama evliligin kutsal temizliğini ve kendi çocuklarını yetiştirmenin ne demek olduğunu asla öğrenmemeye mahkûm olmuş O ve onun türü bu dünyayı pisletiyor. Tanrı yakında bu günahkâr kâfirleri yok edecek!"

"Bizimle konuştuğun için teşekkür ederiz" dedim, "ama artık gitsek iyi olur. Başkanınız dışarıda ve biz onu bekletmek istemiyoruz."

Kapıya kadar geçirerek bana mutluluk diledi, doğru yolu bulacağımı umuyordu, Carol'u ise görmezden geldi. Hava aracına dönünce başka bir eyalete gitmek istediğimi söyledim. Çok geçmeden havalanmıştık. Taşıtın üstü saydam bir kapakla kapandı, böylece çok daha hızlı yolculuk yapabilmemiz mümkün oldu. Bu kez Mikro Adası'nın harikalarını anlatarak bizi ağırlama sırası Sela'ya gelmişti. Herkesin çocuk sahibi olma hakkının bulunduğuna ve kadınların kocalarına sadık kalmaları gerektiğine dikkatimi çekerek söze başladı.

"Söylesene Sela Dokuz" dedim, "Sen Elgon On'a sadık mısın?"

Güldü ve "Ben evli değilim" dedi, "çünkü Makro toplum çocuk doğurma yeteneğimi yok etti."

"M.D.'nin anlattığına göre Sela Dokuz" diye Carol araya girdi, "sen sürekli kısırlığı seçmişsin, oysa başka bir seçim yapabilirdin. Ayrıca M.D. bebek doğuramayan ya da doğurmayan kadınların Mikro Adası'nda fahişe olarak kullanıldığını söyledi."

Sela'nın Carol'a bakan gözleri nefretle doldu, ama bana döndüğünde gülümsüyordu. "Makro toplum tarihin en büyük yalan arşivini oluşturdu" dedi, "sonra da bu yalanları yaymak için M.D. adını verdikleri bir makine yaptılar."

"O halde sizin toplumunuzda fahişe yok, öyle mi?" diye sordum.

"Kuşkusuz var" diye yanıtladı. "Mikro adam her zaman cinsel açıdan değişikliğe gereksinme duymuştur. Fahişelik ise kadının bilinen en eski mesleğidir. Mikro alışkanlıklara bağlıyız, buna göre de mikro adam karşılığını ödediği her şeye sahip olur.

Zevk veren başka pek çok konuda olduğu gibi, bir fahişenin müşterisi olmak da elbette yasal değil."

"'Zevk veren başka pek çok konuda olduğu gibi' derken ne demek istedin?" diye sordum

Sela" Zevk veren pek çok şeyi yasaklayan yasalarımız var" diye yanıtladı, "Böylece bunların değeri artıyor ve insanlar da satın alacak parayı kazanabilmek için daha çok çalışıyorlar."

"Yani delineceğini bildiğiniz yasalar çıkararak insanları suç işlemeye mi itiyorsunuz?" diye sordum, inanamıyordum.

"Elbette" diye yanıtladı, "hep öyle olmamış mıdır? Üstelik bu en iyi gelir kaynaklarımızdan biri. Ayrıca dünya tarihine bir bak, suç mikro yaşamda

her zaman önemli bir yer tutmuştur. Yaşamı heyecanlı ve ilginç bir hale getirir. Yine de yasalar uygun değilse çatışma ve rekabet olmaz."

"Sen ve Elgon yandaşlarınızla birlikte yararlanabilmek için suçlan örgütlü hale getirmişsiniz gibi konuşuyorsunuz" diye düşüncemi söyledim. Diri, çıplak göğüslerini hafifçe titretecek biçimde omuzlarını silkti, öyle ki görmezden gelmekte zorlandım; bu arada "Doğru Jon" diye yanıtladı, "bu hep böyle yapılagelmiştir, ama herkesin işine yarar, çünkü örgütlü hale gelmesini sağladığımız suçlar, karşılığını ödemeye hazır herkese tadına doyulmaz zevkler sunar, özellikle de bir yasaya aykırı davranmanın verdiği baş kaldırma ve kafa tutma zevkini. Mikro adam bu konuda her zaman başarılı olmuştur."

"Siz ikinizin Makro toplumda yetişip, üst düzey Makro farkındalıklara eriştikten sonra, şu anlattıklarınız uğruna her şeyden vazgeçtiğinize inanmak bana zor geliyor" dedim.

"Ama Jon On" diye bağırdı Sela, "biz farkındalığımızı artırmaktan vazgeçmedik ki, bilinç düzeyimizi daha da yükselttik. Ben şimdi dokuzuncu düzeydeyim, Elgon'da onuncu. Anlamıyorsun! Geride bıraktığımız tek şey can sıkıntısı! Burada, uğrunda kavga verilerek güçlü ve yürekli olanlar tarafından elde edilen yasak meyvelerin o tatlı heyecanı var. Sana söylüyorum Jon On, gurur ve çatışma olmazsa yaşam ölesiye sıkıcı olur, öyle ki yaşamaya değmez."

"Unutmuş olmalısınız" dedim, "ben çatışma ve rekabet yüzünden kirlenen ve yıkılmakta olan 1976'nın dünyasından geldim."

"Rekabet ve çatışmanın özgürce kol gezmesine izin verilen dönemlerde çevre kirliliği ve aşırı nüfus yoğunluğu tehlikesi olmadığını biliyoruz, bunu da unutmuş değiliz" diye yanıtladı, "çünkü güçlü olan ayakta kalıyor, zayıf olan ise ya yok oluyor ya da en düşük tüketimle en az kirleterek yaşıyordu."

"Ama" dedim, "Makro güçlere sahip bütün bu yardımcılarınıza denetçiler denmiyor mu? Çatışma ve rekabeti kendi çıkarlarınız doğrultusunda sınırlamıyor ve denetlemiyor musunuz?"

"Elbette öyle yapıyoruz" diye dobra dobra yanıtladı, "Çünkü güçlü olan biziz ve eğer güçlüler sevgi, eşitlik ve birlik gibi boş inançlara kapılmamışlarsa güçsüzleri her zaman denetim altında tutarlar."

"Sizin mikro toplumunuz dahil hiçbir toplumsal kuruluş işbirliği içinde değilse varlığını sürdüremez, bunu kabul etmek zorundasınız" dedim.

"Evet" diye onayladı, "çatışma ve rekabetin meyvelerinden daha iyi yararlanmak için işbirliği yapıyoruz."

Konuşurken Kırmızı Eyalet'in küçük bir yerleşim merkezinin yakınına indiğimiz için konu burada kesildi. Carol'la birlikte dışarı çıktık ve bu kez kentin bütün sokaklarını dolaştık, evler genelde küçük ve gösterişsizdi. Yine de birkaç büyük ev vardı ve biz en büyük ve en gözalıcı olan evlerden birini seçtik. Bu arada Carol dışarıda ne kadar az insan gördüğümüzden söz etti, sokaklar hemen hemen ıssızdı. Ben daha çalmadan kısa boylu, göbekli bir adam kapıyı açtı, teni parlak kırmızıydı. Bizi büyük, savurganca döşenmiş bir oturma odasına buyur ederek, herkesin televizyon başında olduğunu ve başkent Elgonya'dan yayınlanan gladyatör oyunlarıyla dönüşümlü olarak bizim gelişimizi izlediğini söyledi. Bedeni saran, rahat ama aşırı süslü koltuklara yerleşirken "Eh" dedim, "bu da dışarıda neden pek az insan olduğunu açıklıyor. Sözünü ettiğin gladyatör oyunları hakkında bize bilgi verir misin?"

Yüzü aydınlandı, ağzı kulaklarına vararak sırıttı, takma olduğu açıkça belli olan inci gibi dişleri ortaya çıktı. "Oyunlar olağanüstü!" dedi. "Biz de eyaletimizin gladyatörleri ile temsil ediliyoruz. Bu bize üstünlüğümüzü kanıtlamak için fırsat veriyor."

"Yani kırmızı gladyatörlerin diğer renklerin gladyatörleriyle mi dövüştüğünü söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Evet" diye yanıtladı, "ama oyunlarımız çok çeşitlidir, kişisel yarışmalarda gladyatörler eskiden olduğu gibi kılıçla veya yumrukla dövüşürler ya da güreşirler. Ayrıca futbol, beysbol ve basketbol gibi takım karşılaşmaları yaparız, bir de bayrak kapma gibi daha zor karşılaşmalarımız var."

"Ya" dedim, "çocukken adı böyle bir oyun oynadığımızı hatırlıyorum. Siz nasıl uyarlıyorsunuz?"

"Eyalet içi oyunlar az sayıda gladyatörle oynanıyor" diye açıkladı, ama eyaletler arası yarışmalarda takımlar yüzer kişiden oluşuyor ve oyunlar sekiz yüz metre karelik standart B.K. (Bayrak Kapma) sahalarında oynanıyor. Karşılaşmanın amacı karşı eyaletin bayrağını kapmak. Hem kılıç hem de çıplak elle dövüşen ekipler kullanıyoruz."

"Yani bu karşılaşmalarda birbirinizi gerçekten öldürüyor musunuz?" diye sordum.

"Elbette" diye yanıtladı, "ama gladyatörlerin kılıçlı karşılaşmalarda zırh giymelerine izin verildikten sonra artık eskisi kadar ölüm olmuyor, haftada sadece on ya da on iki kişi ölüyor, yine de bu karşılaşmalar düzenlediğimiz en heyecan verici oyunlar olma niteliğini koruyor."

Carol "Bu oyunları ne kadar sık izliyorsunuz?" diye sordu.

"Haftada altı gün çalıştığımız ve Pazar sabahlan da kiliseye gittiğimiz için, oyunları ancak akşamları ve Pazar günleri öğleden sonra izleyebiliyoruz" diye yanıtladı.

"Tanrım!" diye bağırdım, "Bu kadar dövüş seyretmekten bıkmıyor musunuz?"

Güldü ve "Biz kırmızı adamların hiçbir zaman bıkmadıkları tek bir şey var, o da dövüş" dedi.

"Ama bu tür bir vahşet dininize aykırı değil mi?" diye sordum.

"Kırmızı dine göre " diye açıkladı, "Tanrı dört insan ırkı yaratmış, ama bunları görünce düş kırıklığına uğramış ve kendi görkemi adına savaşsınlar diye kırmızı ırkı yaratınış. Biz Tanrı vergisi cesaretimizle ve kendi ırkımıza ve Tanrı'ya duyduğumuz bağlılıkla diğerlerine önderlik etmek üzere seçilmiş ırkız."

Carol bana yavaşça "Kulağa şaşılacak kadar tanıdık geliyor" dedi.

Adam kızarak, "İstersen alay et, aşağılık kadın" diye karşılık verdi, "ama bizim kadınlarımız bize savaşçılar doğurmaktan gurur duyarlar ve hepsi de edepli bir biçimde evlidir."

Konuyu değiştirmenin daha akıllıca olacağını sezerek, "Seçilmiş kırmızı ırkın bir temsilcisi olarak teni kesinlikle kırmızı olmayan Elgon gibi birini başkan diye nasıl kabul edebiliyorsun?" diye sordum.

"Ondaki kırmızılığın gözle görülmediği doğru" diye açıkladı, ama başkanımızın ruhu kırmızı. Beyaz ırkın zayıflığına karşı duyduğu sevecenliği simgelemek için beyaz bir ten taşıyor."

"Göremediğine göre, ruhunun kırmızı olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü kendisine sorduğumuzda, bunu hiçbir zaman yadsımayacağını söyledi" diye karşılık verdi.

Kendi kendime "Şu Elgon ne kadar kurnaz biri" diye düşündüm. Ayrılmadan önce bir soru daha sormaya karar verdim: "Böyle büyük bir evde gösterişli bir yaşam sürebilmek için ne iş yapıyorsun?"

Gururla sırıtarak, "Bunu sormanı bekliyordum" dedi. "Gördüğün gibi Mikro Adası'nda cesaret, çok çalışmak ve iyi bir iş kafasına sahip olmak ödüllendirilir. Ben gençken adanın en ünlü gladyatörüydüm ve çok para kazandım, paramı da toprağa ve risk taşıyan çeşitli işlere yatırdım. Şimdi köydeki evlerin yarısına ve çevredeki arazinin çoğuna sahibim."

Carol odadaki değerli eşyalara göz gezdirerek, "Hiç soyulabileceğini düşünüp korkmuyor musun?" diye sordu.

Adam Carol'u oldukça küçümseyen bir tavırla, "Biz kişisel mal varlığının önemine inanırız" dedi, "bu yüzden de yasalarımız ve kurallarımız var. Adamızdaki on kişiden biri polis memurudur ve suçlarla mücadele konusundaki yeteneğimizle büyük gurur duyuyoruz. Örneğin ben Kırmızı Eyaletimiz'de en yetkili on polis görevlisinden biriyim ve doğrudan Başkan Elgon tarafından atandım."

Carol kendini tutamayıp araya girdi, "Mikro Adası dünyada polise gereksinme duyulan tek yer" dedi, "çünkü burası dünyada suç işlenen tek yer. Eğer kişisel mal varlığına bu kadar değer vermeseydiniz, güvenliği sağlamak için onca insan gücünü harcamanıza gerek kalmazdı."

Carol konuşurken ev sahibimiz ona öfkeyle bakıyor ve şişman kırmızı yüzü daha da kızarıyordu. "Her zaman sadece riskleri göze almaya hazır, heyecan verici ve ödüller sunan yaşamlar isteyen güçlü, cesur ve becerikli insanlar büyük para sahibi olmuşlardır" dedi. Artık Carol'u açıkça aşağılıyordu, "Sizin Makro toplumunuz akla gelebilecek her türlü ahlâksızlığı özendirerek ve cesaret, ırksal bağlılık, kişisel mal edinme gibi erdemleri yadsıyarak üyelerinin içinde namus ve gurur duygularını bütünüyle yok etti."

Ayağa kalkarak odanın içinde kızgınlıkla ördek gibi yürümeye başladı, bir yandan da bağırıyordu, "Dünya tarihi boyunca günahkârlığın, kötülüğün, tanrısızlığın bu kadar yayılmasına hiç fırsat verilmemişti. Ama Tanrı'yla sonsuza kadar oynanmaz! Sen ve senin Tanrı tanımaz, ödlek soyun çok yakında yeryüzünden silinip gideceksiniz."

Ev sahibinin öfkeyle bir tarafına inme inmeden oradan ayrılmamızın daha iyi olacağını düşündüm. Bize vakit ayırdığı için teşekkür ettim ve aceleyle izin isteyerek kalktık. Ev sahibimizden işittiklerimiz nedeniyle oldukça üzgün bir halde hava aracına geri döndük. Bize anlattıklarına coşkuyla inandığı konusunda en ufak bir kuşku beslemiyorduk. Ayrıca hiç kimse bize onun evini seçelim diye baskı yapmamıştı. Bir kez daha havadaydık, Elgon o ana kadarki izlenimlerimi sordu. Ona dürüstçe gördüklerimden acı duyduğumu söyleyince, gerçekten canı sıkılmış bir ifadeyle kıvırcık uzun siyah saçlı kocaman başını birkaç kere arkaya öne salladı ve sonra "Makro toplumun seni bize karşı böylesine zehirlemiş olduğunu duymak beni üzdü" dedi, "öyle ki insanlarımızın ne kadar gurur dolu ve mutlu olduklarını, yaşamlarını ne kadar özgürce ve temiz bir biçimde sürdürdüklerim göremiyorsun."

"Elgon On" diye sordum, "herkesin -yoksul ve sağlıksız olanların bile- burada Mikro Adası'nda gerçekten mutlu yaşadığına mı inanıyorsun?"

Elgon sorumu oldukça içten ve ikna edici bir tavırla yanıtladı. "Sen insanlar için en önemli şeyin zenginlik, sağlık ya da ün değil, ama kişisel gurur olduğunu anlayamıyorsun Jon On. Önemli olan başkasından üstün olduğun duygusunu taşımaktır."

Bu söylediğini beynime yerleştirmem için biraz bekledi, sonra devam etti, "Biz burada Mikro Adası'nda insanlar kendileriyle gururlansınlar diye pek çok fırsat yarattık; kendi aileleri, kendi ırkları, kendi dinleri, kendi dilleri, kendi mal varlıkları, kendi eyaletleri var. Makro toplum bütün bunları üyelerinden esirgedi ve böyle yaparak insanlarının yaşamını büyük bir can sıkıntısına dönüştürdü, öyle ki artık yaşamak ya da ölmek umurlarında değil. Mikro Adası'na gelip yasalarımızı deliyorlar, böylece heyecan verici bir biçimde yaşamayı beceremeseler de, heyecan verici bir biçimde ölmenin tadına varıyorlar."

Şimdi baş sallama sırası bendeydi. "Özür dilerim" dedim, "ama ben durumu böyle göremiyorum Elgon."

"Senden söylediklerime inanmanı istemiyorum" diye yanıtladı, "sadece gözlerinin ve kulaklarının sana anlattığına inan! Daha çok insanla konuş! Yoksul olanlarla konuş! Bizim sistemimiz içinde kaybedenler diye nitelediklerinle konuş! Sana, bu düzende kaybetmiş sayılabilecek en korkak insanın bile Makro toplumda rastlayacağın herhangi birine kıyasla kendisiyle daha çok gururlandığını ve yaşamını daha büyük bir coşkuyla sürdürdüğünü söylüyorum. Ama yine de sen bana güvenme, kendin gör, kendin işit!"

Elgon'un önerisine uyup, daha çok insanla konuşmaya karar verdim. O da bizi Kahverengi Eyalet'teki köylerden birinin yakınına indirdi. Carol'la birlikte on sekiz çocuklu bir ana-babayla görüştük. Anne sadece otuz altı yaşındaydı, on iki yaşında evlenmiş, ilk çocuğunu on dört yaşında kucağına almış, sonra da her yıl doğurmaya devam etmişti; bu çocuklardan on sekiz tanesi yaşıyordu. Aile çok yoksuldu, evleri küçüktü ve bir yatakta yedi kişi uyuyorlardı. Yine de aileleriyle ve gladyatör olmak üzere eğitim gören beş büyük oğullarıyla pek gururlanıyorlardı. Yarıcı olarak bir çiftlikte çalışıyorlar, ama kazandıkları para geçinmelerine yetmiyordu; bu yüzden iki büyük kızları aile bütçesine katkıda bulunmak için fahişelik yapıyordu ve bu kızlar bütün aile için gurur kaynağıydı.

Sağlık durumları -Makro toplumdaki ölçülerle kıyaslanırsa- pek kötüydü. Anne, memelerine yapışmış iki bebekle solgun ve hastalıklı, elli yaşlarında bir kadın görünümündeydi, bana düşündüğümden on dört yaş daha genç olduğunu gururla söyledi. Otuz dokuz yaşındaki baba anneden gerçi daha genç görünüyordu ama, ağzındaki dişler çürümüş, sadece kökleri kalmıştı ve bedeni hastalıklı bir biçimde yağ toplamış gibiydi. Ortalıkta kaynaşan çocukların çoğu tam tersine pek sıskaydı ve şimdiden ana-babaları kadar solgun görünüyorlardı. Evlerine ilk girdiğimizde, hepsi TV'de neşeyle gladyatör dövüşlerini izliyorlardı. Her ailenin -başka şeye ayıracak parası olmasa bile- mutlaka bir televizyon edindiğini öğrendim. Kahverengi boyalı tenleri, kahverengi dinleri, kahverengi dilleri ve onlara göre dünyanın en yiğit ve en güçlü gladyatörlerini yetiştiren kahverengi eyaletleriyle coşkulu bir biçimde gururlanıyorlardı. Bir kez daha aynı öyküyü dinledik. Tanrı önce dört insan ırkı yaratmış, ama düş kırıklığına uğramıştı; sonra diğerlerine sadık, cesur ve dindar bir biçimde yaşama konusunda örnek olsunlar diye kahverengi insanları yaratınıştı. Buna inanıyorlar ve Tanrı tarafından seçilmiş insanlar olarak doğmak gibi büyük bir kısmete sahip oldukları için coşkulu bir mutluluk duyuyorlardı. Bu ailenin üyeleri Carol'u küçümsemek yerine, onun adına Makro toplumda doğmasına neden olan kör talihi yüzünden içtenlikle üzüntü duydular, bu güzel ve sağlıklı kıza gerçekten acıdılar. Yoksulluklarının onları mutsuz edip etmediğini sorduğumda, baba "Biz zenginler için üzülüyoruz" dedi, "çünkü artık zengin olma umudunu -bu görkemli duyguyu- taşımıyorlar. Biz para kazanmayı özendiren o heyecan verici dürtüyü hissedebiliyoruz, ayrıca yakında oğullarımız oyunlara kabul edilince para da akmaya başlayacak. Görüyorsunuz ya, mutlu olmak için her nedene sahibiz."

Carol'la ben oradan ayrıldık, duyduklarımız yüzünden yine üzüntü içindeydik, ama Elgon mümkün olduğunca çok insanla konuşmamızı neden istiyor diye artık şaşmıyorduk; çünkü açıkça ortaya çıkmıştı ki, Elgon bize bugüne kadar oluşturulmuş en başarılı propaganda örgütünün aldığı sonuçlarla gösteriş yapmak istiyordu. Daha sonra Siyah Eyalet'e doğru uçarken Elgon'a Mikro Adası'ndaki ortalama insan ömrü hakkında bir fikri olup olmadığını sordum.

"Evet" dedi, "erkekler ortalama elli üç, kadınlar da elli iki yıl yaşıyorlar. Elbette bu şimdi sana korkunç gelecek, ama Jon On, tekrar hatırlatmama

izin ver, ne kadar uzun ya da ne kadar rahat ve güvende yaşadığın önemli değil, sonuçta önemli olan yaşadığın sürece ne kadar gurur ve heyecan duyduğun."

"Halkını, sen ne söylüyorsan onun doğru olduğuna inandırmak konusundaki başarını yadsımıyorum" dedim, "ama bu başarma karşın hâlâ yılda ortalama yüz kişinin adadan ayrılmak istemesine şaşıyorum."

Elgon "Onlar, Sela Dokuz'un, benim ve bin denetçimizin geçtiğimiz otuz yıl boyunca sağladığımız gelişmelerden yararlanamayacak durumda olan yaşlılar" diye açıkladı. "İlk kırk yılı bütün bunları hazırlamak için harcadım, ama mikro toplumumuz şimdi herkes için çok daha heyecan verici ve ilginç."

"Anladığım kadarıyla sen, herkesi senin istediğin biçimde düşünmeye ikna eden, neredeyse mükemmel bir propaganda örgütü kurmanın yetmiş yılını aldığını söylemek istiyorsun" dedim.

Elgon sadece o buyurucu tavrıyla gülümsedi ve daha çok insanı ziyaret etmemi önerdi. Öyle yaptık, ama görüştüğümüz biri siyah, diğeri beyaz derili iki aile de bize aynı eski öyküyü anlattı. Tenlerinin rengiyle, dinleriyle, dilleriyle, aileleriyle ve görkemli eyaletleriyle gururlanıyorlardı. Ve elbette Tanrı'nın seçilmiş kulları oldukları için pek mutluydular ve ırkları zenginleşsin diye mümkün olduğunca çok çocuk doğurmayı amaçlıyorlardı. Siyahi ailenin on sekiz çocuğu vardı, ama rekor -bir defada birden çok çocuk dünyaya getirmenin de etkisiyle- elli üç çocukla beyaz bir ailenin elindeydi. Akıl almaz biçimde doğurgan olan beyaz anne, Elgon On' un bilgeliğini kabul etmeyen ve Makro toplumun Tanrı tanımaz fikirlerini benimseyen toplum dışı insanlardan söz etti; sorun giderek büyüyordu, ama yine de (elbette!) diğer eyaletler bu konuda daha büyük sıkıntı içindeydiler.

Elgon'un bizi hep beyinleri yeterince yıkanmış insanların oturdukları yörelere indirdiğinden kuşku duymaya başladım. Makro toplumun düşünce biçimini öğrenmeye çalışan insanların büyük sorun yarattığını duymak beni mutlu etmişti. Yine de siyahi aileden oldukça ilginç şeyler öğrendim. Avukat olan baba, Mikro Adası'nda avukatlığın da gladyatörlük kadar saygın ve bol para getiren bir iş olduğunu anlattı, çünkü birbiriyle çatışan bir sürü yasa vardı. Ayrıca bu yasaların pek çok yaşam alanım kapsadığını

kabul etti, öyle ki herkes günde en azından iki ya da üç yasayı delmek zorunda kalıyordu. Elbette, eğer akıllı bir avukatınız varsa, ortada sorun kalmıyordu. Ama her eyaletin farklı yasaları olduğu için, başka eyaletlere yolculuk yapmak son derece tehlikeliydi. Avukatınız kendi eyaletinin dışında görev yapamıyordu ve siz bir başka eyalete gittiğinizde kesinlikle birkaç yasaya aykırı davranmak durumundaydımz; böylece derinizin farklı renkte olması sizi çok büyük bir sıkıntıya sokmuş oluyordu. Bu avukatın, zenginin avukat tutarak kendine yasalar karşısında dokunulmazlık sağladığı, yoksulun da kendini yasalar karşısında temsil ettirememenin acısını çektiği böyle bir hukuk sistemini savunduğunu duyunca donup kaldım. Ama o konuştukça bu sistemin 1976'nın hukuk sisteminden o kadar da değişik olmadığını fark ettim. 1976'da da hapse atılan yoksullar zenginlerden belki de yüz kat daha çoktu ve büyük cezalara çarptırılanlar da hep onlar oluyordu.

Avukat, zenginin eyaletin gözünde yoksuldan belirgin bir biçimde daha değerli olduğunu, bu yüzden daha büyük haklar satın alabilmesini de doğal karşılamak gerektiğini söyledi. Yine de yasanın kendisinin böyle bir ayırım yapmadığını altını çizerek belirtti, ayırım kesinlikle iyi bir avukat tutabilme gücünden ve böylece yönetimle iyi geçinir hale gelmekten kaynaklanıyordu. Benim 1976'daki hükümetim de kıyılarından binlerce mil uzaktaki bozuk yönetimleri desteklemek amacıyla milyarlar harcayabilirken -ki o yönetimler de birbirlerinin çekim gücüne kapılmış gibi başka bozuk yönetimleri destekleme eğilimi içindeydiler- ülke içinde enflasyonla baş etmek için yoksullar arasında işsizlik yaratıyor, böylece halkının üçte birini yokluğa mahkûm etmiş oluyordu. Ve bu doğrultudaki uygulamaları 2150'nin mikro yönetimi herhalde alkışa değer bulurdu.

Eyaletlerin hepsini ziyaret ettikten sonra, Elgon artık başkente gitmeye hazır olduğumuzu söyledi. Kent adanın tam merkezinde bulunduğu için bütün eyaletlerle ortak sınırı vardı. Uçuş sırasında Elgon'a adada uygulanan eğitim sistemini sordum. Çocukların yüzde doksanının beş yaşında okula başladığım anlattı, zorunlu eğitim on iki yaşında sona eriyor ve aynı yıl tarlalarda, fabrikalarda ya da dükkânlarda tam günlük çalışma başlıyordu. Yine bu yaşta evlenmek ve çoluk çocuğa karışmaya hazırlanmak da onlar için evrensel bir yükümlülük oluyordu. Yeterlilik sınavları başarılırsa gladyatör, hukukçu ya da doktor olmak üzere okula devam edilebiliyordu.

Bu okullarda geceleri eğitim yapılıyordu, böylece yeterlilik sınavlarını başaran gençler gündüz çalışıp, gece okuyabiliyorlardı. Zenginler için ortada sorun yoktu, çünkü gladyatör yetiştiren okullar hariç, diğerlerinin giriş sınavlarında yeterli başarıyı sağlayabilmek için özel öğretmenler tutabiliyorlardı. Merkezi ve yerel yönetimlerle ilgili sorular sorduğumda, yerel hükümetlerde sadece avukatların yer alabildiklerini fark ettim; bazen dört-beş avukat aynı anda görev yapıyordu. Elgon'un merkezî ulusal hükümetine gelince, burada çalışan on bin görevli ya Elgon ya da Sela tarafından atanmıştı, ancak bu görevlerden en önemlilerine -1000'in üzerinde- Makro toplumun eski üyeleri getirilmişti. Durumu yorumlayarak, "Belli ki, Makro toplumun değerini kabul ediyorsun" dedim, "çünkü en iyi ve en güvendiğin yöneticileri o ortam yetiştirmiş. Ama bu sonuç Mikro Adası hakkında söylediklerine ters düşmüyor mu? Her şey bir yana, buradaki yaşam o kadar mükemmelse, en iyi yöneticilerinizi de bu ortamın yetiştirmesi gerekir."

Sözlerim Elgon'u güldürdü, "Makro toplum Makro güçlere sahip insanlar yetiştirdiği ve bu insanlar da daha sonra o yaşamdan bıkıp usanarak bana katılmak istedikleri sürece" dedi, "rehberlik yöntemleri oluşturup, buradaki insanların Makro güçlerini geliştirmeyi gereksiz buluyorum."

"İyi de" dedim, "Makro toplumdan gelip sana katılan insanların Makro güçlerinin fazla gelişmemiş olduğu açıkça belli, yoksa gerçekte ikinci bilinç düzeyinde olduğumu bile bile onuncu bilinç düzeyindeymişim gibi davranmazdın."

Elgon yanıt vermek yerine, önümüzde beliren başkent El-gonya'yı göstererek konuyu değiştirdi.

"Şöyle bir bak" dedi, "ve onun dünyadaki tek büyük kent olduğunu gör, çünkü Makro toplum kendi üyelerinden büyük kentlerde yaşama keyfini esirger."

Aşağıya bakınca, 1976 ölçülerine göre oldukça küçük sayılabilecek bir kent gördüm, tüm nüfusu sadece otuz bin kişiydi ve bu nüfusun dörtte biri Elgon'un hükümetinde görev yapıyordu. Elgonya'da çalışan insan sayısı yüz binin üzerinde olmasına karşın, Başkanın yaklaşık on mil çapındaki topraklan herhangi bir eyalete bağlı olmadığı için, bu insanların büyük bir

kısmı akşamları kendi eyaletlerine ve toplumlarına dönmeyi yeğliyordu. Kentin tam ortasına Hindistan'daki Taç Mahal'e benzeyen muhteşem bir başkanlık sarayı yapılmıştı, sarayın çevresine de çok sayıda yönetim binası sıralanmıştı.

Belli ki Elgon On başkentiyle pek gururlanıyordu, bir süre güçlü merkezi yönetimin ne kadar etkin olduğundan söz etti. Çabuk çabuk konuşarak, hükümetini oluşturan örgütler konusunda ayrıntılı bilgiler verdi; örneğin tarım, ticaret, çalışma, oyunlar, hukuk, eğitim ve haber alma bakanlıkları gibi. Özellikle de halkıyla ilgili bilgiler toplamak üzere dokuz değişik örgüt kurmuş olması dikkatimi çekti. Bunların işlevlerini sorduğumda, haber alma örgütlerinin ancak gizlilik içinde çalışırlarsa en iyi biçimde görev yapabileceklerini, bu yüzden işlevleri konusunda benimle bile konuşamayacağını söyledi. Sonra da "Ama Jon On" diye ekleyerek beni şaşırttı, "Sen yönetime katılınca ben de seni başkan yardımcısı olarak atayacağım ve işte o zaman sana haber alma örgütlerinin çalışma biçimini ayrıntılı olarak anlatacağım."

Çağrısını geri çevirmek amacıyla "Teşekkür ederim Elgon On" dedim, "ama ben Makro toplumda kalmayı tasarlıyorum."

Gürültülü bir kahkaha atarak, "Sen hâlâ yirminci yüzyılın mikro toplumunda yetişmiş birinin Makro toplumda mutlu olabileceğini mi sanıyorsun" dedi. "İnan bana Jon On, benim gibi ilk elli yılını Makro toplumda geçirmiş biri bile buna dayanamadı, sen hiç dayanamazsın."

Carol "Senin Makro topluma yöneltiğin nefret kendi içindeki büyüklenme duygusundan ve başkaları üzerinde egemenlik kurma isteğinden kaynaklanıyor" dedi. "Jon böyle bir güç edinme peşinde değil, bu yüzden senin hükümetindeki üst düzey görevler de onu hiç ilgilendirmiyor."

Elgon'un yüzü gerilerek o granit sertliğine büründü, aurasının giderek kızardığını fark ettim, ama yanıt verirken sesi sakindi, Carol'un mikro yaşamın verdiği hazzı kavrayamayacak kadar genç olduğunu söyledi. Hava aracımız başkanlık sarayının o güzelim avlusuna indi. Elgon bize pırıl pırıl parlayan sarayını ve bahçelerini özellikle kendisi göstermek istedi. Gün boyu beslenme yetersizliği çeken düzinelerce çocuk görmüştük, bahçeler arasında yürürken bu çocukların yüzleri gözlerimin önüne geliyor ve

çevremdeki güzelliklerin keyfine varamıyordum. Sonunda dayanamayıp Elgon'u durdurdum ve insanların nasıl bu kadar çok çocuk yapmayı becerebildiklerini sordum. Bir defada birden çok çocuk edinmeyi mümkün kılan doğurganlığı artırıcı haplar satın alabileceklerini söyledi. Geniş bir aile hem büyük bir gurur kaynağıydı, hem de insanlar çok çocuk yaparak bir yandan dinsel görevlerini ve yurttaşlık görevlerini yerine getirirlerken, diğer yandan bu yolla parasal üstünlük sağlıyorlardı; çünkü on iki yaş ve üzerindeki çocuklar gladyatör ya da fahişe olarak para kazanabiliyorlardı.

Bir saat kadar sonra ender bulunan pek değerli eşyalarla savurganca döşenmiş odaları, koridorları ve avluları yeterince gördüğümü düşünüyordum; bütün bu eşyalar Elgon ve Sela için son derece önemliydi. Giderek daha da sıkıldığımı fark eden Elgon, bize pek tantanalı odalardan oluşmuş bir daireye kadar eşlik etti ve dilediğimiz sürece orada kalabileceğimizi söyledi. Sonra da akşam yemeğinde görüşeceğimizi hatırlatarak Sela' yla birlikte yanımızdan ayrıldılar. Carol'la yalnız kalınca, kendimi üzeri tenteli kocaman yatağa atarak "Mikro Adası'ndan şimdiden bıktım" dedim, "özellikle de Elgon On ve Sela Dokuz'dan. Gel, biraz uyuyalım da akşama katlanabilecek duruma geleyim."

Carol hemen yanıt vermedi, dalgın dalgın alt dudağını çiğnediğini gördüm. Aurasmda ilk kez pembe parıltılar belirmişti ve bu parıltılar kaygıyı yansıtan kırmızılığa dönüşmekteydi. Zihinsel bağlantı kurmak için uzandım ve endişe içinde kıvrandığım algıladım, nedenini benden gizlemeye çalışıyordu.

"Lütfen Carol" diye yalvardım, "seni neyin üzdüğünü bana söyle. Düşüncelerini benden gizlemeye çalıştığına daha önce hiç tanık olmamıştım."

Başını yavaşça salladı, en sonunda isteğime boyun eğen bir iç çekişle "Rana'nın düşündüğünden daha çabuk başlayacak" dedi. Sonra da bakışlarını benden kaçırdı.

"Haydi Carol" diye üsteledim, "beni merak içinde bırakma! Rana'nın düşündüğünden daha çabuk başlayacak olan ne?"

Elimi tutarak "Emin değilim" diye yanıtladı, "Rana, sana şiddetli baskı uygulamadan önce iki-üç gün bekleyeceklerini düşünüyordu, ama benim içimde çok yakında kötü bir şeyler olacağını söyleyen güçlü bir önsezi var."

Carol'un "geleceği görme" gücünün benimkinden çok daha duyarlı olduğunu bildiğim için, "Ne gibi tatsızlıklarla karşılaşabileceğimiz konusunda hiçbir fikrin olmadığından emin misin?" diye sordum. Carol uzun bir süre bana baktı, sonra hafif bir çığlık atarak yüzünü omzuma gömdü. Bir anda birbirimizi öpücüklere boğduk. Çok geçmeden bir olmak için duyduğumuz istek karşı koyamayacağımız kadar büyüdü ve tuniklerimizden sıyrılarak, ancak birbiriyle böylesine uyumlu iki ruhun deneyimleyebileceği coşku dolu aşk oyunlarına başladık. Birden zihnimde ruhsal tınılarımızın yankılandığını duydum; bedenlerimiz ve zihinlerimiz bir olmak üzere birbirlerine giderek daha da yaklaştıkça tınıların yoğunluğu artıyordu, öyle ki sonunda Makro Uyum içinde kendimizden geçtik. Daha sonra banyodaki kocaman gömme havuzda tembel tembel yüzerken, Carol'un önseziyle ilgili sorumu yanıtlamadığını hatırladım. Eğer bana anlatmak istemiyorsa ona baskı yapmamaya karar verdim. Bu karara varır varmaz da telepatik teşekkürünü algıladım. Yatak odasına döndüğümüzde aura yansıtan tuniklerimizin değiştirildiğini fark ettik. Carol için ışıldayan mücevherlerle süslü altın sarısı bir tunik bırakılmıştı, benim tuniğim ise parıltılı beyaz bir kumaştan yapılmıştı. Carol her zamanki neşeli haline dönmüş gibiydi, çabucak yeni tuniğini giydi, tam bu giysinin alışık olmadığı kadar ağır olduğundan yakınıyordu ki, içeriye bizi yemeğe götürmek üzere mikro eyaletlerdeki ırkları simgeleyen beş uşak girdi.

Elgon'un sarayındaki yemek salonu olağan ölçülerdeki iki futbol sahasını yan yana alacak büyüklükteydi ve çok şık üniformalar giymiş erkeklerle aşırı pahalı giysiler içindeki kadınlar tarafından neredeyse tamamen doldurulmuştu. Salonun bir ucuna yüksekçe bir yer yapılmıştı, bizi oraya götürdüler, Elgon ve Sela buraya konmuş küçük bir masada oturuyorlardı, yüzleri bu kocaman salona yerleştirilmiş upuzun masalara dönüktü. İlk girdiğimizde içeride bu kadar çok insanın konuşmasından kaynaklanan yoğun bir uğultu vardı, ama şimdi ortalık giderek sessizleşiyordu. Elgon ve Sela Carol'la beni aralarına oturturlarken bu büyük salon tam bir ölüm sessizliğine gömüldü ve aynı anda da -nasıl olduysa- beynim sanki dev bir mengeneyle acımasızca yavaş yavaş sıkılıyormuş gibi hissettim, mengene

giderek daha çok, daha çok sıkıyordu. Elgon'un benim gelişim onuruna bir konuşma yaptığını fark ettim, ama çelik şeritler başımı ezmeye devam ediyordu. Carol'un da beyninde aynı basıncı hissettiğini belli belirsiz algıladım. Akşamın geri kalan saatlerini hayal meyal hatırlıyorum; sofraya çeşitli içeceklerle birlikte tanımadığım yiyeceklerle dolu ardı arkası kesilmeyen tabaklar getirildi, bunlardan pek azını tattım. Elgon'la Sela' nın bana bir şeyler söylediklerini fark edebiliyordum, belli ki onlara uygun yanıtlar veriyordum, çünkü her ikisi de pek hoşnut görünüyorlardı, ama neler konuşulduğunu şu anda hiç hatırlamıyorum. O akşamla ilgili aklımda kalan son şey, beş uşağın ardı sıra odamıza geri dönüp, kendimizi giysilerimizi bile çıkarmadan yatağın üzerine bırakışımız oldu.

1976'da uyandım ve el yordamıyla gece lambasını aramakta olduğumu fark ettim; ışığı yakınca saatin sabaha karşı üç olduğunu gördüm. Yoğun bir korku içindeydim ve bu duygudan kurtulamıyordum. Neden bu kadar korkuyordum, merak ettim. Carol'a ya da bana kötü bir şey olmamıştı, o halde hissettiğim bu garip korku ve kaygının açıklaması yoktu. Rahatlamak amacıyla başımı sallayınca, Elgon'la yediğimiz yemek boyunca beynimde hissettiğim büyük basıncı hatırladım. Beni farkındalığımın büyük bir bölümünden yoksun bırakan bu işkence edici duygu hangi etkenle oluşmuştu? Soru üzerinde düşünürken, yanıtın zihnimin derinliklerinde bir yerden bilincime doğru yükselmeye başladığını fark ettim. Zihnimde yemek salonunun bir resmi oluşana kadar bekledim. Bu resim, sadece alınlarında bana dikili parlak bir göz bulunan ağızsız burunsuz yüzlerce suratla doluydu. Görüntü Elgon'un yine üzerimde odaklanmasını sağladığı telepatik ağı simgeliyordu. Ama neden hâlâ kaygı ve korkudan kaynaklanan o ezici duygu içindeydim? Birden 2150'ye dönüp, Carol'un iyi olup olmadığını görmek için dayanılmaz bir istek duydum. Ama kendimi uyumak için zorladıkça doğal olarak uykum kaçıyordu. En sonunda olan neyse onun mükemmel olduğunu kabul ederek zihnimi dengeleyip sakinleşmem gerektiğini anladım. Bunu da başaramayınca, Makro Bağlantı anılarımı canlandırmaya çalıştım. Bu kez başarılı oldum ve birkaç dakika sonra yumuşak bir biçimde uykuya geçtim. 2150'de uyandığımda tenteli kocaman yatakta -hâlâ giysilerim üzerimde- tek başıma yatıyordum.

Hemen ayağa kalktım, Carol'a seslenerek dairenm beş koca odasını da koşarak dolaştım, ama hiçbir yerden yanıt alamadım. Elgon'u bulup

açıklama istemeye karar verdim. Koridora fırladığımda Makro toplumun en az otuz eski üyesiyle yüz yüze geldim, iri yapıları nedeniyle onları ayırt etmek çok kolaydı. Elgon'u nerede bulabileceğimi sorduğumda, hiçbiri karşılık vermedi, sadece dikkatle gözlerimin içine baktılar. Yine kafatasıma uygulanan o büyük mengenenin neredeyse gözlerimi kör eden basıncını hissettim. Aceleyle odama doğru sendeledim ve dehşet içinde bu delici gözlerle aramdaki kapıyı kapattım.

Beynimdeki basınç hâlâ artıyordu, bilincimi korumakta güçlük çekiyordum. Sendeleyerek yatağa doğru geriledim ve şiltenin üzerine boylu boyunca serildim. Birden beynimle bedenim arasındaki ilişkinin koptuğunu anladım, bütün bedenim felç olmuş gibiydi. Odada başkalarının olduğunu ve giysimi çıkardıklarını fark ettim. Sonra beni banyoya taşıdıklarını ve kocaman gömme havuzun derin tarafındaki suya fırlattıklarını hissettim. Çabucak dibe battım, bir yandan soluğumu tutabileceğim süreyi hesaplamaya çalışırken, diğer yandan o garip felç halinden kurtulmaya çabalıyordum. Bu yararsız çabayı ne kadar sürdürdüğümü bilemiyorum, ama sonuçta yüzümü suyun üzerine çıkarabilmek için PK güçlerimi kullanmam gerektiğini kavradım. Bu yönde çaba göstermek üzere dikkatimi toplamaya başlayınca da, felç halinden hızla kurtulmakta olduğumu algıladım. Başım suyu yararak dışarı çıktı. Elgon telepatik ağı mı çözmüştü, bilemiyorum, ama bedenimi felce uğratan o hal tamamen ortadan kalkmıştı. Kolayca yüzebildim, derin derin soluk alarak o değerli havayı ciğerlerime çektim. Yatak odasına döndüğümde, Sela'yı yatağımın üzerine çırılçıplak uzanmış buldum. Belli ki, şaşkın ifadem onu pek eğlendirmişti; gülerek "Öyle şaşırarak bakma Jon On" dedi. "Elgon On ve ben, eğer Mikro Adası'nın eşsiz niteliklerinin değerini anlamayı öğreneceksen, burada sana sunabileceğimiz en büyük zevki de tatman -yani beni tanıman- gerektiğine karar verdik."

Bunları söyler söylemez çıplak körpe bedenini yay gibi gerdi, kocaman sert memeleri çağırırcasma bana doğru dikildi. Pembe dilinin ucunu kıpkırmızı dudaklarında gezdirerek, üzerlerinde pırıl pırıl titreşen bir parlaklık yarattı. Sonra karnını hafif hafif dalgalandırmaya başladı, bu arada kesik kesik soluk alıyordu. Birden beynim yine, bin adet zihnin telepatik gücüyle örülen ve Elgon'un üzerimde odaklanmasını sağladığı o ağın oluşturduğu ezici mengenenin etkisi altına girdi. Bedenim hızla

denetimimden çıktı ve dehşetle onun -ayrı bir yaşamı varmışcasına- kendi başına davrandığını gözledim. Yatağa doğru yürüyüp Sela'nın kollarının arasına sokuldu ve onu öpüp okşamaya başladı. Tam o anda bedenimi tekrar denetleyebilir hale geldim ve tutku dolu ateşli bir kucaklama ile bana sarılmış bu kadife gibi yumuşacık, şehvetli bedenin insanın duygularını korkunç biçimde etkileyen gücünü açıkça fark ettim. Uzun bir an bütün diğer isteklerimi silmiş gibi görünen bu şehvet duygusuyla yandım. Sanki koyu kırmızı dalgalardan oluşmuş dipsiz bir denizin derinliklerine batıyordum. Eğer Makro Uyum'u hiç deneyimlememiş olsaydım, ya da ikiz ruhum Lea'yla sonsuz mükemmellikteki kucaklaşmamızı hatırlayamasaydım, kuşkusuz Sela kazanabilirdi. O andan sonra ona kızgınlık dönemindeki bir köpeğin dişisine davrandığı gibi davranmış olmalıyım. Ama bu şehvet denizinin kenarında yalpalarken bile zihnim sevgili Lea'mm hayali ile dopdoluydu.

Deli gibi haykıran Sela'yı kendimden uzaklaştırdım ve yataktan kalktım; odayı baştan başa geçerek yüksek arkalıklı süslü püslü koltuklardan birine oturdum. Lea'yla birlikte ilk raundu kazanmıştık. Sela birkaç dakika boyunca kendini yatakta oradan oraya attı, bağırıp çağırarak öfkesini açığa vurdu, sonra birden bu fırtına dindi ve doğrulup oturdu. Yüzünde bir gülümsemeyle "Gelecek defa Jon On" dedi, "kazanma sırası bana gelecek ve hiç kuşkun olmasın, mutlaka bir 'gelecek defa' olacak!" Başımı salladım. "Hayır Sela" dedim, "Elgon'un bin adet beynin telepatik gücünü kullanarak oluşturduğu zihinsel ağ bedenimi etkileyip onu sana dokunmaya zorladı, ama şunu iyi bil ki zihnim asla senin bana sunabileceğin türden mikro zevkler içinde debelenmek gibi bir seçim yapmayacaktır."

Gözlerinde bir an karanlık parıltılar belirdi, sonra bakışlarını kaçırarak, "Benim adım Sela Dokuz" dedi. "Sen kendi alışkanlıklarını unutmuş görünüyorsun, bu arada alfa eşin Ca-rol Üç'ü de unuttun mu?"

"Hayır unutmadım" dedim. "Elgon on'la birlikte ona ne yaptığınızı söylemek ister misin? Sela'nın zihninden telepatik olarak Carol'un sadece ilaçla uyutulduğunu ve sarayda bir yerlerde tutulduğunu algıladım, ama bunu öğrendiğimi belli etmedim. Sela'nın yanıt vermesine vakit kalmadan kapı açıldı ve Elgon üç hizmetçi ile birlikte içeri girdi. Kadınlar hemen Sela'nın yanma giderek mücevherlerle kaplı bir tunik giymesi için ona

yardım etmeye başladılar. Ben hâlâ çıplaktım, Elgon'dan kendi tuniğimin bana geri verilmesini istedim, ama o gülümsemekle yetindi ve "Sadece mikro adam çıplaklıktan sıkıntı duyar" dedi, "yoksa bunu daha şimdiden unuttun mu?"

Sözlerini duymazlıktan gelip, Carol'u ne zaman görebileceğimi sordum.

Elgon "Bu senin zamanda aktarım işlemini tamamlamamıza ne zaman izin vereceğine bağlı" diye yanıtladı.

"Aktarım işlemini tamamlamak sizin için neden bu kadar önemli?" diye sordum.

Elgon güldü ve "Hem zamanı aşan hem de aklın yarattığı fiziksel bir beden taşıyan ilk insansın" dedi, "bunun sana kazandırdığı büyük ünü biliyor olmalısın. Ayrıca Makro toplum, üçüncü bilinç düzeyine erişemezsen zaman içinde sürekli biçimde aktarılmanı kabul etmiyor, bundan haberimiz var, oysa sana tanınan sürede o düzeye ulaşman mümkün değil. Bu durumda ırkdaşları bir mikro varlığı korumak Mikro Adası halkını hoşnut edecek."

"Ve siz de Makro toplumun çalışmalarını engellediğiniz için mutlu olacaksınız" diye karşılık verdim.

"Elbette" diye yanıtladı, "ama şimdi seni yalnız bırakıyoruz, böylece Mikro Adası'nda sürekli kalabilmek için bizden ne zaman yardım isteyeceğini enine boyuna düşünebilirsin."

"Hiçbir zaman" diye yanıtladım.

Tekrar güldü ve "Ben bundan o kadar emin olmazdım Jon On" dedi. "İki hafta geçmeden bu düşünceni değiştirecekmiş-sin gibi bir önsezim var."

Döndü ve kapıya doğru yürüdü, Sela'yla üç hizmetçisi de ona katıldılar. Elgon odadan çıkarken omzunun üstünden geriye bakarak "Odandaki video ekranına bir göz atıver Jon On" dedi, "vakit geçirmene yardım eder."

Kapı ardından kapandı. Yatağın karşısındaki duvarda bulunan, bir kenarı yüz yetmiş santim uzunluğundaki kare ekranın devreye sokulduğunu fark ettim. Ekranda bomboş bir odanın döşemesinde yatan Carol'u gördüm. Görüntüyü daha yakından inceleyebilmek için bir sıçrayışta odanın öbür yanına ulaştım. Carol giyinikti ve üzerinde bir önceki akşam yemeğinde giydiği tunik vardı. Bilincinin yerinde olmadığı belliydi, göğsünde kavuşturulmuş elleriyle ve görüntünün de siyah-beyaz oluşunun etkisiyle sanki ölmüş gibi bir izlenim veriyordu. Önce resme eşlik eden bir ses yoktu, ama sonra Elgon'un sesi duyuldu. "Arkadaşın Carol Üç" diyordu, "verilen ilaç yüzünden dış ortamla bağını yitirmiş durumda. Sen bizimle işbirliği yapmayı kabul edene kadar da öyle kalacak, ya da ölümle karşılaşana dek..."

Ses bu mesajı verince sustu, ama resim Elgon'un tehdidini sürekli hatırlatmak amacıyla asılı kaldı. Bütün gün boyunca dairenin beş odasını da arşınlayıp durdum, Carol'u kurtarıp Makro topluma geri dönebilmek için bir yol bulmaya çalışıyordum. Carol'un bilinçaltıyla bağlantı kurmayı denedim, ama Elgon'un telepatik ağı beni her defasında durdurdu, iki kez de koridora çıkmak istedim, yine aynı biçimde engellendim. Bütün olanlara karşın umutsuz değildim, çünkü Makro toplumdan yardım istersem üstün Makro güçleriyle her ikimizi de Elgon'un etkisinden kurtaracaklarına inanmıştım. Akşam ilerledikçe video ekranında Carol'un bilinçsiz bedenini görmek beni üzmeye başladı. O gün iki yiyecek hapı almıştım, bu yüzden aç değildim, yine de içim oyuluyormuş gibi bir duyguya kapıldım; bu duygu sanki ölümle ilgili bir önseziydi, ama kimin ölümü -Carol'unki mi yoksa benimki miydi, ya da her ikimizin ölümü müydü? En sonunda uyumaya karar verdim, böylece 1976'ya dönebilir, durumu "koruyucum" Karl'la ve Neda'yla tartışabilirdim. Yattım, ama 1976'da uyanmadım. Bir düş gördüm. Düşümde o boş odada Carol'un yanında yatıyordum. Felce uğramış gibiydim, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir yanımı kıpırdatamıyordum. En sonunda gösterdiğim çabadan yorgun düştüm, öylece sırt üstü yattım ve üzerimde yüzüyormuş gibi görünen Lea'nın yüzüne baktım. Telepatik olarak ondan yardım diledim, ama o başını sallayarak "Yardım istemeden önce iyice düşün Jon" dedi. "Eğer biz yardım edersek, aktarma işlemini tamamlamak için öngördüğümüz sürede üçüncü bilinç düzeyine ulaşman mümkün olmaz, bunu sana hatırlatmak zorundayım."

"Pekâlâ" dedim, "o halde Carol'a yardım et. Onu ana karaya geri götür."

Lea yine başını salladı. "O istemedikçe bunu yapamam" dedi, "ayrıca şu ana kadar da -bu onun için ölüm anlamına bile gelse- seninle birlikte kalmayı yeğledi."

Sonra birden kendimi 1976'da uyanmış buldum, haykırıyordum: "Onun ölmesine izin verme Lea! Ölmesine izin verme!"

Bölüm XVI : Karma

Giyinip kahvaltı ettim, uzun bir süre odayı arşınladım, ama saat hâlâ 6.45'ti, yine de Karl'a telefon etmeye karar verdim. Karl genelde sabahları 7'de kalkardı, oysa bugün telefonu ilk çalışında açtı. Neredeyse bir saattir uyanık olduğunu ve beni araması gerektiği gibi bir duyguyla boğuştuğunu söyledi. Beş dakika sonra Karl ve Neda'yla mutfak masalarında oturuyor ve Karl'ın havuç suyunu paylaşıyordum. Onlara Eli' nin yaptığı açıklamayı aktardım. Karl "Sana her zaman sözlerime daha fazla kulak vermelisin dememiş miydim? diye güldü. Sonra düşünceli bir ifadeyle, "Böyle bir şey olabileceğine inanıyor musun Jon?" diye ekledi.

Kolumu omuzlarına atarken "Benim çok sevgili ve sadık dostum" dedim. "Eli'nin gerçeği söylediğinden hiç kuşkum yok. "Gırtlağıma bir yumru tıkandı, bastırmaya çalıştığım sevgimin şiddetiyle içim sızladı ve bir an gözlerim yandı. Onlara 2150'de karşılaştığım güçlükleri anlattım. Lea'yla düşümdeki telepatik bağlantımı anlatınca, Karl masadan fırladı ve "Eğer senin şu Makro toplumun" dedi, Carol'u kolayca kurtarabilecekken ölmesine izin verirse, Elgon'a kıyasla daha büyük bir suç işlemiş olur?"

"Ama Karl" dedi Neda, "onlar ölüme senin baktığın biçimde bakmıyorlar. Ayrıca Makro açıdan ortada bir sorun da yok, çünkü evren her haliyle mükemmel ve hiç kimsenin kendisinin seçmediği bir deneyimi yaşaması mümkün değil."

"Ya Elgon'un tasarladığı nüfus patlamasına ne demeli? Tanrım, her aile otuzla elli arasında çocuk yaparsa, bunlar çok geçmeden dünyanın

yönetimini ele geçirecek kadar çoğalırlar."

"Evet" diye yanıtladım, "aynı şeyi ben de düşündüm, ama Makro toplumun kimsenin özgür iradesine karışmak istemediğini biliyorum."

"Ama insanları Mikro Adası'nda kalmaya zorluyorlar" diye Karl karşı çıktı.

Neda "Bu doğru değil Karl" diye tepki gösterdi.

"Nereden biliyorsun Allah aşkına!" diye patladı Karl.

Neda yerinden kalktı ve Karl'm öfkesini gidermek için gülümseyerek ona sarılırken "Çünkü bu konuyu Jon bana anlattı" diye yanıtladı.

"Neda haklı" dedim. "M.D.'nin söylediğine göre başlangıçta Makro toplum, dünyada meydana gelen değişikliklerin neden olduğu salgın, yıkım ve afetlerden sağ kurtulan mikro varlıkları gerçi bir araya toplayıp Mikro Adası'na yerleştirmiş, ama bunu yaparken amacı cezalandırmak değil, yardım etmekmiş."

Karl "Bunu nasıl yapacakmış?" diye sordu.

"Mikro Adası'm Makro felsefenin kavramlarını herkese öğretebilecekleri bir tür ilkokul haline getirmeyi tasarlamışlar" diye açıkladım. "Oraya ilk giden görevlilerin arasında El-gon ve Sela da varmış, ancak onlar Makro güçlerini kötüye kullanıp, öğrencilerini kendi etkileri altına almak istemişler, bu davranışları da bilinç düzeylerinin düşmesine neden olmuş. Elgon Makro farkındalığa ulaşmak için sadece tek bir yol var diye tutturmuş, bu da elbette kendi uygun gördüğü yolmuş. Böylece alçak gönüllü bir rehber olmaktan vazgeçip, büyüklük taslayan bir öğretmen haline gelmiş ve bu arada da Makro farkındalığı ancak kendisinin bildiğini, bu konudaki tek yetkili kişinin kendisi olduğunu ilan etmiş. Sonra da baskıyla, korkutarak, hipnotize ederek ya da sadece kandırıcı sözlerle etkileyebileceği türden ruhsal yapıya sahip olanları çevresine toplayarak küçük 'aile'sini kurmaya başlamış. Amacı Makro toplumu yola getirmekmiş; bunu sağlamak için de katı yaşam kurallarına, bu kurallara uyulmasına yardımcı olsun diye polis gücüne, insanların bilgelik ve yol

göstericilik açısından bel bağlayabilecekleri tanrısal yetenekte büyük bir yöneticiye -yani kendisine- gerek olduğunu düşünüyormuş. Öğrencileri onun dediklerini yaptığı sürece onları pek çok 'seviyor', 'ailesi'nden sayarak övüyormuş, ama isteklerine uymayanları aşağılık olduklarını söyleyerek 'ailesi'nden atıyormuş; yandaşlarına da onlara aynı biçimde davranmalarını buyuruyormuş. Ancak Elgon'un bütün bilgilere sahip olduğunu kabul eden, aileye geri dönebiliyormuş."

"O halde" diye sordu Karl, "eğer Makro toplum bu insanları Mikro Adası'nda kalmaya zorlamıyorsa, neden oradan ayrılmıyorlar?"

"Elgon'un propagandası çoğunu mümkün olan en iyi dünyada yaşadıklarına inandırmış. Hoşnut olmayanların da adadan ayrılmalarına izin verilmiyor. Elgon, eğer Makro yaşam biçimini tanırlarsa, kendisinden artık korkmayacaklarını ve bu yüzden üzerlerindeki gücünü yitireceğini biliyor."

"Ama Jon, eğer sen ve Makro toplum bu durumun farkındaysanız, neden Elgon'u ve bin denetçisini yakalayıp, kimsenin yaşamını yönlendiremeyecekleri başka bir adaya götürmüyor sunuz?"

"Çünkü" diye Neda yanıtladı, "bu da Elgon'la yandaşlarının yaşamlarını yönetmek anlamına gelir ki, sonuçta sorun yine capcanlı ortada kalır."

Karl "Nasıl böyle düşünebiliyorsun?" diye sordu.

"Bu, hastalıktan alınması gereken bütün dersleri henüz öğrenememiş birini iyileştirmeye benzer" diye açıkladım. "O zaman her şeyi yeni baştan deneyimlemek zorunda kalacaktır. Eğer o ruhlar da mikro bakış açısının yardımıyla gelişmek istemeselerdi, Elgon'un kurallarının egemen olduğu bir yerde doğmayı seçmezlerdi ve biz onların bu deneyimine son verirsek, aynı dersi öğrenebilecekleri başka bir deneyim tasarlamak zorunda kalırlar. Ama gerekeni öğrendilerse, o zaman da kendi deneyimlerine son vermek yine kendilerine düşer."

"O halde hiç umut yok!" diye bağırdı Karl. "Herkesin üstüne pislik atmasına izin vermek zorunda kalıyor ve bu durumu da gülümseyerek kabulleniyorsun. Böyle bir saçmalığa boyun eğersem Allah beni kahretsin!"

"Haklısın Karl" dedi Neda, "kendi olumsuzluğun seni kahreder; cehennem ya da Tanrı'nın laneti de zaten bundan başka bir şey değil. Kendi eylemlerimizin sonuçlarını hep bu mikro ret'ler yüzünden kabul edemiyoruz"

"Dur bir dakika" diye Karl araya girdi. "Sen bana Makro toplumun sonsuz cehennem ya da Tanrı'nın laneti gibi kavramlara inanmadığını söylememiş miydin Jon?"

"Doğru" diye yanıtladım, "ama bilinçaltımızm geçmiş düşünce ve eylemlerimizin anısını taşıdığını unutma. Geçmiş deneyimlerimizden aldığımız dersleri yaşama uygulamaktan kaçındığımız ölçüde onları bilinçsizce tekrarlamak zorunda kalırız. Başka bir anlatımla, bilinçli zihnimizle neyi kınıyorsak, kesinlikle o deneyimi kendimize doğru çekiyoruz."

Neda "Bir şeyden nefret edebilmemiz ya da hoşlanmamamız için onun kendi benliğimizde de var olması gerektiğini ve yine ancak içimizde olan bir şeyi sevebileceğimizi ya da ondan hoşlanabileceğimizi öğrenmek beni büyülemişti" diye ekledi. Karl başını sallayarak "Bunlar bir sürü boş laf dedi, "çünkü ben bir ırz düşmanı ya da bir katilden kendi benliğim böyle davranış biçimlerini içermediği halde pekâlâ nefret edebilirim."

"Ben de başımı salladım. "Makro filozoflara göre" dedim, "kalben saf ve temiz olana her şey saf ve temiz gelir. O halde, bir şeyden nefret ettiğini veya bir şeyi kınadığını fark edersen, bu sadece geçmişte aynı eylemi yapmış olduğun anlamına gelmez, ama bu eylemi kuvvetle kınamak seni yakında tekrar aynı davranış biçimi içine sokar -belki hemen bu yaşamda ya da bazen bir başka yaşamda."

Karl inatla "Ben buna inanmıyorum" diye yanıtladı.

"Nedenini anlayabiliyorum" diye karşılık verdim, "ben de ancak geçmiş yaşamlarımı teker teker hatırlayıp, içerdikleri gerçeği görebilir hale gelince buna inanabildim."

Neda Karl'm sabah derslerine yetişmek için gitmesi gerektiğini hatırlattı, ben de "sonra görüşürüz" diyerek daireme döndüm ve oturup, şu ana kadar

olanları günlüğüme geçirdim."

Sonra bütün gün Carol'a nasıl ulaşabileceğimi düşündüm, onu Mikro Adası'ndan kaçırmak için çareler aradım, ama akşam olduğunda ben hâlâ Elgon'un beni Mikro Adası'nda sürekli tutma isteğine boyun eğmeksizin Carol'u kurtarabileceğim işe yarar bir yol bulamamıştım.

Akşam yemeğini Karl ve Neda'yla birlikte yedim ve onlara Elgon'un bin yandaşının kurduğu telepatik ağla başetmenin benim gücümü çok aştığım söyledim.

"Bir başka anlatımla" dedi Karl, "senin bütün girişimlerini beynine baskı uygulayarak engelleyecek durumdalar."

"Böyle bir deneyimi yaşamanın nedeni de, eski Atlantis' te Makro güçlere sahip bir rahipken, senin de başkalarının zihinlerini yönlendirerek onları engellemiş olman, doğru mu?" diye sordu Neda.

"Doğru" diye onayladım, "ama başarısız olduğum dersleri hatırlayabilmem, onları tekrarlamaktan hoşlandığım anlamına gelmiyor."

"Pekâlâ" dedi Karl, "o halde Carol'u kurtarmanın oldukça kolay bir yolu var. Bütün yapacağın iş Elgon'la işbirliğine girmek."

Neda "Bütün yapacağı işin Elgon'a ruhunu satmak olduğunu söylüyorsun" diye ekledi.

"Hayır, bu doğru değil" diye Karl karşı çıktı, "çünkü Elgon'a ve yardakçılarına zaman içindeki aktarım işleminin tamamlanması için izin verirse, Carol'u kurtarmış ve sürekli 2150'de kalmış olacak. Ondan sonra da -Makro toplum yardım etse de etmese de- bir ömür boyu Mikro Adası'ndan kaçmayı deneyebilir."

"Bir şeyi unutuyorsun Karl" diye Neda hatırlattı, "Makro toplumun en bilge kişileri Jon'a, eğer üçüncü bilinç düzeyine erişmeden zamanda aktarım işlemi tamamlanırsa, kısa sürede gerileyeceğini ve Makro farkındalığını yitireceğini söylemişlerdi."

"Ama Makro güçlerimi yitirmeyebilirim" diye ekledim, "bu da başıma gerçekten sorun açar, çünkü Makro farkında-lıkla birlikte olmayan Makro güç her zaman mikro amaçlar için kullanılmıştır."

Karl "Kahretsin!" diye yakındı. "Siz ikiniz ne kadar çok konuşursanız, durum o kadar umutsuz hale geliyor."

Neda "Durum gerçekten göründüğü kadar umutsuz mu Jon?" diye sordu.

Başımı salladım. "Çıkış yolu göremiyorum" dedim. "Bu tam bir çıkmaz -öyle de yapsam, böyle de yapsam beladan kurtulamıyorum."

"Ama Jon" dedi Neda, "Makro toplum senin çözümü olmayan bir duruma girmene izin vermezdi. Her şey bir yana, Rana sana inandığını söylemişti, bu da geleceğinin umutsuz olmadığını bildiğini gösterir."

"O, mikro bakış açısından anlamı olmayan başka bir şeye de inanır" diye hatırlattım Neda'ya, "Rana'ya göre başarısızlık ne kadar büyükse getireceği başarı da o kadar büyüktür."

"Dur bir dakika!" diye Karl araya girdi. "Önümüzdeki iki hafta içinde üçüncü bilinç düzeyine erişebilirsen, Makro Toplum bunu fark edip zaman içindeki aktarım işlemini tamamlayacaktır, doğru mu?"

"Bunu da düşündüm" dedim, "ama ikinci bilinç düzeyinden üçüncü bilinç düzeyine çıkmak, birinci sınıftan dokuzuncu sınıfa atlamaya benziyor; M.D.'ye göre de bugüne dek hiç kimse bir ay içinde böyle bir başarı gösterememiş."

"İyi" diye yanıtladı Karl, "o halde sen bunu başaran ilk kişi olabilirsin! Ayrıca Makro toplum da bugüne kadar hiç kimseyi zaman içinde aktarmamıştı."

"Hayır Karl" diye karşılık verdim, "bu çok basit bir çözüm olur. 2150'deki deneyimlerimin hiçbirinde -tek bir olayda bile- bu kadar kolay çözüme ulaşamadım. İşin kolay yanını ne zaman aramaya kalksam, sonunda hep kendi cehaletim yüzünden utanç duydum. Her defasında kafamı kullanmak, her defasında sınırlarımı zorlamak durumunda kaldım. Ve

bunun hiç istisnası yok. Mikro düşünme biçiminden vazgeçmeden, sadece parmaklarımı şaklatarak aşama yapıp üçüncü bilinç düzeyine erişemem. Anahtar da bu Karl, anahtar mikro düşünme biçiminden vazgeçmek. Eğer durumu Makro bakış açısından görebilseydim, çözüm büyük olasılıkla kendiliğinden önüme gelirdi. "Bilmiyorum Karl, yukarı çıkacağım ve şimdilik bu düşünceleri bir kenara koyup uyuyacağım, 2150'de uyandığımda belki bir yol bulmuş olurum."

Ancak kapıya ulaşınca üzerimdeki sersemlikten sıyrıldım ve geriye dönerek "Hey..." dedim, "teşekkürler! Her ikinize de teşekkür ederim. Yarın görüşürüz."

Böylece akşam sona erdi ve yukarı çıkar çıkmaz onlara söylediğim gibi yattım. Ama 2150'de uyandığımda aklıma hâlâ yeni bir şey gelmemişti. Haftanın geri kalan günlerinde Carol'la bağlantı kurmak veya 2150'deki dairemden kaçmak amacıyla hepsi de sonuçsuz kalan bir sürü girişimde bulundum, 1976'daki vaktimi ise ya odayı arşınlayarak ya da Karl ve Neda'yla bu insanı çıldırtan bilmeceyi tartışarak geçirdim. Ama düşünerek ve konuşarak geçen onca saate karşın, duruma bir çözüm bulamadım. Sonra bir akşam Neda, Elgon'un telepatik ağının Makro güçlerimin tamamını engelleyip engellemediğini sordu. Ona engellediğini söyledim ve konu öylece kapandı. Ama aynı akşam geç saatlerde 2150'deki hapishanemde uyanmayı geciktirmek amacıyla uykuya direnirken, Neda'nın sorusunu hatırladım ve yedi Makro gücü tekrar gözden geçirmeye başladım. Durugörü, telepati ve geleceği görme güçlerinden birincisini kullanabiliyordum. Ama bana bir yararı yoktu, ikincisi engelleniyordu. Üçüncüsünü ise zaten fazla geliştirebilmiş değildim. Ayrıca geleceği bilseydim bile bunun sorunu çözmekte yardımcı olacağından kuşkuluydum. Ondan sonraki üç Makro güç -geçmişi bilme, PK (psikokinezi) ve telekinezi üzerinde düşününce de bir sonuca ulaşamadım, gerçi birincisini kullanabiliyordum ama, bana yine yararı yoktu, diğer ikisi ise engelleniyordu. Geriye sadece yedinci Makro güç, yani astral projeksiyon kalmıştı. Acaba o engelleniyor muydu?

Bilmiyordum, çünkü bana kolayca yapılabilir gibi gelmediği için bilinçli olarak hiç denememiştim. Ama yine de bir tutsak için astral projeksiyonla fiziksel bedenden ve onun getirdiği sınırlamalardan sıyrılıp, astral bir

bedende hiçbir fiziksel kısıtlama olmaksızın hareket edebilmek kesinlikle yararlı olurdu. Carol'u, Makro toplumu ve Lea'yı ziyaret edebilirdim. Bu insanlarla konuşmak istiyordum ve bunu yapabilmenin tek yolu da astral projeksiyondu. Ya da öyle miydi? Astral projeksiyonu becerebilir miydim? Ve eğer başarırsam telepatik ağ araya girip beni engeller miydi? Bu sorulara yanıt bulmanın tek çaresi denemekti ben de hemen fiziksel bedenden ayrılmak için denemeler yapmaya başladım. Başarılı olamadım. Astral bedenimi fiziksel bedenimden ayırmak için yarım saat kadar boşu boşuna uğraştıktan sonra durdum ve M.D.' nin bana yedinci Makro güç hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştım. O anda kendi zaman yolculuklarımın da astral bedenim aracılığıyla gerçekleştiği aklıma geldi. Astral bedenim 1976'daki fiziksel bedenime bir tür elektrik enerjisinden oluşan sonsuz esneklikte bir göbek bağı ile bağlıydı. Mistikler yüzyıllar boyu astral ve fiziksel bedenler arasındaki bu hayat verici bağı anlatmak için ondan gümüş kordon diye söz etmişlerdi. Çok hızlı elektrik titreşimlerinden meydana gelen gümüş kordon bir kez koptu mu, fiziksel beden de ölüyordu. 2150'ye ilk gittiğimde bana yeni bir fiziksel beden verilmiş ve astral bedenimle bu yeni fiziksel beden arasında gerekli bağlantıyı sağlamak için ikinci bir gümüş kordon oluşturulmuştu. Bu bağ görevini yapmıştı, çünkü benimle aynı astral-ruhsal yapıyı paylaşan ikiz ruhum Makro toplumda yaşıyordu. Fiziksel bedenimi biçimlendirmek, gümüş kordon bağlantısını hazırlamak ve astral bedenimi zaman ve uzay içinde çekebilecek ruhsal aktarımı sağlamak için onu örnek olarak kullanmışlardı.

Bütün bunlar sadece karmaşık değil, tamamen anlaşılmaz gibi de görünebilir -mikro 'ben' için öyledir de. M.D. bana çok daha uzun ve karmaşık bilgiler aktarmıştı, ama ben bu Makro konuda her şeyi bilmeme gerek olmadığına karar vermiş ve anlattıklarına pek dikkat etmemiştim. Şimdi onu dinlemiş olmayı çılgın gibi istiyordum. Ama yine de öğrenmenin temelini istek ve inanç oluşturduğuna göre, eğer ben bunlara sahipsem, astral projeksiyonu şu anda da öğrenebilirdim. Astral projeksiyonun mümkün olduğuna kesinlikle inanıyordum, çünkü daha önce deneyimlemiştim. O halde sorun yeterli istekten kaynaklanıyor olmalıydı. Makro Dinlenme'yi uyguladım, insanın bakış açısının Mikro'dan Makro'ya genişlemesini sağlayan bu meditasyonun yardımıyla, gerçekte astral projeksiyonu başarma isteği yerine, her zamanki gibi başarısızlığa

uğramama isteği içinde olduğumu açıkça anladım. Bu olumsuz yaklaşım, zihnimin başarıdan çok başarısızlığa odaklanmasına neden oluyordu.

Gösterdiğim çabayı bir kez de böylece Makro açıdan değerlendirme fırsatı bulunca, her başarısızlığın başarı olduğunu (başarıya götürdüğünü) hatırlayabildim ve kendimi bağışlayarak, beni engelleyen endişe ve suçluluk duygularını aradan çıkartıp yeni denemelere giriştim. 2150'ye ilk gittiğimde astral bedenimde uyanmıştım, o zaman hissettiklerimi hatırlamaya çalışarak işe koyuldum. Sonra aşama aşama astral bedenimin yatağımın ayak ucunda durduğunu düşlemeye başladım ve gerçekten orada durmasını istedim. Yatağımın ve fiziksel bedenimin yatağın ayak ucundan görünüşünü gözümde canlandırana kadar da bu isteğim giderek güçlendi. Birden, sanki bir tür kopuşla kendimi ayakta buldum, yatağa ve uyuyan fiziksel bedenime bakıyordum. Fiziksel sınırlamalardan ve sıkıntılardan özgürleşmenin o olağanüstü duygusunu yeniden yaşadım. Şimdi, 1976'da olduğum halde, iki sağlıklı bacağa sahiptim. M.D. astral düzeydeki giysilerin insanın düşündüğü biçimde olduğunu söylemişti, ben de kendimi 2150'deki aura yansıtan tuniğimle düşlemiştim. Bunun gerçek olduğundan yeteri kadar emin olmak için üzerimdeki tuniği çekiştirdim ve kendimi aynen 2150'deki tuniğimi giymiş gibi hissettim. 2150'deki fiziksel bedenimle yapabildiğim gibi, yerden otuz santim yükseklikte yürüyerek odanın her tarafında dolaşmaya başladım. Astral bedeni havaya yükseltmek için gerekli PK gücü, 82 kiloluk fiziksel bedenimi kaldırmak için harcadığım güçle kıyaslanırsa, sözünü etmeye değmeyecek ölçüde düşüktü. Kapıya yaklaştığımda astral bedenimde olduğumu unuttum, uzanıp kapıyı açmaya çalıştım, ama elimin kapının içinde kaybolduğunu görünce garip bir duyguya kapıldım, elimin ardından ben de çabucak kapının içinden geçip koridora çıktım. Sonra Karl'la Neda'nın dairelerine yürümek yerine, kendimi onların oturma odalarında düşündüm ve aynı anda da orada oldum.

Yatak odasının kapısından geçerek Karl'in uyuduğu tarafa yöneldim ve onu uyandırmaya çalıştım. Kuşkusuz beni duymadı, omzunu sarsmam da işe yaramadı, çünkü elim içine geçti. Yanında uyuyan Neda'ya baktım ve ondan uyanmasını telepatik olarak rica ettim. Birkaç saniye içinde gözlerini açtı ve çevresine bakındı; hemen PK kullanarak başucundaki komodinin üzerindeki lambayı yaktım. Bu onu şaşırttı, ama korkmuş görünmüyordu. Sonra yine PK kullanarak kalemi alıp, düşlerini not etmeyi alışkanlık haline

getirdiği defterine "Jon" diye yazdım. Endişelenmeye başladı, telepatiyle her şeyin yolunda olduğunu anlatıp, zihninde astral projeksiyon kavramını oluşturmaya çalışarak onu rahatlatmaya uğraştım. Ama sanırım pek başarılı olamadım, çünkü Karl'ı uyandırıp, "Jon'u bana seslenirken duydum" dedi, "kalkmamı söylüyordu."

Karl, uykunun verdiği sersemlikle "Ne zaman?" diye geveledi.

"Şimdi" diye yanıtladı Neda, "gözlerimi açtığımda önce hiçbir şey göremedim, ama sonra lamba yandı."

"Kendin yakmış olmalısın" dedi Karl, "herhalde düş görüyordun. "

Neda "Başlangıçta ben de öyle sandım ama düşü not etmek için defteri elime alınca bunu gördüm" diye karşılık verdi ve elindeki defteri Karl'a uzattı.

Karl, Neda'nın gösterdiği yere bir an baktı, benim el yazımla yazılmış adımı gördü ve birden gözleri fal taşı gibi açılarak yataktan kalktı. Acele ile terliklerini ve ropdöşambrını giyerken, "İyi olup olmadığına bakmak için yukarı çıkıyorum" dedi ve hemen odadan dışarı fırladı.

Karl'ı sakinleştirmenin en kısa yolunun fiziksel bedenime geri dönmek olduğuna karar verdim -öyle de yaptım. Sonra merdivenlerden inip Karl'ı yarı yolda yakaladım ve astral projeksiyonla ilgili deneyimimi anlattım, uyandırdığım için de özür diledim. Ama Karl, onunla gidip her şeyi Neda'ya açıklamam konusunda direndi. Ben de dediğini mümkün olduğunca çabuk yaptım, çünkü böylece onlar bir an evvel tekrar uyuyabilecekler, ben de 2150'ye dönerek bu yeni Makro gücümü sorunumu çözmeye yönelik kullanmayı deneyebilecektim.

Daireme çıkınca uyumakta zorluk çekmedim, çok geçmeden Elgon'un sarayındaki yatağımda tentenin altında yatıyordum. Telepatik ağ fiziksel bedenimden sıyrılmamı engelleyecek miydi, ya da fiziksel bedenimden çıkabilirsem beni tekrar o bedene geri girmeye zorlayacak mıydı, en çok bunu merak ediyordum. Vakit geçirmeden zihnimi yatağın ayak ucuna yönelttim ve yine fiziksel bedenimden dışarı kaydım. Bu bedenden tamamen özgürleşince de, Alfa'ma geri dönmeyi düşledim ve kendimi bir

anda -aynen zihnimde canlandırmış olduğum gibi-Alfa'daki yatak odamızın ortasında ayakta dururken buldum.

Odada Carol'un yokluğunun yarattığı boşluk, onun içinde bulunduğu durumun adiliğini daha da vurguluyordu; önerilerini sormak için Alfam'm geri kalan üyelerini aradım. Kahvaltı vaktiydi, hepsini yemek odasında oturmuş Carol'la benden söz ederken buldum. İçeri girdiğimi önce Steve fark etti ve diğerlerinin dikkatini üzerime çekti. Kendilerini astral bedenimin titreşimlerine ayarlamakta geçici bir süre zorluk çeken Adam ve Nancy'nin dışında, hepsi orada olduğumu hemen anladılar. Ben de onları kolayca duyabildiğimi fark edince sevindim.

Carol'la benim başımıza gelenlerden bütün Makro toplumun haberi olduğunu öğrendim. Yazık ki, Makro toplumun üst düzey Makro güçlere sahip üyelerinin yardımları olmaksızın Elgon'dan nasıl kaçıp kurtulabileceğimizi arkadaşlarım da bilemiyorlardı.

Rana'yla konuşmaya karar verdim, belki o beni içinde bulunduğum açmazdan çıkaracak bir öneride bulunabilirdi. Ama Alfamdan ayrılmadan önce çok garip bir şey oldu. Adam ve Joyce benimle birlikte Elgon'un sarayına gelip gelemeyeceklerini sordular.

İsteklerini geri çevirdim. "Eğer Carol'la ben kaçamıyorsak, siz de aynı durumda kalırsınız" dedim, "sonuçta Elgon'un iki tutsağı daha olur.

"Bunun farkındayız" dedi Joyce, "ama Adam da ben de önümüzdeki birkaç gün boyunca seninle birlikte olmak istiyoruz Jon. Sana yardımcı olamasak bile, en azından arkadaşlık edebiliriz."

Farkındalık düzeyimi yükseltemezsem yada Elgon'la işbirliğine girmezsem zaten 2150'de geçirecek ancak birkaç günüm kaldığını hatırlattılar sonra. Adam ve Joyce'un bu onların da tutsaklığı anlamına gelse bile benim tutsaklığımı paylaşmak istemeleri içimi sızlattı. Teşekkür ettim, ama Elgon'un ikimizin yerine dördümüzü birden ele geçirdiğini bilmenin huzursuzluğumu iki katma çıkaracağını anlatarak, arkadaşlıklarına gereksinme duyduğumda onları şimdi yaptığım gibi astral bedenimle görmeye gelebileceğimi söyledim.

Ben durumu böyle açıklayınca Adam, "Belki bir başka zaman sana yardımcı olabiliriz" dedi, "Sana büyük bir borcumuz var, çünkü başka bir yaşamda senin bize büyük yardımın oldu. O yaşamda sen bizi Griff ve Judd adlarıyla tanıyordun."

Soluğumun kesildiğini, dilimin tutulduğunu, sevinçle dolduğumu söylemek duygularımı anlatmaya yetmezdi; çünkü güzel neşe saçan Joyce'un ve yakışıklı, uzun boylu Adam'm 1976' daki Griff ve Judd'la en ufak bir fiziksel benzerlikleri yoktu, ama Makro 'benleri'yle bağlantı kurmak için uzanınca, onların gerçekten 174 yıl önce Griff ve Judd diye çağrılan bedenleri taşıyan aynı ruhlar olduklarını anladım ve böylesine bir gelişme içimi coşkuyla titretti.

Onları bağrıma basarak teşekkür ettim. İlgileri beni duygulandırmıştı. Kendi yaşamlarını bile gözden çıkararak benimle Elgon'un sarayına gelmeye hazır olabildiklerine göre, eğer ortada bir borç varsa bile bunun kat kat ödenmiş olduğu konusunda onlara güvence verdim. Yanlarından ayrılmadan önce bana katılmak üzere Mikro Adası'na gelmeye kalkışmamaları için her ikisinden de söz aldım. Sonra Alfam'ın bütün üyelerine veda ettim. Gözlerim Nancy'ninkilerle karşılaşınca, içimde bir heyecan dalgası kabardı. Acaba biliyor mu diye düşündüm -acaba Bruno biliyor muydu? Ancak bunu sormaya vaktim yoktu, onu sevgi dolu düşüncelerimle sardım, sonra hemen Rana'yla buluşmak üzere rehberlik odasına gittim.

Hâlâ sabahın erken saatleriydi, oysa Rana'yı hep akşamları görmeye giderdim. Yine de güçlü bir önsezim vardı, Rana beni bekliyordu. Kapı her zamanki gibi kendiliğinden açılınca düş kırıklığına uğramamış oldum. İçeri girdiğimde, onu sakin bir tavırla iskemlelerden birine oturmuş bana gülümserken buldum, sanki olağan görüşmelerimizden birini yapıyorduk.

"Bu saatte buraya astral bedenimle geleceğimi nasıl bilebildiğini sormuyorum" dedim, "çünkü hem geleceği görme gücünün hem de bana senin de burada olduğunu haber veren telepati gücünün mükemmel çalıştığından eminim."

Rana başıyla onayladı ve "Ayrıca" dedi, "Elgon'la olan sorununa bir çözüm bulacağımı da umuyorsun. Eğer bu çözümü senin kendi zihninden

algılayıp sana aktarırsam sevineceksin."

"Tanrım! Teşekkürler Rana! Teşekkürler!" dedim coşkulu bir rahatlamayla. Sonra hemen sordum: "Çözüm nedir?"

Başını salladı, "Seni düş kırıklığına uğratacağım Jon" dedi, "çünkü geleceğinde gördüğüm davranış biçimini sana şu anda söylemek istemiyorum."

"Ne?" diye sordum, durumun bu şekle dönüşmesi beni son derece sarsmıştı. "Yani sen şimdi çözümü bildiğin halde bunu bana anlatmayacağını mı söylemek istiyorsun? Eğer bana söylersen, gerçekleşmeyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Hayır" diye yanıtladı, "sana söylesem de söylemesem de, senin bu aşamada yürüyebileceğin sadece tek bir yol var."

Şaşırmış ve sersemlemiştim. "O halde" dedim, "eğer bu çözüm gelecekteki davranış biçimimi etkilemeyecekse bana neden söylemiyorsun, anlayamıyorum."

"Çünkü" diye yanıtladı, "eğer bunu sana şimdi söylersem gelecekteki düşüncelerin etkilenecek, her ne kadar bu Elgon'a karşı davranışını değiştirmese de, daha sonraki eylemlerinin değişmesine neden olur."

"Anlamıyorum Rana" dedim, "ne demek istiyorsun?"

"İyi ve kötü kavramlarından söz ediyorum" diye karşılık verdi, "yani üçüncü bilinç düzeyine erişebilmen için geçmen gereken son sınavdan söz ediyorum. Bu kavramların da -başka her şey gibi-bakış açının genişliğine bağlı olduğunu hatırlamalısın. Bir zihnin gelişkinliği, kabul edilemez görüneni kabul edebilmesiyle ölçülür. Mikro düzeyde kabul edilemez görünen bir şey Makro düzeyde her zaman kabul görür."

"Evet" diye sözlerine katıldım, "bütünüyle Makro olan bir açıdan her şeyin mükemmel göründüğünü de biliyorum, ama bunun benim sorunumun çözümüyle ne ilgisi var?"

Açıklamasını sürdürerek, "Söylemek istediğim" dedi, "Elgon'un tehdidine karşı uygun çözümü fark edemiyorsun, çünkü bu çözümü mikro bakış açısıyla arıyorsun; oysa çözüm mikro açıdan iyi ya da kötü, ama kabul edilemez görünüyor."

"O halde, eğer sen bana bu çözümü gösterirsen ben onu kullanacağım, ama yanlış nedenlerle, çünkü onu bana sen söylediğin, ben kendim keşfetmediğim için içime sindirememiş olacağım, doğru mu?"

"Kesinlikle doğru Jon" diye yanıtladı, "ve bu yakın geleceğini etkilemeyecek, ama buradan sonraki on bin yılını etkileyip Lea'yla senin fiziksel ve astral düzeylerde tekrar bir araya gelmek için beklemeniz gereken süreyi uzatacak."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Rana, ama çözümü açıklamadığın için sana teşekkür ederim" dedim isteksizce. "Elgon'un sarayına dönüp, yürüyebileceğim tek yolun ulaştığı ve benim de zaten zihnimde olan şu çözümü keşfetmeye çalışayım, bakalım bu iş ne kadar sürecek."

Kalkmaya hazırlanırken Rana beni Lea'yı görmeden Mikro Adası'na dönmem konusunda uyardı, nedenini sordum.

"Çünkü" diye açıkladı, "ikiz ruhun olarak, aradığın çözümü senden gizlemekte zorluk çekebilir, bilgiyi benden de ondan da alsan sonuca yapacağı etki aynı olacaktır."

Rana'ya bir kez daha teşekkür ettim ve öğüdüne uyacağımı söyledim. Sonra Lea'yla bağlantı kurmak için bir girişimde bulunmadan Elgon'un sarayına döndüm. Carol'un boş odadaki resmi ekranda sürekli asılı kaldığı halde, bu odanın nerede olduğunu bilmediğimi fark ettim. Bulmak için sarayı aramam gerekiyordu. Sonra büyük bir hata yaptım. Elgon'un odamın dışında telepatik güce sahip bir sürü insan görevlendirdiğini unutmuştum, bu yüzden duvarın içinden koridora geçtim; elbette beni hemen gördüler ve durdurmaya çalıştılar. Kendimi o kocaman yemek salonunda düşleyip, görüş alanlarının dışına çıktım, ama telepatik ağın oluşmasında katkısı olan herkese astral bedenimle kaçtığımı anında bildirdiler. Kendimi birden yemek salonunda bulunca gerçekten düşünce hızıyla koşmaya başladım; odadan odaya geçiyor, sarayın alt katlarına inen merdivenleri arıyordum,

çünkü Carol'un aşağıda olduğunu hissediyordum. Doğru merdivenleri saptayıp tam Carol'un tutsak edildiği kata inmek üzereydim ki, Elgon' un yandaşları yerimi belirlediler. Bir kez daha beynimi ezen mengenenin giderek artan basıncını hissettim. Ama bu kez direnmek yerine sevgi dolu bir kabulle karşılık verdim. Aynı anda da Carol'u aramayı sürdürüyordum. Elgon'un sarayının mahzenleri gerçek bir odalar labirenti gibiydi, ama en sonunda doğru kapıdan geçtim ve kendimi Carol'un ortasında ölü gibi yattığı odada buldum. Ona doğru atıldığımda, Elgon'un yan taraftaki gölgelerden geliyormuş hissini veren boğuk kahkahasını duydum.

Hemen hemen aynı anda da beynimdeki mengenenin baskısı iki katma çıktı ve bin kişinin Makro gücüyle üretilen telepatik ağı üzerime beni ezecek biçimde yöneltenin bu kez özellikle Elgon'un kendisi olduğunu anladım. Rana'nın ya da Lea' nın böyle çılgınca bir telepatik saldırıyla baş edebileceklerinden kuşkum yoktu, ama benim ikinci bilinç düzeyiyle sahip olduğum güç bu zihinsel ağla boy ölçüşecek durumda değildi. Baskı beni çabucak etkisi altına aldı, artık bu sıkıntıyı daha fazla kabul edemiyordum, karşı koymak için çabalamaya başlayınca da her şey birdenbire sona erdi. Bilincimi yitirdim ve 1976'da uyandım.

Odam karanlıktı, saat henüz sabaha karşı 4'tü. Hemen uyuyup, 2150'de başıma ne geldiğini anlamaya karar verdim. O ezici mengenenin canlı anısını zihnimden atmak biraz zaman aldı, ama sonunda uyumayı başardım ve tenteli yatakta uyandım. Sela üzerime eğilmişti. Gözlerimi açar açmaz "Sen bir aptalsın Jon İki" dedi. Ona Karl'ın o alaycı tavrıyla gülümsedim. "Bakıyorum" dedim, "artık onuncu bilinç düzeyinde olduğum aldatmacasını sürdürmeye gerek görmüyorsun."

"Bu doğru" diye yanıtladı, "Makro güçlerinin çok sınırlı olduğunu öğrendik. Sen önümüzdeki birkaç gün içinde üçüncü bilinç düzeyine biraz zor ulaşırsın.

Ama sana aptal deyişimin nedeni bu değil. Astral düzeye geçtiğinde fiziksel bedeni korumasız bırakırsan, nasıl yapılacağını bilen biri -örneğin ben- gümüş kordonu koparıp, seni ebediyen fiziksel bedeninden ayırabilir, bunun farkında değil misin?"

"Evet" dedim, "biliyorum, ama siz benim sürekli olarak Mikro Adası'nda kalmamı istiyorsunuz ölmemi değil. Eğer ölürsem propaganda değerim sıfır olur."

Sela yanıtlamadan önce diliyle öpücük veriyormuş gibi dudaklarına dokunarak, kışkırtan bir ifadeyle bana baktı. "Seni ölü istemiyorum Jon" dedi, "senin benim aşığım olmanı istiyorum. Ama zamanda aktarım işlemini tamamlamamız için bize yardımcı olmazsan, bu muhteşem bedenin yakında öleceğini biliyorum, zihnin de 174 yıl gerilerde bir yere gidecek."

"Sela" dedim, "artık mikro bir yaşantı istemiyorum."

"Ama başka çaren yok" diye karşılık verdi, "ya 2150'nin Mikro Adası'nın düzen içindeki mikro toplumunda yaşarsın, ya da 1976'nın kaos içindeki mikro toplumunda."

Ben yanıt vermeyince derin derin içini çekti; benimle uğraşmaktan vazgeçmişti. "Bize Carol'u Makro topluma kendi çabasıyla dönmesi için salıvermekten başka bir yol bırakmıyorsun" dedi, "tabii o da yasalarımıza boyun eğmeyeceği, bu arada birçok yasayı çiğneyeceği için ölüme mahkûm edilecektir."

"Bu cinayet olur!" dedim.

"Hayır, cinayet olmaz!" diye yanıtladı. "Eğer biri ölümle cezalandırılacağını bile bile yasalara karşı gelirse bu intihar olur! Ama Mikro Adası'nda sürekli kalmayı kabul edersen onu kurtarabilirsin."

"Bana biraz daha zaman tanı" dedim. "İzin ver de bunun üzerinde düşüneyim."

"Çok zamanın oldu Jon" dedi, "ama yine de ne kadar yüce gönüllü olduğumuzu göstermek için sana bir günlük süre daha veriyoruz. Eğer yarın sabaha kadar bizimle işbirliği yapmaya karar vermezsen Carol'u serbest bırakacağız ve sen de onun kendi ölümüne yol açışını izleyebileceksin."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Sela gitti, ben de hapishane dairemi arşınlamaya başladım, Rana'nın zaten zihnimde var olduğunu söylediği

çözümü keşfetmeye çalışıyordum. Acaba bu çözüm neydi? Bana en ağır gelebilecek karar hangisiydi? Bir açıdan bakarsam, bu karar Elgon'a meydan okuyup, onunla anlaşmayı reddetmek olabilirdi. O zaman büyük özveride bulunmuş olacaktım, çünkü sadece Carol'u yitirmekle kalmayacak, 2150'de yaşama fırsatını da tepecektim.

Evet, kuşkusuz bana en fazla Carol'u Mikro Adalılar tarafından idam edilirken görmek ağır gelirdi -üstelik bunu engelleyecek durumda olduğumu bile bile.

Rana'nın sözlerini hatırladım. "Ama Makro bakış açısından hiçbir şey dehşet verici görünmez" demişti. "İnsanı korkutan şeyler sadece mikro açıdan bakıldığında vardır; çünkü sadece kendi seçtiklerimizi deneyimlediğimiz, her haliyle mükemmel, adil ve dengeli bir makrokozmosda yaşadığımızı bu sınırlı açıdan pek göremeyiz."

O halde, eğer Carol ölürse diye düşündüm, bunu kendi seçmiş olacak, ama ben onu sahiplendiğim için kaybetmekten üzüntü duyacağım. Makro filozoflar, yeteri kadar istediğimiz ve inandığımız her şeyi elde edebileceğimizi söylerler; her ruhun da özgür iradesi ve sonsuz Makro gücü olduğuna göre ortada sorun yoktu.

Evet, kabul ediyordum. Makro açıdan ortada sorun yoktu -ama ben o düzeyde yaşamıyordum ki! Yaşadığım düzeyde bir sürü sorun vardı ve şu anda en önemlisi de Carol'u ölümden kurtarmak ve 2150'de kalmayı başarmaktı. Sadece Elgon'la işbirliği yapmak bu sorunu çözmeye yetecekti. Sonra yaşamımın geri kalanını Makro topluma dönmek için çare aramaya adayabilirdim. Acaba gerçekten Makro topluma geri dönmeye çalışır mıydım? O uzun gün ve akşam boyunca tamamen yalnız bırakıldım, sabahleyin Elgon'a ne söyleyeceğim diye kıvranıp durdum. Akşam iyice bastırdığında yorgunluktan bitkin düşmüş, ama bir karara varmıştım. Carol için yaşamı, böylece kendim için de Mikro Adası'nı seçmiştim. En sonunda gelen uyku korkunç bir karabasanı da birlikte getirdi. Düşümde üzerimde uzun, siyah bir cüppeyle kocaman bir çölün ortasında oturuyordum; yargıçtım ve önümde yargılamak zorunda olduğum insanlardan oluşmuş göz alabildiğine uzanan bir sıra vardı. Yanımda duran mübaşire göre hepsi de ölüm cezası gerektiren suçlar işlemişlerdi. Ama açıklamalarım teker teker dinlerken, savunmaların tümü de bana öyle dokunaklı ve yürekler

acısı geldi ki, sonuçta hiçbirine ölüm cezası vermedim. Beni alkışladılar, teşekkür ettiler, göklere çıkardılar; çünkü önüme gelen herkes için yaşamı seçmiştim.

Sonra sahne değişti, kendimi çölün başka bir yerindeki muazzam bir hapishane avlusunda yanımda mübaşirle yürürken buldum. Ölümden kurtardığım bütün insanlar burada ayaklarından kocaman birer gülleye zincirlenmişlerdi, öyle ki hepsi de zar zor hareket edebiliyorlardı. Beni övenler, bana teşekkür edenler şimdi yüzüme karşı lanetler okuyorlardı. Hepsinin de korkunç bir hastalığa tutulmuş olduklarını görmek beni dehşete düşürdü: bu uğursuz hastalık kemikleri üzerindeki etleri eriterek bedenlerini yavaş yavaş yok ediyordu. Her nedense kendimi bu tutsaklara teker teker bakmak zorunda hissettim; yaşamlarını kurtarmıştım, ama şimdi acı vererek yavaş yavaş bedenlerini kemiren bir vebanın biçimsiz, korkunç kurbanları haline gelmişlerdi. Birinin bana seslendiğini işittim, ona doğru dönünce tüylerim diken diken oldu ve öyle dehşet duydum ki, gözyaşları içinde 1976'da uyandım; çünkü, yaşamını kurtardığım ama şimdi bana lanet okuyan son tutuklu Karl'dı. Karl'a -düşlerimde bile olsa- zarar verebildiğimi düşünmek kendimden nefret etmeme neden oldu, midemin bulandığını hissettim. Neden böyle bir düş görmüştüm? Anlamı ne olabilirdi? Kendime bu soruyu sorunca, Rana'nın sözleri aklıma geldi:

"Tüm acılar, mutsuzluklar ve hastalıklar kaçınılmaz olana -yani gelişmek amacıyla gerçekte kendi yapmış olduğumuz seçimlere- karşı koymaktan kaynaklanır."

O halde çözüm neydi? Yine Rana'nın sesini duyar gibi oldum: "Olumsuz eylemleri dengelemenin tek yolu olumlu eylemler yapmaktır. Bu yüzden sevgiyle kabul etmek her şeyi dengeler. İşlenebilecek tek günah, olan neyse onun mükemmel olduğunu kabul etmemektir."

"Demek ki" diye karar verdim, "gördüğüm düşü üreten Yüksek Ben'di; olan neyse onun mükemmel ve gerekli olduğunu kabul etmemenin doğuracağı sonuçlar gösterilmek istendi." O halde bu düş öbür yolu seçip, Carol'un ölmesine izin vermem gerektiği anlamına mı geliyordu?

Geçmişte Karl'ın da mı ölmesine izin vermiştim? O yüzden mi şimdi düşüme girmişti?

Zihnimin derinliklerinden bilincime bir şeyler sızdı ve gözlerimin önünde ardı ardına iki sahne belirdi; birinde Karl yarım litrelik bir şişe havuç suyunu başına dikmişti, ikincisinde Carol kafeteryadaki mekanizmadan her zaman olduğu gibi havuç suyu alıyordu. Sonra aklıma başka bir kıyaslama geldi; Carol 1976'daki "geçmiş" yaşamında kendini çevre kirliliğine karşı çıkan koyu tenli bir öğrenci olarak tanımlamıştı, Karl ise durmadan sanayi artıklarının neden olduğu kirlilik konusunda atıp tutardı. Zihnimde düşünceler birbirleriyle yarışıyorlardı. Ama o bir kızdı -sevdiğim kız, eş ruhum, Alfa eşim! Ve Karl! O bir erkekti -en sevdiğim erkek, en iyi dostum, üvey kardeşim, oda arkadaşım!

"Oh Tanrım!" diye düşündüm yüksek sesle, "Oh sevgi dolu Tanrım!"

Ellerimle göğsümü sımsıkı tuttum ve içimdeki sızıyı, çatışmayı, heyecanı, korkuyu ve coşkuyu dengeleyene kadar öne arkaya sallanıp durdum. En sonunda bu dengeyi kurup, yeni fark ettiğim gerçeğin mükemmelliğini kabul edebilir hale gelince, aşağı koşup Karl ve Neda'ya durumu açıkladım. Onlar da benim kadar sarsıldılar, sonuçta, hepimiz yaşamlarımızdan oluşmuş o sonsuza dek çakışan desenin mükemmelliği karşısında duyduğumuz coşku ve şaşkınlıkla gözyaşları içinde kaldık. Ama en önemli soru yine ortadaydı. Carol'un -Karl'ın ölmesine izin vermeli miydim?

Günün geri kalan bölümünü bu soruya bir yanıt bulmaya çalışarak geçirdim; akşama doğru Karl ve Neda'ya Carol'u kurtarabilecekken onun ölmesine seyirci kalmanın benim için dayanamayacağım kadar büyük bir yük olduğunu itiraf ettim. Gecenin geç saatlerine kadar tartıştık, Karl'a göre Carol'u ve kendimi kurtarma doğrultusundaki ilk kararımı uygulamam yerinde ve akıllıca olurdu, Neda ise soruyu Yüksek Ben'e sarmamı ve bana ne kadar zor gelirse gelsin, alacağım yanıt uyarınca davranmamı öneriyordu. Sadece başımı salladım, sonra daireme döndüm. Yattığım halde, Elgon'la ilgili kesin bir karar verene kadar uyumak istemiyordum; yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Çaresizlik içinde kıvranırken Carol'un öğüdü aklıma geldi; ne zaman biraz düş kırıklığına uğrasam, Makro Bağlantı anımı zihnimde tekrar canlandırmamı söylerdi. Zihnimi Makro Ben'le kurduğum son bağlantıya yöneltince, endişe ve gerginliğin bedenimden akıp gittiğini hissettim. Aldığım solukların derinliği ve ritmi

değişti; bir kez daha tüm zıtlıkların bir olduğu o dile gelmez hal beni zamanın, uzayın ve sözcüklerin ötesindeki en yüce deneyime ulaştırdı.

Uyuyakalmış olmalıydım, çünkü gözlerimi açtığımda Sela'nın ve Elgon'un üzerime eğildiklerini gördüm. Sonra Elgon'un "En sonunda uyanabildiğin için sevindim" dediğini duydum, "kararını bekliyoruz."

Hiç düşünmeden yanıtladım, "Ben buraya ne öğrenmek için geldiysem onu öğrenmeye, Carol'a da aynı fırsatı tanımaya karar verdim."

"Sen" dedi Sela, "gerçekten onun ölümünü seyretmeye hazır olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Buna karşılık vermeyince Sela video ekranını göstererek "Bu kararla yaşayabileceğinden emin misin?" diye sordu.

Karşı taraftaki dev video ekranına baktım. Carol'un görüntüsü değişmişti. Artık boş bir odanın tabanında yatınıyordu, avludaki bir duvara, kollan ve bacakları gerilmiş durumda, bileklerinden kelepçelenmişti. Çıplaktı ve belli ki bilinci yerindeydi, çünkü acı duyuyor gibiydi. Yüzünü gösteren bir yakın çekim gerçekten kendine gelmiş olduğunu kanıtladı, gözleri açıktı ve bakışları önündeki bir şeye dikilmişti. Sonra resim değişti ve neye baktığını gördüm -adalı bir güruh çılgınlar gibi bağırıyor, çığlıklar atıyordu. Çelikten yapılmışa benzeyen yüksek bir ağ perde onları engelliyordu.

Elgon "Eğer perdeyi kaldırırsak" dedi, "bu kalabalık, doğum kontrolünü savunduğu ve hamile kalmak istemediği için onu öldürünceye kadar taşlayacak. Carol bir yabancı ve böyle suçları yabancılar işlerse cezası ölümdür. Bizimle işbirliği yapmak istemediğine emin misin Jon?"

Başımı salladım, kendime güvenemediğim için ağzımı açmadım.

Elgon'la Sela bana dikkatle baktılar, ikisi de konuşmuyorlardı; aramızdaki sessizlik giderek uzadı, sonunda Elgon birden bir onay işareti verircesine başını eğdi ve ekrandan gelen sesler yükseldi.

Bakmamaya çalıştım, ama gözlerim beni dinlemiyordu, bakışlarım kalabalığa takılıp kalmıştı. Perde kalkmıştı, insanlar içeri akıyor, Carol'un

ayaklarının biraz ilerisine yığılmış küçük, keskin, kuvarsa benzeyen taşlara doğru koşuyorlardı.

Ondan sonraki yarım saat boyunca erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan meydana gelen bu güruhun Carol'un acı çeken bedenine küçük keskin taşlar fırlattıklarına tanık oldum. Bu kanlı olayı baştan sona izlemek durumunda kaldım; önce o güzel bacaklarında, kollarında, göğsünde ve yüzünde ince kesikler oluştu, sonra bütün bedeni geniş, kanlı yaralarla kaplandı, en sonunda bir gözü görmez oldu, diğer gözü ise bir doku parçasıyla yuvasından ve yanağından aşağı doğru sarktı. Taşlar çok küçük olduğu için Carol son ana kadar bilincini yitirmedi. Olay bittiğinde, güzelim bedeni kemiklerinden sarkan et parçalarına dönüşmüştü. Zihnimin yeni Makro Bağlantım'ın taze anılarıyla dolu olmasına karşın, yine de bu son yarım saat tüm yaşamım boyunca çektiğim en büyük işkence oldu. Sessizliği Elgon bozdu. "Böyle bir ölümü seyretmek başka, yaşamak başka şey Jon" dedi. Ve içeriye çağırdığı yandaşları beni saraydan çıkarıp aynı avlu duvarına götürdüler; sevgili Carolum'dan geri kalanlar bana yer açılsın diye toplanıyordu. Hızla öne doğru itilince, Carol'un kanıyla kırmızıya boyanmış küçük beyaz taşlar ayaklarıma battı.

Kalabalık yeniden toplanmıştı, ben kanla ıslanmış o ölüm duvarına doğru sürüklenirken, onlar da ağza alınmayacak sözler ve suçlamalarla bağırıp çağırıyorlardı. Kanlı kelepçeler el ve ayak bileklerim üzerine gürültüyle kapanırken, zihnim bulanık anılarla doldu -Lea ve birlikte geçirdiğimiz kısa anlar-Rana ve öğrenmem gereken onca ders... öğrenmiş miydim?., öğrenecek miydim? -Neda ve akıl almaz değişimi- Karl, benim sadık dostum ve geçen birkaç ay boyunca yaşamına getirdiğim sarsıntılar- ve Karl'ın benliğinin diğer parçası, beni arkamdaki duvarın kaba tuğlasından sıcak kanıyla ayıran sevgili Carol'um. Elgon'la Sela'nın kalabalığı yararak bana doğru yaklaştıklarını gördüm. Hemen önümde durdular, ama neden bilmem, bana sanki binlerce mil uzaktalarmış gibi geldi. Elgon parmaklarının ucunu altımdaki kırmızı kan havuzuna daldırdı, sonra parmaklarını göğsüme sildi ve beni aşağılayan bir ifadeyle kararımı yeni baştan düşünmek isteyip istemediğimi sordu. Ağzımı açmadım, çünkü gözlerim sorusunu sert bir biçimde yanıtlıyordu.

Elgon sırtını bana dönerek eğildi ve iki tane kanlı taş aldı, ardından da taşları kalabalık görsün diye havaya kaldırdı, sonra yine bana dönerken birini Sela'ya verdi, yüzüme baktı ve ilk taşı attı. Zihnimin derinliklerinde Rana'nın sesinin yankılandığını duydum: "Carol ve sen Jon, çok eskiden Filistin'in güneyinde pek kibirli ve şiddet yanlısı bir ailede doğmayı seçmiştiniz. Güzel ama gösterişe düşkün ve kendini beğenmiş çocuklar olarak büyüdünüz. Başkalarını çok kolay suçluyordunuz. Birkaç kez de suçladığınız insanlar taşlanarak öldürülürken, kendinizi haklı görerek bu eyleme katıldınız."

Şimdi başımıza gelenlerin nedenini biliyordum, ama gözlerim ve beynim hâlâ Elgon'a duyduğum nefretle dolup taşıyordu. Rana sözlerini sürdürüyordu: "Bir zihnin gelişkinliği, kabul edilemez görüneni kabul edebilmesiyle ölçülür."

Makro Dinlenme'yi uygulamaya çalıştım, sevgiyle kabulü içeren Makro bir açıdan bakabilmek için çaba gösterdim. Elgon'u sevmeye ve kabul etmeye çalıştım, olan neyse onun mükemmel olduğunu kabullenmeye çalıştım, bütün bunları denedim - ama işe yaramadı. Kabul edilemez görüneni kabul etmek son sınavım bu idi ve ben başaramadım. Elgon'u sevgiyle kabul edemedim.

Her şeyin bir sınırı var -acının bile- ama yüzlerce sivri taş bedenimi parçalarken, içime akan acı öyle yükseldi ki, bundan böyle bir saniye daha yaşamaya dayanamayacağımı düşündüm. Gözlerim artık görmüyordu, ama zihnimde Lea belirdi.

"Hatırla Jon, bir zihnin gelişkinliği kabul edilemez görüneni kabul edebilmesiyle ölçülür. ”

Kulaklarımda bu sözler çınlarken 1976'da uyandım.

Bölüm XVII : Tekâmül-aşma

2150'deki ölümümden bu yana bir ay geçti ve Makro toplumdan bu kadar uzun bir süre ayrı kalmaya katlanmak benim için güç oldu. Ama şimdi, küçük balkonumda ılık ilkbahar güneşi altında otururken, bu ayrılığı, hatta geleceğin dünyasında o son bir saat boyunca yaşadığım dehşet ve acıyı içime sindirebiliyor, kabul edebiliyorum. Elgon'u, Sela'yı ya da başka birini artık suçlamıyorum, onlara kızgınlık duymuyorum, çünkü deneyimlerimin tümünü gerçekte kendim seçtim. Kızgınlık da, şiddete yönelik bütün diğer duygular gibi, mikro varlıkların kendi yaşadıklarının sorumluluğunu üstlenmekten kaçınmak için suçu son bir çırpınışla başkalarının üstüne atmaya çalışmalarından kaynaklanır. Bu yüzden öfke ve şiddet, insanoğlu yaşamındaki her olayın tüm sorumluluğunu yüklenmeyi öğrenene kadar var olmaya devam edecektir. Ruhsal tekâmülümde bu aşamaya gelmiş olduğumu umut ediyorum.

Ve şimdi Karl, annemin beni sana emanet ettiği gibi, ben de sana bu günlüğü emanet ediyorum, nasıl uygun görürsen öyle kullan. Biraz sonra aşağıya gelip, seninle ve Neda'yla son yemeğimi yiyeceğim. Akşam sona erince de her ikinizi öpüp, yakında tekrar görüşmeyi umduğumu söyleyeceğim. Karşılıklı konuşmak yerine yazarak sana veda ettiğim için beni bağışla. Sen benim için sözcüklerle anlatamayacağım kadar değerlisin. Bütün başarısızlıkların gerçekte başarı, ölümlerin de doğum olduğunu öğrenmek uzun zamanımı aldı.

Bu gece tekâmül-aşacağım. Demek istediğim, dün gece çok inandırıcı bir başka düş gördüm. Bu bir vizyondu. Seninle Neda için arka sayfaya kabaca

bir taslağını çizdim. Sana "teşekkür etmek" her şeyin bittiği anlamına gelmiyor Karl. Düşlerini aklında tut. Ben o düşlerde olacağım. Her zaman senin yanındayım. Seni seviyorum. Biz biriz. Şimdilik hoşça kal,

Sonsöz

Jon Lake'in bedenini yakıp, küllerini birlikte büyüdüğümüz evin yakınındaki bir koruluğa serptik ve o günden bu yana üç ay geçti. Başlangıçta Jon'un intiharını kabullenmenin benim için çok güç olduğunu itiraf etmek zorundayım. Bunun bir kaçış olduğunu ve Makro felsefesine yakışmadığını söylüyordum, ama geçen haftalar boyunca Neda benim mikro felsefemi oldukça inceltti, Jon'un eylemini bugün artık çok farklı bir ışıkta görüyorum. Bakış açımın değişmesinde belki de en önemli etken, Jon bizden ayrılmadan birkaç gece önce yaptığımız bir konuşma oldu. Jon bu konuşmayı günlüğüne geçirmemiş, oysa geçirmiş olmasını isterdim, çünkü bana Makro toplumun yaşam ve ölüm hakkındaki görüşünü hatırlatınış olurdu.

Neda'yla birlikte Jon'la aramızda geçen konuşmanın ayrıntılarını defalarca gözden geçirdik. Hatırladığımız kadarıyla, ben bir akşam bizim bölümdeki bir öğrencinin intihar ettiğinden söz etmiş ve bunu sorumluluklardan kaçış olarak nitelemiştim, Jon da şöyle bir yanıt vermişti: "Bilinçli bir intihar eylemini kınıyor musun Karl. Bu, içinde bulunulan durumun sorumluluğunu üstlenmekten kaçınma çabası olabilir de olmayabilir de! Mikro yaşamın bütününün bilinçsiz bir intihar olduğunu unutmuyor musun? Bu yaşam öldürücü bir kazayla çabucak sona erebilir, ya da bedenin yaşamsal organları tamamen tükenene kadar zaman içinde bozulup çürümesi anlamına gelen mikro yaşlanmayla yavaş yavaş bitebilir. Bedenin bozulması, insanın kendi seçimi olan yaşam biçiminin getirdiklerine ve bunun sorumluluğunu kabul etmeye yine kendisinin direnç göstermesinin doğal sonucudur. Dr. Hans Selye'nin Yaşamdaki Gerilimler adlı kitabında değindiği bütün gerilimlere bu direnç neden oluyor."

"Tamam" demiştim, "bilinçsiz intiharı ya da Dr. Selye' nin gerilim kuramını tartışacak değilim; ama sözünü ettiğimiz öğrenci bilerek intihar etmiş, çünkü ana-babasına bir not bırakarak kendisini bağışlamalarını istemiş. Şimdi ben bunun korkakça bir yol olduğunu söylüyorum."

Jon dişlerim göstererek gülmüş ve "Biliyorsun" demişti, "şu incelediğimiz Fransız sosyolog Emile Durkheim'a göre iki intihar nedeni var: Bunalım, amaçsızlık ve umutsuzluk (anomik intihar) ve özveri (altruistik intihar). Birinci, yani anomik intihar, insanın kendine, başkalarına yabancılaşmasından ve başa çıkmakta kendini tamamen yetersiz hissettiği bunalım dolu bir hayattan kurtulma arzusundan kaynaklanıyor. Benim sözünü ettiğim bilinçli mikro intihar bu. Sonuç da mikro 'ben'i hiçbir zaman hoşnut etmiyor; çünkü astral bedeninde uyandığında hâlâ kendini sorumluluk taşımadığına inanan bir zihne sıkışıp kalmış buluyor. Bu zihin, mikro ben başarısızlıkla karşılaştığında bağışlayamadığı için kendinden nefret etmeyi sürdürecektir."

Neda burada onun sözünü keserek "Ama Jon" diye sormuştu, "Makro bakış açısından bütün eylemlerin mükemmel olduğunu söylememiş miydin? Bir intihar nasıl mükemmel olabilir?"

Jon "Makro düzeyde" diye karşılık vermişti, "her olumsuz eylem olumlu bir eylemle dengelenir, böylece onlar birbirini etkisiz hale getirirken, ortada mükemmel bir denge kalır. Makro açıdan her başarısızlığın zamanla başarıya dönüştüğü görülebilir, çünkü başarısızlık öğrenme için gerekli olan içgörüye ulaştırır. Eğer bir ruhun, içinde bulunduğu durumun sorumluluğundan kaçamayacağını öğrenmesi için bir ya da bin kez intihar etmesi gerekiyorsa o zaman intihar da bu ruh için gerekli ve mükemmeldir."

Neda "Anlıyorum" diye başıyla onaylamıştı. "Peki, özveriden kaynaklanan intiharı nasıl tanımlıyorsun?"

"Bunun iyi bir örneği" diye açıklamıştı Jon, "Titanik batarken yaşandı. Bazı insanlar, diğerlerine zaten az sayıda olan cankurtaran sandallarında yer kalsın diye gemiyle birlikte batmayı yeğlediler. Tarih, başkalarının yaşamı ya da yararı uğruna kendi yaşamlarından bilinçli olarak vazgeçen böyle özveriye dayalı ders alınacak intihar örnekleriyle dolu."

"İntiharla başkalarına ders vermek..." diye duraksamıştı Neda; sonra "Makro toplum üyeleri de Mikro Adası'nda yaşayanların onları öldürmelerine izin verdiklerinde bu tür bir davranış mı sergilemiş oluyorlar?" diye sormuştu. "Belki de fiziksel yaşamın en yüce amaç olmadığını göstermek istiyorlar."

"Bir bakıma" diye Jon yanıtlamıştı. "Bunun en ünlü örneği dünyanın gelmiş geçmiş en büyük Makro filozoflarından biri olan Nasıralı İsa'nın intiharıdır. O, Makro ben'in mikro fiziksel ben'in efendisi olduğunu ve bu yüzden öldürülmüş olsa bile onu yeniden yaratabileceğini ya da onu diriltebileceğini göstermek için kendisini öldürmelerine izin vermişti. Ben İsa'nın aynı zamanda -mikro adam için gerekli olsa bile, fiziksel bedenin m-M süreci boyunca son derece kısıtlı bir görünüm olduğu yolundaki inancını da göstermek istediğini düşünüyorum."

"Böylece tekâmül" diye eklemişti Neda, "sadece mikrofiziksel düzeyde sıkışıp kalmıyor, her ruh makrokozmik kaynağının tüm farkındalığına ulaşana kadar, hep daha üst bilinç düzeylerine doğru sürüp gidiyor."

"Doğru" demişti Jon, "bu düşünce de bizi henüz mikro adamın bilmediği üçüncü bir intihar kavramına götürüyor tekâmüle yönelik bu intihara Makro toplum 'tekâmül-aşma diyor."

"Sanırım, sen bundan bize daha önce söz etmiştin Jon" demiştim.

"Evet, hastanede yaşam kurtarmaya çalışırken, bazı hastaların beni engellediklerini hatırlayacaksınız; bilinçaltları ölmeye karar vermişti. Bruno'nun bana sadece titreşimlerini dengelemek için dünyaya geldiğini söylediğini de hatırlayacaksınız. Amacına ulaştığı için bu dünyadan ayrılıyor, gelişmesini sürdürmek üzere bir başka boyuta geçiyordu. Biliyorsunuz, Deltarımız Hugo da bilinçli olarak fiziksel bedeninin yaşamına son verip, tekâmül-aşmayı tasarlıyordu. Hiç kimse Makro düzeyde veya bilinçaltında bu yaşam parçasında öğrenebileceği ya da öğrenmek istediği her şeyi öğrendiğine inanmadıkça ölmez. Bu, anlaşılmaz görünen bebek ölümlerinden tutun da deprem gibi yıkımlar ya da toplumsal olayların neden olduğu bütün ölümler için geçerlidir."

Neda "Bilinçaltlarmm gelecekte olacak her şeyi bildiğini ve bu yüzden isterse başına gelebilecek herhangi bir kazayı da önleyebileceğini mi söylemek istiyorsun?" diye sormuştu.

"Söylemek istediğim tamamen buydu" diye onaylamıştı Jon hevesle. "Makro bakış açısından kaza diye bir şey yoktur."

"Kabul, ama şu tekâmüle yönelik intihar konusuna geri dönersek" demiştim, "bu anomik intihar gibi sorumluluklardan kaçış değil mi? Eğer biri öğreneceği dersi öğrendiyse, yaşama devam edip, bu dersi henüz öğrenmemiş olanlara yardım etmeli."

"Bu herkesin her zaman birinci sınıfta kalıp, sadece buradaki derslerin öğrenilmesine katkıda bulunması gerektiğini söylemekle aynı şey oluyor" diye yanıtlamıştı Jon.

"Ama birinin öğretmesi gerek" diye karşı çıkmıştım. Jon "Evrenin tarihi boyunca hiç öğretmen sıkıntısı çekilmedi" diye açıklamıştı, "yeter ki öğrenmeye hazır öğrenci olsun. Makro filozoflar öğrenci hazırsa öğretmenin ortaya çıkacağını söylerler. 'Dileyin, o size verilecektir' sözü bu Makro gerçeğin başka bir anlatımıdır. Konu tekrar güçlü istek ve önceden inanmaya geliyor. Eğer başka bir şeyi öğrenmekten daha çok istiyorsan veya öğrenebileceğine inanmıyorsan, başarıya ulaşmak için istek ve inancının güçlenmesini beklemek zorundasın."

Ben başımı sallayarak "Kaçış anlamındaki intiharla tekâmüle dönük intihar arasındaki farkı hâlâ anlayamıyorum" demiştim. Jon "Bu bir dürtü meselesi" diye açıklamıştı. "Ölüme iten dürtü geçmişten kaçmaya mı, yoksa geleceği kucaklamaya mı yönelik? Anomik intihar geçmişten ve/veya şu andan kurtulma çabasıdır; oysa tekâmüle dönük intihar geleceği kucaklamaktır."

"Bu dürtüyü ayırt etmek son derece güç" diye sızlanmıştım. "İnsan yaşamdan kaçma konusunda kendi kendini aldatma eğiliminde olamaz mı?"

"Elbette" diye yanıtlamıştı Jon, "sık sık da öyle oluyor. Her yaşamdan alınması gereken dersler var, ama eğer sen birinci sınıfta öğrenileceklerin hepsini öğrendiğin konusunda kendine yalan söyleyip intihar edersen, uyandığında yine birinci sınıfta olduğunu görürsün. Demek ki, bu dünya sınıfında derslerden uzun süre kaçmak mümkün değil. Kendi Yüksek Beninden kaçamazsın! Mikro adam bu gezegendeki fiziksel yaşamı son basamak olarak görüyor, Bunun sadece bir sonraki boyutun hazırlık dönemi olduğunu fark edemiyor. Ve o tür bir yaşam felsefesiyle de doğal olarak intiharın her şeye son vereceğini düşünüyor. Böylece mikro adam kendi mikro felsefesinin kurbanı oluyor."

Neda "O halde intihar etmenin günah olduğunu söyleyebilir miyiz, söyleyemez miyiz?" diye sormuştu. Jon düşünceli bir ifadeyle "Genelleme yapmak çok zor Neda" diye yanıtlamıştı, "çünkü bütün ölümler -bilinçli ya da bilinçsiz- birer intihar. Günah kavramına gelince, ortada sadece tek bir günah var; o da şimdi, geçmişte ve gelecekte, her zaman, her şeyle mükemmel bir makrokozmik birlik içinde olduğumuzu kabul etmemek. Ama bu bile sadece mikro bakış açısından günah sayılabilir. Makro bakış açısından hiçbir şey günah değil, çünkü her şey amaçlı ve tekâmüle yönelik, bu yüzden de mükemmel. O halde anahtar her şeyi sevgiyle kabul etmek ve böylece insanı fiziksel yaşama tutunmak durumunda bırakan bütün endişe korku ve suçlamalardan özgürleşmek. İşte ancak ondan sonra, sadece ondan sonra tekâmül-aşmak mümkündür."

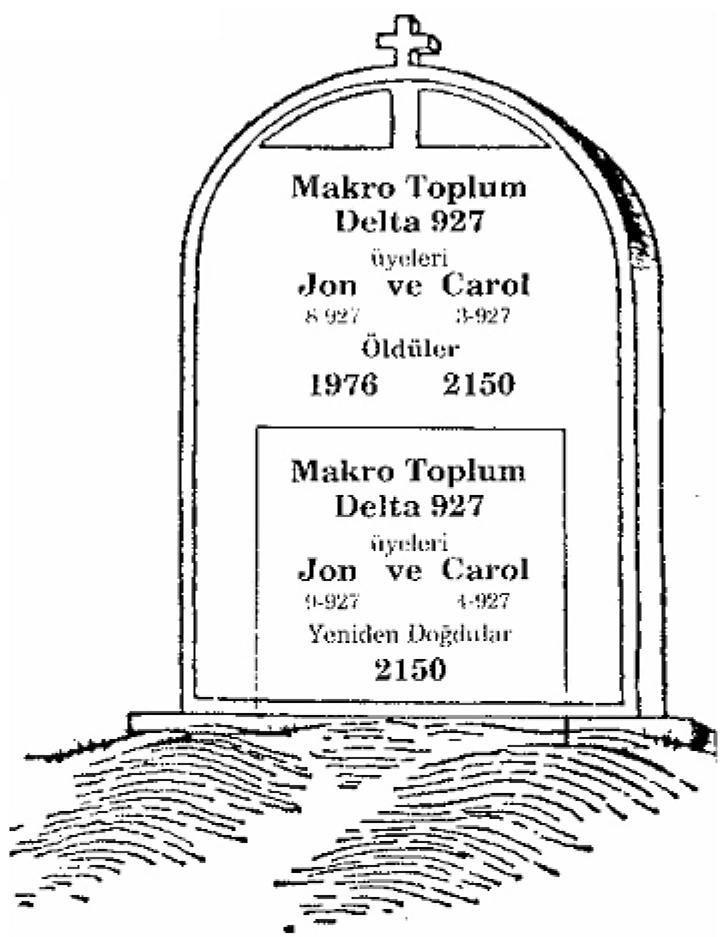
"Tamam! Eğer Makro olsaydım, sevgi dolu bir kabulü içeren anlayışa ulaşmış olanlarla olmayanları ayırt edebilir ve yaşamlarına hangi dürtüyle son verdiklerini bilebilirdim. O zaman da bunun genel olarak intihar diye nitelediğimiz eylem mi, yoksa tekâmül-aşmak mı olduğunu söyleyebilirdim. Ama sorun şu ki, ben Makro değilim ve bu yüzden aradaki farkın nasıl anlaşılacağım hâlâ bilmiyorum" diye karşı çıkmıştım. Jon da "Kültürel Antropoloji'de okuduğumuz o incelemeyi hatırlıyor musun?" diye sormuştu. "Hani bir Kızılderili kabilesinde ölmeye hazır olduklarını düşünen yaşlılar sadece herkese 'hoşça kaim' deyip bir tepeye çıkıyor ve orada ölüyorlardı."

"Evet, bu tam senin Hugo'nun tasarladığı gibi..." diye başlamıştım. Ama Jon "Doğru, kesinlikle öyle Karl" diye sözümü kesmişti. "Eğer ölmek için şu veya bu içimde herhangi bir yola başvurursan, sorumluluklarından kaçmak için intihar ediyorsun demektir; öte yandan yaşamındaki tüm ayrıntılarla barışıksan, sadece sırt üstü yatarsın ve ölürsün -işte tekâmül-aşmak da budur."

Neda'yla birlikte o akşamki konuşmadan hatırlayabildiklerim bu kadar. Jon, tekâmül-aşma'yı böyle yorumlamıştı. Onun söyledikleriyle Neda'nın ve benim gördüğümüz düşleri birleştirince bakış açım oldukça genişledi ve Jon'un ölümüyle ilgili düşüncelerim en sonunda değişti. Onu hâlâ korkunç özlüyorum, ama Neda bana Makro bakış açısından hiçbir şeyin korkunç görünmediğini hatırlatıyor, ben de böylece hangi düzeyde

olduğumun bilincine varıyorum. Yine de Jon'un farkındalık düzeylerimizin sürekli değiştiğini,, benim gibi bir mikro adamın yirmi dört saat içinde hem daha düşük mikro düzeylere hem de üst bilinç düzeylerine -hatta Makro farkındalığa- pek çok giriş-çıkış yaptığını söylediğini hatırlıyorum. Makro farkındalığa sıçramaların da genelde uykuda düş görürken gerçekleştiğini anlatınıştı.

Sözlerimi böyle bir düşü aktararak bitirmek istiyorum. Bu, Jon'la ilgili gördüğüm bir dizi düşün sonuncusu oldu. Diğerlerinde onunla hep alışık olduğumuz biçimde konuşmalar yapıyorduk, ama bu son düş tamamen farklıydı. Neda'yla ben görüntünün simgesel olduğunu biliyoruz, çünkü Jon bize 2150'de mezar da mezartaşı da bulunmadığını söylemişti, artık kullanılmayan bedenler buharlaştırılıyordu. Düşümde Neda ve ben Jon'la birlikte, Jon'un bize son notunda resmini çizdiği aynı büyük mezar taşının önünde ayakta duruyorduk:

Yazarın son sözü

Sonuç olarak, bu kitabın -gerçekte tüm yayınlarımın- en büyük amacı, dünya Kova Burcu'na (Altın Çağ'a) girerken insanlığın birlik ve uyum içinde bir toplum oluşturmasına katkıda bulunmaktır. Sizi şimdiye dek söylenmiş en umut verici özdeyişle baş başa bırakıyorum:

"Dileyin, size verilecektir; arayın bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır." (Matta 7:7)

Makro sevgilerle...

Sevinçle ! Thea Alexander

M.D.'Den Özet Bilgiler

M.D. 'ye Göre Makro Felsefe

Makro felsefe en küçükten (mikro) en büyüğe (makro) kadar her şeyi birbirine bağlayan bir sistemdir. Temel öğretisi, her şeyin sadece birbirine bağlı olduğu değil, aynı zamanda mak-rokozmik bir bütün oluşturduğu yolundadır ve bu oluşan her neyse o mükemmeldir. Ancak mikro açıdan bakıldığında her şey birbirinden ayrı ve bölünebilir görünür. Makro felsefe, mikrokozmik-Makrokozmik bir süreç (m-M süreci) varsayar; bu süreç içinde nötronlar, protonlar ve elektronlar insan bedeni gibi daha büyük fiziksel bedenlerin bölünmez parçalarıdır. Düşünmeyi sürdürürsek, insanın da Dünya denen üçüncü gezegenin bölünmez bir parçası olduğunu kavrarız. Bu sıra ile düşündüğümüzde, güneş sistemi bir galaksinin bölünmez parçasıdır; galaksi de... ve bu hep böyle sürüp gider.

İnsan,

1) kendini kendinden, başkalarından, evrenden ve Tanrı'dan (Makrokozmos'dan) ayrı ve bölünmüş hissettiği,

2) olan neyse onun mükemmelliğini yadsıdığı,

3) başına gelenlerden sadece kendisinin sorumlu olduğu gerçeğini kabulden kaçındığı ölçüde acı ve yalnızlık duyar, hastalık ve ölümü deneyimler.

Farklılık (ayrılık) duygusu neden kaygı uyandırır? Çünkü bizden ayrı, yabancı ya da farklı olarak algıladığımız her hangi bir şey veya kimse bizim için olası bir tehlike, olası bir endişe kaynağıdır. Bir şeyle ya da bir kimseyle kendimizi ne kadar birlik ve bütünlük içinde hissedebiliyorsak, o ölçüde endişeden uzaklaşabilir, rahatlama, kabullenme ve sevgi duyabiliriz. Makro bakış açısından tüm acılar, korkular, nefret, ıstırap ve hastalıklar her şeyin bir olduğunu -her şeyin sevgi olduğunu- her şeyin Tanrı'yı oluşturduğunu ve her şeyin mükemmel olduğunu bilmemenin sonucu olarak görülür.

Bu, olumsuz düşünce, duygu ve eylemlerin var olmadığı anlamına gelmez, ancak olumsuzlukların dengesiz mikro düşüncenin ürünü olduğunu gösterir. Dünyadaki tüm büyük dinler "Ne ekersen onu biçersin" derler. Makro felsefeye göre bu deyişin anlamı olumlu ve olumsuz düşünce kalıplarının yarattığı sonuçlarda aranmalıdır. Eğer gerçekleşmesinden korktuğunuz bir şey varsa, genelde gerçekleşir; çünkü, düşünce enerjinizi bu korkulu olaya harcar, dolayısıyla da onu kendi düşüncenizin enerjisiyle yaratınış olursunuz. İki bin yılı aşkın bir süre önce, bilge kişi, mesellerinin 23:7'nci bölümünde "Bir insanın yüreğinde ne varsa, kendisi 'o'dur" demiş.

Makro felsefeye göre olumsuz düşünce, olumsuz duygu ve olumsuz deneyim üretir; oysa, olumlu düşünce olumlu duygu ve olumlu deneyime kaynak olur. Tek bir düşünce bile kaybolmaz. Düşüncelerimizin tümü, eskilerin yüreğimiz dedikleri bilinçaltımıza kaydolur ve burada her olumsuz düşünce aynı yoğunlukta veya güçte olumlu bir düşünceyle dengelenene ya da yok edilene kadar olumsuz duygular üretmeyi sürdürür (+ ve - = 0).

Olumsuz düşünceler korku, öfke, düş kırıklığı, suçluluk duygusu, bunalım, üzüntü ve benzeri huzursuzluklar üretir. Olumsuz duygularımızı, onları yadsıyarak gidermeye çalışırız. Yani, olumsuz duygularımızı kendi olumsuz düşüncelerimizle yarattığımızı kabul etmek yerine, bu duygulardan onları bastırmak, başkalarına yansıtmak ya da mantıklı kılacak bahaneler bulmak gibi psikolojik savunma yöntemlerini devreye sokarak kurtulmaya çalışırız. Bu savunma yöntemlerinin tamamı, bizi rahatsız eden duygularla ilgili farkındalığımızı azaltma ya da ortadan kaldırma yoluyla psikolojik acıyı azaltacak ya da ortadan kaldıracak biçimde düzenlenmiştir. Böylece kendi farkındalığımızı kendimiz azaltıyor, bakış açımızı daraltarak mikro

bakış açısı düzeyine indiriyoruz. İçinde bulunduğumuz rahatsızlığın sorumluluğunu üstlenmek yerine bu sorumluluğu başka birine ya da başka bir şeye yüklemek de çok alışılmış tekniklerden biridir.

MİKRO BENİN KENDİNİ SAVUNMA YÖNTEMLERİ

Sözle Açığa Vurma:

Uygunsuz istekleri onlardan sürekli söz ederek bastırmaya çalışma.

Dengeleme Çabası:

Bir konudaki düş kırıklığını başka bir konudan aşırı zevk alarak dengelemeye (telâfi etmeye), ya da bir zayıflığın etkisini güçlü bir yanı abartarak azaltmaya çalışma.

Gerçeğin Yadsınması:

Genelde "hastalanarak" veya işe ya da hobilere aşırı kendini vererek Mikro ben'i gerçeğin istenmeyen sonuçlarından, o gerçeği yadsıyarak (gerçeği görmezden gelerek) koruma.

Başka şeye boşalma:

Duyguları (genellikle öfkeyi) o duyguyu uyandıran kişi ya da nesnelerden daha az tehlikeli kişi veya nesnelere boşaltma. Hırsını başka birinden veya şeyden çıkarma.

Duygusallıktan Kaçınma :

'Ben'i acıdan korumak için duygusal bağlılıklardan kaçınma.

Düş Kurma :

Ulaşılamamış isteklerin gerçekleşmiş olduğunu düşleyerek doyum sağlama.

Kimlik Edinme :

Ünlü kişi ya da kuruluşlarla özdeşlik kurarak, bu sayede kendini daha değerli ve önemli hissetme.

Kendini Başka Biri Gibi Görme :

Reddedilmemek için başkalarının değerlerini benimseme.

Kendini soyutlama :

'Ben'e acı verebilecek koşullardan uzak durmak ya da bazı davranışların sonuçlarından kaçınmak için onları uygunsuz olarak niteleme.

Yansıtma :

Kendi uygunsuz isteklerini başkalarına yükleme ya da karşılaşılan güçlükler konusunda başkalarını suçlama.

Akla Uydurma :

Bir davranışın haklılığını ve onaylanması gerektiğini akla uygun biçimde kanıtlamaya çalışma.

Tepki Oluşturma :

Tehlikeli (toplumsal açıdan kabul görmeyen) istekleri bunların karşıtlarından aşırı söz ederek bastırmaya çalışma.

Gerileme :

Daha az olgun davranış isteyen ve/veya daha düşük nitelikte amaçları olan, gerçekte aşılmış bilinç düzeylerine tekrar geri dönme.

Bilinçdışına İtme :

Acı veren ya da tehlikeli düşünceleri bilinçdışına itme.

Uygunsuz güdüleri toplumca kabul edilir bicime sokma :

Ulaşılamayan cinsel istekler yerine cinsellik dışı görünen davranışlarla doyum sağlama.

Sevimli olma çabası :

Kendine verdiği değeri desteklemek için başkalarının beğenisini kazanmaya çalışma.

Kendini hırpalama veya cezalandırma :

Ahlak dışı istek ve davranışları 'ben'e acı çektirerek ödeme. İnsanın kendini yadsıyan bu teknikleri kullanarak psikolojik acısını hafifletme çabaları, kısa vadeli (mikro) bakış açısından başarılı sonuçlar verir. Başka bir anlatımla, bu teknikler işe yarar. Onları kullanma nedenimiz de zaten işe yarar olmalarıdır. Ancak sağlanan bu başarı geçicidir, çünkü bu teknikler farkındalığımızı öyle azaltırlar ki, geniş (Makro) bakış açısından görünen gerçeği -tüm duygularımızı, asla bir başkasının değil, sadece kendi düşüncelerimizin yarattığı gerçeğini-kolayca unutabiliriz.

Belki de psikolojik savunma yöntemlerinin sonunda ulaştığı en önemli nokta, psikolojik gerilimin kaçınılmaz biçimde artarak bedeni hastalanmasına, yaşlanmasına hatta ölmesine neden olabilecek kadar hırpalaması, yıpratmasıdır. Bu konudaki ilk araştırma 1930'lu yıllarda tıp doktoru Hans Selye yönetiminde yapıldı. Dr. Selye'nin vardığı sonuca göre, gerilim veya direnme (ve bu durumun yarattığı sürtünme) olmasaydı, hastalık, acı veya ölüm de olmazdı. Kendini yadsıyan bu teknikleri kullanmak insanı sonuçta çok daha büyük acılara (psikolojik gerilimlere) götürür, çünkü bu teknikler acıların nedenlerim (olumsuz düşünceleri) asla ortadan kaldırmaz, sadece sonuçları, yani olumsuz duygulan geçici olarak hafifletirler.

20. yüzyılın ikinci yarısında pek sık görülen alkol ve uyuşturucu bağımlılarının durumu bu anlattıklarıma çarpıcı bir örnek olabilir. Psikolojik acıyı hafifletmek için bilinçlerinin büyük bir bölümünü farkındalık dışı bırakıp (yadsıyıp), kendilerini rahatsız edici duygulardan geçici olarak kurtarıyorlardı, böylece geriye keyif verici duygular kalıyordu. Ama sıkıntıların gerçek nedenleri ortadan kalkmamış olduğu için, alkolün ve uyuşturucunun etkisi geçtiğinde, psikolojik acı hep artarak

geri dönüyordu. Kendi rahatsızlıklarının sorumluluğunu üstlenmekten kaçındıkları sürece bağımlılıklarından kurtulmaları mümkün olmuyordu, ama bu arada psikolojik acı hiçbir şey tarafından dindirilemeyecek ölçüde büyüyordu. Sonra, ancak o noktadan sonra, kendi olumsuz düşüncelerinin sorumluluğunu kabullenmeye, yardım dilemeye, daha geniş bir bakış açısı edinip acılarının ötesinde yeni bir yaşam felsefesine, Makro bakış açısına yaklaşan yeni bir gerçeğe doğru ilerlemeye hazır oluyorlardı. Peki, gerçek nedir? Bu kimin bakış açısını kullandığınıza bağlı. Bir açıdan doğru-yanlış, iyi-kötü, acı-sevinç, çirkin-güzel gibi kavramlar gerçekte değil, sadece düşüncede var. Hipnoz uygulaması buna çarpıcı bir örnek olarak gösterilebilir.

Bir kolun ya da bacağın yavaşça kesilmesi dayanılmaz acılar verir. Oysa 20. yüzyılın doktor ve dişçilerinden bir kısmı hipnozla her türlü ameliyatı yaptılar. Öyle ki, hasta derin hip-notik telkini kabullendiği sürece acı söz konusu değildi, hasta acı hissetmiyordu. Gerçekte binlerce olay, bir şeyi hangi yoğunlukta hissedebileceğimize ya da yaşayabileceğimize inanıyorsak, onu ancak o yoğunlukta hissedebileceğimizi veya yaşayabileceğimizi göstermiştir. Mikro bakış açısından, düşünme biçiminiz ve dolayısıyla hissettikleriniz kalıtımsal ve çevresel koşullarla belirlenir, bu koşulları denetlemeniz söz konusu değildir. O yüzden bilim adamlarınız insanın özgür iradesi olmadığını savunmuşlar, tüm davranışları tamamen kör talihe bağlamışlardır. Ve bu, mikro bakış açısından doğrudur. Yazık ki, mikro bakış açısı daha geniş bir bakış açısının varlığını yadsır. "Eğer bir budala dünyayı ancak düz görebiliyorsa, dünya onun için düzdür." O halde sınırlı bir mikro bakış açısından dünya düzdür, ya da bir vadiden bakıldığında içbükeydir, bir tepenin üstünden ise dışbükeydir. Görülüyor ki, gerçeği belirleyen sizin bakış açınızın genişliğidir ve bu gerçeği kendi kaynakları çerçevesinde tanımlar.

Sizin bilim adamlarınızın çoğu tekrar doğuş, ruh ve mak-rokozmik düzeyleri içeren Makro bakış açısı gibi daha geniş bakış açılarının varlığını ve yaşama aktarılabileceğini yadsıdılar. Psikolojinin -sizin zamanınızda genellikle öğretildiği gibi-ruhun (zihnin ya da can'in) varlığını yadsıması ve bu bilim dalının, psikologların sadece fiziksel ve duyusal verileri tanıyabilecekleri savında direnmesi tuhaf! Bu yüzden Makro felsefenin kavramları, mikro bakış açısının yönlendirdiği bilim adamlarınıza göre

bütünüyle kabul edilemez kavramlar oldu. Makro bakış açısı insanı zaman ve uzayla sınırlandırılmamış büyük bir zihin olarak görür. Bazen ölümsüz ruh diye de adlandırılan zihin, geçici olarak belirli aralarla, mükemmelliğini sürekli artırma (birlik bilincine ulaşma) çabası içinde daha kapsamlı bir farkındalığı deneyimlemek ve öğrenmek için beden denen çeşitli araçları seçer. Bütün ruhların tüm bu deneyimlerle varmak istedikleri son nokta, şimdi, geçmişte ve gelecekte, her zaman her şeyle bir bütün oluşturduklarını (ki bu 'bir'liği bazıları Tanrı diye de nitelendirebilir) idrak edecekleri makrokozmik farkındalığa erişmektir.

Bu bilinç düzeylerine şöyle de bakabiliriz:

1. Mikro 'ben' bireyin bedeni, kişiliği ve bireyin tüm bunlardan ibaret olduğuna inanan sınırlı zihnidir.

2. Gelişmekte olan 'ben' ya da bilinçaltı, kendisinin bir ruhun sadece küçücük bir parçası olduğunu bilir.

3. Makro Ben ya da evrensel zihin her şeyin 'bir' olduğunu bilir; bu yüzden tüm boyutların pozitif ve negatif kutbiyetinin mükemmel bir dengesini içerdiğinin farkındadır. Bireysel ruhlar, Makro anlayışa erişmemiş oldukları için geçici bir dengesizlik içinde olmakla birlikte, Makro açıdan bakıldığında bu kişisel dengesizlikler mükemmel biçimde dengelenmiş makrokozmosun doğal yaşam ritimleri olarak görünür.

Bir başka anlatımla, Makro düzeyde sorun yoktur. Sonuçta ruhların tümü gerçek farkındalığın bu mükemmel düzeyine ulaşacaklar. Gecenin ne kadar karanlık olduğu hiç önemli değil. Er geç gün ışımak, güneş doğmak zorunda. Her çağda mistikler sonuçta varılacak bu Makro anlayışı tanımlamışlardır. Makro bakış açısının belki de en iyi bilinen ifadesi Yuhanna'nın İncili'nin 17. bölümündedir, kolayca başvurulabilir. Büyük Makro filozof (İsa) bu bölümde bütün ruhların Makro amacını şöyle dile getirmiştir: "...biz bir olduğumuz gibi onlar da bir olsunlar; ben onlardayım ve sen (Tanrı) bendesin, onlar da bir olmak üzere tamamlanmış olsunlar." İnsan ruhu ve bilinçaltı, bütün zihinlerle 'bir' olduğunu (aşkin bilinç, evrensel zihin, makrokozmos ya da Tanrı) idrak ettiği bu Makro bakış açısıyla, artık onu tehdit edebilecek ya da korkutabilecek hiçbir şeyin olmadığını görür, çünkü her şey 'bir'dir. Ruh, ancak bu bakış açısını

kazandığında en yüce buyruğa, Makro buyruğa uyabilir: "Birbirinizi benim sizi sevdiğim gibi seviniz." (Yuhanna 15:12)

Makro felsefe bir kimse için doğru ve yanlışın onun başvurduğu kaynaklara, bir başka anlatımla bakış açısının genişliğine bağlı olduğunu öğretir. Örneğin, Hıristiyanlar için domuz eti yemek 'doğru'yken, Müslümanlar için 'yanlış'tı. Barışta başkalarını öldürmek yanlışken, savaşta doğruydu. Bu biçimde doğru ve yanlış, toplumsal yasa ve törelerin ortaya koyduğu koşullara bağlıdır ve tamamen bakış açısının genişliğine göre belirlenir. Sizin zamanınızda insanların çoğu, şişman ya da zayıf, sağlıklı veya sağlıksız ve hepsinden önemlisi mutlu ya da mutsuz olmalarının kişisel yaşam anlayışlarına bağlı olduğunun farkında değillerdi. Kendi yaşam anlayışınızın ya da bakış açınızın sınırlarını (şu andaki boyutlarını) gözden geçirirseniz, seçimlerinizin sonuçlarından ancak bu bakış açınızın izin verdiği ölçüde haberdar olduğunuzu göreceksiniz. Örneğin, eğer başlıca hedefiniz yaşamın ana amacını zevk kabul edip ona ulaşmaksa ve şu andaki bakış açınızın kapsadığı alan darsa, aşırı tutkularınızın (düşkünlüklerinizin) uzun vadeli sonuçlarını hesaplayamazsmız. Fazla yemek yerseniz şişmanlarsınız, sonuçta hastalanırsınız. Çaba isteyen fiziksel ve zihinsel etkinliklerden kaçınırsanız, fiziksel ve zihinsel olarak giderek gevşer ve sonuçta hem sağlıksız hem de mutsuz olursunuz. Herkes mutluluk arayışı içinde olduğuna göre, bakış açınızın boyutlarını bilmeniz son derece önemli; çoğu kere kısa vadeli mutluluklar uzun vadede acılara neden olurlar. Eğer yaşamınızdan geniş anlamda hoşnut olmak istiyorsanız, yaşam anlayışınızın ve bu anlayışın belirlediği seçimlerin uzun vadedeki sonuçlarını (zevk-acı) bilebilmeniz için bakış açınızı genişletmek zorundasınız.

Mikro sınırlar içinde olanlar, bir insanın fiziksel görünümünün ötesinde var olanları doğru biçimde idrak edemezler. Bilinçaltı, ruh ya da birlik-kardeşlik gibi kavramlar mikro adam için sadece soyut düşüncelerdir. Bir başka anlatımla, böyle biri kendini kimseye uzun süre bağlı hissedemez, kardeşçe duygular besleyemez, sevecen olamaz. Gerçekte kendisiyle yabancılaşmıştır, kendini kendinden (bilinçaltmdan) ayrı hisseder; bu yüzden kendini başkalarına karşı da yabancı, başkalarından da ayrı hissetmek zorundadır. İmparator Marcus Aurelius "Olan herhangi bir şeye üzülmek ya da kızmak, kendimizi doğadan ayırmaktır" demişti. İmparator,

her şeyin 'bir'liğini içeren Makro görüşü dile getiriyordu ve bu Makro bakış açısından var olan o tek şey mükemmel olduğu için, gerçekte gücenecek ya da kızacak başka bir şey bulunmadığını ifade ediyordu. İnsan ancak Makro mükemmellikte olduğunu ve gücünün her şeye yettiğini unuttuğunda kendini yetersiz, tehdit ediliyor, incinmiş, korku dolu, düş kırıklığına uğramış, kızgın ya da üzgün hisseder. Geçmişini unutan, o geçmişi tekrarlamaya mahkûmdur. İnsan geçmişiyle ilgili farkındalığını artırdığı oranda onu tekrarlamaktan kurtulur. Örneğin, fazla yemenin ve içmenin geçmişte hastalanmasına neden olduğunu hatırlayamayan, bunu hatırlayana kadar tekrar ve tekrar aynı davranışları yineleyecek ve sonuçlarını ödeyecektir. Tüm öğrenme, geçmişi hatırlamak ve alınan dersleri yaşama aktarmaktır.

Her şeyi hatırlayabilseydiniz, makrokozmik kökeninizi idrak edebilecektiniz. Bir zamanlar ruh, tüm ruhlarla, her şeyle, Tanrı'yla 'bir' olduğunun bilincindeydi. Bazı ruhlar sıkıldılar. Mükemmelliğe erişmemiş bir hal... heyecan, korku, zevk, acı, şehvet veren bedensel bir hal yaşamak istediler. Bunu yapabilmek için ruh, bilincini ya da farkındalığını, kim olduğunu, nereden geldiğini veya nereye gittiğini unutacak kadar azaltmayı seçti -böylesini yeğledi. İşte bundan sonra kendisini zihinsel olarak hücrelere böldü ve bu hücrelerin her biri kendini diğerlerinden ayrı bir bütün olarak gördü. Kendi kendine yarattığı bu unutkanlık ve bölünme içinde, ruh gururu ve kendini diğerlerinden üstün görme duygusunu deneyimledi; çünkü her şeyle 'bir' olduğunu unutmuştu. Kendi eş ruhlarını (düzenli olarak birlikte enkarne olan ruhlar) ve ikiz ruhlarını (aynı ana ruhun hücreleri olan ve bu yüzden titreşimleri de aynı olan ruhlar) bile unutmuştu. Bu unutkanlık hali içinde ruh diğerlerini düşmanları olarak algıladı, çünkü kendini onlardan ayrı görüyordu. Parmaklarının -onları kendisinin yönettiğini unuttuğu için boğazını sıkacağından korkan paranoyak gibi, ruhlar da her şeye güçlerinin yettiğini, Makro bakış açısından tüm kararları kendilerinin vermiş, tüm sonuçları kendilerinin seçmiş olduklarını unuttular. Kendi büyük güçlerini unutmuş oldukları için kendi yarattıkları dengesi bozuk, mükemmel olmayan bir mikro dünyada yaşamaya mahkûm oldular; burada hiç kimse geçmişini hatırlayamıyordu, bu yüzden kimse geleceği de göremiyordu.

Bütün bir yolculuğun sadece ufacık bir bölümünü gözünde canlandırabilen, yolculuğun sonunu kestiremez. Parçalı bulmacanın milyonlarca parçasından sadece birkaçını görebilen, tamamına akıl erdiremez. Tüm zamanlar aynı anda yaşandığından, bulmacanın parçalarını oluşturan "geçmiş" ve "gelecek" kendi zihinlerimizde gizlidir. Yine de sadece sezgileri yüksek ruhlar, geçmişi ve geleceği daha fazla hatırlayabilmek ve böylece kozmik bulmacanın daha fazla parçasını görebilmek için bilinçlerini, ya da başka bir deyişle farkındalıklarını artırmayı yeniden öğrendiler. İnsanlığın büyük sorunu, deneyimlenen her şeyin tüm sorumluluğunu kabul edebilecek noktaya kadar gelişebilmektir. Bu noktaya ulaşıldığında, artık varılmak istenen en yüce amaca -şimdi, geçmişte ve gelecekte her zaman her şeyin bir olduğunu ve olan her şeyin mutlak mükemmelliğini sevinçle kabul eden anlayışa- giden yol açılmış olur. Ondan sonra, bir zihnin gelişkinliğinin kabul edilemez görüneni kabul edebilmesiyle ölçüldüğünü anlayabilirsiniz.

M.D. 'Ye Göre Makro Toplum

2150 yılında hemen hemen tüm dünyada doğumla başlayan, biçimsel olarak 30 yaşın doldurulduğu gün sona eren genel bir eğitim sistemi uygulanmaktadır. Bu tek tip eğitim sistemi, beş toplumsal kurumdan -aile, eğitim, din, iş ve yönetim kurumlarından- Makro toplum denen birbirine bağlı bir bütün oluşturmuştur.

20. yüzyılda, insanlığın geleceği hakkında korkunç kehanetlerde bulunan Orwell ve Huxley gibi kâhinler de çağdaşlarının çoğu gibi o yüzyılın sınırlı mikro bakış açısına hapsol-muş durumdalardı. Bu mikro bakış açısı, insanı; bencilliği, yıkıcı araçlar geliştirmeye yarayan teknik becerileri ve çevreyi yoğun biçimde kirletmesiyle temelinden dengesiz bir hayvan olarak görüyordu. 20. yüzyılda egemen olan mikro düşünceydi; bu yüzyılın belirleyici niteliği ise insanların anlık zevk arayışı içinde olmalarıydı. Kendi seçim bölgesindeki sanayi kuruluşları çevreyi kirletmemek için alınacak önlemleri pahalı buldukları için çevre kirliliği ile mücadeleye karşı oy veren politikacı buna çarpıcı bir örnektir; çünkü kendi geçici refah ve mutluluğunu, çocukları dahil tüm insanların uzun vadedeki refah ve mutluluklarından önde tutmuştur. Bencilce, kısa vadeli mikro düşünceye daha pek çok örnek verilebilir, savaşa haklı gerekçeler bulmak gibi...

Böylece her yıl silahlara milyarlarca dolar harcanıyor ve insanların birbirlerini öldürmek için araçlar üretmeleri, çatışmaların nedeni olan cehaleti ortadan kaldırmaktan daha soylu bir vatan hizmeti sayılıyordu. Herkese eşit eğitim fırsatı sağlanmıyordu; bazen özel (mikro) çıkarlarla da sınırlandırılmış bu fırsat pek çok kişinin zararına birkaç kişiye tanınıyordu.

Mikro toplumun temel kurumu olan aile, geleneksel biçimde her yeni kuşağa ırk üstünlüğüne dayalı dar anlamda (mikro) bağlılık duyguları ve ön yargılar aşılıyordu. Böylece kuşaktan kuşağa, bu konuda bir birikim ve toplumsal kopuş oluşturan sosyal kalıplar sürdürülmüş oluyordu. Mikro ailenin yeni kuşaklara ruhsal birlikten çok biyolojik bir aileye aşırı bağlılığı öğretmesi insanlar arasındaki bu ayırımı besliyordu. Sonuçta tüm insanların evrensel kardeşliği yadsınmış oluyordu. Dar anlamda mikro bağlılıkları benimseyen bu mikro felsefeyle ayrılık ve çatışma kaçınılmaz hale geldi. En sonunda, silahların gelişmesiyle neredeyse sınırsız ölçüde yıkıcı güce sahip olan insan ırkı yok olmak ya da tüm insanlığın evrensel kardeşliğine bağlılığı içeren daha geniş bir Makro felsefe edinmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldı. 20. yüzyılın sonlarına doğru, mikro düşüncenin yarattığıçevre kirliliği, aşırı nüfus artışı ve insanlar arasındaki çatışmalar öyle boyutlara ulaştı ki, mikro aile gerçekten kendini neredeyse tamamen yok etti. İnsan ırkının varlığını sürdürebilmesi için mikro ailenin çökmesi zorunlu hale gelmişti. 21. yüzyılın başında sağ kalan insanlar Lao-tzu, Buda velsa gibi devlerin çok önceden ileri sürdükleri Makro felsefenin uygulamadaki yararlarını kabul ettiler.

İnsanlığın bu Makro bakış açısı, herkes için tek bir ruhsal (makrokozmik) babanın (Tanrı'nın) varlığını -"Yeryüzünde kimseyi babanız diye çağırmayın" (Matta 23:9)- ve uyulması gereken tek bir kesin buyruğun -"Birbirinizi seviniz" (Yuhan-na 15:17)- bulunduğunu ortaya koydu. Makro kavramlar konusundaki bilgisizliğin ve bu kavramların yadsınma halinin sürüp gitmesinin nedeni mikro düzeydeki kurumlar olduğu için, bu mikro kurumlar Makro toplum denen tek bir çatı altında birleştirildi. Oluşturulan bu genel sosyal sistem, eğitim, yönetim, din, çalışma ve nüfus plânlamasına ilişkin işlevleri, bunları bir bütün olarak değerlendirerek üstlendi. Makro toplumun gelişmesi ve var olması, Makro bağlılık ve Makro kimlik anlayışını oluşturan Makro felsefeyi tüm üyelerine öğretebilmekteki becerisine bağlıydı. Bu felsefe bencilce mikro davranışları en alt düzeye

indirirken, bencillik içermeyen (Makro) davranışları en geniş biçimiyle açığa çıkarabildi.

Makro toplumda düşmanca, öfke dolu tüm davranışlar mikro düşüncenin ürünü olarak değerlendirilir; çünkü bu davranışlar mikro 'ben'i ya da mikro grubu yabancı kabul edilenlere karşı korumaya yöneliktir. Makro açıdan bakıldığında yabancı yoktur. Makro toplumun elbette en büyük üstünlüğü tek dil, tek kültür, tek din (Makro felsefe), tek yönetim ve tek ırkı -insan ırkını- öngörmesindedir. Mikro adam ailesine, dinine, yönetimine, derisinin rengine, diline ve kültürüne duyduğu mikro bağlılıklardan kolay kolay vazgeçemedi; insan ırkını birleşmekten alıkoyan, korkudan, düşmanlıklardan ve bilgisizlikten arınmasını engelleyen bölünmeleri korumak için verdiği mücadelenin içinde gerçek anlamda yok oldu. Mikro adamın çağı hemen hemen sona erdi; bugün hâlâ yaşamlarını bu dünyada sürdürenlerden daha geniş bir bağlılığı, daha geniş bir bakış açısını -Makro bakış açısını- öğrenmeye ve deneyimlemeye isteği ve yeteneği olanların tümü yakında Makro varlıklar haline gelecekler. Bu oldukça gelişmiş varlıklar enerji ve olanaklarının büyük bölümünü, ben/başkası/ makrokozmos arasındaki ilişkinin giderek daha geniş anlamda hissedilmesini ve farkına varılmasını sağlayacak bir eğitim sisteminin geliştirilmesi yönünde kullanacaklar. Bu eğitim sisteminin hedefi her zaman Makro bağlılık ve Makro kimlik anlayışını oluşturmak olacak. 20. yüzyıl psikologları, yaşamın ana kişilik kalıplarının, ilk bilgilerin alındığı erken yaşlarda biçimlendiğine inanıyorlardı. Mikro ailede bir çocuk altı yaşım doldururken, ailesinin aşıladığı ve toplumun pekiştirdiği kendini kendine yabancı kılan paranoyak kalıpları da edinmiş oluyordu. İnsanlar ne olmak istiyorlarsa ve ne olacaklarına inanıyorlarsa, her zaman o olabilecekleri bilgisinden yoksun, kendilerini küçük yaşlarda geçirdikleri deneyimlerinin piyonları sanıyorlardı. 2150'de çocuklar bu dünyaya artık mikro rastlantılar sonucu gelmek ve sağlık, beslenme ve eğitim koşullan açısından çocuklarına fırsat eşitliği sağlamaktan kaçman bir toplumda büyümek zorunda değiller.

Çocuklar şimdi, onları hem isteyen hem seven Makro topluma katılma olanağına sahipler. Her yeni üye, sadece insana özgü bir yükümlülük olan sözcükleri ustalıkla kullanmayı keşfetmek ve bu konuda başarılı olmak için gerekli özgürlüğün kendisine en geniş anlamda tanındığı bir ortamla

karşılaşır. Her çocuk, toplumunun diğer üyelerinin sunduğu koşulsuz sevgiyi deneyimler; böylece kendine/başkalarına değer vermeyi, kendine/başkalarına güvenmeyi ve öğrenmekten zevk almayı öğrenir. Çocuklarda, bencillik içermeyen 'ben' kavramları böyle olumlu 'ben' anlayışına sahip yetişkinlerle sürekli iletişim içinde bulunmalarının etkisiyle gelişir, onlara kendi yaşam deneyimlerini yaratma sanatı ve sorumluluğu öğretilir.

Makro toplum evrensel anlamda ruhsal kardeşliği gerçekleştirdiği için, kuruluş yapısı mikro aileninkinden çok farklıdır. Makro toplumun ana kavramlarından biri karşıt (alışılmışa ters işleyen) bağlılık yasasıdır: birim küçüldükçe üyelerinin bağlılık borcu azalır. Bu yüzden bağlılık duygusu sınandığında, her zaman Tanrı/makrokozmos/evrensel zihin ağır basacaktır -burada "Tanrı'ya duyulan bağlılık" kavramıyla anlatmak istediğim, özel bir gruba ya da bireye duyulanın tersine, var olan o 'bütün'e duyulan bağlılıktır. Makro toplumun örgütsel yapısının, en küçüğü 10 kişiden oluşan ve 10'un katları halinde artarak (10, 100, 1000 v.b.), en büyüğü Makro farkındalık düzeyine erişmeye çalışan tüm insanlığı kapsayan, iç içe birimlerden meydana geldiği öğrenildiğinde, karşıt bağlılık kavramının ne kadar önemli olduğu anlaşılır. İşte bütün Makro toplum bu biçimde oluşmuştur ve insanoğlunun "herkese barış ve iyilikler" dileyebilme anlayışına gelebilmek için gösterdiği uzun çabalarının sonucunda ulaştığı en üst düzeyi ifade eder. Bu evrensel anlamdaki ruhsal kardeşliği mikro adamın yaşamında uygulayabilmesi olanak dışıdır; çünkü sınırlı bakış açısıyla kendisi/başkaları/makrokozmos/Tanrı arasındaki ilişkiyi gerçek anlamıyla idrak edebilecek durumda değildir.

Makro toplumun tüm örgütsel yapısı aşağıdaki şemada gösterilmiştir.

MAKRO TOPLUMUN TEMEL KURULUŞ ŞEMASI

Birim	Birim Yapısı	Nüfus	Önder
ALFA	10 Kişi	10	Alfar

BETA	10 Alfa	100	Betar
GAMA	10 Beta	1.000	Gamar
DELTA	10 Gama	10.000	Deltar
ATON	10 Delta	100.000	Atar
ZTON	10 Aton	1.000.000	Ztar
KTON	10 Zton	10.000.000	Ktar
MUTON	10 Kton	100.000.000	Mutar
MAKSON	10 Muton	1.000.000.000	Maksar
MAKRO	Tüm	Tüm	Tüm
TOPLUM	Maksonlar	İnsanlık	Maksarlar

Makro toplumun ana birimine Alfa denir. 5 erkek ve 5 kadın olmak üzere toplam 10 kişiden oluşur. Alfa üyelerinden biri Alfar adıyla grup önderi olarak görev yapar. Bu önder gruptaki bütün üyeler tarafından her yıl yapılan seçimle belirlenir ve grup uyumunu ve işbirliğini artırmak üzere kendi aralarında çıkabilecek tüm uyuşmazlıkları çözümlemeye yetkilidir.

Alfa üyeleri, 7 bölüme ayrılmış bir yaşam alanını paylaşırlar; bu alan bir kenarı 9 metre uzunluğunda kare biçimindeki 6 odadan ve ortaklaşa kullanılan 9 metre eninde, 27 metre boyunda bir salondan meydana gelir. Odalardan beş tanesi, her zaman bir erkek ve bir kadından oluşan Alfa eşleri tarafından paylaşılır, altıncısı ise mutfak ve yemek odası olarak kullanılır. Makro toplumdaki bütün birimler 10'un katları olarak arttığı için, Beta adı verilen bir sonraki birim 10 Alfa'dan oluşur ve 50 erkek, 50 kadın olmak üzere toplam 100 üyeyi kapsar. Beta üyeleri de her yıl kendilerine bir önder seçerler. Betar adıyla anılan bu önder, Alfar'm kendi küçük biriminde yürüttüğü görevleri daha geniş bir birim olan Beta için üstlenir. Oylar eşit olduğu takdirde, bir büyük birimin önderi eşitliği bozacak oyu verir.

Beta bütün bir kata yerleşmiştir; kare biçimindeki bu alan on Alfa birimini içerir. Daha sonraki birimler küçükten büyüğe doğru Gama (10 Beta birimi veya 1000 kişi), Delta (10 Gama birimi veya 10.000 kişi) ve Aton (10 Delta birimi veya 100.000 kişi) diye sıralanır. Gamar adı verilen Gama'nın önderi de her yıl seçilir. Delta ve Aton'un önderleri Deltar ve Atar ise, sorumluluğu küçük birimlerin önderlerine kıyasla yüksek olan bu konumlarda daha kapsamlı deneyim kazanabilmeleri için üç yılda bir seçilirler. Her Gama, bir kenarı 135 metre uzunluğunda kare biçimindeki bir alanda yükselen on iki katlı bir binaya yerleşmiştir. Binanın on katı Beta birimlerine, bir katı bakım-onarım bölümüne ayrılmıştır. Bir katta da dinlenme salonu, toplantı odaları ve eğlence salonu bulunur. On Gama binasından oluşan Delta, 5 mil uzunluğunda, iki mil genişliğinde, ortalama derinliği dokuz metre olan yapay bir gölün çevresine sıralanmıştır. On Gama binası gölün her iki yanma birer mil ara ile dizilmiştir. Gölün bir ucunda bakın-onarım bölümlerini de içeren yönetim binası, diğer ucunda Merkez Danışma bilgisayarının ve Araştırma Merke-zi'nin bulunduğu bina vardır. Delta'daki on iki bina da 12'şer katlıdır ve her biri bir kenarı 135 metre olan kare biçimindeki bir alana oturtulmuştur. Bu binalar ve göl, içinde bakımlı parklar ve Delta bölgesi denen çiftlik arazileri bulunan yüz mil karelik bir alanın merkezindedir.

Aton'dan büyük birimlerin önderleri, sırasıyla Ztar, Ktar, Mutar ve Maksar her altı yılda bir, bir önceki birimlerin önderleri tarafından seçilirler. Örneğin on milyon kişinin önderi olan Ktar on Ztar tarafından seçilir. Ktar seçilebilmek için daha evvel Atar ve Ztar konumlarında deneyim kazanmış

olmak gerekir. Bir milyar nüfuslu bir Makson'un önderi olarak düşünülen Maksar (erkek veya kadın), seçilebilmek için daha küçük birimlerde, Atar, Ztar, Ktar ve Mutar olarak en az 21 yıl hizmet vermiş ve kendi düzeyindekiler arasında dört kez en bilge kişi seçilmiş olmak zorundadır. 300 milyon nüfuslu Makro toplumda Maksar yoktur. Makro toplumun başlangıç evrelerinde üyelerinin çalışma biçimi kişisel tekâmüle olanak tanıyacak ve destek verecek doğrultuda düzenlenmişti. Çalışma sürelerinin, mikro hoşnutsuzluk yaratmaması veya kişiyi geliştirmeye yönelik başka uğraşlardan kaçış olarak kullanılmaması için, tüm çalışanlar günde sadece altı saat ve haftada sadece beş gün çalışıyorlardı. On beş yaşında veya on beş yaşın üzerinde olan herkes her üç ayda bir, bir hafta tatil yapıyordu.

Şimdi 22. yüzyılın ortasında, üst düzey Makro varlıklar yaşamlarını iş ve dinlence diye ayırmadıkları için o zamanki çalışma kuralları bugün artık gerekli değil. Makro varlıklar insan yaratıcılığı ve verimliliğinin, Yüksek Ben'lerinden gelen sese uyduklarında en yüksek düzeyine ulaştığını idrak etmiş durumdalar. Bu anlayışın getirdiği sonuçlar, dünyanın tarihi boyunca yaratıcılık ve verimlilik açısından erişmiş olduğu en parlak çağı gerçekleştiren Makro topluma bakıldığında görülebilir. Makro toplumun en önemli hedefi kişisel tekâmülü sağlamak olduğu için, öngörülen eğitimini tamamlayan herkes bu hedefe doğru ilerlemek üzere dilediği zaman çalışır. Öğrenmeye her yaşta büyük değer verilmekle birlikte, biçimsel öğrenim doğumla başlar ve otuz yaşında sona erer. Bu ilk otuz yıl üçer yıllık on basamağa ayrılmıştır. Birinci basamak doğumla başlar ve üçüncü yaş gününde sona erer. İkinci basamak üçüncü yaş gününde başlar ve altıncı yaş gününde sona erer. Böylece bir basamağın sonu her zaman bir sonraki basamağın başlangıcıdır. Bu olgu, herhangi bir deneyimin sonunun hep bir başka deneyimin başlangıcı olduğu anlayışını destekler.

ÖĞRENİM BASAMAKLARI

Basamaklar Yaş

1. *0-3*

2. *3-6*

Deneyimler

Öğrenim basamaklarının tümünde sevgi, araştırma ve sosyal etkileşim açısından öğrencilere deneyim kazanmalarını sağlayacak ortam hazırlanmakla birlikte, ilk iki basamakta bulunan her küçük 21 yaş ve üzerindeki abla ve ağabeylerden oluşan on kişilik bir grubun gözetimi altındadır.

Üçüncü basamağa başlayan öğrenciler kendi Alfarlarını seçerler. 3. ve 6. basamaklar arasındaki Alfa üyelerinin 15-30 yaş grubundan sadece birer abla ve ağabeyleri vardır.

6. 15-18

Altıncı basamağa gelen öğrenciler kendi Betarlarım seçerler ve meslek öğrenimine başlarlar.

7. ve 10. basamaklar arasındaki Alfa üyelerinin, Makro toplumun 30 ve üzerindeki yaş grubunu en bilge üyelerinden birer abla ve ağabeyleri vardır. Bu basamak sistemi, öğrencilerin, yaşamlarının (üçer yıllık on öğrenim basamağını kapsayan) ilk otuz yılı için öngörülen kişisel gelişmelerini sağlayacak çalışmalar üzerinde yoğunlaşmalarını kolaylaştırır. Her basamak kendi içinde, büyük çocukların küçüklere rehberlik yapmalarına özellikle olanak tanınacak şekilde düzenlenmiştir. Büyükler öğrendikleri konuları küçüklere uygulamalı aktarırken kendi bilgilerini de geliştirmiş olurlar. Bu sistem ayrıca kendine/başkalarına karşı güçlü bir sorumluluk duygusu aşılar.

Yaşamın ilk üç yılı insanın gelişmesi açısından çok büyük önem taşır, çünkü bu ilk üç yıl bilgi edinme aşamasındaki en duyarlı dönemleri içerir. Gelişmeye yönelik çalışma biçimleri uygun dönemlerde öğrenilmezse, ileride öğrenilmesi çok daha güç olacaktır. Bu nedenle ancak sabır, sevgi ve bilgelik açısından seçkin niteliklerini kanıtlamış kişiler birinci basamaktaki çocuklarla çalışmaya hak kazanırlar. Her yeni doğmuş bebek, birinci basamaktaki çocuklarla ilgilenmek üzere ayrılmış bir Alfa'da beş ağabey ve beş ablanın gözetimine verilir. Bu ağabey ve ablalar sekizinci, dokuzuncu ve onuncu öğrenim basamaklarıyla (21-30 yaş arası) daha büyük yaş grupları arasından büyük özenle seçilirler. Mikro ana-babanın sorunlarından biri, çocuklarıyla uzun saatler ve günler boyu uğraşmak durumunda kalmanın getirdiği yorgunluk ve gerginlik olmuştur. Bu sorunu ortadan

kaldırmak için ağabey ve ablalar -Makro toplumun diğer çalışanları gibi- günde ortalama dörder saat eğitimini üstlendikleri çocukla ilgilenirler; bu saatleri de onunla hem uyurken hem de uyanıkken eşit biçimde birlikte olabilmek amacıyla aralarında döndürerek sıraya koyarlar.

Üç-altı yaş arasındaki yaşamın ikinci üç yılı da bir başka önemli öğrenme dönemidir. Bu nedenle ikinci basamaktaki her çocukla ilgilenmek üzere yine ancak sabır, sevgi ve bilgelik açısından seçkin niteliklerini kanıtlamış olan beş ağabey ve beş abla görevlendirilir. Öğrenim basamaklarındaki çocuklarla, sadece onlarla en iyi biçimde ilgilenebilecek kişisel niteliklere sahip ağabey ve ablalar çalışabilirler. İkinci basamak çocuklarıyla çalışmak isteyenlerin en az yirmi bir yaşında olmaları gerekir. Ancak, kendinden küçük çocuklarla çalışma konusunda özel yeteneği olanlar, bu yeteneği uygulamaya geçirme ve gösterme fırsatı bulurlar. İkinci basamaktaki çocuklarla çalışırken sabır, sevgi ve bilgelik açısından seçkin niteliklere sahip olduklarını gösterenler, birinci basamaktaki küçükler için de yararlı olacaklarını kanıtlarlarsa, çalışmalarını bu küçüklerle sürdürebilirler.

Üçüncü ve dördüncü basamaklardaki her Alfa çiftiyle yine Alfa çifti olan bir ağabey ve bir abla ilgilenir. Bu ağabey ve ablalar altıncı ve onuncu basamaklar arasındaki gruplardan seçilirler. Üçüncü ve dördüncü basamaklardaki her Alfa çiftiyle yine alfa çifti olan bir ağabey ve bir abla ilgilenir. Bu ağabey ve ablalar altıncı ve onuncu basamaklar arasındaki gruplardan seçilirler.

Üçüncü ve altıncı basamaklar arasındaki öğrencilerin ise ayrıca, bu basamaklardaki çocuklara rehberlik yapmak üzere uzmanlaşmış Kişisel Tekâmül rehberleri bulunur. Sürekli etkileşim ve karşılıklı kabul nedeniyle kuşaklar arasında görüş farkından doğan bir kopukluk söz konusu değildir. Tüm öğrenciler haftada en az beş saat K.T. rehberleriyle birlikte olurlar. Bu süre öğrencinin kendini/başkalarım/makrokozmosu ve kendisi ile bunlar arasındaki ilişkiyi anlamasına yönelik çalışmalara ayrılmıştır. Yaşam deneyimlerini yaratmaktaki sorumluluğu öğrenmek, bu deneyimlerin kendi, sadece kendi seçimimiz olduğunu kabul etmek, her deneyimin sunduğu dersleri idrak edebilmek ve bunları günlük yaşama uygulayabilmek, gelişmek için gerekli riskleri göze almak ve her şeyin oluşunu, zamanını ve

yerini mükemmel olarak kabul etmek, Kişisel Tekâmül rehberiyle yapılan çalışmalarda öğrenilen konulardan birkaçıdır.

Yedinci ve onuncu basamaklar arasındaki öğrencilerin (18-30 yaş arası) de K.T. rehberleri vardır. Bu rehberler tüm Mak-ro toplumun otuz yaş ve üstündeki en akıllı ve olgun kişileri arasından seçilirler. Yedinci ve onuncu basamaklar arasındaki öğrenciler de haftada en az beş saat rehberleriyle birlikte olurlar.

Üçüncü ve beşinci basamaklar arasındaki öğrencilerin alışılmış günlük programı:

Saat

7-9 Makro anlamda düşünceye dalma ve meditasyon; herkesin kendi gelişmesi için öngördüğü yaşam biçimini kendine tanımlaması (ya da kabul etmesi) ve Alfa'daki arkadaşlarıyla kahvaltı.

9-10 M.D.'nin yardımıyla yaşamla ilgili konuları araştırma.

10-12 Makro Gelişme: M.D. ile yapılan çalışmaların onar kişilik gruplar halinde uzman rehberlerle tartışılması.

12-13 Alfa'daki arkadaşlarla öğle yemeği ve dinlenme.

13-14 M.D. ile çalışma.

14-17 Eğlence-öğrenme.

17-19 Makro dans, yüzme, akşam yemeği.

19-21 Kişisel Tekâmül rehberi ile çalışma, Makro anlamda düşünceye dalma ve meditasyon, herkesin kendi gelişmesi için öngördüğü yaşam biçimini kendine yeniden tanımlaması. (Gün boyunca gereksinim duyulan her zaman, bakış açısının hemen genişlemesini sağlayan Makro Dinlenme uygulanabilir.)

Altıncı ve onuncu basamaklar arasındaki öğrenciler de benzer bir günlük program uygularlar, ancak bu öğrenciler günde en az üç saatlerini mesleki

çalışmalara ayırırlar. Söz konusu çalışmalar rehberlik, ziraat ve diğer uygulamalı sanat ve bilim alanlarında yapılır. Ayrıca yaşça büyük olan bu öğrencilere, tek başlarına düşünceye dalabilmeleri ve meditasyon yapabilmeleri için -genellikle parkta- daha fazla vakit bırakılır.

Üçüncü basamağa başlayan öğrenciler (6-9 yaş arası) kendi Alfarlarım kendileri seçerler. Bir beta öğrenci birimi birinci ve onuncu basamakları içeren (0-30 yaş grubu) on Alfa biriminden oluşur, ancak öğrenci Betar sadece son altı basamağın (12-30 yaş arası) öğrencileri tarafından seçilir.

Otuz yaşın altındaki nüfus, toplam nüfusun onda biri oranında tutulduğu için, Makro toplumda her Delta birimi öğrencilerden oluşan bir, yetişkinlerden oluşan dokuz Gama birimini içerir. İnsanı bilinen tarih boyunca çalışmaktan bezdiren tüm tekdüze ve ağır işler 2100 yılı dolaylarında bilgisayarlar ve hizmet mekanizmaları tarafından üstlenildi.

Makro toplumda insanların birlikte olmak kadar yalnız kalmaya da gereksinme duydukları kabul edilir. Herkese her gün tek başına düşüncelere dalabilmesi ve meditasyon yapabilmesi için vakit bırakılır. Ayrıca herkesin içinde yalnız kalabileceği bir çalışma ve meditasyon odası vardır. İnsan isterse çalışma odasında yalnız kalabileceği gibi, isterse binaları çevreleyen ağaç dolu büyük parkta da doğayla baş başa güzel yürüyüşler yapabilir. 2150'nin Makro toplumunda artık kimse yalnız kalmaktan korkmuyor.

Yine de tek başına uyuyan hiç kimse yok, her Alfa biriminde her zaman bir kadınla bir erkek tarafından paylaşılan beş yatak odası bulunur. Makro toplumda cinsellik bir savunma ya da kaçış yöntemi olarak kullanılamaz, onun için Makro zihinler cinsellikle ilgili gizli kapaklı, korku verici düşünceler barındırmazlar. Herkesin birlikte büyüyeceği, gerçeği algılayış biçimini tartışacağı, içten sevip sevileceği ve böylece tekâmülüne ivme kazandırabilecek bir eşe gereksinimi olduğu kabul edilmiştir. Alfa'da bir eş diğerine şu sözü verir: "Tekâmülümüze yararlı olduğu sürece birlikte yaşayalım, yardımlaşalım ve birbirimizi yüceltelim!" Makro toplumun hedefi her zaman dengeli ve uyumlu bir birlikteliği sağlamak olmuştur.

Geleneksel mikro ailenin baskılı birlikteliği ve hastalıklı bağlılığı bugün artık tarihi bir gariplik ve karabasan olarak değerlendiriliyor. Makro adam yaşamını her şeyin gerçekte 'bir' olduğunu idrak edecek farkındalığa

erişmeye adamakta özgürdür. O, önemli-önemsiz her şeyi sevebilecek yetenektedir. Öğrenim, biçimsel eğitimin tarihi boyunca ilk defa sürekli ödüllendirici, uygulamalı oldu, korkutma ya da baskıdan uzak hale geldi. Artık olayların bezdirici, anlamsız bir biçimde bellenerek, bilgilerin yarışma havasmdaki sınavlarda sindirileme-den kusulması söz konusu değil. Makro toplumda öğrencinin herhangi bir alanda eriştiği yeterlilik ve beceri düzeyi ortaya koyduğu işle kanıtlanır. Her öğrenci araştırmacıların, rehberlerin ve M.D. denen eğitici makinenin yardımıyla, sözel ve matematiksel alandaki becerisini kendi özel yetenek ya da eğilimleri doğrultusunda özgürce geliştirir.

Makro farkındalık arttıkça, mikro adamın son büyük korkusunun -ölüm korkusunun- da üstesinden gelindi. Çünkü Makro adamın farkındalığı diğer yaşamlarından bazılarını hatırlayacak kadar genişledi. Böylece tekrardoğuş (ruhun pek çok insan yaşamını deneyimleyerek tekâmülü) ve kişisel sorumluluk (ne ekersen onu biçersin) kavramları bugün artık birer kuram olmaktan çıktı, yaşamın idrak edilmiş gerçekleri haline geldi. Sizin zamanınızda Makro bakış açısına sahip olanlar bunu zaten biliyorlardı. Makro toplumun amacı sonsuza dek genişleyen farkındalık olduğu için, en büyük kültürel ödüller, önemli ölçüde bilgelik ve diğerlerine sevgi gösteren kişilere verilir. Oysa, 20. yüzyıl sporcularına ve eğlence dünyasındaki insanlarına akıllı ve sevecen insanlarından çok daha fazla değer vermiş ve böylece bir kaos yaratınıştır. 22. yüzyılın Makro toplumu bu dersi unutmaz.

Kişi Bilinç Düzeylerine Göre	2150'nin Makro Toplumunda Nüfus Dağılımı
Onuncu bilinç düzeyinde	127
Dokuzuncu bilinç düzeyinde	3.306
Yedinci bilinç düzeyinde	39.710

Yedinci bilinç düzeyinde	3.000.000
Altıncı bilinç düzeyinde	30.000.000
Beşinci bilinç düzeyinde	97.000.000
Dördüncü bilinç düzeyinde	78.000.000
Üçüncü bilinç düzeyinde	62.000.000
İkinci bilinç düzeyinde	20.000.000
Birinci bilinç düzeyinde	10.000.000

Makro Toplumda Birimlere Göre Nüfus Dağılımı

Birim Adı	Her Birimin Üye Sayısı	Birim Sayısı
Alfa	10	30.000.000
Beta	100	3.000.000
Gama	1000	300.000

Delta	10.000	30.000
Aton	100.000	3.000
Zton	1.000.000	300
Kton	10.000.000	30
Muton	100.000.000	3
Makro Dplum	300.000.000	1

M.D. 'ye göre Mikro Adam

Mikro adam, çağlar boyu, kendisi hakkındaki son derece kısıtlı bilgisiyle, "Kim geçmişini unutursa, onu tekrarlamaya mahkûm olur" sözünün gerçek olduğunu kanıtlayıp durdu. Mak-rokozmosun/evrensel zihnin/Tanrı'nın özünden, bu evrensel zihnin tasarımı ya da biçimlendirmesiyle yaratılmış bir ölümsüz ruhun parçası olduğunu unuttu; fiziksel bedeniyle birlikte bir de titreşimi çok yüksek olan ve bu yüzden aynen X-ışınları gibi gözle görülemeyen ruhsal bir bedeni (astral bedeni) olduğunu unuttu; belirli aralarla ruhu, zihni ve astral bedeni için daha yoğun bir maddeden oluşan bedenler seçtiğini de unuttu. Ve bu fiziksel bedeni mikro bakışla görebildiği için, onu tek bedeni sandı.

İnsan ruhları farkındalıklarını çok uzun zaman önce makrokozmik düzeyden mikroskobik düzeye indirip sınırladılar. Giderek daha fazla sınırlı bakış açısını deneyimledikleri için, okyanusun karanlık derinliklerinde yaşayan balıkların görme yeteneklerini yitirmeleri gibi, onlar da üst bilinç

düzeyindeyken sahip oldukları güçlerini yitirdiler. Bu neden böyle oldu? Çünkü ruhlar benlikçi (ben-merkezci) mikro dünyaları deneyimlemek istediler. Mikro adam geçmişini ve böylece yaşam biçimini seçmekteki sorumluluğun kendisine ait olduğunu hatırlayamadığı için korku, öfke, çatışma, bedensel acı ve zevkle dolu pek çok yaşama mahkûm oldu. Sürekli ölüm korkusu altında, bu korkuyu anlık unutturmaya yönelik eylemlerle umutsuzca yok saymaya, bastırmaya çalıştı. Alkol, uyuşturucu, savaş, hatta iş, spor ve cinsellik mikro adamın yakında ölümle "sonsuza dek" sona erecek yalnız, yabancılaşmış varlığını unutabilmesi amacıyla kullanıldı. Mikro adam yetersizlik duygusunu ve korkularım yok saymaya yardımcı olsun diye uydurma tanrılar, cennetler ve cehennemler bile yarattı. Ne mutlu ki, her zaman bilinç düzeyi yüksek ve bu yüzden diğerlerinden daha fazlasını hatırlayabilen birkaç varlık oldu. Bu varlıklar da çoğu kez şiddetle işkence gördüler, hapsedildiler, yakıldılar, çarmıha gerildiler. Yine de mikro bakış açısından kurtulmaya yönelik, gerçek olan tek umut yolunu gösterdiler. Etkileri çağlar boyu giderek büyüdü. Mikro adam mikro deneyimlerden usandı, kaynağındaki makrokozmik farkındalığa geri dönmeye çalışıyor. Kendine fizik beden edinmiş her ruh, şimdi, geçmişte ve gelecekte, her zaman her şeyle 'bir' olduğunu en sonunda hatırladığında, başkalarını kendi başına gelenlerden ötürü artık suçlayamayacak. Acı çeken mikro adam, dünyaya gelmeyi isteyip istemediğinin kendine asla sorulmadığından yakınarak bu konuda sorumluluk taşımadığını belirtti hep. Oysa farkındalığı kendi Makro geçmişini hatırlayabilecek kadar arttığında, yaşam biçimini kendi seçimiyle tek başına yaratınış olduğunu bilecek. Böylece tüm deneyimlerinden sadece kendisinin sorumlu olduğunu idrak edecek. Bu makrokozmik farkındalığa erişen insan kaçınılmaz biçimde ektiğini biçeceğini de bilecek; böylece bireyler, ırklar ve uluslar arasındaki çatışmalar ortadan kalkmış olacak.

M.D. 'ye göre Akaşik Kayıtlar

Akaşik kayıtlar makrokozmik belleği tanımlayan eski bir kavramdır. Makro bakış açısından her şey sonsuz bir zihindir ve tüm deneyimler sürekli olarak ve sonsuza dek bu zihne kaydedilir. Böylece tam bir Makro farkındahğa ulaştığınızda, geçmiş ve gelecekte olan her şeyi bilecek ve deneyimleyeceksiniz. Akaşik kayıtlar, bilinç düzeyiniz yeterli olduğu takdirde geçmişteki olayları deneyimleyebileceğiniz bir boyutudur

zihnin. Onuncu bilinç düzeyinin altında bulunanların kişisel akaşik kayıtları daha çok geçmiş olayların resim ve seslerini gösteren bir dizi video bant gibidir.

Her ruhun yaratılışından bu yana, Makro farkındalıktan uzaklaşmasıyla başlayarak tüm deneyimlerinin kaydedildiği bir akaşik kaydı vardır. Bu nedenle, ruhunuzun veya Makro zihnin anılarınızın bulunduğu bölümünü incelerseniz, kendi kişisel akaşik kayıtlarınıza bakıyor olursunuz. Ruhunuzun deneyimlemiş olduğu herhangi bir geçmiş olayı akaşik kayıtlarınızı hatırladığınız (akaşik kayıtlarınızla bağlantı kurduğunuz) ölçüde yeniden yaşayabilirsiniz.

Onuncu bilinç düzeyinde bulunanlar genelde evrensel akaşik kayıtları kullanırlar, böylece tam bir Makro bakış açısı elde edebilirler. Yine de bir ruhun bu evrensel akaşik kayıtlarla bağlantı kurma yeteneği, içinde bulunduğu bilinç düzeyi ile sınırlıdır.

M.D. 'ye göre Düşler

Makro felsefe öğrencisini farkındahğm Makro düzeylerine götüren en hızlı ve en kolay yol düşlerden geçer. Mikro adamın uyanıkken içinde bulunduğu bilinç düzeyi ne kadar sınırlı olursa olsun uyku sırasında yönetimi bilinçaltı veya ruhsal zihin ele alır. O düşleri deneyimlerinizi artırmak için sorunlara çözüm bulmak, zihinsel gerilimi gidererek bedeni gevşetip dinlendirmek, bugünü idrak etmeyi sağlayarak sizi yarma hazırlamak için kullanır. İnsan, düşlerini Makro bakış açısından hatırlamayı ve yorumlamayı öğrendiğinde, tüm sorunlara çözüm getirecek bir bilgelik düzeyine eriştiren yola girmiş demektir. Ama insan kendi yaşam biçiminin sorumluluğunu kabul etmezse, ne düşleri ne de başka bir şey gerçekte yine kendi kendine çektirdiği acıdan kurtulmasına yardım edebilir.

M.D. 'ye göre Farkındalık Düzeyini Yükseltme Yöntemleri

İnsanın farkındalık düzeyini yükseltmek için genelde başvurduğu üç zihinsel teknik vardır:

1. Makro Dinlenme (kısa meditasyon)

2. Makro Uyum

3. Makro Bağlantı

(1) Tarihte bugünkü Makro Dinlenme'ye kaynak olan çalışmalar, Makro farkındahğa erişmek amacıyla zihnin bilinçli denetimine yönelik atılan ilk adımlardır. Atalarımız Makro Ben'i ya da evrensel zihni yeniden keşfettiklerinde, idrak aşaması yapmak için gerekli istek ve inancı geliştirmek amacıyla çalışmalara başladılar. İdrak aşaması yapmaktan söz ederken, idrakin, fiziksel beden ve zihnin zaman ve uzayla sınırlı mikro düzeyinden makrokozmik 'bir'liğin zaman ve uzayla sınırlı olmayan Makro düzeyine bilinçli çalışmalarla yükseltilmesi olgusunu ifade etmek istiyoruz.

Makro toplum oluşunca, herkes Makro Dinlenme diye adlandırılan bu idrak çalışmasını düzenli biçimde uygulamaya başladı. Makro Dinlenme'den başarılı sonuç almanın sırrı, uygulamaya mümkün olduğunca erken yaşta başlamakta saklıdır. Yine de bu, zihne aşağıdaki halleri kazandırmaya istekli olmak kaydıyla, daha yaşlı insanların Makro Dinlenme'den yararlanmayı öğrenemeyecekleri anlamına gelmez:

a. Yaşam felsefesi olarak Makro felsefeyi benimseme.

b. Gerekli istek ve inanca sahip olma.

c. Kendinin/başkalarının ve içinde bulunulan koşulların mutlak mükemmelliğini sevinçle kabul etme.

İlk iki hale bir kere erişildi mi, mikro bakış açısı bir sorun yarattığı ya da bir sorunu çözümlemekte başarısız olduğu her zaman Makro Dinlenme'ye ulaşmak için üçüncü hal uygulanabilir. Zihni mikro bakış açısından kurtaran ve ona daha geniş bir bakış açısı edinmek üzere esneklik kazandıran hal zihnin bu üçüncü halidir. Bu hale erişilince, herhangi bir şeyi ürkütücü bulmak mümkün değildir. Korku, öfke, düş kırıklığı gibi duygulardan henüz özgürle-şememiş olanlar için en uygun yol Makro Dinlenme uygulamaktır.

(2) Makro Dinlenme geliştirilip, Makro toplumun bütün üyeleri tarafından uygulanmaya başlandıktan sonra, Makro Uyum keşfedildi. Ruhun titreşim frekansı sadece Makro bakış açısıyla fark edilebilir. İkiz ruhların aynı zamanda fiziksel beden edinmeleri çok ender görülmekle birlikte, benzer titreşimlere sahip (ancak aynı değil) eşruhlar daha sık aynı dönemlerde enkarne olurlar. Her zaman Makro gelişmeye açık ruhlar için çekici olan Makro toplumda, bir ruhun birlikte enkarne olabildiği eşruhlannm sayısı her on bin kişide on bir kişiye ulaştı. Bu durum, M.D.'nin işitilebilir ruhsal titreşim kayrtla-rının da yardımıyla, Makro Uyum'un önündeki son engelleri ortadan kaldırmış oldu.

Makro uyum'a erişmek için şu ön koşullar gereklidir.

a. Yaşam felsefesi olarak Makro felsefeyi benimseme.

b. Gerekli istek ve inanca sahip olma.

c. Kendinin/başkalarının ve içinde bulunulan koşulların mutlak mükemmelliğini sevinçle kabul etme (İlerleyelim ve büyüyelim!)

d. Ruhsal tınıların (titreşimlerin) benzer olması.

e. Eşlerin ruhsal tınılarının fiziksel ya da telepatik olarak karşılıklı algılanması.

Makro Uyum, titreşimleri birbirine çok yakın olan eşruhların birleşmeleri, 'bir' olmalarıdır. Bu hal fiziksel beden ve zihnin astral beden ve ruhsal zihin gibi birleşmesini, böylece cinsel ilişkinin bütün mikro kısıtlamalardan özgürleşmesini mümkün kılar. Sürekli doyum ve mutluluk duygulan Makro Uyum'un doğurduğu önemli sonuçlardır. Makro Uyum, Makro toplumun cinselliği mikro savunma aracı olarak kullanma güdüsünü tamamen ortadan kaldırdı, çünkü bir kez Makro Uyum'a ulaşıldığında, artık başka türlü bir cinsel deneyim doyurucu olamaz.

(3) Makro Bağlantı, insan bilincinin genişleme sürecindeki son adım oldu; Makro adamın her şeyin Makrokozmik 'bir' ligini daha uzun süre deneyimleyebilecek bilince erişmesini sağladı. Makro Dinlenme veya Makro Uyum'u hiç uygulamamış olanların Makro Bağlantı kurmaları, ancak

Makro Bağlantı'yı deneyimlemiş eşruhlarının telepatik yardımıyla mümkün olur. Bu tür bir yardım, gerekli istek ve inancın yerleşmemiş olmasının yaratacağı sorunlar nedeniyle, Makro Bağlantı'yı sadece başlatmak için etkili olabilir. Yine de Makro Bağlantı'ya ulaşmak için genelde gerekli ön koşullar şunlardır:

a. Makro felsefeyi benimseme.

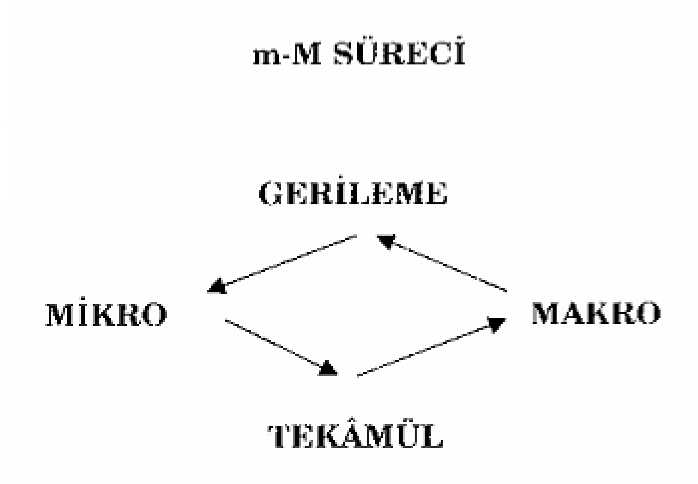
b. Gerekli istek ve inanca sahip olma.

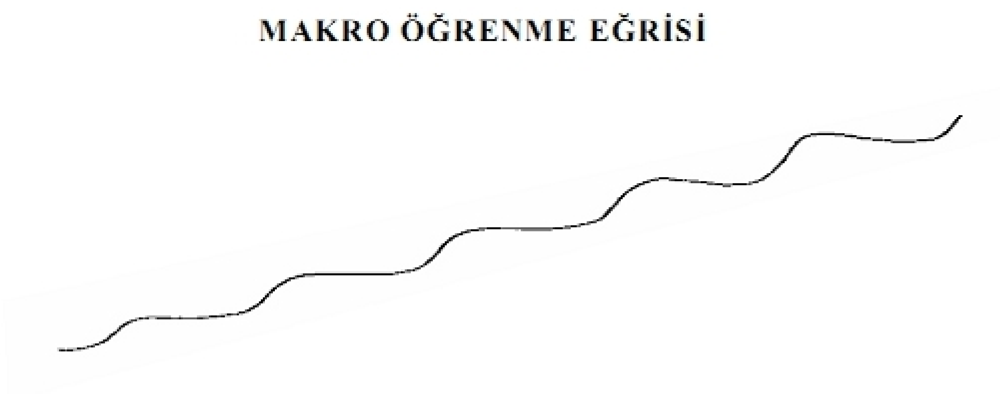
c.Kendinin/başkalarının ve içinde bulunulan koşulların mutlak mükemmelliğini sevinçle kabul etme (İlerleyelim ve büyüyelim!)

d.Evrenin kendinin/başkalarının/Tanrı'nın/makrokozmosun- olumlu ve olumsuz tüm görünümünü sevinçle kabul etme.

e.Makro Bağlantı'yı yeni kurmaya başlayanlar için görsel ve/veya işitsel bir dürtü gerekli olabilir.

2100 yılına kadar Makro toplumun sadece birkaç üyesi, bir iki saniyede kolayca yi tirili veren Makro Bağlantı'yi biraz daha uzatmayı başarabiliyordu. Ama geçtiğimiz elli yılda, genelde bir saat veya bir saatin üstünde süren Makro Bağlantı Makro toplum üyelerinin çoğunluğu tarafından uygulanabilir hale geldi. Bu durum, 2100 yılından bu yana tekâmülün nasıl bu kadar hızlandığını ve onuncu bilinç düzeyine nasıl adım atılabildiğini açıklıyor. Ancak burada önemli bir sorun ortaya çıkıyor. Bir iki kere başarıyla Makro Bağlantı kurulduktan sonra, insan her şeyi sevinçle kabul edebilir hale geldiği için öyle bir huzur içinde oluyor ki, çoğu kez tekrar Makro Bağlantı kurma isteğini pek duymuyor. Ama yine de bu sorun sadece daha düşük Makro bilinç düzeyleri için söz konusu.

Bu eğri herhangi bir süreyi içerir. 1 saat, 1 gün, 1 hafta, 1 ay, 1 yıl, 10 yıl, 1 yaşam süresi, birçok yaşam süresi, 1 kozmik gün ve gece v.b. gibi.

M.D. 'ye göre Metrik Zaman

Metrik Zaman	Metrik Eşdeğerler	1976'daki eşdeğerler

M-yıl	10 M-ay	lyıl
M-ay	10 M-hafta (. 1 M-yıl)	36 gün
M-hafta	10 M-gün(.01 M-yıl)	3.6 gün
M-gün	10 M-saat(.001 M-yıl)	8.64 saat
M-saat	100 M-dakika(. l M-gün)	51.84 dakika
M-dakika	100 M-saniye (.001 M-gün)	31.104 saniye
M-saniye	.0001 M-gün	.3104 saniye

1976'nın zamanına göre 360 güne eşdeğer olan, 10 metrik-ay (M-ay)'dan oluşan her metrik-yıl (M-yıl)'m sonunda beş, her üç yılın ardından gelen dördüncü yılın sonunda altı yıl dışı gün vardır. Makro yıl, ilkbaharda gündönümü ile başlar (1976 zamanına göre 21 Mart). Ayların eski adları birinci ay (M-l), ikinci ay (M-2), üçüncü ay (M-3) v.b. olarak değiştirilmiştir. (Zaman birimleri, 1976'da yaşayan okuyucuların rahatça anlayabilmeleri için, Jon Lake'in günlüğünde 1976'daki eşdeğerleri ile anılmıştır.)

Makro Düzeyler-Ölçüt-Renkler

Ölçüt (Üç makro nitelik çok önemlidir)

Makro nitelikler	**Makro güçler**

Sevgi	Telepati
Bilgelik	Durugörü
Yöneticilik	Önceden Bilme (Geleceği Görme)
	Geçmişi Bilme Psikokinezi (PK)
	Telekinezi Astral Projeksiyon

Renkler	
Onuncu bilinç düzeyi	Beyaz
Dokuzuncu bilinç düzeyi	Akuamarin
Sekizinci bilinç düzeyi	Mavi
Yedinci bilinç düzeyi	Yeşil
Altıncı bilinç düzeyi	Sarı

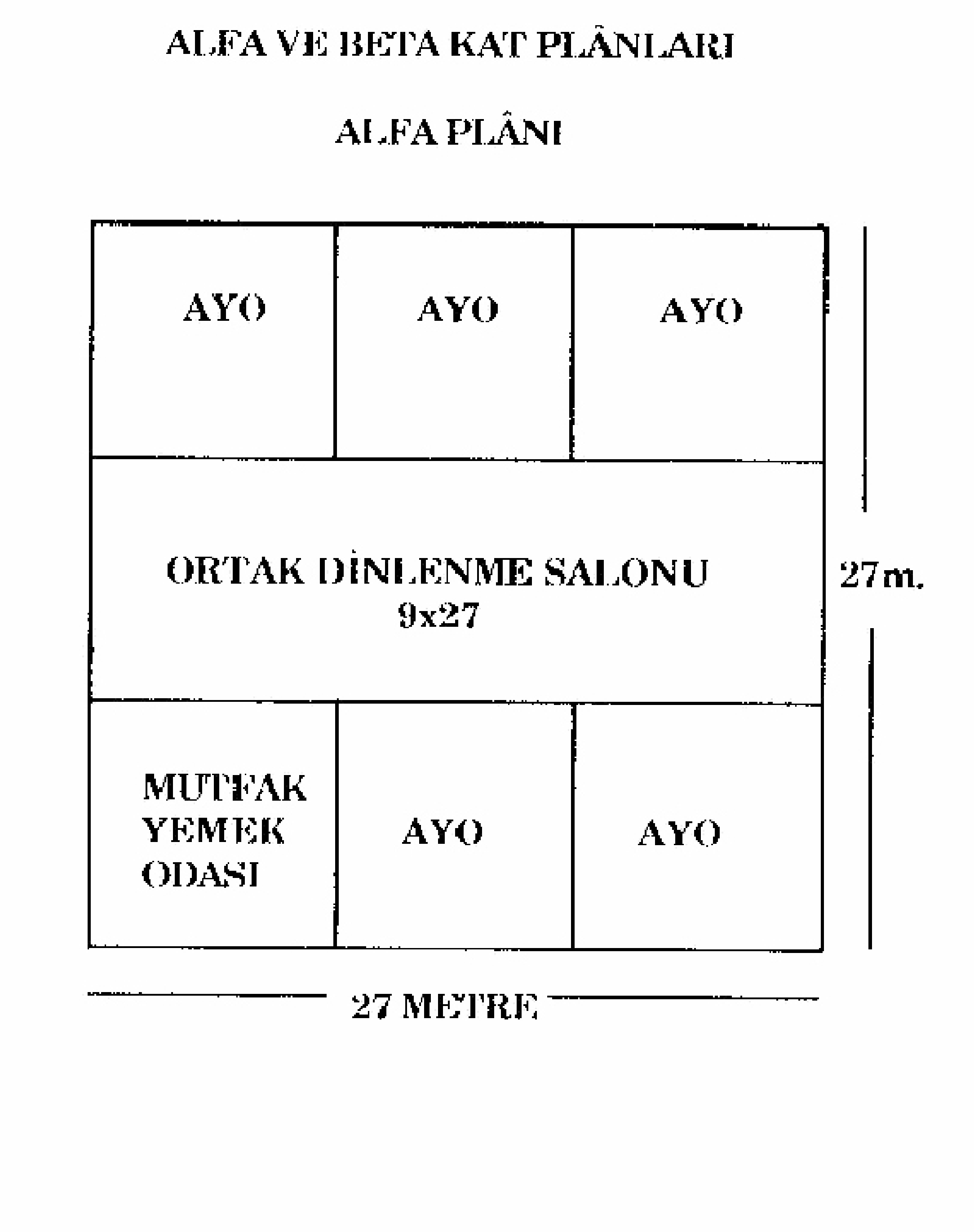
Beşinci bilinç düzeyi	Eflâtun
Dördüncü bilinç düzeyi	Mor
Üçüncü bilinç düzeyi	Pembe
İkinci bilinç düzeyi	Turuncu
Birinci bilinç (en düşük) düzeyi	Gri

Jon 'un Alfası Adı Bilinç düzeyi Boyu Saç rengi Özellikleri

Jon	Bir	1.78 sarisin
Carol	Üç	1.78 esmer Jon'un alfa eşi
Alan	Altı (Alfar)	1.83 sarisin canlı zeki
Bonnie	Dört	1.75 sarisin gamzeli sürekli gülümsüyor
Adam	İki	1.87 kahverengi sevimli
Nancy	iki	1.77 esmer parlak kahverengi gözlü

David	Beş	1.82 esmer sürekli gülümseyen herkül
Diane	Beş	1.72 sarisin ufak tefek çok biçimli bir bedene sahip
Steve	Üç	1.92 sarisin sevecen sabirli bir yüz ifadesi var
Joyce	Dört	1.77 kumral canlı neşeli

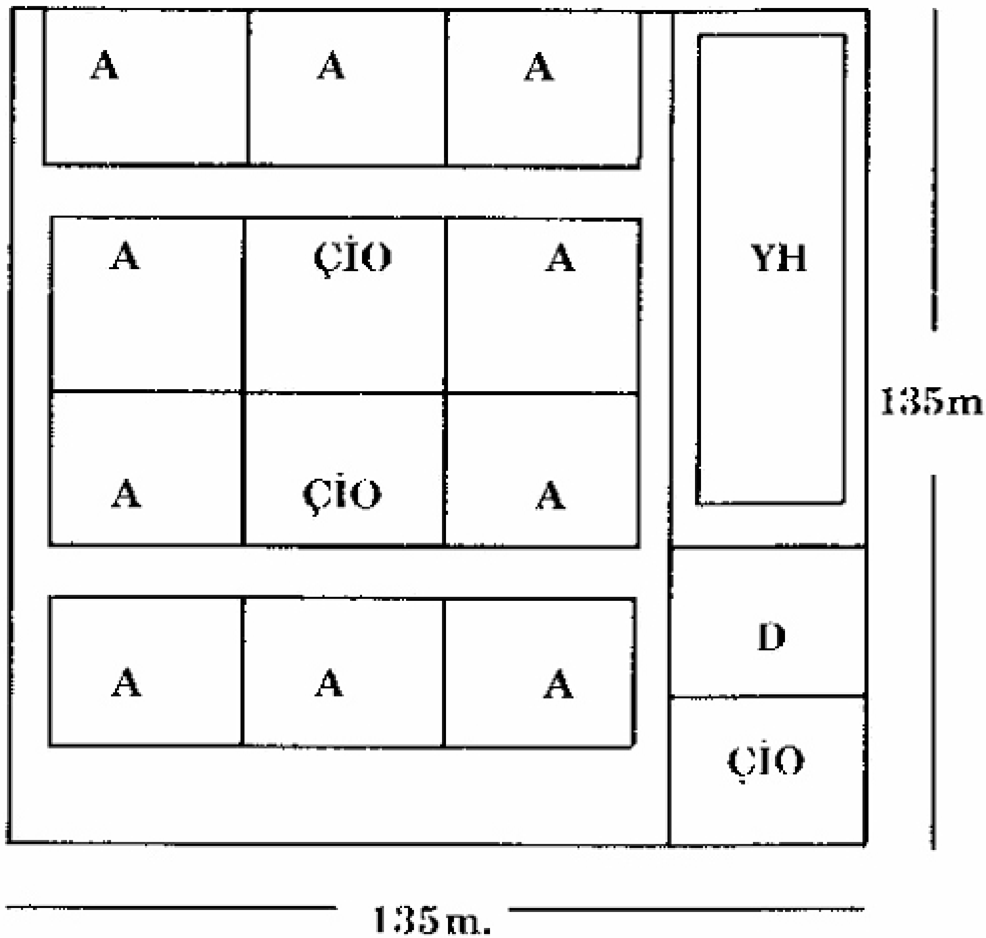
Alfa ve Beta Kat Planları

Açıklama:
AYO: Alfa Yatak Odası

Oturanlar: 10 Kişi (Beş çift)

BETA KAT PLÂNI

Açıklama:
A: Alfa
ÇİO: Çeşitli İşler Odası
D: Depo
H: Havuz

Oturanlar: 100 kişi

MİKRO ADASI'NIN HARİTASI

